

[Ιούλιος 1](#) [Ιούλιος 2](#) [Ιούλιος 3](#) [Ιούλιος 4](#) [Ιούλιος 5](#) [Ιούλιος 6](#) [Ιούλιος 7](#)
[Ιούλιος 8](#) [Ιούλιος 9](#) [Ιούλιος 10](#) [Ιούλιος 11](#) [Ιούλιος 12](#) [Ιούλιος 13](#)
[Ιούλιος 13-19](#) [Ιούλιος 14](#) [Ιούλιος 15α](#) [Ιούλιος 15β](#) [Ιούλιος 16](#)
[Ιούλιος 17](#) [Ιούλιος 18](#) [Ιούλιος 19](#) [Ιούλιος 20](#) [Ιούλιος 21](#) [Ιούλιος 22](#)
[Ιούλιος 23](#) [Ιούλιος 24](#) [Ιούλιος 25](#) [Ιούλιος 26](#) [Ιούλιος 27](#) [Ιούλιος 28](#)
[Ιούλιος 29](#) [Ιούλιος 30](#) [Ιούλιος 31](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων καί θαυματουργών Αναργύρων Κοσμά καί Δαμιανού, τών εν Ρώμη μαρτυρησάντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ει βούλει εορτάσαι τούς Αγίους τούτους, μετά τόν Προοιμιακόν, ειπέ τήν α' στάσιν τού Μακάριος ανήρ. Ει δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Ὅλην αποθέμενοι, εν ουρανοῖς τήν ελπίδα, θησαυρόν ασύλητον, εαυτοῖς οι Ἅγιοι εθησαύρισαν, δωρεάν έλαβον, δωρεάν διδούσι, τοῖς νοσοῦσι τά ιάματα, χρυσόν ή άργυρον, ευαγγελικώς ουκ εκτήσαντο, ανθρώποις τε καί κτήνεσι, τάς ευεργεσίας μετέδωκαν, ίνα διά πάντων, υπήκοοι γενόμενοι Χριστώ, εν παρρησία πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ὑλην εβδελύξαντο, τήν επί γής φθειρομένην, ουρανοπολίται δέ, εν σαρκί ισάγγελοι εχρημάτισαν, η ομόφρων συσκηнос, ξυνωρίς ομότροπος, τών Αγίων καί ομόψυχος, διό τοῖς κάμνουσι, πάσι τάς ιάσεις βραβεύουσιν, ανάργυρον παρέχοντες, τήν ευεργεσίαν τοῖς χρήζουσιν, Οὐς εν ετησίοις, τιμήσωμεν αξίως εορταίς, εν παρρησία πρεσβεύοντας, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ὅλην εισοικίσασα, εν εαυτή τήν Τριάδα, δυάς η αοίδιμος, Κοσμάς καί Δαμιανός οι θεόφρονες, ως κρουνοί βλύζουσιν, εκ πηγής νάματα, ζωηφόρου τών ιάσεων, ών καί τά λείψανα, πάθη δι' αφής θεραπεύουσι, καί μόνα τά ονόματα, νόσους εκ βροτών απελαύνουσι, πάντων τών προσφύγων, σωτήριοι τελούντες, τώ Χριστώ, εν παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχων ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Ατελεύτητος υπάρχει τών Αγίων η χάρις, ήν παρά Χριστού εκομίσαντο, όθεν αυτών καί τά λείψανα, εκ θείας δυνάμεως, διηλεκώς ενεργούσι τοῖς θαύμασιν, ών καί τά ονόματα μόνα, εκ πίστεως επιβοώμενα, τών ανιάτων άλγηδόνων απαλλάττουσι, Δι' ών Κύριε καί ημάς, τών τής ψυχής καί τού σώματος παθών

ελευθέρωσον, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον τής ημέρας. Ει βούλει ειπεῖν καί Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καί συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τά ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καί δικαιωθήτωσαν, Καί εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί ἐγώ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καί ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καί Πιστεύσητε, καί συνήτε, ὅτι ἐγώ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καί μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καί οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγώ ἀνήγγειλα καί ἔσωσα, ὠνείδισα, καί οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοί μάρτυρες, καί ἐγώ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καί οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καί τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ, καί οὐ μή ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καί ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καί ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καί γάρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καί ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καί εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καί ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν καί βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπαιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τής εὐπρεπείας, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καί

οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονas, πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, και ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, και εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζai. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμωs. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεωs, και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούs, και ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείs, και σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντεs πλήθουs, και γεγαυρωμένοι επί όχλοιs εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησιs υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Η πηγή τών ιαμάτων, ένα και μόνον εθεράπευε τού έτους, η σκηνή τών Αναργύρων, άπαν τό πλήθος θεραπεύει τών νοσούντων, ανενδεής γάρ υπάρχει, και αδαπάνητος ο πλούτος τών Αγίων, Ταίs αυτών ικεσίαιs Χριστέ, ελέησον ημάs.

Ο αυτόs Θεοφάνουs

Πόθω θείω, και έρωτι τών μελλόντων, πρακτικώς πολιτευσάμενοι, τάs σωτηρίουs οδούs διηνύσατε, όθεν τό καθαρόν τής ψυχής ακηλίδωτον τηρήσαντεs, τών ενύλων τελείωs απέστητε, Πνεύματι δέ θείω χρυσωθέντεs, αχρύσωs τάs ιάσειs τοίs νοσούσι παρέχετε, δυάs ιερά, φωταυγής ξυνωρίs, πεφωτισμένον θείον ζεύγος, Ανάργυροι, εν θλίψεσι και νόσοιs επισκεπτόμενοι ημάs, και τών ψυχών ημών τάs νόσουs, αναργύρωs ιώμενοι.

Ο αυτόs Γερμανού

Μεγάλων αξιωθέντεs δωρεών πανεύφημοι, εν ταπεινότητι βίου εν τή γή επολιτεύσασθε, και διερχόμενοι πανταχού, δωρεάν τών νοσούντων τά πάθη ιώμενοι, ώφθητε Αγγέλων συνόμιλοι, Κοσμά σύν Δαμιανώ τώ σοφώ, αδελφοί τερπνότατοι, και ημών τά πάθη, ταίs ευχαίs ημών ιάσασθε.

Ο αυτόs

Αγάλλεται ο χορός τών Αγίων εις αιώνas, βασιλείαν γάρ ουρανών εκληρονόμησαν, Γή τά Λείψανα αυτών δεξαμένη, ευωδίαν διέπνευσε, Δούλοι Χριστού γεγόνασι, κατασκηνώσαντεs εις ζωήν τήν αιώνιον.

Ο αυτόs

Ιατροί τών ασθενούντων, θησαυροί τών ιαμάτων, σωτήριοι τών πιστών, Ανάργυροι πανευκλεείς, τούs εν ανάγκαιs κράζονταs, και οδυνωμένουs ιάσασθε, ικετεύοντεs Θεόν τόν αγαθόν, λυτρώσασθαι ημάs τών παγίδων τού εχθρού.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ανδρέου Πυρού

Φαιδρά και επίφωτος άνέτειλε σήμερον, η μνήμη τών Αναργύρων Χριστού, λαμπρώs καταλάμπουσα ταίs ακτίσι τών θαυμάτων, Δεύτε ούν φιλέορτοι,

πιστώσ πανηγυρίσωμεν, δεύτε, τή σορώ τών Αγίων, προθύμως πάντες προσδράμωμεν, όπως τήν ταχίστην ίασιν αφθόνως παρ' αυτών κομισώμεθα, αναργύρως γάρ παρέχουσι πάσι, τή ενεργεία τού Αγίου Πνεύματος, τών ιαμάτων τά χαρίσματα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετά τών Αναργύρων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

ΕΙς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων Ταγμάτων

Τών Αναργύρων τή μνήμη πάντες συνδράμωμεν, εν καθαρά καρδία, καί αγνώ συνειδότι, αυτοίς συνεκβοώντες, Χαίροις δυάς, τών ασθενούντων η ίασις, ότι υμείς απειλήφατε εκ Θεού, τήν εξουσίαν τών ίάσεων.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Τάς εντολάς τού Κυρίου καλώς φυλάξαντες, φιλαργυρίας νόσον, εκτεμώντες πανσόφως, ίσθε αναργύρως, όθεν υμών, τήν πανσέβαστον κοίμησιν, αξιοχρέως Τιμώμεν θαυματουργοί, ικετεύσατε σωθήναι ημάς.

Στίχ. Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, αλλ' ή τό κατοικείν αδελφούς επί τό αυτό.

Ως παρρησίαν λαβόντες παρά τού μόνου Θεού, τού ελεείν καί σώζειν, εκ ποικίλων κινδύνων, λυτρώσασθε τούς πίστει υμνούντας υμάς, θεοφόροι Ανάργυροι, καί έκ παθών καί κινδύνων καί πειρασμών, ψυχής άμα καί τού σώματος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάντοτε έχοντες Χριστόν, ενεργούντα εν υμίν, Άγιοι Ανάργυροι, θαυματουργείτε εν κόσμω, ασθενούντας θεραπεύετε, καί γάρ τό ιατρείον υμών, πηγή υπάρχει ανεξάντλητος, αντλουμένη δέ, μάλλον υπερεκβλύζει, καί χεομένη περισσεύεται, καθ' εκάστην κενουμένη καί πληθυνομένη, πάσι χορηγούσα καί μή λειπομένη, καί οι αρυόμενοι κορέννυνται ίάματα, καί αύτη διαμένει αδαπάνητος, Τί ούν υμάς καλέσωμεν, θεράποντας ιατρούς ψυχών τε καί σωμάτων, Ιατήρας παθών ανιάτων, δωρεάν ιωμένους άπαντας, ειληφότας χαρίσματα, παρά τού Σωτήρος Χριστού, του παρέχοντος ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μετανοίαν ου κέκτησαι, ψυχή αμετανόητε, Τί βραδύνεις; τού θανάτου η τομή, εγγίζει καί τό τέλος, εφέστηκεν ως κλέπτης, τή Θεοτόκω δράμε πρόσπεσον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Άγιοι Ανάργυροι καί θαυματουργοί, επισκέψασθε τας ασθενείας ημών,

δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε ημίν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ουρανόθεν θαυμάτων τήν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρά Χριστού, πάντα θεραπεύετε, αενάως τά πάθη, εν υμίν γάρ ώφθη, η χάρις τού Πνεύματος, ενεργούσα θείων ιάσεων δύναμιν, όθεν καί αφθάρτων, αγαθών ευπορίαν, τή πίστει εκτήσασθε, αναργύρω φρονήματι, θεοφόροι Ανάργυροι, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπύρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς καταφεύγουσι πίστει, τή σκέπη σου, Άχραντε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Τήν φαιδράν πανήγυριν, τών Αναργύρων, οι πιστοί τελέσωμεν, καθικετεύοντες αυτούς, ίνα ημάς απαλλάττωσι, παντοίων νόσων, ψυχής τε καί σώματος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία άμαχε, τών θλιβομένων, καί θερμή αντίληψις, τών πεπιοθότων επί σέ, εκ τών κινδύνων με λύτρωσαι, σύ γάρ υπάρχεις, η πάντων βοήθεια.

Ο Ν' καί οι Κανόνες τής Θεοτόκου καί τών Αγίων. Ψάλλομεν δέ καί Καταβασίας, Ανοίξω τό στόμα μου.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Κλεινούς ιατρούς τών βροτών μέλπειν θέμις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ως εν ηπείρω πεζεύσας

Καταστραπτόμενοι δόξη τή θεϊκή φωταυγείς Ανάργυροι, καταυγάσατε ημών, τās ψυχάς, σκεδάζοντες παθών, τήν αχλύν, όπως υμάς πίστει γεραίρωμεν.

Λυμαντικών καθαρθέντες πρώην παθών, πόνων επιδόσεσιν, εκκαθαίρετε ημών, χαλεπά νοσήματα σοφοί, καί τούς πόνους τών ψυχών επικουφίζετε.

Εκ τού τών όλων Δεσπότης τās δωρεάς, ειληφότες Άγιοι, τών θαυμάτων δωρεάν, τὰ ημών ιάσασθε πολλά, καί δυσίατα σαρκός πάθη δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Νόμου τής φύσεως δίχα τίκεις Αγνή, τόν τού νόμου πάροχον, Ιησούν τόν λυτρωτήν, όν δυσώπει ρύσασθαι ημάς, Θεοτόκε τών πολλών ανομιών ημών.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Ο κόσμος άδει τās υμών, Άγιοι καθ' εκάστην, πολλές ευεργεσίας καί θαυμάτων τήν πληθύν, θαυματουργοί Ιατροί, τών Αγγέλων όντως ισοστάσιοι.

Υμάς τούς δύο φωταυγείς, δυσωπούμεν αστέρας, τούς εν ύψει κειμένους, Εκκλησίας μυστικώς, Κοσμά καί Δαμιανέ, τās καρδίας, πάντων καταυγάζετε.

Ιδού συνήθροισται λαός, Άγιοι πανταχόθεν, τού υμών ανυμνήσαι τās μεγίστας δωρεάς, εν τώ τεμένει υμών, αλλά πάντων, τās ευχάς πληρώσατε.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα αγνή, υπεράγιον Λόγον, σωματωσασα λόγω, τών αλόγων με παθών, υμνούντά σε ευσεβώς, θείοις λόγοις, λύτρωσαι πανάμωμε.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιαμάτων δοτήρες θαυματουργοί, καί θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πάσιν ανεδείχθητε, τή τού Πνεύματος χάριτι, τών γάρ παθών τήν φλόγα, τή πίστει δροσίζοντες, τών πιστών εν ταύτη, τό φρόνημα θάλπετε, όθεν ιατρείον, τών ψυχών κεκτημένοι, τόν θεϊόν ναόν υμών, εν αυτώ καταφεύγομεν, θεοφόροι Ανάργυροι, Πρεσβευσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ σάλω συνέχομαι τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως έχων αντίληψιν, καί σκέπην σε άχραντε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν τόκον σου, Άχραντε.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Τά θεία κλήματα, τά όντως εύκαρπα, Τής αμπέλου τής θείας τόν μυστικόν, οίνον αποστάζοντα, εν ευφροσύνη τούς σοφούς, Αναργύρους ευφημήσωμεν.

Ρομφαία ώφθητε, κατατιπρώσκοντες, δυσμενείς αοράτους, ών καί ημάς, τών βελών λυτρώσασθε, περιπτοιούμενοι ημών, τήν ζωήν σοφοί Ανάργυροι.

Ουκ έστιν άνθρωπος, όστις ου κέκτηται, αγαθούς υμάς πρέσβεις πρός τόν Χριστόν, Άγιοι Ανάργυροι, όν δυσωπήσατε πυρός, αιωνίου λυτρωθήναί με.

Θεοτοκίον

Σκηνώσας κυριος, αγνή εν μέσω σου, τήν σκηνήν τήν αγίαν, πηγήν πολλών, δείκνυσιν ίάσεων, καί καθαρτήριον παθών, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Τόν θείον είλκυσαν φωτισμόν, τών απαυγασμάτων τήν πηγήν, ολο καρδίως ποθήσαντες, καί φωταγω γούσιν ημάς εκάστοτε, θαυμάτων δαδουχίαις οι μεγαλώνυμοι.

Ωραίον ζεύγος όντες σοφοί, αύλακας εργάζεσθε ψυχών, θεοσημείαις εκάστοτε, τέμνοντες τά πάθη ώσπερ ζιζάνια, καί ρώσεως τόν στάχυν εκατοστεύοντες.

Νενευρωμένοι σθένει Χριστού, τού εν τή κακία δυνατού, πάσαν ισχύν διωλέσατε, ού τής τυραννίδος ημάς λυτρώσασθε, ακοίμητοι προστάται ημών Ανάργυροι.

Θεοτοκίον

Ρυσαί με Δέσποινα αγαθή, τών πειρατηρίων τού εχθρού, τής εν γεέννη κολάσεως, καί τής συνεχούσης αιχμαλωσίας με, καί μή με καταισχύνης υμνολογούντά σε.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Οικούντες Ανάργυροι, εν χαρά τούς ουρανούς, εν τώ σεπτώ ναώ υμών, παραγενέσθαι σπεύσατε και ημών, τάς νόσους τού σώματος, καί καρδίας τά πάθη εξοικίσατε.

Τήν θείαν ευπρέπειαν, στολισθέντες ευπρεπώς, ως διπλοϊδα Άγιοι, γυμνούς ημάς υπάρχοντας αρετών, ενθέως στολίσατε, καί παθών ατιμίας εκγυμνώσατε.

Ως κόσμον τά θαύματα, περικείμενοι παντός, σωτήρες κόσμου ώφθητε, τής κοσμικής ούν βλάβης πάντας ημάς, λυτρώσασθε Άγιοι, καί παθών ατιμίας καί κολάσεως.

Θεοτοκίον

Μή φλέξας τήν μήτραν σου, πύρ υπάρχων Ιησούς, εκ σου σαρκί προέρχεται,

τούτον αγνή δυσώπησον τού πυρός, καί πάσης κολάσεως, λυτρωθῆναι τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Οἱ τήν χάριν λαβόντες τῶν ιαμάτων, εφαπλούτε τήν ρώσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, ἰατροί θαυματουργοί ἐνδοξοί, Ἀλλά τῇ ἡμῶν ἐπισκέψει, καί τῶν πολεμίων τά θράση καταβάλλετε, τόν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Ὁ Οἶκος

Πάσης συνέσεως καί σοφίας, υπέρκειται ὁ λόγος τῶν σοφῶν ἰατρῶν, καί πάσι γνῶσιν παρέχουσι, τού γάρ Ὑψίστου χάριν λαβόντες, ἀοράτως τήν ρώσιν δωροῦνται πάσιν, ὅθεν καμοὶ διηγήσεως χάριν δεδώρηνται, ὑμνήσαι ὡς θεοφόρους, εὐαρέστους Χριστοῦ καί θεράποντας, ιαμάτων πλήθῃ παρέχοντας ἀλγηδόνων γάρ πάντας λυτροῦνται, τόν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων καί θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμά καί Δαμιανοῦ, τῶν ἐν Ρώμῃ τελειωθέντων.

Στίχοι

Βολαῖς ἀδελφούς οὐ διέσπων οἱ λίθοι,
Ὡς εἰς ἓν, ἀμφω συμπεπηγότας λίθον.
Πρώτῃ Ἰουλίῳ λίθοισιν Ἀνάργυροι ἠθλουν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Βασιλείου, τοῦ συστησαμένου τήν Μονήν τοῦ Βαθέος Ρύακος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πέτρου, πατρικίου γενομένου ἐν τοῖς Εὐάνδρου.

Ὁ ὁσῖος Λέων ὁ ἐρημίτης, γυμνός διάγων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι δισχίλιοι μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Οἱ ἅγιοι εἴκοσι πέντε μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδεῖᾳ πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ἐπτερώσατε τόν νοῦν πρός τά οὐράνια, καλῶν ταῖς ἐπιδόσεσι, καί γενόμενοι, κοινωνοί τῶν θείων δωρεῶν, ὑπόπτεροι ὄντες αετοί, πάσαν διέρχεσθε τήν γῆν, θαυματουργοῦντες αἰί.

Λαμπρυνθέντες ὥσπερ ὀρυζον Ἀνάργυροι, χρυσίον θεία χάριτι, ἐπλουτήσατε, ιαμάτων χάριν δαψιλῶς, διό οἰκτιρήσατε ἡμᾶς, χειμαζομένους χαλεπῶν,

επαγωγαίς πειρασμών.

Παραθέμενοι Κυρίω καθάρα υμών, τά πνεύματα Ανάργυροι, τά ακάθαρτα, εκδιώκειν χάριν παρ αυτού, εδέξασθε πνεύματα αεί, ών τής κακίας τής πικράς, ρύσασθε πάντας ημάς.

Εκοιμήθητε δικαίοις οφειλόμενον, ύπνον σοφοί Ανάργυροι, καί ακοίμντοι πρεσβευταί υπάρχετε πιστών, διό τών ψυχών ημών αεί, καί τών σωμάτων τά δεινά πάθη κοιμίσαστε.

Θεοτοκίον

Ικετεύουσα μή παύση τόν φιλόανθρωπον, Θεόν ημών Παναμωμε, όπως λάβωμεν, παντελή συγχώρησιν κακών, καί τύχωμεν τών εν ουρανοίς, ητοιμασμένων αγαθών τοίς αγαπώσιν αυτόν.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Νοσημάτων παντοίων όντες πολέμιοι, συμμαχία τού θείου Πνεύματος Άγιοι, παύσατε ημών, τών ψυχών τά νοσήματα, καί τάς τών σωμάτων, κουφίσαστε οδύνας.

Θεωροί τού Κυρίου νύν τής τερπνότητος, χρηματίζοντες όντως προσεπισκέπτεσθε, τούτον τόν τερπνόν, θεοφόροι ναόν υμών, καί πηγγήν θαυμάτων, πολλών επιτελείτε.

Εκ πηγής Παραδείσου εκπορευόμενοι, ποταμοί ώσπερ δύο άπαν αρδεύετε, πρόσωπον τής γής, ιαμάτων τοίς νάμασι, καί τών νοσημάτων, ξηραίνετε τους όμβρους.

Μακαρίων ελπίδων επιλαβόμενοι, υπό πάντων αξίως νύν μακαρίζεσθε, ως εκπληρωταί, μακαρίου Θεού ημών, θείων θελημάτων, Ανάργυροι δειχθέντες.

Ιατροί ανιάτων παθών Αναργυροι, τά ανίατα πάθη ημών ιάσασθε, καί τών πειρασμών, τόν χειμώνα πραύνατε, καί τής αθυμίας, σκεδάσατε τά νέφη.

Τριαδικόν

Σύν αγίοις Αγγέλοις υμνολογήσωμεν, τόν Πατέρα καί Λόγον καί Πνεύμα Άγιον, μίαν εν τρισί, χαρακτήρσι θεότητα, μίαν βασιλείαν, καί μίαν εξουσίαν.

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Ιδού ο οίκος υμών τοίς θαύμασι, πανευπρεπώς, ως άστροις φωταυγέσι λαμπρύνεται, καί συμφώνως υμάς αγαλλόμενος, πάντοτε μακαρίζει, καί τήν σεπτήν υμών, μνήμην εορτάζει ευσεβώς, σεπτοί Ανάργυροι.

Ός φώς ως δύο μεγάλοι ήλιοι, τό νοητόν στερέωμα κοσμεíte Ανάργυροι, καί σημείων ακτίσι λαμπρύνετε πάντων πιστών καρδίας, όθεν κραυγάζομεν,

Λύσατε τό σκότος, τών παθών ημών δεόμεθα.

Σκηνάς τάς άνω οικούντες Άγιοι, μέσον ημών γενέσθαι αοράτως σπλαγχνίσθητε, τών εν μέσω τής θείας σκηνης υμών, ύμνους αναπεμπόντων, τώ παντοκράτορι, καί μακαριζόντων, εκτενώς υμάς πανευφήμοι.

Η γή τοίς άνω συνεπαγάλλεται, εν τή φαιδρά καί θεία εορτή υμών Άγιοι, ήν τελούντας ημάς εκλυτρώσατε, σκότος αρρωστημάτων, πάσης στενώσεως, καί τής εν τώ Άδη, χαλεπής σοφοί κολάσεως.

Θεοτοκίον

Φρικτήν λοχείαν έχουσα Πάναγνε, εν τή φρικτή ημέρα τής ετάσεως δέομαι, τής φρικτής αποφάσεως ρύσαί με, καί τής τών σωζομένων στάσεως μέτοχον, ποιήσον υμνούντα, σέ πιστώς θεοχαρίτωτε.

Εξαποστειλάριον Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν χάριν τών ίάσεων, εκ Θεού ειληφότες, Ανάργυροι μακάριοι, ιατρεύετε νόσους, καί θεραπεύετε πάντας, τούς πιστώς προστρέχοντας, τώ θείω υμών τεμένει διά τούτο συμφώνως, μακαρίζομεν αξίως, τήν σεπτήν υμών μνήμην.

Θεοτοκίον

Εκύησας Πανάχραντε, τόν Θεού Θεόν Λόγον, τώ κόσμω τήν σωτήριον, εκτελούντα πανσόφως, οικονομίαν αρίστην, διά τούτό σε πάντες, υμνολογούμεν αξίως, ως πρεσβεύουσαν τούτω, λυτρωθήναι ημάς νόσων, καί παντοίων κινδύνων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τά εξής γ' δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Νάμασι τού Πνεύματος, ως ποταμοί προσκλυζόμενοι, καί σαφώς πελαγίζοντες, τήν κτίσιν αρδεύετε, ταίς θεοσημείαις, καί ταίς παραδόξοις, τών ιαμάτων παροχαίς, καί ψυχοφθόρα πάθη ξηραίνετε, καί νόσους θεραπεύετε, καί φυγαδεύετε πνεύματα, θεοφόροι Ανάργυροι, πρεσβευταί τών ψυχών ημών.

Πάθη αλογώτατα, καθυποτάξαντες Άγιοι, ψυχικαίς ταίς δυνάμεσιν, ανθρώποις καί κτήνεσι, τάς ευεργεσίας, επιχορηγείτε, παρά Χριστού τήν δωρεαν, τών ιαμάτων καταπλουτήσαντες, διό τήν Ιεράν υμών, καί φωτοφόρον πανήγυριν, εκτελούντες αιτούμεθα, φωτισμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Ο θείος ναός υμών, ως ουρανός αναδέδεικται, φωταυγής καί ουράνιος, ως άστρα τά θαύματα, τά σωτηριώδη, νύν προσκεκτημένος, καί ώσπερ ήλιον φαιδρόν, τών ιαμάτων θείαν ενέργειαν, Κοσμά μακαριώτατε, Δαμιανέ παναοίδιμε, τού Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταί τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ἦχος δ'

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ανάργυροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθέντες, παρὰ τῆς αενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, Φησί γάρ πρὸς υμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων, Ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, Διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων ἡ γ' καὶ στ' Ὁδὴ.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐν Βλαχέρναις Καταθέσεως τῆς τιμίας Εσθήτος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' αὐτά, δευτεροῦντες.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας φιλόνητο, τὴν σὴν Μητέρα βοήθειαν, τοῖς σοῖς δούλοις ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ἧς τὴν ἀπόρρητον, καὶ φρικτὴν εἰργάσω, σὴν οἰκονομίαν, καὶ τό πρωτόκτιστον ἡμῶν, ἐπανωρθώσω θεῖον ἀξίωμα, διό τὴν πανσεβάσμιον, ταύτης τιμώντες πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν τό κράτος σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Πόλιν τὴν τιμώσάν σε, καὶ κατὰ χρέος δοξάζουσάν σε, περιέπεις πανύμνητε, Εσθήτι τιμία σου, ἐξ αθεωτάτων, ἀχραντε βαρβάρων, ἀπὸ λιμοῦ τε καὶ σεισμοῦ, καὶ ἐμφυλίου πολέμου πάντοτε, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καὶ διὰ τοῦτο δοξάζει σε, Παναγία Θεόνυμφε, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Εσθήτα τιμίαν σου, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐδωρήσω τῇ πόλει σου, πλοῦτον ἀναφαίρετον, σκέπην τε καὶ κλέος, καὶ ἀρρηκτον τείχος, καὶ ἱαμάτων θησαυρόν, καὶ τῶν θαυμάτων πηγὴν ἀένναον, λιμένα τε σωτήριον,

χειμαζομένοις εκάστοτε, διά τούτο υμνούμέν σε, υπερύμνυτε Δέσποινα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Φρένα καθαραντες καί νούν, σύν τοῖς Ἀγγέλοις καί ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι νύμφῃ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἀνάστηθι, Κύριε, λέγοντες εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου, ὡς γάρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, καί κατεκλήρωσας αὐτὴν τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καί σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταίᾳ δυνάμει σου, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παλάτιον ἐμψυχον Θεοῦ, μόνη ἐχρημάτισας, καί τὴν τιμίαν Εσθήτά σου, οἶκω ἁγίῳ σου, τεθησαυρισμένην, τοῖς πιστοῖς ἁγίασμα, καί τείχος ἐδωρήσω ἀπόρθητον, δι' ἧς ἡ πόλις σου, Θεομήτορ διασώζεται, ἀνυμνούσα, τό ἔνθεον κράτος σου.

Στιχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου.

Εσθήτα τιμίαν σου τό σόν, τίμιον καί ἅγιον, σῶμα σεμνή περιστείλασαν, δόξης θησαύρισμα, ἐδωρήσω πάσι, καί πηγὴν πηγάζουσιν, τῆς χάριτος αείζωα νάματα, ἧς εορτάζομεν, τὴν κατάθεσιν τιμώντές σε, Θεοτόκε, τὴν πάντας τιμήσασαν.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ο οἶκός σου Δέσποινα τό σόν, ἱερὸν μαφόριον, ὡς θησαυρόν ἁγιάσματος, φέρων ἐκάστοτε, ἁγιάζει πάντας, ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, καί σέ χρεωστικῶς μακαρίζοντας, ἐν τούτῳ ἔχοντας, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καί βεβαίαν, σκέπην καί κραταίωμα.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ὡς στέφανον υπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, Εσθήτά σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καί φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καί μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι, Χαίρε διάδημα τίμιον, καί στέφανε τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, Χαίρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καί αἰώνιος ευφροσύνη, Χαίρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λιμὴν καί προστασία, καί σωτηρία ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Θεοτόκε αειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Εσθήτα καί Ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος, κραταίαν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ ἀσπύρῳ τόκῳ σου ἀφθάρτα διαμείναντα, ἐπὶ σοὶ γάρ καί φύσις καινοτομεῖται

καί χρόνος, διό δυσωπούμέν σε, ειρήνην τή οικουμένη δωρήσασθαι, καί ταίς
ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τῆς σεπτῆς Εσθήτός σου, τή καταθέσει, εορτάζει σήμερον ο σός πανύμνητε
λαός, καί εκτενώς ανακραζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.
(Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εορτάζει σήμερον, η οικουμένη, τήν σεπτήν κατάθεσιν, τῆς σῆς Εσθήτος ώ
σεμνή, καί μετά πόθου κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, πιστών η βοήθεια.
(Δίς)

Οι δύο Κανόνες τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου, ών ο παρων φέρει
Ακροστιχίδα τήνδε.

Εσθήτα τιμώ τῆς πανάγνου Παρθένου. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Τριστάτας κραταιούς

Εσθήτά σου σεπτήν, Θεοτόκε Παρθένε, τώ τιμώντί σε λαώ, δεδώρησαι αεί,
Ιερόν περιτείχισμα, όθεν πάσαν εναντίων, επανάστασιν πάντοτε,
εκτρεπόμεθα σθένει τού Πνεύματος.

Σαρκί τού δι' ημάς, εξ αγνών σου αιμάτων, γνωρισθέντος επί γῆς, Εσθήτα
ιεράν, επαφή καθηγίαςας, σώματός σου τε προσψάσει, δι' ἥς πάντας τούς
δούλους σου, αγιάζεις Παρθένε υμνούντάς σε.

Θησαύρισμα σεπτόν, τοίς πιστώς σε τιμώνσιν, εδωρήσω αγαθή, Παρθένε
αληθώς, τήν τιμίαν Εσθήτά σου, άπαντας καταπλουτούσα, δωρεαίς θείου
Πνεύματος καί θαυμάτων πολλάς επιδείξειςιν.

Η άσπιλος αμνάς τόν αμνόν η τεκούσα, τού Θεού υπερφυώς δεδώρησαι ημίν,
τήν τιμίαν Εσθήτά σου, σπίλον όντως καί ρυτίδα, εκκαθαίρουσαν πάντοτε,
τών αυτήν προσκυνούντων Πανάμωμε.

Έτερος Κανών

Ἦχος ο αὐτός
Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Λαμπάδα, φωτοφανή καί ἄδυτον ο τῆς Πανάγνου ναός, ὡς ουρανός
ευράμενος φαιδρός, τὴν τιμίαν Εσθήτα αὐτῆς, τὴν οἰκουμένην σήμερον, ταῖς
τῶν χαρίτων αιθριάζει αὐγαῖς.

Ισχύν τε, καί ασφαλείας σύνδεσμον, τὴν σὴν Πανάχραντε, Ἐσθήτα θεῖαν
όντως ἀληθῶς, περιέχει ἡ πόλις σου, ὡς κράτος ἀδιάσπαστον, διό καί χαίρει
καυχωμένη ἐν σοί.

Τῆς πάλαι, ὡς ἀληθῶς υπέρτιμος, ἡ σὴ σορός Κιβωτοῦ, Θεογεννήτορ ὦφθη
τοῖς ἐν γῇ, οὐ τὰ σύμβολα φέρουσα, ἀλλὰ πιστῶς φυλάττουσα, τῆς ἀληθείας
τὰ γνωρίσματα.

Ὡδή γ'
Ὅτι στείρα ἔτεκεν

Τό τερπνόν ἀγίασμα, τὴν ἐπουράνιον πύλην, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα
υμνήσωμεν, καί τὴν αὐτῆς Εσθήτα θεῖα βρύουσαν χαρίσματα, ἥν πόθῳ
ἀσπασώμεθα.

Αφθαρσίας ἔνδυμα, τοὺς τῇ φθορά γυμνωθέντας, σοῦ τῷ ἀφθόρῳ τόκῳ,
πάντας ἐνέδυσας Σεμνή, οἷς τὴν σεπτήν Εσθήτά σου, δεδώρησαι ὄλβον
ἀναφαίρετον.

Τόν νεφέλαις, Ἀχραντε, προσεπενδύοντα ὅλον, τόν Ουρανόν Εσθήτί σου,
περιέστειλας σεπτή, ἥν προσκυνοῦντες, πίσκει σε δοξάζομεν, σκέπη τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰατρεῖον ἀμισθον, τοῖς ἀσθενούσιν ὑπάρχει, ὁ θεῖος οὗτος οἶκος, τὴν γάρ
Εσθήτά σου ἀγνή, πηγὴν ἀπαύστως βρύουσαν, ἰάματα κέκτηται Πανάμωμε.

Ἄτερος

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρὸς Θεόν σύνδεσμον, τὴν τῆς Ἀγνῆς
σήμερον, Ἐσθήτα πιστῶς εὐλαβούμενοι.

Ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολυτίμητος ἡμῖν σήμερον, τῆς υπερτίμου ἀγνῆς,
Εσθῆς ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἐωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἀγνή ρέουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον,
τῶν σέ ἀνυμνούντων κομίζει αἰεί.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ
προερχόμενοι, ὡς ἐξ Εἰδὲμ ποτίζουσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας
προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, ὅθεν ανυμνούμεν σε, καὶ σεπτῶς
ευφημούμεν, καὶ ευχαρίστως κράζομεν αἰεὶ, Χαίρε ἡ μόνη, ἐλπίς τῶν
υμνούντων σε.

Ὡδή δ'
Δι' ἀγάπῃσιν οἰκτίρμον

Μεγαλύνωμεν τὴν μόνην ευλογημένην, καὶ τὴν αὐτῆς Εσθήτα,
προσπτυξώμεθα πίστει, ὅπως αὐσώμεθα τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὡς πολύτιμον θησαύρισμα κεκτημένη, ἡ σέ τιμῶσα πόλις, τὴν Εσθήτά σου
Κόρη, πίστει κατασπάζεται, καὶ χάριν κομίζεται.

Τὴν Εσθήτά σου, ὡς βρύουσαν ἀφθαρσίαν, καταστολὴν τε δόξης,
χρηματίζουσιν πᾶσι, τοῖς υμνολογούσί σε, τιμῶμεν Πανάμωμε.

Ἡ Πανάμωμος καὶ μόνη ἀγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ φανείσα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν
σώσον, πάσης περιστάσεως, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἄλλος

Επαρθέντα σε ἰδούσα

Ὡς υπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ ποιητὴς καὶ κτίστης σέ πηξάμενος,
ὥσπερ, ἀστροῖς κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμπουσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τὰ
πέρατα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννήτορ, πρὸς οὐρανὸν ἡ θεία, Εσθῆς σου τῷ
πόθῳ σεμνή, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς, διό σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης
τῆς κρείττονος.

Ἰδοὺ χάρις ἀνεξάντλητος, δεύτε πάντες, εὐκρινεῖ καρδία, ἀρύσασθε θεία,
νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου
Μητρός.

Ὡδή ε'
Σὺ Κύριέ μου φῶς

Σὺ Δέσποινα ἡμῖν, τοῖς σοῖς δούλοις δεδῶρησαι, κραταίωμα τὴν Εσθήτα, καὶ
τιμίαν σου Ζώνην, καὶ θεῖον περιεΐχισμα.

Παράδεισος τερπνός, εὐωδίαν τοῦ Πνεύματος, πανάχραντε ἀποπέμπων, ὁ
νάος ὁ κατέχων, τὴν σὴν Εσθήτα δέδεικται.

Αγίασον ημών, τάς ψυχάς καί τά σώματα, τών πίστει σου τήν αγίαν, Παναγία Εσθήτα, τιμώντων ως υπέρτιμον.

Ναούς ημάς Θεού, τού εν σοί ενοικήσαντος, ανάδειξον Θεοτόκε, τούς τώ θείω ναώ σου, πιστώς σε μακαρίζοντας.

Ἴτερος

Ο αὐτός Εἰρμός

Σύ, Κύριε τήν σήν, Μητέρα εμεγάλυνας, σύ ὑψωσας υπέρ πάσας νοεράς εξουσίας, ασυγκρίτως τήν δόξαν αυτής.

Η χάρις τού Θεού νύν αφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, εκ τιμίας σορού σου, τοίς πόθω προσκυνούσί σε.

Σέ δύναμιν πιστοί, Βασιλείς περιζώννυνται, σέ σύνδεσμον Θεοτόκε, η σή έχουσα πόλις, Εσθήτί σου σεμνύνεται.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Ανέδειξας, τή πασών Βασιλίδι τών πόλεων, η τεκούσα, Βασιλέα τών όλων καί Κύριον, αρραγές ως τείχος, τήν σεπτήν καί αγίαν Εσθήτά σου.

Γηθόμενοι, τής Παρθένου τήν χάριν δοξάσωμεν, καί τήν ταύτης, παναγίαν Εσθήτα τιμήσωμεν, εξ ής πάσα ρώσις, ασθενούσιν απαύστως προέρχεται.

Ναμάτων σε, ζωηρύτων πηγήν επιστάμεθα, Θεοτόκε, καί τιμώμεν τήν θείαν Εσθήτά σου, εξ ής τάς ιάσεις, καθ' εκάστην πιστοί αρυόμεθα.

Ο Κύριος, μετά σου Θεοτόκε γενόμενος, τών ανθρώπων, εαυτώ τήν ουσίαν ωκείωσε, καί τού αλλοτρίου, εξ αυτής πάσαν βλάβην εξώρισεν.

Ἴτερος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Όλην σε, υπερφυώς εδόξασε Κύριος, όλην ελάμπρυνε Κόρη, όλην σε ετίμησεν υπέρ λόγον, Θεοτόκε, τώ ναώ σου, σύν τή Ζώνη, Εσθήτι καί θεία Σορώ.

Ισχύν σε, οι πιστοί κεκτημένοι καί καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τήν σεπτήν σου Ζώνην Θεοκυήτορ, κατέχοντες, ως υπέρλαμπρον κόσμον καί τίμιον.

Ιδείν σου, Θεοτόκε τήν δόξαν τήν άφατον, πάλαι ωδίνησαν θείως, οι

Προφήται πάντες, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὥφθη, τῶν ἡμερῶν ὁ χρόνων ἐπέκεινα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Περιβολὴν πάσι πιστοῖς ἀφθαρσίας, θεοχαρίτωτε Ἀγνή ἐδωρήσω, τὴν ἱερὰν Εσθήτά σου, μεθ' ἧς τό ἱερόν, σῶμά σου ἐσκέπασας, σκέπη θεία ἀνθρώπων, ἡσπερ τὴν κατάθεσιν, εορτάζομεν πόθῳ, καὶ ἐκβούωντες κρίζομεν πιστῶς, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανῶν τό καύχημα.

Ο Οἶκος

Τὴν καθαρὰν καὶ ἀληθὴ σκηνὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν ἐμψυχον νεφέλην, καὶ στάμνον τὴν τοῦ Μάννα, τὴν Θεοτόκον Μαριάμ, πάντες οἱ σωθέντες διὰ τοῦ τόκου αὐτῆς ἐν πίστει μακαρίσωμεν, καὶ τὴν σεπτὴν, Εσθήτα προσπτυξώμεθα, ἥπερ τὸν Δεσπότην περισχούσα, ὡς βρέφος ἐβάστασε φορέσαντα σάρκα, δι' ἡσπερ τῶν βροτῶν ἡ φύσις ἐπήρθη πρὸς μετάρσιον ζωὴν καὶ βασιλείαν, ὅθεν γεγηθότες, κραυγάζομεν μεγαλοφώνως, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανῶν τό καύχημα.

Συναξάριον

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμην ποιούμεθα τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ σορῷ καταθέσεως τῆς τιμίας Εσθήτος τῆς υπεραγίας Θεοτόκου, ἐν Βλαχέρναις, ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου, καὶ Βηρίνης τῆς αὐτοῦ γυναικός.

Στίχοι

Χιτῶν μὲν Υἱοῦ Χριστοφρουροῖς δημίοις.
Εσθῆς δὲ Μητρός χριστοφρουρήτῳ πόλει.
Δευτερίῃ κατέθεντο σορῷ Εσθήτα Πανάγνου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀθλήσεως τοῦ Μάρτυρος Κοῖντου, καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ιουβενάλιου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Υψηλοτάτῳ νοῖ, καὶ ταπεινῇ καρδίᾳ, τοῦ Βασιλέως υψηλότατον, τὸν θρόνον δοξάσωμεν, τὴν παναγίαν Κόρην, καὶ κεχαριτωμένην.

Παστάς Θεοῦ ἐκλεκτῇ, ἐν τῇ σεπτῇ σου ταύτῃ, παστάδι πίστει τὴν Εσθήτά σου, κειμένην σεβόμεθα, ὡς κιβωτόν ἁγίαν, καὶ ευσεβούντων σκέπη.

Ἀνακαινίζεται πᾶς, ὁ προσίων ἐν πίστει, καὶ τὴν ἁγίαν ἀσπαζόμενος, σορόν τὴν κατέχουσιν, τὴν σὴν ἀγνή Παρθένε, φωτοειδὴ Εσθήτα.

Ρύπου παντός ψυχικού, καθαρική υπάρχει, η σή Παρθένε παναμώμητε, σορός η καλύπτουσα, τήν τό σεπτόν σου σώμα, καλύψασαν Εσθήτα.

Θεογεννήτορ αγνή, τήν σέ τιμώσαν πόλιν, λιμού σεισμού τε καί κακώσεως, απάσης περίσωζε, καί εθνικής εφόδου, καί εναντίας βλάβης.

Ἴτερος

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Σύ ως ήλιος, δικαιοσύνης μόνος ών Αγαθέ, θείως τόν ναόν εφαίδρυνας τής Σεμνής, τοίς ποικίλοις σου χαρίσμασιν, εν ή ανίσχουσα, τας ακτίνας εκπέμπει Εσθήτος αυτής.

Υπερβλύζουσιν, οι τών θαυμάτων θείοι Πάναγνε, χάριν αληθώς κρατήρές σου τοίς πιστοίς, καί αφθόνως τοίς τιμώσί σε, τής σορού προχέονται, ως εξ άλλης Εδέμ νοητοί ποταμοί.

Νύν προσέλθετε, μετ' ευφροσύνης πάντες οι επί γής, δεύτε, η σορός προτρέπεται μυστικώς, τής Κυρίας περιπτύξασθε, τήν υπερένδοξον, εν εμοί θησαυρισθείσαν ζώνην αυτής.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Ευχαρίστοις φωναίς ανυμνούμέν σε, τήν παντοίων καλών ημίν πρόξενον, καί τήν σεπτήν Εσθήτά σου, ασπαζόμεθα Κόρη αναβοώντες, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Νοητόν ως λαμπάδιον έχοντες, εν λυχνία τραπέζη προκείμενον, τό ιερόν μαφόριον, τής πανάγνου Παρθένου, τας τής καρδιάς, φωτιζόμεθα κόρας εκάστοτε.

Ουδαμώς αμοιρούντας κατέλιπες, Ιεράς σου Παρθένε προσψαύσεως, τούς αναξίους δούλους σου αντί σώματος γάρ σου τού ζωηφόρου, τήν Εσθήτά σου πάσι δεδώρησαι.

Ύμνω δίαίς ενθέοις τιμήσωμεν, τού Θεού τό ευρύχωρον σκήνωμα, τήν εν μητράσι Πάναγνον, τήν ουράνιον πύλην, δι' ής εκλείσθη, η πρός θάνατον πύλη απάγουσα.

Ἴτερος

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Άγγελοι πανάχραντε Αγνή, νύν συγχορεύουσιν, εν τώ σεπτώ σου ναώ, καί περιέπουσι Δέσποινα, τήν τιμίαν καί αγίαν σου, Εσθήτα πόθω καί χαρά, καί

ευφροσύνη πολλή προσκυνούντες, καί ανυμνούντες τήν δόξαν τού γένους ημών.

Ράβδος η τό άνθος τής ζωής, αναβλαστήσασα, σύ εί ή πάντων χαρά, ή πολυτίμητος άχραντε, μυροθήκη η τού Πνεύματος, ο θησαυρός τών αγαθών, τών αρωμάτων πηγή, εξ ής μύρα τών ιαμάτων, εκβλύζει η θεία σορός.

Υμνούσι πανάχραντε Αγνή, τά μεγαλείά σου, αί νοεραί στρατιαί ανακηρύττουσιν άπαντες, Πατριάρχαι καί Προφήται τρανώς, καί Αποστόλων ο χορός, Μαρτύρων πλήρωμα, καί Οσίων άπαν τό πλήθος μεθ' ών προσκυνούμέν σε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδού σε τήν κλίνην Σολομών, γεραίρομεν, χαρμοσύνοις μελωδήμασι, καί τήν τιμίαν σου, Εσθήτα, ως άλλην κιβωτόν αγιάσματος, κυκλούντες τάς ίάσεις λαμβάνομεν, τάς σωτηρίους Αειπάρθενε.

Ώφθη νύν η θεία σου σορός, κατέχουσα, τήν Εσθήτα τήν τιμίαν σου, ώσπερ πηγή φωτός Παρθέne, ακτίνας ιαμάτων εκπέμπουσα, καί σκότος νοσημάτων διώκουσα, ήν μετά πόθου ασπαζόμεθα.

Σήμερον συγχαίρουσιν ημίν, πανάμωμε, προσκυνήσει τής Εσθήτός σου, πάσαι ουράνιαι Δυνάμεις, Απόστολοι, Προφήται καί Μάρτυρες, καί Όσιοι καί Δίκαιοι άπαντες, Δέσποινα μόνη αιειπάρθενε.

Η γίασται άπασα η γή, πανάγιον, τού Δεσπότη καταγώγιον, τή καταθέσει τής Εσθήτος τής σής, καί ο Δαυϊδ επαγάλλεται, τής πάλαι κιβωτού προτυπούσης σε, τή καταπαύσει Αειπάρθενε.

Φαιδρόν περιβόλαιον τό σόν, μαφόριον, εδωρήσω καί προτείχισμα, τή σέ τιμώση Βασιλίδι, τών πόλεων πασών ως Βασίλισσα, απάντων ποιημάτων τυγχάνουσα, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Έτερος

Λίθος αχειρότμητος όρους

Θάλαμος υπέρτιμος ούτος, Θεογεννήτορ η σορός σου, ώφθη τήν τιμίαν σου Ζώνην, καί τήν Εσθήτα παρθενικήν, ως στολήν, καί νυμφικήν ως έχουσα, καί συντηρούσα ως ζωής θησαυρόν.

Ναόν εκμιμούμενον πάσαν, τών ουρανών τήν ευκοσμίαν, σήμερον πιστοί τῆς Παρθένου, κατειληφότες ταῖς τών θαυμάτων αυγαῖς, ὥσπερ ἀστρασι λάμπουσι, καταυγαζόμεθα τῇ χάριτι.

Ἐχει τήν αγίαν σου Ζώνην, Θεογεννήτορ ἡ σὴ πόλις, καί τήν σὴν Εσθήτα ὡς τείχος, καί τών δογμάτων θεῖαν ἐνότητα, καί ὀρθοδόξων καύχημα, καί Βασιλέων τροπαιοῦχημα.

Υμνοῦμεν τήν ἀφατον δόξαν, καί τήν ἀνείκαστόν σου χάριν, σύ γάρ εἰ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος, πάσι προέρχεται, τοῖς σέ τιμώσιν, Ἀχραντε, καί μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Μόνη καί φύσιν καί χρόνον, ἐκαίνισας Θεομήτορ, ἀφθορος γάρ σου ὁ τόκος, ἀφθαρτος καί ἡ Εσθῆς, δι' ἧς τήν πόλιν σου σκέπτεις, ἢ καί τὰ σκήπτρα, τῆς ευσεβείας κρατύνεις. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σορός ἡ κατέχουσα, τήν Εσθήτα σου Ἀχραντε, κιβωτός τοῖς δούλοις σου ἀγιάσματος, καί ἱερὸν περιτείχισμα, καί δόξα καί καύχημα, καί ἰάσεων πηγὴ, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται, ἐνθα σήμερον, ἱερῶς ἀθροισθέντες, ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλὰ σου μεγαλεῖα, καί τών θαυμάτων τό πέλαγος. (Δίς)

Ἰδε τόπος περίδοξος, ἴδε οἶκος αείφωτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισαι τῆς θεόπαιδος, Εσθῆς τιμία τῇ χάριτι, Προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμόν καί ἰλασμόν, ἐξ αὐτῆς ἀπαρύσασθαι, καί βοήσατε, εὐχαρίστω καρδία, Παναγία, εὐλογούμεν σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου.

Τήν αγίαν κατάθεσιν, τῆς Εσθήτός σου Δέσποινα, εορτὴν κεκτήμεθα, εὐφραίνόμενοι, ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἡξίωσας, ἱεράν περιβολήν, φυλακτήριον ἀσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλοῦτον ἱαμάτων ποταμόν πεπληρωμένον, τών χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Φρένα καθάραντες καί νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καί ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, παιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου,

σύ καί η κιβωτός τού αγιάσματος σου, ως γάρ παλάτιον τερπνόν ταύτην κατεκόσμησας, καί κατεκλήρωσας αυτήν τή πόλει σου Δέσποτα, περιποιείσθαι καί σκέπτειν, εκ πολεμίων βαρβάρων, τή κραταιά δυνάμει σου, ταίς ικεσίαις αυτής.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καί εκ τού Κανόνος η γ' καί ς' Ὡδή.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλουΐα.

[Αρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Υακίνθου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Ὡφθης διαυγεία τού Πνεύματος, ὥσπερ λίθος διαυγής, τῆς βασιλείας τού Χριστοῦ, ἐναθλήσας ἀθλητά, ὑπέρ τῆς πίστεως στερρώς, καί τρέψας τῶν ἀθέων τήν παράταξιν, καί νίκην κατ' αὐτῶν Μάρτυς ἀράμενος, διό σε πίστει δοξάζομεν, ὡς στρατιώτην ἀήττητον, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Κύματα τῆς πλάνης παρέδραμες, κυβερνώμενος Χριστοῦ, τή ἀηττήτῳ δεξιᾷ, καί λιμένι νοητῷ, ἐγκαθωρμίσθης ἀθλητά, γαλήνης μή ληγούσης ἐμφορούμενος, καί δόξης μή ρεούσης ἀξιούμενος, Μάρτυς θεόφρον Ὑάκινθε, διαπαντός ευφραινόμενος, ἰκέτευε τού σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Μέλεσιν οἰκείοις ἐδόξασας, τόν ἀθάνατον Θεόν, θανατωθεῖς ὑπέρ αὐτοῦ, ἀθανάτων δωρεών, ὅθεν σε μέτοχον σοφέ, δεικνύει, καί δοξάζει σε Ὑάκινθε, σημείοις, καί δυνάμεσιν ἐκάστοτε, καί γάρ πηγὴ αγιάσματος, ἡ σὴ σορός πάσι πρόκειται, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τās ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχή, καί τό πύρ μή δειλιώσα, τῶν κακῶν ἐπιμονή; Ἀνάστα, καί τήν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχείαν, επικάλεσαι καί βόησον, τόν σόν Υἱόν καί Θεόν Ἀγνή, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, ρυσθῆναί με, τῶν παγίδων τού ἀλάστορος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα! ο

πάσι, τήν ζωήν νέμων ως Κύριος, πώς θανατούσαι μακρόθυμε, βροτοίς παρέχων ανάστασιν, Δοξάζω σου, τήν πολλήν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων τά ἀνίσχυρα θράση, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ο Θεός, σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Αγίου ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σέ τόν διαυγή, Μάρτυς, αινέσω λίθον.
Θεοφανους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Σέ τόν διαυγεία μαρτυρική, πολῦτιμον λίθον, γεγονότα θείου ναοῦ, νύν επικαλούμαι συνεργάτην, τῶν ἐγκωμίων σου γενέσθαι μοι.

Επίγειον δόξαν καταλιπών, οὐράνιον κλέος ἐκληρώσω διηνεκῶς, συνών τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, στεφανηφόρος Μάρτυς ἐνδοξε.

Τό τῆς ἡλικίας νεανικόν, καί τῆς διανοίας τό γενναῖον ὑπέρ Χριστοῦ, ἀπέδειξας Μάρτυς αθλοφόρε, κατὰ τῆς πλάνης ἀνδρισταμενος.

Θεοτοκίον

Ο πάντων τῶν ὄντων Δημιουργός, διά σωτηρίαν, τῶν ἀνθρώπων ἐν σῇ γαστρὶ, σκηνώσας σαρκούται Θεομήτορ, τό καθ' ἡμᾶς δημιουργούμενος.

Ὡδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Νέος καθιστάμενος, πρεσβυτικὴν σαφῶς φρόνησιν, Μάρτυς Χριστοῦ, ὠφθης κεκτημένος, καί συνέσει κοσμούμενος.

Δρόμον συντονώτατον, ἀθλητικῶς δραμὼν ἐφθασας, μαρτυρικῶν ἀνδραγαθημάτων, τήν τιμίαν ἀνάρρησιν.

Θεοτοκίον

Ἰθυνον πρεσβεΐαις σου, πρὸς τήν οὐράνιον ἀνοδὸν, τοὺς εὐσεβῶς, Κεχαριτωμένη, Θεοτόκον φρονούντάς σε.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Λίθος τίμιος, τῆς Εκκλησίας, φυλαττόμενος, ἐν τοῖς ταμείοις, τοῖς οὐρανίοις
υπάρχων Υἱάκινθε, τοὺς προσκυνοῦντας τοὺς λίθους διήλεγξας, καί
μαρτυρίου ποτήριον ἐπίεις, Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θεῖα γέγονας, σκηνή τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομήτητορ, τῇ
καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας ἐμέ γοῦν γενόμενον,
ρερυτωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις
νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτητωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἱμοὶ τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθὼν τῆς ἀτιμίας τόν ἄνθρωπον;

Ὡδὴ δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀθλητῆς ἐννομώτατος, πόνοις εὐσεβείας ἐγγυμνασάμενος, ἀναδέδειξαι
Πανόλβιε, τῶν τυράννων θράσος μὴ πτοοῦμενος.

Υακίνθινον στέφανον, οὐρανοβαφὴ θεόφρον δεξάμενος, συγχορεύειν
κατηξίωσαι, τοῖς ἐπουρανίοις ὡς οὐράνιος.

Γεγηθότι φρονήματι, τόν τῆς εὐσεβείας λόγον ἐκήρυξας, καί τόν τύραννον
διήλεγξας, ἀπτοήτω γνώμη δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Ἡ Θεόν παντοκράτορα, μόνη δεξαμένη θεομακάριστε, ἀπὸ πάσης
περιστάσεως, καί κινδύνων ρύσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ ε'
Ὁρθρίζοντες βούμέν σοι

Μαινόμενον τόν τύραννον ἤλεγξας Ἀθλοφόρε, δύναμιν ἀήττητον, παρὰ
Χριστοῦ ἐνδυσάμενος.

Ἀθάνατον ἐκτήσω τὴν εὐκλειαν, Στεφηφόρε, θάνατον ἐκούσιον, διὰ Χριστόν
προσηκάμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθειήμεν πρεσβείαις σου Πάναγνε, τῶν παγίδων, τοῦ ἐχθροῦ οἱ σέβοντες,
τὴν υπέρ λόγον σου γέννησιν.

Ὡδὴ ς'
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ταῖς στρέβλαις τῶν ἀσεβῶν, ὁ Μάρτυς πάσχων ἠγάλλετο, καί πάθει τοῦ

απαθούς, τόν νούν κραταιούμενος, ενίκα τούς άφρονas, πρός τόν αθλοθέτην, ανενδότης επειγόμενος.

Υάκινθος ως παιδρός, σκηνήν τήν θείαν εφαιδρυναs, ως κόκκινον εκλεκτόν, αθλήσεως αίματι, ανάθημα γέγονas, τής τών πρωτοτόκων, Εκκλησίας παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σωθείημεν διά σου, κινδύνων καί περιστάσεων, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάνταγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητι μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν με, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Υακίνθω σήμερον, έξ υακίνθων, αμαράντων πλέξωμεν, στέφανον πάντες οι πιστοί, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες, Χαίροις μαρτύρων, τό κλέος Υάκινθε.

Ο Οίκος

Υπέρ πολλούς υμνήσωμεν Μάρτυρας, τόν τής πόλεως ημών προϊστάμενον, ός τήν πόλιν ημών ως γυμνάσιον, τής ιδίας φυλάττων αθλήσεως, ως παρρησίαν οπλισάμενος, καί τόν πέλεκυν έχων τής αληθείας, δι' ής απέτεμε τό τής πλάνης φυτόν, συνεγείρει καί ημάς πρός εργασίαν τών καλών, Εκβώμεν ούν σύν αυτώ, χαίροις μαρτύρων τό κλέος Υάκινθε.

Συναξάριον

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Υακίνθου τού Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου).

Στίχοι

Εξ αρετής μέν Υάκινθος ως λίθος,
Λαμπρός πλέον δέ εκ ροής τών αιμάτων.
Ουλομένω τριτάτη Υάκινθος κάτθανε λιμώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ανατολίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Δύνας, Ανατόλιε τού βίου τέλει.
Τώ μη δύνοντι προσπελάζεις ηλίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοδότου, Θεοδότης, Διομήδους, Ευλαμπίου, Ασκληπιάδου καί Δολινδούχ.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Οι εκ τῆς Ιουδαίας

Αυτοκράτορα φέρων, τῶν παθῶν αριδῆλως τόν ευσεβή λογισμόν, τροφήν τῶν παρανόμων, κατέπτυσας Παμμάκαρ, θείῳ λόγῳ τρεφόμενος, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Ιερώτατον θύμα, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ καὶ αγιώτατον, προσήνεγκας θεόφρον, ψυχῆς ειλικρινεῖα, καὶ νοός καθαρότητι, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Νεμομένης τό γένος, τῶν ἀνθρώπων Παρθένε τῆς τοῦ θανάτου φθοράς, πηγὴν ἀθανασίας, καὶ ζωῆς ἀκηράτου, συλλαβούσα κατέπαυσας, τόν τῶν Πατέρων Θεόν, ἀγνή εὐλογημένη.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Ἐκ χαλεπῆς στενώσεως, καὶ φρουράς πρὸς ἐυρύχωρον, πλάτος Παραδείσου, καὶ τερπνόν κατήντησας, Ἀγίων οψόμενος, φωτοειδεῖς λαμπρότητας, καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, ἐποπτεύσων χορείας, Θεῷ παρισταμένας, καὶ βοῶσας ἀπαυστως, Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σύ τόν Θεόν ἠγάπησας, ἐκ ψυχῆς μέχρις αἵματος, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, Ἀθλητὰ μακάριε, ἀντικαθιστάμενος, καὶ δυσμενεῖς τρεπόμενος, καὶ νικητικοῖς, κεκοσμημένος στεφάνοις, προθύμως ἀνακράζεις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς εὐπρεπές ἀνάθημα, διαυγῆς ὡς Ὑάκινθος, ὡς ωραιότατη, ἀλουργίς ἐκόσμησας, ναόν τόν ουράνιον, τα τῶν Ἀγίων Ἁγία, ταῖς μαρτυρικαῖς, μαρμαρυγαῖς ωραῖσας, ἀπαύστως ἀνακράζων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Λόγον Θεοῦ τόν ἀναρχον ὑπὲρ λόγον γεγέννηκας, ἐπὶ λογικῆς εὐεργεσίᾳ φύσεως, δι' οὐ ἐλυτρώθημεν, φθοροποιοῦ νεκρώσεως, καὶ ζωοποιόν, ὑπεδεξάμεθα Πνεῦμα, διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, δοξάζομεν Παρθένε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Εἰρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τῷ Δημιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'
Σέ τὴν ἀπειρόγαμον Θεοῦ Μητέρα

Ἰλεων ἀπέργασαι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τόν Δεσπότην, πᾶσι τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σου, τὴν ἀνίκητον ἀθλήσιν, δι' ἧς τῶν εἰδώλων τὴν ἀπάτην

κατήργησας, τόν δέ λόγον, τῆς αληθείας διетράνωσας.

Θέαμα τερπνότατον, ταῖς τῶν Αγγέλων στρατηγίαις, ουρανοβαφῆς Υάκινθε, κεχρωσμένος εν αίματι, τῆς υπέρ Χριστοῦ ομολογίας καί πίστεως, καί στεφάνω μαρτυρικῶ κατακοσμούμενος.

Ὅλος εχρημάτισας, Θεοῦ πανίερον δοχεῖον, σῶμα γάρ καί ψυχὴν ηγίασεν, ἡ ανένδοτος ένστασις, πρὸς τυραννικὴν παραφοράν, καί παράνοιαν γενομένη, διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου, Δέσποινα, τὴν ἐτι ζώσαν αμαρτίαν ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ενεργεία τῆς όντως, ζωῆς, τῆς γεγεννημένης εκ γαστρὸς σου, δι' άφατον εύσπλαγχνιαν, τοῖς ευσεβῶς σε μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Σέ τὴν απειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καί Παρθένον, σέ τὴν υπέρ νούν κυήσασαν, διὰ λόγου τόν όντως Θεόν, τὴν υψηλοτέραν τῶν αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ανδρέου Κρήτης, τού Ιεροσολυμίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Αγιοι;

Τί σε νύν Ανδρέα καλέσωμεν, ασκητήν, τῶν παθη μάτων αμαυρούντα τάς ορμάς, λειτουργόν, ιερουργούντα Ευαγγέλιον Χριστοῦ, κιθάραν, μελωδούσαν τά τοῦ Πνεύματος, κινύραν, καταθέλγουσαν τά σύμπαντα, νέον Δαυῖδ γνωριζόμενον, τῆς κιβωτοῦ προσκιρτήσαντα, τῆς χάριτος, καί τῆς Νέας Διαθήκης σοφέ.

Τί σε νύν Ανδρέα προσείπωμεν, μιμητήν τῶν ανδρικῶς, ηγωνισμένων εκλεκτῶν, επαινέτην τῶν Μαρτύρων, τῶν Αγίων αψευδή, αλείπτην, αρετῆς πρὸς επανάληψιν, ζωγράφον, τῆς τοῦ βίου ματαιότητος, υφηγητήν ακριβέστατον, δογματιστήν αληθέστατον, ικέτευε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε νύν Ανδρέα προσφθέγξωμαι; τῶν Αγίων ιεροσολύμων, βλάστημα τερπνόν, τῶν δογμάτων τῶν Ορθῶν, τῆς ευσεβείας στηριγμόν, τῆς Κρήτης, ιεράρχην ιερώτατον, τόν κόσμον, φρουκτωρίαις καταυγάζοντα, Ανατολῆς

εξορμώμενον, φωτίζοντα τά Εσπέρια, ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ωμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν ουδόλως, ανανεύουσα ψυχὴ, καὶ τό πύρ μὴ δειλιώσα τῶν κακῶν επιμονή; Ανάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχείαν, επικάλεσαι καὶ βόησον, Τόν σόν Υἱόν καὶ Θεόν Ἀγνή, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, ρυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ αλάστορος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς εἴρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν; Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, Ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀνδρέα σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀγίου ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὑμνοῖς κροτῶμεν ἀνδρικοῖς τόν Ἀνδρέαν.

Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. α'

Ἰππον καὶ ἀναβάτην

Ὑπνον ἀπὸ βλεφάρων, ἐκτιναξάμενος, σεαυτὸν τῷ Δεσπότη, δι' ἀρετῆς ἠτοίμασας, φαιδρὸν καταγώγιον, θεοφάντορ, Ὅσιε, ὅθεν ὠφθης Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Μέλει παναρμονίῳ, τὴν σὴν κινύραν κινῶν, τὴν Χριστοῦ, Ἐκκλησίαν, ὑμνολογῶν ἐφαιδρυνας, Ἀνδρέα θεσπέσιε, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἐνηχούμενος θεία χάριτι.

Νόμῳ τῷ θεογράφῳ, σοφῶς πειθόμενος, τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἀσκητικῶς ἐνέκρωσας, τὸν νοῦν δὲ ἐπτέρωσας, τῷ σφοδρῷ σου ἔρωτι, ἄδων ἄσματα θεία Πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἐπιθυμία, καὶ ἀχραντος γλυκασμός, ὁ Υἱός καὶ Θεός σου, τῶν ἀγαθῶν τό πλήρωμα, ὑπάρχει Πανάμωμε, ὃν δυσώπει ρύσασθαι, τοὺς ἐν πίστει νύν σοι προστρέχοντας.

Ὡδή γ'

Ο πήξας επ' ουδενός

Ιθύνας δι' αρετής τόν βίον σου Όσιε, καί τώ θείω πόθω Θεώ ενούμενος, όργανον εδείχθης λογικόν, πάσαν τήν οικουμένην, καταλαμπρύνων μελωδήμασι, θείων θησαυρών αρυόμενος.

Σοφίας τής ουρανίου γέγονας έμπλεως, τής ψυχής γάρ τό στόμα πλατύνας Όσιε, πάσαν εισεδέξω προφανώς, αίγλην τήν φωτοφόρον, τού τρισηλίου αμαρύγματος, ως Ιερουργός Ιερώτατος.

Κρατύνας τās ψυχικές δυνάμεις σου Όσιε, καί σαρκός κρατήσας ασκήσει, γέγονας, όλος φαινότατος αστήρ, τέρπων τήν Εκκλησίαν, τοίς ορθοδόξοις σου διδάγμασι, καί αρμονικοίς μελωδήμασι.

Θεοτοκίον

Ρυσθήναι τών παθημάτων αιχμαλωσίας με, δυσωπώ σε Μήτηρ Θεού πανάμωμε, καί τής αμαρτίας τās ουλās, πάσας εξαλειφθήναι τήν αμαρτίαν, η τόν αίροντα, κόσμου παραδόξως κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Ό πήξας επ' ουδενός, τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσαν, επί τήν ασαλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ, καί φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Έχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Λαμπρυνθείς τήν καρδίαν θείω φωτί, εξηρεύξω δογμάτων φωτοειδή, μακάριε λόγια, καί τόν κόσμον εφώτισας, γεγονώς δέ θείον, τού Πνεύματος όργανον, ηδυτάτοις φθόγγοις, ηδύνεις εκάστοτε, πάντων τās καρδίας, ανυμνών τήν Τριάδα, Αγίων τά τάγματα, καί Παρθένον τήν άχραντον, ώ Ανδρέα πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητας, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζουσι, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς καταφεύγουσι πίστει, τή σκέπη σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητας, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου

Ο λόγος σου τῷ βίῳ κοσμούμενος, θεολογίας ακριβούς, κανὼν ἐδείχθης
θεσπέσιε, τῆς πανυμνήτου Τριάδος, τὴν δόξαν σαφηνίζων τρανότατα.

Τὴν πράξιν θεωρίας ἐπίβασιν, ἐπιδειξάμενος σοφέ, καὶ θεωρία χρησάμενος,
τῆς πολιτείας σφραγίδι, Ἀνδρέα θεηγόρε διέπρεψας.

Ὡς θεῖος ἱεράρχης πανόλβιε, ποιμαντικῶς προπολεμῶν, τῆς Ἐκκλησίας
ἀπήλασας, τὰς τῶν λεόντων ἐφόδους, Ἀνδρέα τῆς ἀνδρίας φερώνυμε.

Μεγίστων ἐγκωμίων ὑπόθεσιν, τὴν Θεοτόκον ευρηκῶς, σπουδὴν ἐδείκνυς
κατάλληλον, τὴν υπερτέραν ἐπαίνων, ἐπαίνοις πολυτρόποις γεραίρων Σοφέ.

Θεοτοκίον

Ἐκτός μὲν συναφείας συνέλαβες, ἀδιαφθόρως ἐν γαστρὶ, πρὶν ὠδινήσαι δέ
τέτοκας, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, Θεὸν σαρκί, τεκούσα πεφύλαξαι.

Ωδή ε'

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Νῦν οἱ σεμνυνόμενοι, τοῖς σοῖς διδάγμασι, καὶ μελωδίαις ταῖς θεοπνεύστοις,
ἱερώς ἠδόμενοι, Ἀνδρέα παμμάκαρ, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Αἴγλη λαμπρυνόμενος, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὰς τῶν Ἀγίων χοροστασίας,
παναγίως ἤνεσας, μεθ' ὧν νῦν ἀγάλλῃ, Ἀνδρέα παμμακάριστε.

Νῦν οὖν δι' αἰσθήσεων, φθαρτῶν τοῦ σώματος, οὐ φαντασίαις ὁράς τὰ θεῖα,
νεορώς δέ Πάνσοφε, ψυχῆς ἐνεργείαις, ἐνούμενος τῷ κρείττονι.

Θεοτοκίον

Δάκρυσι προσπίπτω σοι, σφοδρῶς δεόμενος, ἐμῶν πταισμάτων νῦν
λυτρωθῆναι, διὰ σοῦ Πανάμωμε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαράς γενέσθαι ἄξιον.

Ωδή ς'

Μαινομένην κλύδωνι

Ρητορευῶν ἡλεγξας, τοὺς ἀθέους στόματι λαμπρῷ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων γάρ
ετράνωσας, παναληθῶς, ἱερομύστα προσκύνῃσιν.

ἱερώς ἐκόσμησας, τὴν σὴν Πάτερ ἐνδοξε ζωὴν, τῶν παθῶν γάρ τάραχον
κατέσβεσας, καὶ πρὸς ζωὴν, τῆς ἀπαθείας προσώρμισαι.

Καλλοναῖς τῶν λόγων σου, καὶ δογμάτων πάντες οἱ πιστοί, εὐσεβῶς ἠδόμενοι
ἀγάλλονται, αἰρετικῶν, τὰς γλωσσαλγίας τρεπόμενοι.

Θεοτοκίον

Ὀλικῶς ἐνούται μοι, ὁ ἀνάρχως λάμπας ἐκ Πατρός, διὰ τῆς σαρκώσεως
πανάμωμε, τῆς διὰ σοῦ, γεγενημένης Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζφών

Σαλπίσας τρανώς, τά θεία μελωδήματα, εδείχθης φωστήρ, τώ κόσμω τηλαυγέστατος, τώ φωτί λαμπόμενος, τής Τριάδος Ανδρέα Όσιε, όθεν πάντες βοώμέν σοι, Μή παύση πρεσβεύων τού σωθήναι ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη, τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ανδρέου Κρήτης, τού Ιεροσολυμίτου.

Στίχοι

Θανών εφεύρε τών πόνων στέφος μέγα,
Κρήτης ο ποιμήν, ού πόνος Κανών μέγας.
Τή δέ τετάρτη αρχιθύτην μόρος Ανδρέαν είλε.

Αι άγιοι μάρτυρες Κυπρίλλα, Αρόα καί Λουκία ξίφει τελειούνται.

Η αγία Ασκληπιάς η θαυματουργός εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος Ιερομάρτυς θεόφιλος καί ο όσιος Μένιγνος εν Κυρίω τελειούνται.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδώρου, Επισκόπου Κυρήνης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδότου, καί τού Αγίου Δονάτου, Επισκόπου Λιβύης, καί τής οσίας Μαρίας, μητρός τού Αγίου Συμεών, τού εν τώ θαυμαστώ, Όρει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο υπερυψούμενος

Ίνα τήν λαμπρότητα, τών Αγίων Όσιε, θεάσθαι εν πνεύματι, τοίς έργοις ελάμπρυνας, τόν βίον σου, κραυγάζων, ο Θεός ευλογητός εί.

Σώμα περικείμενος, ασωμάτων τάγματα, εζήλωσας Όσιε, εν οίς αγαλλόμενος, συμφώνως αναμέλπεις, ο Θεός ευλογητός εί.

Τά Ιεροσόλυμα, νύν λαμπρώς ευφραίνεται, φωστήρα πολύφωτον, τώ κόσμω εκπέμπσαντα, σέ Μάκαρ μελωδούντα, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ο πρίν μέν ασώματος, σωματούται Πάναγνε, δι' οίκτον αμέτρητον, εκ μήτρας

αγίας σου, ὡ πάντες μελωδούμεν, ὁ Θεός εὐλογητός εἶ.

Ωδή η'
Σοί τῷ παντουργῷ

Νέας κιβωτοῦ, τῆς Εκκλησίας Πάτερ, φαιδρῶς προεσκίρτησας, χορούς
στησάμενος, Πάντα τὰ ἔργα Χριστόν βοῶν υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄσμα τό καινόν, ἐν Εκκλησίᾳ Πάτερ, Ὅσιων εκραύγαζες, τῷ Παντοκράτορι,
Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμων ἀρετή, θεοπρεπῶς τὰ ἔργα, τοὺς ἄθλους ἀνύμνησας, Ἀνδρέα
πάνσοφε, πάντων Ἀγίων, τῶν πρὶν θαυμαστωθέντων, καί τελειωθέντων,
Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Δεῦτε τὴν ἀγνήν, καί Θεοτόκον Κόρην, υμνήσωμεν λέγοντες, ἐνθέοις ἁσμασι,
Χαίρε Παρθένε, δι' ἧς χαρά ἐδόθη, φύσει τῶν ἀνθρώπων υπερευλογημένη.

Ὁ Εἰρμός

«Σοί τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορεῖαν
ἐμελπον, Πάντα τὰ ἔργα, τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Ἡσαΐα χόρευε

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, διὰ πάσης ἐδραμε τῆς γῆς, δογμάτων τε τό
τερπνόν, καί εἰλικρινές, Ἀνδρέα μακάριε, διό Χριστός, ὁ παμβασιλεὺς, σέ
εστεφάνωσεν, εὐπρεπείας διαδήματι.

Ἐν ἐνώσει κρείττονι, ἀπολαύων αἰγλῆς τριλαμπούς, Ἀνδρέα μυσταγωγέ, τῶν
υπερφυῶν, τοὺς πόθῳ τελούντάς σου τὴν ἱεράν, μνήμην ἱερῶς, νῦν ταῖς
πρεσβείαις σου, ἐκ κινδύνων διαφύλαττε.

Ἀσωμάτων τάξεσι, συνευφραίνῃ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τόν τούτων ἐπὶ τῆς γῆς,
βίον ἀκλινῶς, ὡς πολιτευσάμενος, καί ὀρθῆς πίστεως φανείς, κήρυξ
πανάριστος, θεωρρήμον ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Νεμομένην ἔστησας, τοῦ θανάτου ἀσχετον ὁρμήν, τεκούσα σωματικῶς ὄντως
ὑπὲρ νοῦν, ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἢ προσβαλὼν, στόματι πικρῷ, Ἄδης
κατήργηται, Θεοτόκε Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί καί ἔτεκεν υἱόν, τόν Εὐμανουήλ,
Θεόν τε καί ἄνθρωπον, Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν
Παρθένον μακαρίζομεν».

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου καίθεοφόρου Πατρός ημών Αθανασίου τού εν τῷ Ἄθῳ, καί τού Οσίου Πατρός ημών Λαμπαδού τού θαυματουργού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια ἀμφοτέρων τῶν Ἀγίων. Στιχηρά τού Ἀγίου Αθανασίου.

Ἦχος β'

Ποίοις ευφημιῶν

Ποίων ευφημιῶν ἔπαινον, προσενέγκωμεν Αθανασίῳ; τῷ πεποικιλμένῳ ταῖς πράξεσι, καί ευθηνουμένῳ ταῖς χάρισιν, τῆς θεολαμπούς φωτοχυσίας, τῷ ξίφει, τῷ διατέμνοντι παθῶν τὰς ορμάς, τῷ στύλῳ, τῷ θεωρίᾳ ἀπαστράπτοντι, τῆς ἐγκρατείας τῷ λύχνῳ, τῷ ἐν τῇ λυχνίᾳ αὐγάζοντι τῆς ψυχῆς, Θεοῦ τὰ προστάγματα, τού πάσι ζωὴν παρέχοντος.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς στέμμασιν, Αθανάσιον στέψωμεν λόγων, τόν αἰθεροδρόμον Ἰέρακα, τόν ουρανοφοίτῳ αἰρόμενον, τῶν θεωριῶν πτέρυξι θείαις, τόν πύργον, τῆς ταπεινώσεως τόν ἀρρηκτον, τό τεῖχος, τῆς διακρίσεως τό ἀσειστον, τῆς τῶν ἡθῶν ευκοσμίας, τήν σεμνήν εὐπρέπειαν τόν ὑπέρ τῶν τέκνων αὐτοῦ, Χριστόν τόν Θεόν, ἐκδυσωποῦντα τόν μόνον εὐσπλαγχον.

Ὁρθρος αἰφανῆς Ὅσιε, ἀνεδείχθης πυρσῷ χαρισμάτων, τοὺς παθῶν ἀχλύϊ τυφλώπτοντας, ἔλκων πρός αὐγὴν τὴν ἀνέσπερον, Πάτερ Αθανάσιε θεόφρον, διό περ, ὡς ἐπαυξήσαντα, τό τάλαντον, ψυχῶν σε, θεραπευτὴν Χριστός ἀνέδειξε τῶν ἀνιάτων μωλώπων, σηπεδόνας ξίφει, τῷ τῶν λόγων τέμνοντα, καί ῥώσιν σωτήριον, παρέχοντα τοῖς προσιούσί σοι.

Στιχηρά τού Οσίου Λαμπαδού

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Λαμπαδέ μακάριε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καί συντόνου δεήσεως, τῆς σαρκὸς τό φρόνημα, τῇ ψυχῇ καθυπέταξας, καί χαρισμάτων, ἐμπλεως γέγονας, τού παναγίου Πνεύματος Ὅσιε, ὡ στηριζόμενος, τῶν πνευμάτων φάλαγγας τῶν πονηρῶν πάσας καθυπέταξας, καί κατηδάφισας.

Πάτερ Λαμπαδέ θεόπνευστε, ὡς κεκρυμμένος ἡμῖν, θησαυρός πεφανέρωσαι, ἐν σπηλαίοις κείμενος, καί σημείοις καί τέρασιν, ευωδιάζων, ψυχὰς τῶν πίστει σοι, προσερχομένων, θεομακάριστε, ὅθεν βοώμέν σοι, καί ἡμὰς ἐξάρπασον τῶν δυσχερῶν, σοῦ ταῖς παρακλήσεσιν, ἀνευφημούντάς σε.

Πάτερ Λαμπαδέ θεόσοφε ασκητικαίς αγωγαίς, τώ Θεώ προσκολλώμενος, καί ταίς τούτου λάμπεσιν, Ιερώς φωτιζόμενος, λαμπράς εδείχθης πάσιν αυγάζουσα, σωτηριώδεις αρετάς πάντοτε, όθεν τήν μνήμην σου, τήν φωσφόρον σήμερον, χαρμονικώς, πίστει εορτάζομεν θεομακάριστε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ως ένθεος η ζωή σου, καί πανίερόν σου τό τέλος, Πάτερ, Αθανάσιε, εν αυτώ γάρ πάσα η τού Όρους πληθύς συναχθείσα, ως έβλεψεν άπνουν εν κλίνη σε ρήμασι γοεροίς ανεβόα, Δός τελευταίον λόγον τοίς δούλοις σου Άγιε, δίδαξον, πού καταλείπεις τά τέκνα σου Πάτερ, ά ώκτιρας ως Πατήρ, όντως συμπαθής καί φιλόστοργος, Όμως κάν ώδε τώ τάφω καλύπτη, άνω σε πάντες πλουτούμεν προστάτην καί πρεσβευτήν πρός Θεόν, οι πόθω τιμώντές σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως, εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής ο αυτός εκ σου τής Αγνής προήλθεν αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε ελεηθηναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά ιδιόμελα.

Ήχος α'

Τούς φωστήρας τούς μεγάλους

Τόν ανέσπερον φωστήρα τής οικουμένης μέλψωμεν Όσιον Αθανάσιον, υπέρ ήλιον γάρ έλαμπεν εν τώ τής πίστεως στερεώματι, καί πιστών ταίς φρουκτωρίαις τά συστήματα, πρός αρετήν χειραγώγησε, τό μέν, θεοπνεύστοις διδαχαίς, καί σωτηρίων ρημάτων εισηγήσεσιν, άσπερ, αφθονωτάτους οία κρουνούς, από χειλέων επήγαζε, τό δέ, τή πράξει τή θαυμαστή, καί ισαγγέλω πολιτεία, πρός ζήλον εφελκόμενος, καί αμφότερα, βίον καί λόγον υπέρλαμπρον, ως παιδοτρίβης άριστος θεοπρεπώς επιδεικνύμενος, Αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήνδε τήν ποιμήνην φρούρησον, καί τήν ορθόδοξον πίστιν κράτυνον ως φιλάνθρωπος.

Ήχος β'

Τόν υιόν τής βροντής

Τόν Χριστού εραστήν, τόν επώνυμον τής αθανασίας, τόν αληθή μύστην τού Σωτήρος, καί κλέος καί καύχημα, τών μονοτρόπων πάντων καί ποδηγέτην, τόν ηγιασμένον από τού βρέφους τώ Κυρίω, χοροί Πατέρων συνελθόντες ευφημήσωμεν, Ούτος γάρ έρωτα θείον εν εαυτώ συλλαβών, τήν Ιμέν τού κόσμου έλιπεν απάτην, ήρε δέ τόν ζυγόν τού Χριστού επωμάδιον, καί τά στίφη τών δαιμόνων ετρέψατο ανδρείως, δεικνύς ημίν πρακτικώς, τής θείας αγάπης τόν άριστον δρόμον, τόν αυτόν γάρ καί αυτός διαδραμών, εν σπουδή πέφθακε, τό φώς τό αληθές, τής Τριάδος τής παντουργού, Ό θαύματος εκστατικού, καί πράγματος θεοπρεπούς! ότι γήϊνος ών εν τή φύσει, ίσος γέγονε ταίς νοεραίς ουσίαις, δόξαν καί τιμήν θεόθεν άπλετον λαμβάνων, καί πρεσβευτής ημίν γίνεται, ως άν τύχοιμεν τών αιωνίων αγαθών, εν τή ημέρα

τῆς κρίσεως.

Ἦχος δ'
Εξέλθετε ἔθνη

Εξέστησε νόας, εξέπληξε καὶ βροτούς, τὰ πανθαύμαστα σκάμματα τῆς ἐν ἀσκήσει σου βιοτῆς, ὥσπερ γάρ ἀσαρκος σχεδόν, ἐν σαρκίῳ γεηρώ, ἐχθροῖς τοῖς ἀοράτοις προσεπάλαισας, Γενεαὶ γοῦν σε πᾶσαι μέλπουσι τῶν εὐσεβῶν, ἐξαιρέτως δὲ ἡ ση τιμία ποίμνη, τό λαμπρόν σου τῶν πόνων στηλογράφημα, ἦν ἀνέδειξας ὡς πόλιν ἐν ἐρήμῳ τερπνὴν ἦν οἰκητήριον στίφους μοναζόντων εὐπρεπὲς κατέστησας, ἢ καθάπερ ἐν ἐνδύμασι πολυτίμοις, τοῖς σοῖς καθωραΐζεται θαυμασίοις, καὶ τοῖς γενναίοις σου ἄθλοις, καὶ σαῖς λιταῖς Ἀθανάσιε, καὶ πρεσβείαις ἐξαιτεῖται, πρὸς Χριστοῦ περιφρουρεῖσθαι, τοῦ ἐχοντος τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, ἡ χάρις γάρ τοῦ Πνεύματος, πάσης σάλπιγγος εὐηχέστερον, πάντας πρὸς ὕμνον συγκαλεῖ τοῦ θεοφόρου Πατρός, Βασιλεῖς καὶ ἄχροντες θαυμαζέτωσαν, τοῦ παμβασιλέως τὸν γνήσιον οἰκέτην, τὸν τοῦ κοσμοκράτορος τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, Πνεύματος θεοῦ πανοπλία τροπωσάμενον, Ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ, τὸν τῆς ἀρίστης ὄντως κανόνα τε καὶ τύπον, ποιμασίας εὐφημήσωμεν, τὸν ἐν δόγμασιν ἀκραιφνή, τὸν ἐν τῇ πίστει γενναῖον, τὸν ἐν θεωρίαις υψίνουν, ἐν πράξεσιν υπερνεφή, ἐν διδάγμασι τῆς τρυφῆς χειμάρρουν, τὸν ποδηγέτην τῶν πλανωμένων, τὸν ἐδραστήρα τῶν κλονουμένων, τὸν πᾶσι τοῖς ἀσθενούσι συμπαθέστατον, Ἄθω τό μέγα κλέος, ἐγκωμιάζοντες πάντες εἰπώμεν, Πατέρων κορωνίς Ἀθανάσιε, πρόσπηθι τῶν σὼν οἰκετῶν, διὰ παντός ἡμῶν Πάτερ, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, προκύψασα γάρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν, Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδαν κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατουμένους πρὶν, ἀπολύσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα, Ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένου υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγὴν, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, τὴν ἐμψυχόν τε κιβωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότου θρόνον, τὴν μανναδόχον χρυσέαν στάμνον, τὴν κεκλεισμένην τοῦ Λόγου πύλην, ἀπάντων Χριστιανῶν τό καταφύγιον, ἄσμασι θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν, Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν βασιλείας, οὐδὲν γάρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἀγγελικαῖς ὁμιλῶν, χοροστασίαις Ἀθανάσιε Ὅσιε, τὸν βίον γάρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανείς

καθαρότητος, ακηλίδωτον έσοπτρον, ακτινοβόλους, αστραπάς εισδεχόμενος, τάς τού Πνεύματος, τού Αγίου πανόλβιε, όθεν καταυγαζόμενος, εώρας τά μέλλοντα, πάντα προλέγων εκ θείας, φωτοφανείας μυούμενος, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.

Χαίροις τών Ασκητών αρχηγός, γεγεννημένος, καί αήττητος πρόμαχος, παθών γάρ τεμών τάς ρίζας, καί τών δαιμόνων ορμάς, υποστάς ανδρείως, Αθανάσιε, αυτών εθριάμβευσας, τήν ψυχόλεθρον πλάνησιν, τήν τού Σταυρού δέ, τού Σωτήρος ενέργειαν, καί ανίκητον, εφανέρωσας δύναμιν, ήν καί περιζωσάμενος, ενίκησας άπαντας, τούς αθετούντας τήν θείαν, διά σαρκός επιφάνειαν, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τόν Κύριον, εν ταίς εντολαίς αυτού θελήσει σφόδρα.

Στύλος φωτοειδής αρετών, εστηριγμένος, καί νεφέλη σκιάζουσα, σύ ώφθης τών εν τώ Άθω, πρός ουρανόν από γής, τών Θεόν ορώντων προηγούμενος, Σταυρού βακτηρία, τήν τών παθών ρήξας θάλασσαν, τόν νοητόν δέ, Αμαλήκ τροπωσάμενος, ανεμπόδιστον, τήν ουράνιον άνοδον, εύρες θεομακάριστε, καί κλήρον ακήρατον, σύν, Ασωμάτοις τώ θρόνω, περιχαρώς παριστάμενος, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τήν τών Πατέρων καλλονήν, τών ασκητών τό κλέος, τήν βρύσιν τών θαυμάτων, καί πρός θεόν πρεσβευτήν ακαταίσχυτον, συνδραμόντες, ώ φιλέορτοι, ασματικοίς εγκωμίοις υμνήσωμεν, λέγοντες, Χαίροις ο τού μονήρους βίου κανών καί χαρακτήρ, καί τύπος ακριβέστατος, Χαίροις φωστήρ τηλαυγέστατε, ο δαδουχών τήν σύμπασαν, αρετών τοίς πυρσεύμασι, Χαίροις τών εν οδύναις ο μέγας παρακλήτωρ, καί θερμός προστάτης τών περιστατουμένων, Σύ τοιγαρούν Αθανάσιε, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τής ποιίμνης σου ταύτης, καί πάντων πιστών, τών τιμώντων σου τήν σεβάσμιον κοίμησιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Τήν εν σαρκί ζωήν, σου κατεπλάγησαν, Αγγέλων τάγματα, πώς μετά σώματος, πρός αοράτους συμπλοκάς, εχώρησας πανεύφημε, καί κατετραυμάτισας, τών δαιμόνων, τάς φάλαγγας, όθεν Αθανάσιε, ο Χριστός σέ ημείψατο, πλουσίαις δωρεαίς, Διό Πάτερ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ,

σωθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ανυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τή ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καί Θεός ἡμῶν, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς ὡς φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη, Ἰωσήφ

Επὶ τῶν ὤμων τόν Σταυρόν, ἀναλαβὼν τόν τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθησας αὐτῷ, διά τῶν ἔργων εὐσεβῶς, τῶν τῆς ἀσκήσεως ὅσιε Ἀθανάσιε, καί πάσι μονασταῖς, ἐνασκουμένοις σεμνῶς, γεγένησαι κανῶν, καί τύπος ἐνδοξε, Ἀλλά τοῖς θείοις σκάμμασι, τὰ ἄνω ἀπολαβὼν νύν βασιλεία, μὴ διαλίπης, καθικετεύων, τοῦ σώζεσθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς ὁ Προφήτης σοι βοῶ, εἰς κριτήριον Χριστέ, ἐγὼ γάρ οἶδα τὰ ἐμὰ, κατηγοροῦντά με πταισμάτα, καί σοί κραυγάζω, Ἐλέησον εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε, ἐμέ τόν ταπεινόν καί ἀνάξιον, ὡς τόν Ληστήν καί Πόρνην καί τόν, Ἄσωτον, καί τόν Τελώνην φιλόανθρωπε, οὐ γάρ δικαίους, ἦλθες τοῦ σώσαι, ἀλλά μάλλον τοὺς πταίσαντας.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τῷ Κυρίῳ Ὅσιε, εὐαρεστήσας, διά θείων πράξεων, καί πολιτείας καθαρὰς, τῆς κληρουχίας ἡξίωσαι, τῶν ἀσωμάτων, σοφέ Ἀθανάσιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία ἀμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καί πρεσβεῖα ἔτοιμος, τῶν ἐλπιζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καί μὴ παρίδῃς, ἡ πάντων βοήθεια.

Ὁ Ν' καί οἱ Κανόνες

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἀθανάσιον ὑμῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσω. Ἀμήν.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Ἀθανασίας γεγονῶς ἐπώνυμος, ἐτι ἐν βίῳ τελῶν, τῆς ἀληθοῦς ὠφθῆς Πάτερ,

Αθανάσιε, αθανασίας μέτοχος, μεταστάς τών προσκαίρων, Αλλά Χριστώ παριστάμενος, μέμνησο ημών μεμνημένων σου.

Θεοσεβή εξ απαλών γενόμενον, ονύχων Όσιε, πρὸς αρετῆς κτήσιν, γεννητόρων στέρησις, σέ ουδαμῶς εκώλυσεν, αλλά πάντα τόν πόθον, ολοσχερώς καί τήν έφεσιν, έτρεψας πρὸς μόνον τόν Κτίσαντα.

Από χειλέων ρυπαρών τήν αίνεσιν, τολμήσας άδω σοι, τώ περί σέ πόθω, κάτοχος γενόμενος, καί τή αγάπη δέσμιος, Αλλά Πάτερ συγγνώμων, γενού καί δός κατ' αξίαν σοι, τούτον προσκομίσαι τόν έπαινον.

Θεοτοκίον

Νέον παιδίον υπέρ λόγον τέτοκας, τόν παλαιόν ημερών, νέας εν γή τρίβους, αρετῆς δεικνύμενον, ού ο κλεινός θεράπων σου, Αθανάσιος Κόρη, τώ έρωτι τιτρωσκόμενος, τούτόν σοι τόν οίκον εδείματο.

Ο Κανών τού Αγίου Λαμπαδού

Ωδή α' Έχος β'

Δεύτε λαοί

Αρδευτικάς, τών προσευχών επιδόσεσι, τήν ψυχικήν λαμπάδα μου, Πάτερ κατάρδευσον, Λαμπαδέ θεοφόρε, καί λόγον ανυμνείν σε, έμπνευσον Όσιε.

Σύ τόν σταυρόν, τών σών επ' ώμων αράμενος, τώ διά σέ τήν σταύρωσιν, τήν εθελούσιον, υπομείναντι Πάτερ, νεκρώσας σου τήν σάρκα, κατηκολούθησας.

Ασκητικώς, τώ δυσμενεί συμπλεκόμενος, καί τήν εξ ύψους δύναμιν επικαλούμενος, εταπείνωσας τούτον, καί νίκης ανεπλέξω, Πάτερ διάδημα.

Θεοτοκίον

Τίς εξειπείν, σού κατ' αξίαν δυνήσεται, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, Θεόν γάρ τέτοκας, εν σαρκί Παναγία, ημίν απιφανέντα, σωτήρα πάντων ημών.

Τού Αθανασίου

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Από παιδός τή πρὸς Θεόν, αγάπη συνειλημμένος, τούς ομήλικας τών παιδων αθροίζων, καί χορείαν συνιστών, πνευματικώς ερρύθμιζες, τών παιδικών πανσόφως, τούτους εθών εξαιρούμενος.

Σοφίας έρωτι βληθείς, πρὸς τήν ευδαίμονα πόλιν, Κωνσταντίνου παραγίνη θεόφρον, καί ως μέλιττα σοφή, καί μελουργός τά καίρια τών λόγων συναθροίσας, τά περιττά καταλέλοιπας.

Ιστίω Πάτερ τού Σταυρού, τήν ψυχικήν σου ολκάδα, κυβερνήσας ευσταλώς τε καί κούφως, τήν τού βίου χαλεπήν ποντοπορίαν ήγυσας, καί πρὸς γαλήνης

θείους, ήχθης λιμένας μακάριε.

Θεοτοκίον

Ο πρό αιώνων γεννηθείς, εκ τού Πατρός απορρήτως, επ' εσχάτων εκ γαστρός σου προήλθε, καί εθέωσεν ημών, τήν φύσιν Μητροπάρθενε, τούς τών Οσίων δήμους, περιφανώς επαγόμενος.

Τού Λαμπαδού

Σύ τώ λόγω σου Κύριε

Η συχάζων έν όρεσι, καί σπηλαίοις κρυπτόμενος, χάριν θεϊκήν εκομίσω, θεόφρον μακάριε.

Ταπεινώσει υψούμενος, τή αγάπη πτερούμενος, πρόσ τάς νοητάς καταπαύσεις, μετέβης Πατήρ ημών.

Εγκρατεία συνέζησας, θεοφόρε Πατήρ ημών, όθεν τού εχθρού τήν κακίαν, θεόφρον διέφυγες.

Θεοτοκίον

Τούς εις σέ καταφεύγοντας, από πάσης δεόμεθα, ρύσαι απειλής η τεκούσα, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ νεότητος πάντα καταλιπών, τά τού βίου επίκληρα καί τερπνά, προθύμως ηκολούθησας, τώ καλούντί σε Όσιε, καί επ' ώμων άρας, Σταυρόν ως ακήκοας, εν νηστείαις Πάτερ, τό σώμα κατέτηξας, όθεν καί Ποιμένα, τών οικείων προβάτων, καλώς προχειρίζεται, ο πανάγαθος Κύριος, Αθανάσιε Όσιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εκ μαζών εθήλασας, τόν πάντας εκτρέφοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα βαστάζοντα, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Τού Αθανασίου

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Νούν τών παθών, καθηγεμόνα ποιούμενος, και ενθέοις, έργοις ποδηγούμενος, σύ τήν καλήν, ήνυσας οδόν, καί τάς τών δαιμόνων, ενέδρας καί πανουργείματα, καί τάς ραδιουργίας ευσεβώς απεκρούσω, ως εχέφρων τό κρείπτον ελόμενος.

Υπεισελθών, τόν ελαφρόν τού Κυρίου ζυγόν, καί τώ θείω, φόβω
στοιχειούμενος, καί καθαρθείς, σώμα καί ψυχήν, γέγονας αγνείας, καί
σωφροσύνης υπόθεσις, καί όρος εγκρατείας, καί σφραγίς απαθείας, καί
αγάπης εικών Αθανάσιε.

Μετεσχηκώς, τής καθ' ημάς καί τής θύραθεν, σύ παιδείας, εμφιλοσοφώτατα,
τό προσφυές καί λυσιτελούν, εκάστης διείλες, δικαιοσύνη φραπτόμενος,
φρονήσει, ταπεινώσει, συνέσει καί ανδρεία, καί τοίς άλλοις εμπρέπων
χαρίσμασι.

Θεοτοκίον

Νώτοις φρικτώς, χερουβικοίς εποχούμενος, ο Δεσπότης, θρόνον ώσπερ
πύρινον, τήν σήν Αγνή, ώκησε νηδύν, καί σαρκός προσλήψει, τήν
ανθρωπίνην εθέωσεν, ουσίαν ως διδάσκει, ο κλεινός εν Οσίοις, Αθανάσιος
μόνη πανύμνητε.

Τού Λαμπαδού Εισακήκοα Κύριε

Ευωδία γενόμενος, εν τώ Χριστώ, ταίς θείαις αρεταίς σου, ιαμάτων μύρα
βρυεις θεόπνευστε.

Φανερούσαι κρυπτόμενος, υπό Θεού, εις δόξαν τουτου Πάτερ, επί χρόνοις
πλείστοις μακαριώτατε.

Τών λειψάνων σου έχοντες, νύν τήν σορόν, εκ ταύτης εξαντλούμεν, Λαμπαδέ
τάς ρώσεις ανευφημούντές σε.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε, Άχραντε, τήν τόν Θεόν, ασπόρως συλλαβούσαν, τού αιεί
πρεσβεύειν υπέρ τών δούλων σου.

Τού Αθανασίου

Ωδή ε' Ίνα τί με απώσω

Ώφθης ώσπερ μαγνήτης, έλκων τή γλυκύτητι Πάτερ τών λόγων σου, πρός
διδασκαλίαν, καί αφόασιν τών παραινέσεων, τούς εφιεμένους, διηνεκώς οράν
καί βλέπειν, τό σεπτόν καί χαρίεν σου πρόσωπον.

Νόμοις θείοις υπείκων, καί ταίς προσταγαίς πειθαρχών τού ποιήσαντος,
νομοθέτης ώφθης, μοναστών καί κανών ακριβέστατος, παιδευτής αφρόνων,
καί οδηγός πεπλανημένων, καί φωστήρ τών εν σκότει Αοίδιμε.

Αρετών εκμαγείον, καί τών χαρισμάτων δοχείον τού Πνεύματος, τού Αγίου
πέλων, Ιερόν καί τερπνόν φροντιστήριον, εδομήσω πάσαν, διαγωγήν καί
πολιτείαν, προσφυή μονασταίς εκτιθέμενος.

Θεοτοκίον

Ρητορεύον ου σθένει, στόμα κατ' αξίαν σε μέλπειν Πανύμνητε, ανωτέραν ούσαν, Χερουβίμ καί απάσης τής κτίσεως, διό σύν τώ θείω, Αθανασίω τόν Δεσπότην, υπέρ πάντων ημών καθικέτευε.

Τού Λαμπαδού

Ο τού φωτός χορηγός

Ταίς θεϊκαίς αστραπαίς, λαμπαδουχούμενος αεί ήστραψας, φωτιστικήν αίγλην ιαμάτων, φωτίζων τούς πιστούς, ταύτην σου τήν μνήμην, γεραίροντας Όσιε.

Κλήσει κατάλληλον, πράξιν δεικνύμενος λαμπάς πέφυκας, τώ θεϊκώ προσαναπτομένη, τού Πνεύματος πυρί, καί τής αμαρτίας τήν ύλην συμφλέγουσα.

Μύρον ηδύπνοον, εξ αενάων θησαυρών Όσιε, τών θεϊκών πηγών αναβλύζεις, διώκων τών παθών, πάσαν δυσωδίαν, εις δόξαν Θεού ημών.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε αγνή, χαίρε η τό φώς, ανατείλασα ημίν, χαίρε η χωρήσασα, Θεόν τόν αχώρητον.

Τού Αθανασίου

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ενέκρωσας σαρκικός, επιθυμίας τοίς πόνοις σου, εσταύρωσας σεαυτόν, κόσμω καί τοίς πάθεσι, νηστείας καί δάκρυσι, προσευχαίς καί ύμνοις, ανενδότοις προσεδρεύων Θεώ.

Τών μοναστών αρχηγός τών εν τώ όρει τού, Άθωνος, καί τύπος καί χαρακτήρ, εναρέτων πράξεων, υπάρχων εκόσμησας, τά εκείσε πάντα, τών αζύγων καταγωγή.

Ηδύς, ευθύς καί χρηστός, επιεικής τε καί μέτριος, ευπρόσιτος προσηνής, ελεήμων πέφυκας, συμπαθής καί εύσπλαγχνος, ιλαρός τοίς τρόποις, χριστομίμητος τοίς ήθεσι.

Θεοτοκίον

Νέος καθάπερ Μωσής, αναφανείς κατεσκεύασας, οιά περ άλλην σκηνήν, μάνδραν Πανσεβάσμιε, ήν καί υπερηύξησας, πόνοις καί ιδρώσι, καί ανέθου τή Μητρί τού Θεού.

Τού Λαμπαδού

Εν αβύσσω πταισμάτων

Διελθών τό τού βίου κλυδώνιον, αύραις θείου Πνεύματος οιακιζόμενος, πρός

τούς λιμένας έφθασας, τής εκεί καταπαύσεως Όσιε.

Μοναστών υποτύπωσης γέγονας, τήν γάρ Ηλιού εξεικόνισας έρημον,
εφησυχάζων Όσιε, καί τά πάθη ξηραίνων τού σώματος.

Ο βυθός τών δακρύων σου γέγονε, πάντων τών δαιμόνων Μακάριε όλεθρος,
καί φωτισμός τής ποιμένης σου, τής αεί σε τιμώσης πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας τής σής με αξίωσον, η τόν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τόν
τώ οικείω αίματι, εκ φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενον.

Κοντάκιον Έχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Ως τών αϋλων ουσιών θεωρόν άριστον, καί πρακτικόν υφηγητήν
παναληθέστατον, ευφημούμέν σε η ποιμένη σου, καί βοώμεν, Μή ελλίπης
ικετεύειν πρός τόν Κύριον, λυτρωθήναι πειρασμών καί περιστάσεων, τούς
βοώντάς σοι, Χαίροις Πάτερ, Αθανάσιε.

Ο Οίκος

Ανωθέν σου τήν κλήσιν, ειληφώς παραδόξως, αθάνατον ζωήν εκκληρώσω,
μετά σώματος γάρ επί γής, ασωμάτων βίον μετελθών, γέγονας τοίς πάθεσιν
ανάλωτος, διό σε ευφημούμεν Πάτερ.

Χαίροις, παιδρόν μοναζόντων κλέος, χαίροις, λαμπρά σωφροσύνης στήλη.

Χαίροις, τής ανδρείας αρίδηλον γνώρισμα, χαίροις, τής πανσόφου
φρονήσεως ένδειξις.

Χαίροις, στάθμη ισοστάσιος δικαιοσύνης ακριβούς, χαίροις, λόγω
καταρτίσας σου τών πρακτέων τάς ορμάς.

Χαίροις, νούς απολαύων εννοιών απορρήτων, χαίροις, πάσαν τήν κτίσιν
ευσεβώς διαθρήσας.

Χαίροις, δι' ού ησχύνθησαν δαίμονες, χαίροις, δι' ού πάν πάθος
νενέκρωται.

Χαίροις, λιμήν τών εν ζάλη τού βίου, χαίροις, σωτήρ τών πιστώς σοι
βοώντων.

Χαίροις, Πάτερ Αθανάσιε.

Συναξαριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου καί θεοφόρου Πατρός ημών
Αθανασίου τού εν τώ Άθω.

Στίχοι

Μέγας μέν Αντώνιος, αρχή Πατέρων.

Θείος δ' Αθανάσιος ένθεον τέλος.

Κάν' Αθανάσιος ύστερος χρόνοις,

Αλλ' υπερέσχε καί παλαιούς τοίς πόνοις.

Αθανασίω καί μαθητών εξάδι,

Ναοί λύνονται σωμάτων ναού λύσει.

Πέμπτη δ' Αθανάσιον άγον νόες άστυ θεοίο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Λαμπαδού.

Στίχοι

Ἀρδων ελαίω Λαμπαδός τήν λαμπάδα
Ἕτοιμος ἐγγίσαντος ἦν τού Νυμφίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Τού Ἀθανασίου

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Εἰς πᾶσαν διέδραμε, σχεδόν τήν κτίσιν τῆς πολιτείας σου, καί τῶν
κατορθωμάτων ὁ φθόγγος Πάτερ, καί εἰς περίδοξον, ἐφθασας ὕψος Θεοῦ σε
δοξάσαντος, καί περιβόητόν σε πᾶσι ποιήσαντος.

Πενήτων προμήθεια, χηρῶν προστάτης, προνοητής ὀρφανῶν, λυπουμενῶν
ταχεία παραμυθία, κινδυνευόντων λιμήν, ἀδικουμένων ἀντίληψις γέγονας, τόν
σόν μιμούμενος Πάτερ διδάσκαλον.

Ἀστέρα παγκόσμιον, καί μοναζόντων φωστήρα ἄδυτον, βοηθόν ἐν ἀνάγκαις,
αμαρτανόντων μέγα προσφύγιον, εἰδῶς μεσίτην καί πρέσβυν προβάλλομαι,
πρός τόν Δεσπότην Χριστόν σε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ἰδεῖν ἐφιέμενος, ὁ σός θεράπων τού σου Υἱοῦ καί Θεοῦ, τήν ἀπόρρητον
δόξαν Θεογεννήτορ, τούτου τόν τίμιον Σταυρόν λαβών ἠκολούθησε, τοῖς
ζωηφόροις αὐτοῦ καί θείοις ἰχνεσιν.

Τού Λαμπαδού

Ὁ τήν κάμινον πάλαι

Τάς βραζούσας καμίλους, τῶν παθῶν κατασβέσας, ἐγκρατείας τή δρόσω,
Μακάριε εβόας, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτοβόλοις λαμπάσι, τῶν ἐν σοί χαρισμάτων, καταυγάζεις καρδίας, τῶν
πίστει μελωδούντων, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταπεινός τή καρδίᾳ, ὑψηλός πολιτεία καί ἐν θαύμασι Πάτερ, ἐδείχθης
ἀναμέλπων, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν μήτρᾳ οικήσας, καί τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ὁ τόν Ἄδην σκυλεύσας, καί τά
ἔθνη φωτίσας, εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τού Ἀθανασίου

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Νεανικῶς τροπούμενος, τάς αρχάς Αθανάσιε, καί τάς εξουσίας, τάς τοῦ σκότους μέγιστος, διδάσκαλος πέφυκας, καί οδηγός σωτήριος, τάς επιβουλάς, καί τάς ἐνέδρας καί δόλους, αὐτῶν ἀνακαλύπτων, καί τήν ποίμνην σου πάσης, δαιμόνων κακουργίας, ἀποίμαντον φυλάττων.

Επὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιῶν τό πολίτευμα, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὡς ἀληθῶς ἐκέκτησο, Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος, ἀναφανείς τήν διαγωγήν, καί τήν πολιτείαν, ἐκτελῶν τήν ἐκείνων, μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σέ συνελθόντες σήμερον, ἐπαξίως γεραίρομεν, καί τήν τῶν λειψάνων σου, τιμῶμεν λάρνακα, παθῶν ἀπολύτρωσιν, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, πάσης συμφοράς, καί περιστάσεως λύσιν, αἰτούμενοι εὐχαῖς σου, τήν ἁγίαν σου μνήμην, πιστῶς καί χαρμοσύνως, τελούντες εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὡς Ἡλιοῦ τό πρότερον, τό Καρμήλιον ὠκησεν, οὕτω καί αὐτός, τῷ Ὁρει τῷ τοῦ Ἀθωνος, σχολάζων ἐπόθησας καθ' ἑαυτόν συνεῖναι Θεῷ, καί θεαρχικαῖς καταυγασθεῖς θεωρίαις, θεράπων ἀνεδείχθης, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, βῶν αὐτή τό Χαίρε, μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Τοῦ Λαμπαδοῦ

Τόν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Ἀποκαλύψεσι φρικταῖς, καί σημείοις φοβεροῖς Πάτερ θεόφρον, ἀγνοοῦσιν ἐγνώσθης, καί ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς, ἐφάνης παμμάκαρ κρυπτόμενος, μύρα ἱαμάτων, ἡμῖν ἀναπηγάζων.

Χάριν ἀέναον ἡμῖν, ἀναβλύξεις ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου, ἀρδευόμενος Μάκαρ, καί διασώξεις ἡμᾶς, κινδύνων καί παθῶν καί θλίψεων, τοὺς ἐπιτελούντας, τήν σὴν ἁγίαν μνήμην.

Ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, διανοία καθαρὰ ἐπολιτεύσω, καί Ἀγγέλοις συνήφθης, ἀπολυθεῖς τῆς σαρκός, Ὑμνεῖτε βῶν τόν φιλόανθρωπον, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τόν ἐκ Πατρός μονογενή, γεννηθέντα θεϊκῶς πρό τῶν αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, ἐκ τῆς Παρθένου σαρκί, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καί ὑπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Αθανασίου

Ωδή θ'
Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Αγνεΐαν, σωφροσύνην καὶ καθαρὰν, πολιτείαν καὶ βίον ακίβδηλον, καὶ αγωγήν, ἄσαρκος καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς, τετελεκώς ἀνέδραμες, πρὸς τὰς ουρανίους διατριβάς, καὶ πάσι συναγάλλη, οσίοις καὶ δικαίοις, καθικετεύων ὑπὲρ πάντων Χριστόν.

Μεγάλως μεγαλύνας ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην καὶ μέλεσι, τοῖς σεαυτοῦ, διὰ θεωρίας καὶ πρακτικῆς, τούτον δοξάσας ἐνδοξος, ὠφθῆς καὶ περίβλεπτος παωταχοῦ, ἐγένου θεοφόρε, τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδεν, ὄντως αἰδεῖσθαι καὶ πολέμιος.

Ἡνώθῃς Ἀσωμάτων ταῖς στρατιαῖς, καὶ Οσίων χοροῖς συνηρίθμησαι, καὶ ἐκλεκτοῖς, πάσι συγχορεύεις μετεσχηκώς, τῆς ἀληθοῦς θεώσεως, καὶ τῆς ἀθανάτου Πάτερ ζωῆς, μεθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ποιμένης, τῆς σῆς ἀδιαλείπτως, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Ναὸς ἡγιασμένος χωρητικός, τοῦ ἐνός τῆς Τριάδος υπάρχουσα, ναὸν ὁ σὸς, Δέσποινα θεράπων καὶ ευαγές, σεμνεῖον Ἀθανάσιος, ἡγείρεν εἰς δόξαν σου καὶ Τιμὴν, ἐν ᾧ ἀκαταπαύστως, μὴ παύσῃ δωρουμένη, τὴν συμμαχίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Τοῦ Λαμπαδοῦ

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λογον

Ὁ δι' ἡμᾶς ἐν σπηλαίῳ, γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, σπηλαίῳ κεκρυμμένην ἱερῶς, λαμπαδουχία τοῦ Πνεύματος, Λαμπαδὲ θεοφόρε, πιστοῖς ἀποκαλύπτει τὴν σεπτὴν, τῶν λειψάνων σου θήκην, πηγάζουσιν ἰάματα.

Ἀσκητικῶς ἡγωνίσω, τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ πάσας τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, πατήσας διασώζεις ἐκ φθοράς, τοὺς τιμώντάς σε πόθῳ, παμμάκαρ θεοφόρε Λαμπαδὲ, ὁδηγὼν ἡμᾶς Πάτερ, πρὸς τρίβον τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φείσαι, ὅταν μέλλῃς με κρίναι, καί, μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, Δυσωπεῖ σε Παρθένος, ἡ σέ κυοφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ τῶν Οσίων τάγματα.

Εξαποστειλάριον

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε

Ὡς τηλαυγῆς ἀνέτειλας ἐκ κλιμάτων, Εἰς φαεσφόρος καὶ Ἑσπερίων, μέρη, Ἀθανάσιε ἐφώτισας, σὼν ἀρετῶν λαμπρότησιν, ἀλλὰ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Κυρίῳ.

Θεοτοκίον

Πανευαγῆς Παντάνασσα ἱκεσίαις, τοῦ σοῦ τιμιωτάτου Ἀθανασίου, φύλαττε τὴν ποιμήνην σου ἀπρόσψαυστον, πάσης ἐναντιότητος, διαπαντός σε ὑμνοῦσαν, τὴν προστασίαν τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια
τά ἐφεξῆς γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Τίμιος ὄντως ὁ θάνατος, τοῦ σου Οσίου Χριστέ, ἐναντίον σου πέφυκεν, ἰδοὺ
γάρ ἀνέβλυσεν, ἐκ ποδός ὁ θεράπων σου, πηγὴν αἱμάτων καὶ μετὰ θάνατον,
παντοίας νόσους ἀποδιώκουσαν, καὶ φυγαδεύουσιν, πονηρίας πνεύματα, οἷς
ἐτι ζών, ἀντιπαρετάξατο, καὶ μέχρις αἵματος. (Δίς)

Πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε, καὶ ποταμόν ὠρεῶν, τὴν σορόν τῶν λειψάνων
σου, τοῖς βροτοῖς ὁ Κύριος, Ἀθανάσιε πάνσοφε, τυφλοῖς τό βλέπειν αὕτη
δεδώρηται, ἐλεφαντίδα λέπραν ἐκάθηρε, συνεχομένους τε ἀκαθάρτοις
πνεύμασιν, ἐκ τῆς αὐτῶν, ἐξουσίας ρύεται, καὶ σωφρονούντας ποιεῖ.

Χαίροις ἀσκητῶν ἀγλαῖσμα, τῶν μοναζόντων ἀστήρ, τῶν ποιμένων, τό
καύχημα, Πάτερ Ἀθανάσιε, τῶν Οσίων ομόσκηνε, χαίρε ἀγάπης καὶ
σωφροσύνης πηγὴ, χαίρε Τριάδος τό καταγώγιον, χαίρε λαμπρότατε, λύχνη
διακρίσεως, χαίρε κανών, ἀρετῶν ευθύτατε, καὶ στήλη ἐμψυχε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πρὸς τό, Χριστοῦ τόν ἱεράρχην

Τόν τῆς Ἀθανασίας ἐπώνυμον, ἅπαντες ευφημήσωμεν, τόν ἐν τῷ Ἄθῳ,
ἀνδρικῶς καὶ γενναίως ἀσκήσαντα, ὅς καὶ τὴν ποίμνην συνήγαγε ταύτην, καὶ
οἶκον Κυρίῳ ἀνήγειρε πόθῳ, καὶ τῇ Μητρί του Θεοῦ ἀνέθετο, ἢ καὶ πρεσβεύει
ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ
ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ
Ἁγίου Ἀθανασίου ἡ γ' καὶ ζ' Ὠδὴ.

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Φαιδρά εξανέτειλε, καθάπερ ἥλιος Ὅσιε, ἡ πανέορτος μνήμη σου, ἀκτίσιν ἀστράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καί καταυγάζουσα πιστῶν, τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, Αὐτήν οὖν εορτάζοντες, περιχαρῶς σε γεραίρομεν, καί πιστῶς μακαρίζομεν, μοναζόντων τό καύχημα.

Ἄγγελος ἐπίγειος, οἷά περ ἄλλος ἐβίωσας, ἐγκρατεία τό σωμά σου, μαράνας πανόλβιε, καί ταῖς ἀγρυπνίαις, καί μνήμην θανάτου, διηνεκῶς ἐμμελετῶν, τά θεία Πάτερ ἐπαυξανόμενος, μεγίσταις ἀναβάσεσι, πρὸς ἐφετῶν τό ἀκρότατον, ὅθεν ὄντως κατήντησας, ἐπ' αὐτήν τήν ἀκρώρειαν.

Θαύμα ὑπὲρ ἐννοίαν, ἐν τῇ κοιμήσει σου γέγονεν, οσιόφρον θεσπέσιε, ἡνίκα ὁ θιάσος, τῶν ἀγίων Πάτερ, ἐπέστη ἀθρόον, ὥσπερ, γάρ ἥλιος σοφέ, τό πρόσωπόν σου ἐξανατέταλκε, δηλοῦν τήν ἀστραπόμορφον, τῆς σῆς ψυχῆς καθαρότητα, καί πιστούμενον ἅπαντας, οἴου τέλους τετύχηκας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ Πολυῦμνητε, τόν νοῦν μου καθάρισον, τόν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἀμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποίησον, ὅπως τήν μεσιτείαν σου, καί τό ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐφερεις Πανάμωμε, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δίστομον, Συμεών σοι ὡς ἔφησε, ρομφαίαν καί τέτρωσαι, ἐν αὐτῇ τά σπλάγχνα, καί τὰς διαθέσεις, ὡς εθεάσω σόν Υἱόν, ἐπὶ τού ξύλου σεμνή κρεμάμενον, διό καί ἀνεκράυγαζες, Τέκνον ἐμόν μή παρίδης με, ἀλλά σπεύσον ἀνάστηθι, ὡς προείπας μακρόθυμε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης καί ἐν σώματι Ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης θεοφόρε Πατήρ ημῶν Σισώη, νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Οσίου

ούτος.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου, τή ζωή νύν τῶν ζώντων παρρησία πολλή παριστάμενος.

Ἐρωτι Πάτερ θείῳ, ἔρωτας σαρκός αποκρουσάμενος, ηκολούθησας πόθῳ, τῷ καλοῦντι Σισώη μακάριε.

Αἰγλήν ἀϋλον Πάτερ, ἔνδον ἐν καρδίᾳ εἰσδεξάμενος, ἐφωτίσθης καί πάσαν, τῶν παθῶν τήν ἀχλύν ἐξηφάνισας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν ἐν ζάλῃ, πασῶν ἡδονῶν κλυδωνιζόμενον, τόν Σωτήρα τεκούσα, τοῦ παντός τήν γαλήνην πανάμωμε.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερρώς Ὅσιε, τήν δέ ψυχὴν ἐδείξας δουλεία, τῶν παθῶν ἀταπείνωτον.

Πόνοις σου τήν ἀρουραν, τήν τῆς ψυχῆς σοφῶς Ὅσιε, καλλιεργῶν, στάχυν ἀπαθείας, καί θαυμάτων ἐξήνησας.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι, ζωοποιόν Χριστόν ἐνδοξε, ἰχνηλατῶν, ὅθεν ἀνιστάν σοι, καί νεκρούς χάριν δίδωσι.

Θεοτοκίον

Τόπον ἀγιάσματος, καί νοητὴν Ἀγνήν τράπεζαν, ἄρτον Χριστόν, τήν ζωὴν τῶν ὅλων, δεξαμένην ὑμνούμέν σε.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεῦμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Σαρκὸς τὰς ἡδονάς, ἐγκρατείας τῷ τόνῳ, ἐνέκρωσας σοφέ, ἀρετῶν ἐμμελεία, διό ταῖς ἀναβάσεσιν, αὐξανόμενος ἀρίστα, Πάτερ ἐφθασας, πρὸς τήν οὐράνιον τρίβον, καί παρίστασαι, αἰὶ Χριστῷ σὺν Ἀγγέλοις, Σισώη Πατὴρ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Θεοῦ σε καί τροφόν, καί Μητέρα ἐκάλει, ἐκ γλώσσης μητρικῆς, ὁ τῆς χάριτος κήρυξ, Θεόν τόν ἐν σπλάγχνοις σου, ἐγνωκῶς διὰ Πνεύματος, καί ἀμνόν τεχθεὶς, αὐτόν ἐδείκνυ δακτύλῳ, κόσμου αἶροντα, τὰς ἀμαρτίας Παρθένε, προσλήψει τοῦ χείρονος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον
εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία
σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Επομβρία τής χάριτος, Πάτερ ποταμπύς θαυμάτων ανέβλυσας, μολυσμών
αποκαθαίροντας, τούς εν πίστει μάκαρ σοί προστρέχοντας.

Ολυνύκτοις δεήσεσι, καί ταίς πανημέροις Όσιε στάσεσι, τήν ψυχήν
προκαθηράμενος, τής Τριάδος οίκον ταύτην έδειξας.

Εν ερήμοις εμάκρυνας, Πάτερ φυγαδεύων καί προσδεχόμενος, σέ τόν
σώζοντα μακάριε, ολιγοψυχίας καί κακώσεως.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδε Πανάμωμε, ο Θεός εξ ού
επέφανε, καί ημάς φθαρέντας ανεκαίνισεν.

Ωδή ε'
Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ναός τής τρισηλίου θεότητας, χρηματίσας παθών τά ινδάλματα, τής σής
ψυχής εξεμείωσας.

Νεκρώσας τής σαρκός σου τό φρόνημα, θεοφόρε, νεκρούς εξανέστησας, τή
συνεργεία τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Τόν ήλιον τεκούσα τής χάριτος, Θεοτόκε, Παρθένε τόν άδυτον, εσκοτισμενον
με φώτισον.

Ωδή ς'
Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τού κήτους τού νοητού, πανωλεθρίαν διέφυγες, εγκράτειαν προσευχήν,
αγάπην ανόθευτον, κραταιάν ταπείνωσιν, καί στοργήν βεβαίαν, πρός Χριστόν
Πάτερ κτησάμενος.

Χριστός σου τά πρός αυτόν, κατεύθυνε διαβήματα, ο δυνατός δυνατόν,
σαφώς απειργάσατο, πατούντα επ' όφεων, καί σκορπίων κάρας, θεοφόρε
Παμμακάριστε.

Τή νεύσει τή πρός Θεόν, Θεός σαφώς εχρημάτισας, τή πρός τό φώς ολική,
στοργή φώς γεγένησαι, Άγγελος επίγειος, θεοφόρε Πάτερ, επουράνιός τε
άνθρωπος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τής παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τόν νούν, παθών
αμαυρώσεως, καί πλήρωσον χάριτος, καί δικαιοσύνης, τήν καρδίαν μου

Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγέ δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού μεγάλου.

Στίχοι

Θεού τεθνηκως πυξίω προσεγράφη,
Θείου Σισώης Πνεύματος τό πυξίον.
Βή δέ Σισώης γήθεν εις ουρανόν έκτη αμύμων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Αθλήσεως τῆς Αγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς Παρθένου, καί Ρήξου Βικαρίου καί άλλων πλείστων παθόντων εν Καμπανία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αστίου (ή Αστείου), Επισκόπου Δυρραχίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Αρχίππου, Φιλήμονος καί Ονησίμου, καί τών Αγίων Μαρτύρων Απολλωνίου, Αλεξανδρίωνος καί Επιμάχου.

Οι άγιοι εικοσιτέσσαρες μάρτυρες, οι τῆ Λουκία καί τῷ Ρήξῳ μαρτυρήσαντες, ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Όλην τού Πνεύματος τήν αίγλην, αποδέδεξαι νοῖ κεκαθαρμένῳ, καί φωστήρ τών πιστῶς, βοώντων χρηματίζεις, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θείῳ πυρί τῆς εγκρατείας, επυρπόλησας ακάνθας αμαρτίας, καί πρὸς φῶς νοητόν, μετήλθες ανακράζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Μήτηρ τού Σωτήρος, συνεχόμενον βυθῷ αμαρτημάτων, καί παντοίας εχθρού, εξάρπασον κακίας, ίνα τήν σήν σωζόμενος, μεγαλύνῳ προστασίαν.

Ωδή η'

Επταπλασίῳς κάμινον

Διηνεκέσι χρώμενος, προσευχαίς καί δεήσεσι, λύμην εκ ψυχῆς, τήν τών

παθών απήλασας, καί τῆς διανοίας σου, τό οπτικόν εκάθηρας, ὅθεν προοράν, προφητικῶς ηξιώθης, τά μέλλοντα Σισώη, ευσεβῶς αναμέλπων, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγγελικῶς εβίωσας, μετὰ σώματος Ὅσιε, καί τὰς ἐναντίας, ἐτροπώσω φάλαγγας, ἐντεύθεν εἰς αὐλόν, μετ' ευφροσύνης Πάτερ ζωήν, ὅπου τῶν Ἀγγέλων κατεσκήνωσας τάξεις, μεθ' ὧν νῦν ἀνάκράζεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανοῦσαν πάθεσι, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον, σοὺ ταῖς πρὸς τό θεῖον ἱεραῖς ἐντεύξεσι, καί τῆς συνεχούσης με, αἰχμαλωσίας λύτρωσαι, Πάτερ θεοφόρε, καθαρῶς ἵνα ψάλλω, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀγιασθεῖσα Πνευματι, υπεδέξω ἐν μήτρα σου, τόν Δημιουργόν τῆς, ἀνθρωπίνης φύσεως, καί τούτον ἐκύησας, ἀνερμηνεύτως Κόρη ἀγνή, ὃν ἀκαταπαύστως, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καί Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Δέδεικται θαύμα φοβερόν, κατ' αὐτόν σου τόν καιρόν τῆς κοιμήσεως, ὑπὲρ τόν ἥλιον, τοῦ σοῦ προσώπου, Πάτερ ἀστράπαντος, ὅτε παρέστησαν χοροί, Ἀγίων τό πνεύμά σου, παραληψόμενοι, καί Θεῷ τῷ ποιητῇ προσκομίσοντες.

Ταῖς θεαῖς Μάκαρ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καί θέσει θεούμενος, καί λαμπρυνόμενος, ταῖς φανοτάταις ἐκείθεν λάμψεσι, τὴν φωτοφόρον σου πιστῶς, μνήμην τοὺς γεραίροντας, ταῖς ἱκεσίαις σου, ἀχλυῶδους τῶν παθῶν λύμης λύτρωσαι.

Δίκαιος, ἀμεμπτος παντός, ἀπεχόμενος κακοῦ Πάτερ γέγονας, ὅσιος ἀκακος, Θεῷ λατρεύσας ἐν οσιότητι, ἐπανεπαύσατο διό, Τριάς τῇ καρδίᾳ σου, ἥς νῦν τρανότερον, ἀπολαύεις τηλαυγῶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἐξ ἔργων ὅλως ἐν ἐμοί, σωτηρία οὐχ ὑπάρχει Πανάμωμε, τὴν ἐναντίαν γάρ, ὁδεύων τρίβον σκότους πεπλήρωμαι, ἀλλ' ἡ τό φῶς τό ἐκ φωτός, ἡμῖν ἀνατείλασα, φώτισον σῶσόν με, μή παρίδης με δεινῶς ἀπολλύμενον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος

άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, τού Όρθρου καί Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Φαιδρά εξανέτειλε, καθάπερ ήλιος Όσιε, η πανέορτος μνήμη σου, ακτίσιν αστράπτουσα, τών σών εναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καί καταυγάζουσα πιστών, τάς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, Αυτήν ούν εορτάζοντες, περιχαρώς σε γεραίρομεν, καί πιστώς μακαρίζομεν, μοναζόντων τό καύχημα.

Άγγελος επίγειος, οία περ άλλος εβίωσας, εγκρατεία τό σωμά σου, μαράνας πανόλβιε, καί ταίς αγρυπνίαις, καί μνήμην θανάτου, διηνεκώς εμμελετών, τά θεία Πάτερ επαυξανόμενος, μεγίσταις αναβάσεσι, πρós εφετών τό ακρότατον, όθεν όντως κατήντησας, επ' αυτήν τήν ακρώρειαν.

Θαύμα υπέρ έννοιαν, εν τή κοιμήσει σου γέγονεν, οσιόφρον θεσπέσιε, ηνίκα ο θίασος, τών αγίων Πάτερ, επέστη αθρόον, ώσπερ, γάρ ήλιος σοφέ, τό πρόσωπόν σου εξανατέταλκε, δηλούν τήν αστραπόμορφον, τής σής ψυχής καθαρότητα, καί πιστούμενον άπαντας, οίου τέλους τετύχηκας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τό καθαρώτατον, τού Βασιλέως παλάτιον, δυσωπώ Πολυϋμνητε, τόν νούν μου καθάρισον, τόν εσπιλωμένον, πάσαις αμαρτίαις, καί καταγώγιον τερπνόν, τής υπερθέου Τριάδος ποίησον, όπως τήν μεσιτείαν σου, καί τό αμέτρητον έλεος, μεγαλύνω σωζόμενος, ο αχρείος ικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Έφερες Πανάμωμε, εν τή καρδιά σου δίστομον, Συμεών σοι ως έφησε, ρομφαίαν καί τέτρωσαι, εν αυτή τά σπλάγχνα, καί τάς διαθέσεις, ως εθεάσω σόν Υιόν, επί τού ξύλου σεμνή κρεμάμενον, διό καί ανεκραύγαζες, Τέκνον εμόν μή παρίδης με, αλλά σπεύσον ανάστηθι, ως προείπας μακρόθυμε.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τής ερήμου πολίτης καί εν σώματι Άγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης θεοφόρε Πατήρ ημών Σισώη, νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσούντας, καί τάς ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Οσίου οὗτος.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου, τή ζωή νύν τῶν ζώντων παρρησία πολλή παριστάμενος.

Ἐρωτι Πάτερ θείῳ, έρωτας σαρκός αποκρουσάμενος, ηκολούθησας πόθῳ, τῷ καλοῦντι Σισῶη μακάριε.

Αἰγλην αὔλον Πάτερ, ένδον εν καρδίᾳ εισδεξάμενος, εφωτίσθης καί πάσαν, τῶν παθῶν τήν αχλύν εξηφάνισας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν εν ζάλῃ, πασῶν ηδονῶν κλυδωνιζόμενον, τόν Σωτήρα τεκούσα, τοῦ παντός τήν γαλήνην πανάμωμε.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερρώς Ὅσιε, τήν δέ ψυχὴν έδειξας δουλείᾳ, τῶν παθῶν αταπείνωτον.

Πόνοις σου τήν άρουραν, τήν τῆς ψυχῆς σοφῶς Ὅσιε, καλλιεργῶν, στάχυν απαθείας, καί θαυμάτων εξήνθησας.

Νέκρωσιν ενδέδυσαι, ζωοποιόν Χριστόν ένδοξε, ιχνηλατῶν, όθεν ανιστάν σοι, καί νεκρούς χάριν δίδωσι.

Θεοτοκίον

Τόπον αγιάσματος, καί νοητήν Αγνή τράπεζαν, άρτον Χριστόν, τήν ζωήν τῶν όλων, δεξαμένην υμνούμέν σε.

Ο Ειρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Σαρκός τάς ηδονάς, εγκρατείας τῷ τόνῳ, ενέκρωσας σοφέ, αρετῶν εμμελεία, διό ταῖς αναβάσεσιν, αυξανόμενος άριστα, Πάτερ έφθασας, πρὸς τήν ουράνιον τρίβον, καί παρίστασαι, αεί Χριστῷ σύν Αγγέλοις, Σισῶη Πατήρ ημῶν.

Θεοτοκίον

Θεοῦ σε καί τροφόν, καί Μητέρα εκάλει, εκ γλώσσης μητρικῆς, ο τῆς χάριτος

κήρυξ, Θεόν τόν εν σπλάγχνοις σου, εγνωκώς διά Πνεύματος, καί αμνόν τεχθείς, αυτόν εδείκνυ δακτύλω, κόσμου αίροντα, τάς αμαρτίας Παρθένε, προσλήψει τού χείρονος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Επομβρία τής χάριτος, Πάτερ ποταμπύς θαυμάτων ανέβλυσας, μολυσμών αποκαθαίροντας, τούς εν πίστει μάκαρ σοί προστρέχοντας.

Ολυνύκτοις δεήσεσι, καί ταίς πανημέροις Όσιε στάσεσι, τήν ψυχήν προκαθηράμενος, τής Τριάδος οίκον ταύτην έδειξας.

Εν ερήμοις εμάκρυνας, Πάτερ φυγαδεύων καί προσδεχόμενος, σέ τόν σώζοντα μακάριε, ολιγοψυχίας καί κακώσεως.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδε Πανάμωμε, ο Θεός εξ ου επέφανε, καί ημάς φθαρέντας ανεκαίνισεν.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ναός τής τρισηλίου θεότητος, χρηματίσας παθών τά ινδάλματα, τής σής ψυχής εξεμείωσας.

Νεκρώσας τής σαρκός σου τό φρόνημα, θεοφόρε, νεκρούς εξανέστησας, τή συνεργεία τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Τόν ήλιον τεκούσα τής χάριτος, Θεοτόκε, Παρθένε τόν άδυτον, εσκοτισμενον με φώτισον.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τού κήτους τού νοητού, πανωλεθρίαν διέφυγες, εγκράτειαν προσευχήν, αγάπην ανόθευτον, κραταιάν ταπείνωσιν, καί στοργήν βεβαίαν, προς Χριστόν Πάτερ κτησάμενος.

Χριστός σου τά προς αυτόν, κατεύθυνε διαβήματα, ο δυνατός δυνατόν, σαφώς απειργάσατο, πατούντα επ' όφρων, καί σκορπίων κάρας, θεοφόρε Παμμακάριστε.

Τή νεύσει τή προς Θεόν, Θεός σαφώς εχρημάτισας, τή προς τό φώς ολική, στοργή φώς γεγένησαι, Άγγελος επίγειος, θεοφόρε Πάτερ, επουράνιός τε

άνθρωπος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τής παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τόν νούν, παθών
αμαυρώσεως, καί πλήρωσον χάριτος, καί δικαιοσύνης, τήν καρδίαν μου
Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγέ δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Σισώη τού
μεγάλου.

Στίχοι

Θεού τεθνηκως πυξίω προσεγράφη,
Θείου Σισώης Πνεύματος τό πυξίον.
Βή δέ Σισώης γήθεν εις ουρανόν έκτε αμύμων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αθλήσεως τής Αγίας Μάρτυρος Λουκίας τής
Παρθένου, καί Ρήξου Βικαρίου καί άλλων πλείστων παθόντων εν Καμπανία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αστίου (ή Αστείου),
Επισκόπου Δυρραχίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Αρχίππου, Φιλήμονος
καί Ονησίμου, καί τών Αγίων Μαρτύρων Απολλωνίου, Αλεξανδρίωνος καί
Επιμάχου.

Οι άγιοι εικοσιτέσσαρες μάρτυρες, οι τή Λουκία καί τώ Ρήξω
μαρτυρήσαντες, ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Όλην τού Πνεύματος τήν αίγλην, αποδέδεξαι νοϊ κεκαθαρμένω, καί φωστήρ
τών πιστών, βοώντων χρηματίζεις, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς
αιώνας.

Θείω πυρί τής εγκρατείας, επυρπόλησας ακάνθας αμαρτίας, καί πρός φώς
νοητόν, μετήλθες ανακράζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Μήτερ τού Σωτήρος, συνεχόμενον βυθώ αμαρτημάτων, καί
παντοίας εχθρού, εξάρπασον κακίας, ίνα τήν σήν σωζόμενος, μεγαλύνω
προστασίαν.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Διηνεκέσι χρώμενος, προσευχαίς καί δεήσεσι, λύμην εκ ψυχής, τήν τών παθών απήλασας, καί τής διανοίας σου, τό οπτικόν εκάθηρας, όθεν προοράν, προφητικώς ηξιώθης, τά μέλλοντα Σισώη, ευσεβώς αναμέλπων, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αγγελικώς εβίωσας, μετά σώματος Όσιε, καί τās εναντίας, ετροπώσω φάλαγγας, εντεύθεν εις άϋλον, μετ' ευφροσύνης Πάτερ ζωήν, όπου τών Αγγέλων κατεσκήνωσας τάξεις, μεθ' ών νύν ανάκράζεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υλομανούσαν πάθεσι, τήν ψυχήν μου καθάρισον, σου ταίς πρός τό θεϊόν Ιεραίς εντεύξεσι, καί τής συνεχούσης με, αιχμαλωσίας λύτρωσαι, Πάτερ θεοφόρε, καθαρώς ίνα ψάλλω, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιασθείσα Πνευματι, υπεδέξω εν μήτρα σου, τόν Δημιουργόν τής, ανθρωπίνης φύσεως, καί τούτον εκύησας, ανερμηνεύτως Κόρη αγνή, όν ακαταπαύστως, ανυμνούντες βοώμεν, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'
Εφριξε πάσα ακοή

Δέδεικται θαύμα φοβερόν, κατ' αυτόν σου τόν καιρόν τής κοιμήσεως, υπέρ τόν ήλιον, τού σου προσώπου, Πάτερ αστράψαντος, ότε παρέστησαν χοροί, Αγίων τό πνεύμά σου, παραληψόμενοι, καί Θεώ τώ ποιητή προσκομίσοντες.

Ταίς θείαις Μάκαρ καλλοναίς, ενηδόμενος καί θέσει θεούμενος, καί λαμπρυνόμενος, ταίς φανοτάταις εκείθεν λάμψεσι, τήν φωτοφόρον σου πιστώς, μνήμην τούς γεραίροντας, ταίς ικεσίαις σου, αχλυώδους τών παθών λύμης λύτρωσαι.

Δίκαιος, άμεμπτος παντός, απεχόμενος κακού Πάτερ γέγονας, όσιος άκακος, Θεώ λατρεύσας εν οσιότητι, επανεπαύσατο διό, Τριάς τή καρδιά σου, ής νύν τρανότερον, απολαύεις τηλαυγώς αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Εξ έργων όλως εν εμοί, σωτηρία ουχ υπάρχει Πανάμωμε, τήν εναντίαν γάρ, οδεύων τρίβον σκότους πεπλήρωμαι, αλλ' η τό φώς τό εκ φωτός, ημίν

ανατείλασα, φώτισον σώσόν με, μή παρίδης με δεινώς απολλύμενον.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, τού Όρθρου καί Απόλυσις

Αρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου θωμά τού εν Μαλεώ, καί τής Αγίας Μάρτυρος Κυριακής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια αμφοτέρων.

Στιχηρά τού Αγίου

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Θεοφεγγή σε φωστήρα, Πάτερ επέγνωμεν, ταίς νοηταίς ακτίσι, καταυγάζοντα κόσμον, καί σκότος εκμειούντα τής πονηράς, τών δαιμόνων συγχυσεως, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, όθεν πιστώς, εορτάζομεν μακάριε.

Περιφανής εν τώ βίω, πάλαι γενόμενος, πλούτω καί δυνασπεία, μοναζόντων τό σχήμα, οσίως ημφιάσω, Πάτερ θωμά, τήν πτωχείαν μιμούμενος, τού δι' ημάς σαρκωθέντος, όθεν πολλοίς, σέ χαρίσμασιν επλούτισε.

Στύλω πυρός ορατώς σε, Θεός ωδήγησε, πρός σωτηρίαν Πάτερ, πρός γαλήνης λιμένα, πρός όρμον απαθείας, ύδωρ τή σή, προσευχή δέ ανέιβλυσε, καί αβλεπτούσι τό βλέπειν, καί τοίς χωλοίς, ευδρομίαν εδωρήσατο.

Στιχηρά τής Αγίας

Έχος β'

Ότε, εκ ξύλου σε

Μάρτυς, αθληφόρε τού Χριστού, έστης πρό βημάτων ανδρείως, Χριστόν κηρύπτουσα, σταύρωσιν εκούσιον καταδεξάμενον, καί δεσμοίς ομιλήσασα, καί πάσαις αικίαις, χάρουσα ανέδραμες πρός τά ουράνια, δήμοις απ' αιώνος Μαρτύρων, συναριθμηθείσα καί δόξης, διαιωνιζούσης απολαύουσα.

Λόγου, τού φανέντος επί γής, νύμφη εκλεκτή ανεδείχθης, Κυριακή αληθώς, κάλλει διαλάμπουσα, ενθέων πράξεων, καί τής θείας αθλήσεως, παιδραίς

αγλαΐαις, ὅθεν τὸν ουράνιον θάλαμον ὥκησας, ἔνθα, ὡς Παρθένος καὶ Μάρτυς, πάντοτε χορεύουσα πάντων, τῶν μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ρίζης, ευκλεοῦς Κυριακῇ, κλάδος ωραιότατος ὠφθης, καρπὸν σωτήριον, φέρων τῆς ἀθλήσεως, τὰ κατορθώματα, καὶ μαραίνων ἐν χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας, ὅθεν τὴν πανίερρον, μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτήρος, παρέστη ἡ παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τό ἀήτητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτόν, ἐν ἀγαλλιᾷ τὴν λαμπάδα κατέχουσα, Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε, Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτήρ τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Πανύμνητε κατάβαλε, ἐχθρῶν μαιφονούντων ἰσχύν, καὶ τὴν λύπην, τοῦ λαοῦ σου εἰς χαράν, μετάβαλε Παρθένε, καὶ ἔλεος παράσχου, ὅπως σωθέντες ἀνυμνῶμέν σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, Κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνούντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὅρει ἁγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἀγία, τὴν λαμπάδα ἀσβεστον τηρήσασα, Ἀκούσωμεν τῆς Παρθένου ἐγκώμιον, ὦ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ! ὦ Παρθενία, Μαρτύρων Δόξα! ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συνόμιλε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ ξύλου σε

Πόνους, υπομείνας πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου σταυρώσει Ἀχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ολολύζουσα, Οἶμοι! τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς; Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἰλεων ἡμῖν τούτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Καλλιέρημα ὠφθης καὶ θύμα ἅγιον, προσενεγκούσα τῷ Πλάστῃ τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ἐν ἐδόξασε Χριστός, ὦ καρτερόψυχε, Ὅθεν καὶ βρῦει διὰ σοῦ, τοῖς

τιμώσί σε πιστοίς, τὰς χάριτας υπέρ ψάμμον, Κυριακή αθλοφόρε, ως ελεήμων
καί φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων
οι παρόντες δύο.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου

Ὡδή α' Ἦχος β'

Δεύτε λαοί

Τόν φωτισμόν, τῆς θείας χάριτος Ἐνδοξε, ἐν τῇ ψυχῇ δεξάμενος, ως ἄλλην
Αἴγυπτον, τῶν παθῶν τήν ομίχλην, κατέλιπες καί βίον, ἔσχες ουράνιον.

Περιφανής, Πάτερ ἐν βίῳ γενόμενος, κατὰ βαρβάρων ἔστησας, ἀπειρα
τρόπαια, καί μονάσας οσίως τό στίφος τῶν δαιμόνων, κατετραυμάτισας.

Ἀσκητικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, συμμαχία Ὅσιε, τοῦ θεοῦ
Πνεύματος, ἐταπείνωσας τούτον, καί νίκης ουρανόθεν, στέφανον εἴληφας.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, πάσι τόν ὄντα ἀχώρητον, σοί χωρητόν γενόμενον, δι' ἀγαθότητα,
ἀπεκύησας Κόρη, ὄν αἰτησαι σωθῆναι, τούς ἀνυμνούντάς σε.

Ο Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς,

Χαίρων κροτῶ σε, Μάρτυς, εὐσεβοφρόνως. Ἰωσήφ.

Ἦχος β' καί Εἰρμός ο αὐτός

Χαρμονικῶς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύσωμεν, τῆς αθληφόρου Μάρτυρος, καί
ἐκβοήσωμεν, Ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστέ Σωτήρ οἰκτίρμον, σῶζε τόν κόσμον
σου.

Αἴγλη τῇ σῇ, φωτιζομένη ἡ ἔνδοξος, Κυριακή φιλόανθρωπε, σκότος διέφυγε,
πολυθέου ἀπάτης, καί πάσιν ἱαμάτων, φέγγος ἀπήστραψεν.

Ἴνα Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ σου, ευαρεστήσης θάνατον, καί πύρ καί
βάσανα, εἰς οὐδέν ἐλογίσω, διό τῆς ἀθανάτου, δόξης ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ρύμην Ἀγνή, τήν τοῦ θανάτου ἀνέστειλας, ἀθανασίας πρόξενον, Χριστόν
κυήσασα, ὄν ὁ Ἄδης θανέντα, βουλήσει ἐκουσία, ἰδὼν ἐτρόμαξεν.

Τοῦ Ἀγίου

Ὡδή γ'

Στερέωσον ημάς

Ταίς σαίς επικαμφείς Θεός δεήσεσι, χειρί σε Προφήτου δεσμών αφήκε, καί πορεύεσθαι ευώδωσε, πρὸς επίπτονον σκάμμα τῆς ασκήσεως.

Οστύλω Ισραὴλ ποτέ τὴν ἔρημον, Παμμάκαρ διέρχεσθαι ευδοκήσας, διὰ στύλου σε πυρός ωδήγει, προειδώς τῆς ψυχῆς σου τὴν ευγένειαν.

Θεοτοκίον

Χρυσούν ως αληθῶς θυμιατήριον, καί στάμνον τού μάννα καί θείον ὅρος, καί παλάτιον τερπνότατον τού Θεοῦ σε Παρθένε ονομάζομεν.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Ο λόγος τού Θεοῦ αγνήν σε ἀφθορον, ωραίαν τῷ κάλλει Μάρτυς δειχθείσαν, εαυτῷ νύμφην προσήκατο, ερασθείς σου δι' ἄκραν αγαθότητα.

Τά κάλλη τά ἐκτός καταμαράνασα, τὴν ἔνδον υπέδειξας ευμορφίαν, τῷ γινώσκοντι τά κρύφια, διὰ τούτῳ σε Μάρτυς ἐμνηστεύσατο.

Ὡς κλάδος ἱερός ωραία τεθηλας, ἐκ ρίζης αγίας Παρθενομάρτυς, καί καρπούς ωραίους ἤνεγκας, τὴν τρυφήν τὴν ἀγήρω προξενούντάς σοι.

Θεοτοκίον

Σοφίαν τού Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, τεκούσα Παρθένε, τού σοφιστοῦ με, τῆς κακίας ἐλευθέρωσον, μεσιτεία σου μόνῃ παναμώμητε.

Ο Εἰρμός

«Στερέωσον ημάς ἐν σοί Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καί τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τῷ Κυρίῳ Ὅσιε, ευαρεστήσας, διὰ θείων πράξεων, καί πολιτείας καθαρὰς, τῆς κληρουχίας ἡξίωσαι, τῶν Ἀσωμάτων, θωμά παμμακάριστε.

Δόξα... Τῆς Αγίας ο αὐτός

Ταχύ προκατάλαβε

Αγνείας στιλπνότητι, κρίνον ως εὖοσμον, κοιλάσιν ἐξήνθησας, Κυριακὴ τῷ Χριστῷ, μαρτύρων πανεύφημε, Λάμπεσιν ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδεστάτης, ἀπελαύνουσα βλάβην, διό καί εορτάζομεν, Μάρτυς τὴν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡστείρα τὴν ἔλευσιν, προκατιδούσα τὴν σὴν, καί τῶν ἀσπασμῶν φωνήν, ἐνηχηθείσα ὡσὶν, ἠπόρει τῷ πράγματι, ἔνδοθεν ἐγνωκυία, ἀσπασμοῖς σοῖς Παρθένε, ἐσκίρτα γάρ τό βρέφος, ἐν αὐτῇ τῇ νηδύϊ, διό τοῦ ἐν γαστρὶ σου Θεοῦ ἔγνω τὴν σάρκωσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ

μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτῳ; ζωῶσαι τούς τεθνεώτας θέλων, ὡς εὐσπλαγχνος.

Τού Αγίου

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Εγκρατείας ἐνέπρησας, θείῳ πυρί, ἀκάνθας αμαρτίας, καί θαυμάτων φέγγος, Πάτερ ἀπήστραψας.

Τῆς ψυχῆς σου τά ὅμματα, τῆς τών παθῶν, ἰλὺος ἐκκαθάρας, ἀβλεπτούσας κόρας, Μάκαρ διήνοιξας.

Σεαυτὸν ἡλλοτρίωσας, τών κοσμικῶν, θορύβων θεοφόρε, καί υπερκοσμίου γαλήνης ἐτυχες.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεόν, ἀφράστως συλλαβούσα, πειρασμῶν καί θλίψεων πάντας λύτρωσαι.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Επὶ βήματος ἵστασο, Κυριακή, ἀδίκως κρινομένη, καί κριτὴ δικαίῳ ἐνατενίζουσα.

Μέλη σώματος ἔδωκας, εἰς αἰκισμούς, καί αἵματος Παρθέने, ταῖς οαῖς ἀσάρκους ἐχθροὺς ἐβύθισας.

Ἀταπείνωτος ἐμεινας, Κυριακή, βασάνοις ομιλούσα, καί τὴν ἐπηρμένην οφρὺν κατέβαλες.

Θεοτοκίον

Ρύσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς, Παρθέने τοὺς εἰδότας, ἀληθῶς Θεοῦ σε Μητέρα πάναγνε.

Τού Αγίου

Ωδή ε' Ο τοῦ φωτός χορηγός

Χειραγωγούντά σε, πρὸς τὰς ἐρήμους ευσεβῶς ἐσχηκας, τὸν Ἡλιοῦ Πάτερ τὸν θεσβίτην, φαινόμενον νυκτός, καί μυσταγωγούντα τὰ θεῖα τε Ὅσιε.

Ὡς ἄλλον Κάρμηλον, τό Μαλεοῦ Ὄρος σοφέ ὠκησας, Ὀπτασιῶν, θείων ἀπολαύων, καί θαυματουργιῶν, χάριν παραδόξως, θωμά κομιζόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν πληγωθεῖσάν μου, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς Ἀχραντε, ὡς συμπαθῆς, ἴασαι καρδίαν, ἡ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ, σαρκί προσηλωθέντα ἀρρήτως κυήσασα.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ναὸν Θεοῦ παναληθῆ δείξασα, Κυριακῇ, ναοὺς τῶν εἰδώλων ἠδάρφισας, Χριστόν, επικαλουμένη, τὸν σέ δυναμώσαντα.

Ὑψωσας χεῖρας καὶ νοῦν, πρὸς τὸν Χριστόν Κυριακῇ ἐνδοξε, καὶ φοβερῶ, σεισμῷ τοὺς ἀθέους κατέπληξας εἰς γῆν, κατανενευκότας, καὶ βλέπειν μὴ σθένοντας.

Σέ ο τῶν ὅλων Θεός, θαρσοποιεῖ ζώση φωνὴ ἀνωθεν, τοὺς αἰκισμοὺς, φέρειν τῶν ἀνόμων, γενναίῳ λογισμῷ, ὅπως ἀναδήσῃ, τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον

Ἐλυσας Ἀχραντε, τῶν προπατόρων τὴν ἀράν τέξασα, ἀνευ σαρκός, σεμνὴ θελημάτων, τὸν πάντα τῷ αὐτοῦ, θελήματι θεῷ, σαφῶς οὐσιώσαντα.

Τοῦ Αγίου

Ωδὴ ς'

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Εν ἐρήμῳ ἀνύδρῳ κατώκησας, καὶ τῶν προσευχῶν ἐπομβρία σου Ὅσιε, ὕδωρ ἐν ταύτῃ πλούσιον, τὸν Δεσπότην πηγάσαι ἠξίωσας.

Ἀβραάμ ὥσπερ πάλαι ὁ δίκαιος, τῆς ἐνεγκαμένης σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, καὶ τῷ Θεῷ προσήγγισας, καὶ εἰς γῆν τῶν πραέων ἐσκήνωσας.

Μοναστὴς ἀληθῆς ἐχρημάτισας, καὶ μετὰ ταφὴν ἱαμάτων χαρίσματα, Πάτερ θωμά τοῖς χρήζουσιν, ἀναβλύζεις δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ὁ βουλήσῃ τό πᾶν ἐργαζόμενος, μήτραν βουληθεῖς ἀπειρόγαμον ὥκησε, τοὺς τῇ φθορᾷ νοσήσαντας, ἀξιῶν ἀφθαρσίας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Αγίας

Ο αὐτός

Υπερέβης τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσῃ, Πανεύφημε, καὶ τὸν τὴν Εὐὰν τρώσαντα, τοῖς μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου Πάνσεμνε, τῆς πολυθεΐας βυθὸν ἀπεξήρανας, καὶ ἱαμάτων πέλαγος, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν ἀνέβλυσας.

Επί βήματος θήρες ηδέσθησαν, σέ τήν αδιάφθορον αμνάδα ένδοξε, Κυριακή
καί σέβας σοι, ως Χριστόν σεβομένη απένειμαν.

Θεοτοκίον

Βασιλέα κυήσασα Κύριον, οία περ Βασίλισσα θεοχαρίτωτε, τούς επί σοί
προστρέχοντας, ουρανών βασιλείας αξίωσον.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Η Μάρτυς Χριστού, ημάς συνεκαλέσατο, τούς άθλους αυτής, τούς θείους καί
παλαίσματα, εγκωμίοις άσαι νύν, φερωνύμως αύτη γάρ πέφηνεν, ως ανδρεία
τώ φρονήματι, κυρία νοός τε, καί παθών απρεπών.

Ο Οίκος

Τής τών ειδώλων πλάνης κρατούσης ανά πάσαν τήν γήν, καί περιπολούσης,
φιλόχριστοι, Μέδοντός τε δυσσεβούς καί απανθρώπου όντος παρά πάντας
ανθρώπους, προσεκυνείτο η τών αθέων μιαρά καί δυσώνυμος αίρεσις, τή
τούτου γάρ αθεωτάτη φωνή τά πλήθη υπήκουεν, ως τοίς μή είκουσι τή αυτού
ασεβεία θάνατον απειλούση σφοδρόν τε καί δύσμορον, Αλλ' η Μάρτυς
Χριστού, τάς τών τυράννων αθέους προσταγάς τε καί απειλάς καταπτύσασα,
καί Χριστόν τόν Θεόν εν μέσω του σταδίου κηρυξασα, τόν εχθρόν
κατεπάτησεν, όθεν ώφθη αληθώς κυρία νοός τε, καί παθών απρεπών.

Συναξάριον

Τή Ζ' του αυτού μηνός, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών θωμά του εν τώ
Μαλεώ.

Στίχοι

Διείς πτέρυγας, είπεν άν Μωσής, Πάτερ,
Ως αετός τις εξανέπτυς προς πόλον.
Εβδομάτη θωμάν θάνατος μέλας έμφρονα είλεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Κυριακής.

Στίχοι

Κυριακή θανούσα τήν τομήν φθάνει
Προαιρέσει, πλήν καί τελειούται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Περεγρίνου, καί τών συν
αυτώ, Λουκιανού, Πομπηίου, Ησυχίου, Παππίου, Σατορνίνου καί Γερμανού.

Οι άγιοι νεομάρτυρες Πολύκαρπος καί Ευάγγελος ξίφει τελειούνται.

Ο άγιος Ιερομάρτυς Ευστάθιος πυρί τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αγίου

Ωδή ζ' Εικόνας χρυσής

Τυφλοίς τό οράν, καί χωλοίς Πάτερ θωμά τήν ευδρομίαν, ενοχλουμένοις απολύτρωσιν, καί ασθενούσι τήν ίασιν, επιχορηγών τή δυνάμει τού Χριστού ανεκραύγαζες, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η σύχως τήν σήν, διετέλεσας ζωήν Πάτερ παμμάκαρ, ακτημοσύνη λαμπρυνόμενος, καί εγκρατεία κοσμούμενος, μέλπων κατανύξει καρδίας, τώ Δεσπότη πανόλβιε, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Παρθένε σεμνή, απειρόγαμε αγνή ευλογημένη, Καταπιπτόντων επανόρθωσις, αμαρτανόντων η λύτρωσις, σώσόν με τόν άσωτον, σώσον, τώ Υιώ σου κραυγάζοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Ο νούς σου φωτί, αγαπήσεως Θεού λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου ισταμένης σου, φλογιζομένης ουδόλως δέ, άτρεπτος παρθένε edείχθη, μελωδούσης τώ Κτίστη σου, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Φλογίζει τούς τρείς, νεανίας ουδαμώς τό πρίν η κάμιнос, ουδέ τήν Μάρτυρα, ευχομένη γάρ, μέσον ακλόνητος ίστασο, δρόσον θεϊκήν δεχομένη, καί εν αινέσει κραυγάζουσα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρομφαία τής σής, παρρησίας τόν εχθρόν της αληθείας, Παρθενομάρτυς εθανάτωσας, κληρονομήσαι ποθήσασα, τήν διαιωνίζουσαν δόξαν, Κυριακή καί κραυγάζουσα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο μόνος Θεός, μόνην εύρε καθαράν τήν σήν γαστέρα, καί σωματούται καί γνωρίζεται, άνθρωπος σώζων τόν άνθρωπον, όθεν τών καλών ως αιτίαν, σέ επιστάμενοι ψάλλομεν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τού Αγίου

Ωδή η' Τόν εν καμίνω τού πυρός

Πάθη δυσκάθεκτα ψυχής, εγκρατείας χαλινώ καθυποτάξας, τοίς αϋλοις, Αγγέλοις, εξωμοιώθης βοών, Υμνείτε τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τόν τού θεσβίτου Ηλιού, ανιχνεύων Ιερόν παμμάκαρ βίον, πρός τό όρος

ανήλθες, προσομιλείν τώ Θεώ, νηστεία τόν νούν καθαιρόμενος, μέλπων,
Ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ζώσα υπάρχουσα πηγή, ως τό ύδωρ τής ζωής αποτεκούσα, τήν ψυχήν μου
τακείσαν, τής αμαρτίας φλογμώ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ίνα σε δοξάζω,
εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αγίας

Ο αυτός

Νύμφη Χριστού παρθενικαίς, καλλοναίς Κυριακή πεπτοικιλμένη, εγνωρίσθης,
διό σε, επουρανίων αυτός, θαλάμων αξίως ηξίωσεν, ανυμνολογούσαν, αυτόν
εις τούς αιώνας.

Ως Δανιήλ μέσον θηρών, ενεβλήθης τόν Χριστόν δοξολογούσα, καί τήν
τούτων Παρθένε, θηριωδίαν σαφώς, τώ θείω μετέβαλες Πνεύματι, όθεν σε
τιμώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σέ ως αμνάδα πρός σφαγήν, διά πόθον τού αμνού Θεού καί Λόγου, αγομένην
οικτίρας, ως συμπαθής φωτεινούς, εκπέμπει Αγγέλους τού σώματος, λύοντάς
σε Μάρτυς, πρό τής τομής τού ξίφους.

Θεοτοκίον

Ο υπερούσιος Θεός, ουσιώθη καθ' ημάς εκ σου Παρθένε, καί ωράθη ως
βρέφος, ο πρό αιώνων Πατρί, καί θείω συνυπάρχων Πνεύματι, όθεν ως
αυτού σε, δοξάζομεν Μητέρα.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αγίου

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν λόγον

Πνεύματι Πάτερ πτωχεύσας, ουρανών βασιλείαν, απείληφας σύν πάσιν
εκλεκτοίς, δόξης αρρήτου πληρούμενος, καί τών πόνων αξίως, δεχόμενος
θωμά τάς αμοιβάς, διά τούτό σε πίστει, καί πόθω μακαρίζομεν.

Η τών λειψάνων σου θήκη, τοίς πιστώς προσιούσι, πηγάζει ιαμάτων
ποταμούς, πάθη ψυχών κατακλύζοντας, καί σωμάτων οδύνας, εξαίροντας
μακάριε θωμά, πρεσβευτά τών εν πίστει, αεί μακαριζόντων σε.

Συναγελάζων Οσίων, φανοτάταις αγέλαις, καί φέγγει ανεσπέρω νοητώς,
Πάτερ θωμά αυγαζόμενος, τούς τήν θείαν σου μνήμην, τελούντας
φωταγωγήσον πιστώς, καί τυχείν σωτηρίας, πρεσβείαις σου αξίωσον.

Θεοτοκίον

Υπεραστράπτουσα πάσι, τών θαυμάτων, ὡν τῇ αἰγλή, τών σῶν θεοχαρίτῳτε Ἀγνή, τὴν τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἀπελαύνεις ομίχλην, καὶ φῶς τῆς ευφροσύνης νοητῶς, ἐφαπλοῖς τοῖς Μητέρα, Θεοῦ σε μεγαλύνουσιν.

Τῆς Ἀγίας

Ὁ αὐτός

Ἰσχυροτάτη Παρθέne, πρὸς Θεὸν πεποιθήσει, θηρίων τὰς ορμὰς καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῶν βασάνων τοῦ σώματος, τό ἐπίπονον Μάρτυς, ἐξέκλινας γενναίῳ λογισμῷ, διὰ τοῦτό σε πίστει, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὠραιοτάτῳ νυμφίῳ, ὡραιοτάτον κάλλος, τῆς σῆς διευτρεπίζουσα ψυχῆς, τὴν παρθενίαν ἀκήρατον, διετήρησας Μάρτυς, καὶ τούτῳ τῶν μελῶν τοὺς αικισμοὺς, ὥσπερ προῖκα προσήξας, Κυριακὴ πανεύφημε.

Σοὺ τό πολυάθλον σῶμα, ἐπὶ γῆς τεθαμμένον, ἰάσεων πηγάζει ποταμούς, τοῖς ευσεβῶς προσπελάζουσι, καὶ παθῶν ἀπελαύνει, τὸν ρύπον καὶ βυθίζει πονηράς, τῶν δαιμόνων ἐφόδους, Κυριακὴ Θεόνυμφε.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ὥσπερ ἥλιος Μάρτυς, ἀνέτειλεν ἡμῖν Κυριακὴ, νέφη παθῶν ἀπελαύνουσα, καὶ φωτίζουσα πάντας, τοὺς πίστει ἀληθεῖ περιχαρῶς, σέ τιμώντας Παρθέne, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον

Φαινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθέne Παναγία ὑπὲρ νούν, οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πίστει, καὶ σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν, καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ πάσης περιστάσεως.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδὰμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Αφωρισμένος υπάρχων, από κοιλίας μητρός, υπό Θεού πανσόφως,
ουρανόθεν τήν κλήσιν, έσχες κατά Παύλον, όθεν μαθών, τά εκούσια πάθη
Χριστού, κήρυξ αυτού ανεδείχθης καί ζηλωτής, αληθώς Μάρτυς Προκόπτιε.

Τή μυστική παντευχία, καθωπλισμένος σοφέ, νικοποιώ τροπαίω, τού Χριστού
τώ σημείω, Προκόπτιε θεόφρον, θράση εχθρών, δυσμενών εξηφάνισας, καί
τών ειδώλων τά ξόανα καθελών, μέχρις αίματος ενήθλησας.

Ός τό στρατόπεδον πάλαι, σύν ταίς πισταίς γυναιξί, τώ ουρανίω Μάρτυς,
Βασιλεί καί Δεσπότῃ, προσήγαγες Κυρίω, ούτω καί νύν, τούς τελούντας τήν
μνήμην σου, ταίς σαίς πρεσβείαις προσάγαγε τώ Χριστώ, ώ Μαρτυρων
εγκαλλώπισμα.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Άστρον, ανατέταλκας, εκ τής Εώας πολύφωτον, καταυγάζων Προκόπτιε, τού
κόσμου τά πέρατα, ταίς θεοσημίαις, καί τή Καρτερία, τών αλγεινών ως
αληθώς, καί ταίς τών άθλων μεγίσταις λάμπεσι, διό σου τήν πανέορτον, καί
φωτοφόρον πανήγυριν, εορτάζομεν σήμερον, αθλοφόρε Προκόπτιε.

Σωμά σου Προκόπτιε, καταξέομενον ένδοξε, καί πυρί δαπανώμενον, ειρκταίς
συγκλειόμενον, ομιλούν παντοίαις, ιδέαις βασάνων, ξίφει τεμνόμενον σοφέ,
τήν βασιλείαν σοι προεξένησε, παμμάκαρ τήν ου ράνιον, εν ή χορεύεις
γηθόμενος, αθλοφόρε πολύαθλε, τών Αγγέλων συμμετοχε.

Δήμον προσενήνοχας τώ Ποιητή διά πίστεως, Ιερώς εναθλήσαντα, θεόφρον
Προκόπτιε, μεθ' ών τών Μαρτύρων, χοροίς ηριθμήθης, καταβαλών τόν
δυσμενή, ανδρειοφρόνως αξιοθαύμαστε, διό σε μακαρίζομεν, ως στρατιώτην
αήττητον, ως γενναίον αδάμαντα, ως τής πίστεως πρόμαχον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξέλαμψε σήμερον, η ένδοξος μνήμη σου, Προκόπτιε πολύαθλε, συγκαλούσα
ημάς τους φιλεόρτους, προς ευφημίαν καί δόξαν Χριστού τού Θεού ημών,
Όθεν καί προστρέχοντες, εν τή σορώ τών λειψάνων σου, ιαμάτων χαρίσματα
λαμβάνομεν, καί τόν σέ στεφανώσαντα Σωτήρα Χριστόν, ανυμνούμεν εις
αιώνας, ακαταπαύστως δοξάζοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τό όμμα τής καρδίας μου, εκτείνω προς σέ Δέσποινα, Μή παρίδης, τόν
πικρόν μου στεναγμόν, εν ώρα, όταν κρίνη, ο σός Υιός τόν κόσμον, γενού μοι
σκέπη καί βοήθεια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πόθω

ανυμνούντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ουρανόθεν ἡ κλήσίς σου, ὡς τοῦ κήρυκος γέγονε, τῶν ἐθνῶν Προκόπτιε παναοίδιμε, καί φωτισθεῖς τήν διάνοιαν, τό σκότος κατέλιπες, τῶν εἰδώλων καί φωστήρ, τῶν πιστῶν ἐχρημάτισας, θεαίαις λάμπεσι, τῶν σεπτῶν σου ἀγώνων καταυγάζων, τά πληρώματα τοῦ κόσμου, κλέος μαρτύρων καί καύχημα.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Εγκρατεία τό πρότερον, τῆς σαρκὸς τά κινήματα, χαλινώσας ὕστερον πρὸς τήν ἀθλησιν, ἀνδρειοφρόνως ἐχώρησας, παμμάκαρ Προκόπτιε, ἀφειδήσας τῆς σαρκὸς, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ὅθεν ἅπασαν, υπομείνας ἰδέαν τῶν βασάνων, στεφηφόρος πρὸς τὰς ἄνω, χοροστασίας ἀνέδραμες.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Στρατηγός ὡς ἀήττητος, τῷ Σταυρῷ οπλισάμενος, ταῖς ροαῖς τοῦ αἵματος πᾶσαν δύναμιν, τῶν ἐναντίων ἐβύθισας, καί ὄμβρους ἀνέβλυσας, ἱαμάτων δαψιλῶς, ἐκ πηγῶν ἀρυόμενος, ἀξιάγαστε, τοῦ σωτήρος καί πάντας καταρδεύων, τοὺς φλογμῷ τῶν παθημάτων, συνεχομένους θεόπνευστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Προκοπίου
Χαρτοφύλακος

Ταῖς μυστικαῖς λαμπηδόσι, τῆς υπερφώτου Τριάδος καταυγαζόμενος, μάρτυς Προκόπτιε γενναιόφρον, θέσει Θεός χρηματίζεις, θεούμενος ἐν μεθέξει, ὅθεν τοὺς πίστει τελούντάς σου τήν φωσφόρον εορτήν, ἐκ πειρασμῶν πολυτρόπων, περισώζε σαῖς πρεσβείαις.

Καί νυν... Θεοτοκίον
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαίρε πυρίμορφον ὄχημα, χαίρε αὐγὴ μυστική, ἡ τῷ κόσμῳ εἰσάξασα τόν λαμπρόν καί ἄδυτον, καί ἀνέσπερον ἥλιον, χαίρε κογχύλη, πορφύραν βάψασα, ἐκ τῶν αἱμάτων, τῷ βασιλεῖ τοῦ παντός, Χαίρε πανάχραντε, χαίρε φυλακτήριον, πάντων πιστῶν τῶν προσκαλουμένων σε, ἐν πεπιοθήσει ψυχῆς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ὁ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοράται ὡ Δέσποτα; ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνῆρτησαι, καί θανατούσαι ὁ πᾶσι νέμων ζωὴν, Ἡ Θεοτόκος, κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεόν καί ἄνθρωπον.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ τό στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἐθράυσε καί δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου καί τοῦ Ἁγίου οὗτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Πλουσίαις, μαρμαρυγαῖς τοῦ Πνεύματος, περιχεόμενος, τοὺς τήν φωσφόρον ταύτην καί σεπτήν, εορτήν σου γεραίροντας, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καί πειρασμῶν Μάρτυς Προκόπτιε.

Ἡ κλήσις, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων γέγονεν, ἡ σὴ Προκόπτιε, ἀλλ' οὐρανόθεν Παύλον ὡς τό πρῖν, ὁ Χριστός ἐσαγήνευσε, παθῶν οἰκείων Μάρτυρα, παναληθῆ σε ἐργαζόμενος.

Στρατείας, τῆς ἐπικήρου πάνσοφε, τήν αἰωνίζουσιν, ὡς νουνεχῆς ἡλλάξω καί θνητοῦ, βασιλέως ἀθάνατον, καί βασιλείαν ἀφθορον, σοί παρεχόμενον Προκόπτιε.

Θεοτοκίον

Τόν φύσει, Δημιούργον ἐκύησας, ἡμᾶς θεώσαντα, τῇ ὑπέρ νούν ἐνώσει ἀληθῶς, Θεοτόκε πανύμνητε, ὄν ἐκτενώς ἱκέτευε, φωταγωγήσαι τοὺς ὑμνούντάς σε.

Ἦχος γ' Οὐκ ἐν σοφία

Σταυροῦ ἐν μέσῳ, παραδόξως Χριστός σοι οπτάνεται, ἐκδιδάσκων ἐμφανῶς, τήν πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν, καί σέ πρὸς τήν ἀθλήσιν, προσεκκαλούμενος.

Ναόν καί στήλην, ἀνεγείρας σαυτὸν θείου Πνεύματος, ζήλου πνέων θεϊκοῦ, ναοὺς καί ἀψυχα ξόανα, δαιμόνων κατέαξας, Μάρτυς Προκόπτιε.

Συναπεβάλου, δερματίνους χιτῶνας τῷ, ξέεσθαι, ἀφθαρσίας δέ στολήν, περιεβάλου Προκόπτιε, καί τόν πολυμήχανον, Μάρτυς ἐγύμνωσας.

Θεοτοκίον

Ρύσαί με πάσης, προσβολῆς ἐναντίας τοῦ ὀφews, Μητροπάρθενε ἀγνή, καί τήν καρδίαν μου φώτισον, πίστει σε δοξάζοντος, τήν παναμώμητον.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοί τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν Παύλον ὡς τό πρὶν, ὁ Χριστός οὐρανόθεν, Προκόπτιε σοφέ, σέ καλεῖ πρὸς τὴν πίστιν, τό κάλλος τό ἐνθεον, προειδώς τῆς καρδίας σου, ὅθεν ἠθλησας, ἀνδρειοτάτῳ κηρύττων, τὰ παθήματα, καί τὴν αὐτοῦ πρὸς ἀνθρώπους, παμμάκαρ ἐπέλευσιν.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καί λόγον, ἀπαύστῳς ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἀνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καί πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τόν ἀμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον ὠεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνούσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὡδή δ' Επαρθέντα σε ἰδούσα

Ἐπαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τόν ἀλαζόνα Τύραννον, ταῖς πρὸς τόν Δεσπότην, θείαις ἀνυψώσεσι, κραυγάζων κατέρραξας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐπιφαίνεται φρουρά σοι ἐγκεκλεισμένῳ ὁ Λυτρωτής Προκόπτιε, θάρσους ἐμπιπλὼν σε, φέγγει τε λαμπρύνων σε, καί κλήσιν κατάλληλον, σοῦ τῇ προκοπῇ παρεχόμενος.

Τό τῇ χάριτι τῇ θείᾳ λελαμπρυσμένον, σοῦ κατιδόντες πρόσωπον, οἱ τῆς ἀπιστίας, ζόφῳ καλυπτόμενοι, τό φέγγος τῆς πίστεως, θεία ἐπινεύσει κομίζονται.

Θεοτοκίον

Βεβαρυμμενοντῷ ὕπνῳ τῆς ραθυμίας, πρὸς μετανοίας ὀρθρον με, τῇ σὴ ἀκοιμήτῳ, Δέσποινα ἐξέγειρον, πρεσβεία καί σῶσόν με, μόνη τόν Σωτήρα κυήσασα.

Ὡδή ε' Ἀσεβεῖς οὐκ ὀψονται

Τῷ φωτί τῶν λόγων σου, στρατόν θεοπειθὴ προσενήνοχας τῷ Χριστῷ, μαρτυρίου αἵματι, κληρονομήσαντα, μετὰ σοῦ Προκόπτιε, βασιλείαν τὴν ἀσάλευτον.

Τῆς συγκλήτου ὠφθησαν, τῆς ἀνῶ κοινωνοί, γυναικῶν αἱ Συγκλητικάί, γένους

περιφάνειαν, απαρνησάμεναι, καί θανείν ελόμεναι, υπέρ σου Λόγε αθάνατε.

Τώ πυρί φλεγόμεναι, τώ θείω τήν ψυχήν, φλεγομένου καί αφειδώς, ξεομένου σώματος περιεφρόνησαν, αι τήν σήν ποθήσασαι, βασιλείαν πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Συλλαβούσα τετοκας, Θεόν Εμμανουήλ, εις ανάπλασιν τών βροτών, Παναγία άχραντε, σάρκα γενόμενον, όν αεί ικέτευε, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Έρρει σου, η μελίρρυτος γλώσσα διδάγματα, μελισταγή καί πικρίας, αθείας όντως απελευτρούτο, ευπειθώς σοι, τούς προστρέχοντας Μάρτυς Προκόπτε.

Μητέρα, τήν ευσέβειαν Μάρτυς κτησάμενος, τής δυσσεβείας εξαίρεις, σου τήν κατά σάρκα σεμνήν μητέρα, καί προσάγεις, ουρανίω Πατρί δι' αθλήσεως.

Τās όψεις, αποξέων σιδήρω ό Τύραννος, τού λογισμού σου τόν τόνον, Μάρτυς ουκ εσάλευσεν ηδρασμένον τή αγάπη τού τά πάθη σαρκί υπομείναντος.

Θεοτοκίον

Άγιον, τών Αγίων αρρήτως εκύησας, υπεραγία Παρθένε, τούς πιστούς αεί αγιάζοντα, καί μαρτύρων, τούς χορούς τοίς Αγγέλοις συνάπτοντα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Έχος β'

Τά άνω ζητών

Τώ ζήλω Χριστού, τώ θείω πυρπολούμενος, καί εν τώ Σταυρώ, τώ τιμίω φρουρούμενος, τών εχθρών τό φρύαγμα, καί τά θράση καθείλες Προκόπτε, καί τήν σεπτήν Εκκλησίαν ύψωσας, τή πίστει προκόπτων, καί φωτίζων ημάς.

Ο Οίκος

Στόμα συνέσεώς μοι παράσχου ό προάναρχος Λόγος, βουλομένω υμνείν τόν σόν οπλίτην Προκόπιον, έχεις γάρ πλούτον τής ευσπλαγχνίας, εν απείρω Χριστέ μου πελάγει τών σών κριμάτων, ίνα καγώ τής ψυχής τό ζοφώδες καθαρθώ, τού νού δέ πάσαν κηλίδα αποσμήξας, καί ναός αγιάσματος τοίς θείοις έργοις γενόμενος, επάξια μέλψω τώ Μάρτυρι, ός τήν σεπτήν Εκκλησίαν ύψωσε, τή πίστει προκόπτων καί φωτίζων ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

Στίχοι

Έοικε Προκόπιος, αυχένα κλίνων,
Λέγειν, Κοπείτω, τή πλάνη γάρ ου θύω.
Ογδοάτη Προκοπίου αρηϊθού κράτα κέρσαν.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Θεοδοσία η μήτηρ τού Αγίου Προκοπίου, ξίφει τελειούται.

Αι άγιοι δώδεκα γυναίκες αι Σύγκλητικοί ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Εν τή καμίνω

Βάρει μολύβδου, τόν σόν αυχένα συντριβόμενος, μάρτυς ουκ ησθάνου, φέρειν γάρ τόν ζυγόν, επαυχένιον επόθησας, τόν ελαφρότατον, τού δι' οίκτον ομιλήσαντος.

Χάριν εξ ύψους, τών ιαμάτων κομισαμενος, νόσους απελαύνεις, Μάρτυς καί πονηρά, εκβοών διώκεις πνεύματα, Ευλογητός εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Τάς νιφετώδεις, τών δυσμενών πληγάς δεχόμενος, Μάκαρ καί πυρί, φλεγόμενος καρτερώς, τήν ασέβειαν κατέφλεξας, Ευλογητός εί ο Θεός μου, κραυγάζων, καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Κόρης αφθόρου, υπερφυώς αποτίκτεται, Λόγος ο τώ λόγω πάντα δημιουργών, αλογίας θέλων ρύσασθαι, τούς τήν εκούσιον δοξολογούντας, αυτού συγκατάβασιν.

Ωδή η' Χείρας εκπετάσας

Λαμπάσι φλεγόμενος δεινώς, τοίς οβελίσκοις τε κατακεντούμενος, καί τοίς χρονίοις σου μώλωψιν, αναξέσεις εισδεχόμενος, καί αλγεινόμενος σφοδρώς, Μάρτυς εκραύγαζες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τή σή δεξιά τά ζοφερά, δαιμόνων πρόσωπα, Μάκαρ ερράπισας, ταύτην γάρ άνθραξιν ένδοξε, καταφλέγεσθαι υπέδειξας, παρανομούντι δικαστή, αντιπατόμενος καί κραυγάζων, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνεíte τόν Κύριον.

Τήν πέτραν Χριστόν τήν αρραγή, παμμάκαρ ένδοξε, έχων θεμέλιον, λίθοις Προκόπιε έχαιρες, ωμοτάτως βαρυνόμενος, πρόσ αβαρή σε χαρμονήν ανακουφίζουσιν, εκβοώντα, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι Κόρη γενεαί, ως προεφήτευσας, σέ μακαρίζουσι, Θεόν μακάριον τέξασαν, μακαρίους εργαζόμενον, τούς τοίς προστάγμασιν αυτού ακολουθούντας πιστώς, καί βοώντας, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε Πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ' Λίθος αχειρότμητος

Τού πεπιοθημένου σοι τέλους, επιτυχών μεγαλοφρόνως, έκλινας Θεώ τόν αυχένα, κρουσθείς δέ ξίφει ώςπερ εν άρματι, τώ σω επέβης αίματι, καί πρόσ αυτόν Μάρτυς ανέδραμες.

Βρύεις ποταμούς ιαμάτων, πηγή γενόμενος θαυμάτων, παύεις δέ φλογμούς παθημάτων, δαιμονικάς τε βυθίζεις φάλαγγας, τή πανσθενεί τού Πνεύματος, θεία δυνάμει Αξιάγαστε.

Τούς τήν παναγίαν σου μνήμην, περιχαρώς επιτελούντας, πάσης απειλής, πάσης νόσου, παντός κινδύνου σώζε Προκόπτε, ταίς πρόσ τόν Κτίστην Κύριον, Ιερωτάταις σου δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν άνέτειλε Κόρη, εκ φωτοφόρου σου νηδύος, ο δημιουργός τού ηλίου, καί τών αστέρων καί πάσης κτίσεως, όν εκτενώς ικέτευε, φωταγωγήσαι τούς υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Φώς αναλλοίωτον Λόγε

Εξ ουρανού ως τώ Παύλω, εγένετό σοι η κλήσις, ή φερωνύμως προκόπτων, Προκόπτε τώ Κυρίω, χορούς προσήξας Μαρτύρων, μεθ' ών πρεσβεύεις, υπέρ τών σέ ευφημούντων.

Θεοτοκίον

Σού τό πολίτευμα Λόγε, κραταίωσον εν πολέμοις, τοίς βασιλεύσι τό νίκος, κατά βαρβάρων παρέχων, τής Θεοτόκου πρεσβείαις, ήν εδωρήσω, Χριστιανοίς προστασίαν.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Ήχος β' Βυζαντίου

Ως προκόπτων εν Θεώ πάντας πρέσβευε αθλοφόρε, προκόπτειν εν αυτώ, Μαρτύρων κλέος μέγιστε Προκόπτε, ως παρρησίαν έχων πρόσ αυτόν, καί τώ τούτου θρόνω αεί παριστάμενος, εν θεαρέστοις οδοίς καί θείαις πράξεσιν, ευαρεστούντας αυτώ καί σέ μακαρίζοντας.

Ήχος γ' Γερμανού

Νεανικήν άγων τήν ηλικίαν, ώςπερ ο θεσπέσιος Παύλος, εκ τών υψίστων τό

θείον χάρισμα εδέξω, καί τού δεινού πολεμήτορος τά θράση, τή πανοπλία τού Σταυρού κατέβαλες, Μαρτύρων τό καύχημα, αθλοφόρε, Προκόπιε, υπέρ ημών πρὸς Κύριον ικέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Ἦχος δ' Κυπριανού

Αἶνος τῷ Θεῷ ἐκ χοϊκῶν χειλέων προσάδεται, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, Προκόπιε πολὺαθλε, σύ γάρ ὠφθης ακραιφνῆς στρατιώτης, τού λόγου τῆς πίστεως, φαυλίσας ἐν τῷ σκάμματι ἐιδῶλων τὰς μορφάς, καί νύν προσήρείσθης τῷ φέγγει τῆς Τριάδος, καταπυρσεύων ημῶν τὰς διανοίας ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦχος πλ. α'

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον, στολισαμένη τοῖς ἄθλοις σου, Μάρτυς τού Χριστοῦ, ευφραίνεται, καί τήν σὴν παγγέραςτον μνήμην, κατ' ἀξίαν ευφῆμως κραυγάζει γεραίρουσα, Χαίροις ὁ τόν Παύλον ζηλώσας, καί τόν Σταυρόν τού Χριστοῦ ἀράμενος, καί τὰς παγίδας συντρίψας τού αντιπάλου, Χαίροις Μαρτύρων τό καύχημα, καί Βασιλέων κραταίωμα, Προκόπιε πολὺαθλε, υπέρ ημῶν πρὸς Κύριον, μή διαλίπης πρεσβεύων, ὡς παρρησίαν ἔχων, αθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Ὡσπερ ὁ Παῦλος τήν κλήσιν, ἐκ τού Θεοῦ δεξάμενος, μάρτυς Προκόπιε, καί προκόπτων ἐν Θεῷ, τή τού Σταυροῦ πεποιθήσει, τῶν τυρράνων τό δυσσεβές, καί τῶν βασάνων τό ἀπηνές, ἀνδρείως κατήσχυνας, Διό καί μέχρις αἵματος ἀντικατέστης πρὸς τήν ἀμαρτίαν, πρὸς ἀοράτους ἐχθρούς ἀνταγωνισάμενος, καί πρεσβεύεις ἀπαύστως τῷ λυτρωτῇ καί Θεῷ, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένην εἰρήνην, καί ταῖς ψυχαῖς ημῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Εἰ βούλει, Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καί ἐκ τού Κανόνος τού Ἁγίου η γ' καί ς' Ωδή.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούια.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρσμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρό

Ότε, η κρηπίς τών Μαθητών, περιερχομένη τόν κόσμον, όλον εστήριξε, τότε ευραμένη σε λίθον ως έντιμον, Εκκλησίας θεμέλιον, προβάλλεται μάκαρ, στήλας καταστρέφοντα, ειδωλικάς καί ναούς, θεία δυναστεία τού Λόγου, τού διά σαρκός ομιλήσαι, Πάτερ τοίς ανθρώποις ευδοκήσαντος.

Λόγω, φυγαδεύων πσνηρά, πνεύματα κακίας, ετέλεις, πνευματικούς τούς λαούς, Πνεύματος τή χάριτι, Μάρτυς Παγκράτιε, ανατέμνων τήν αύλακα, τής τούτων καρδίας, καί καταβαλλόμενος, σπόρον τόν ένθεον, όνπερ, γεωργώ προσηγάγου, τώ επουρανίω πρεσβεύων, υπέρ τών πιστώς ανευφημούντων σε.

Δύσιν, φρυκτωρίαις νοηταίς, σύ ανατολήν απειργάσω, ήλιον φέρουσας, θείας επιγνώσεως, τού εκ Παρθένου ημίν, υπέρ νούν ανατείλαντος, καί δύσας αθλήσει, Πάτερ εξανέτειλας, πρός φώς ανέσπερον, ένθα, τών εσόπτρων λυθέντων, βλέπεις τό ποθούμενον κάλλος, τού αγωνοθέτου σου Παγκράτιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντων, προστατεύεις αγαθή, τών καταφευγόντων εν πίστει, τή κραταιά σου χειρί, άλλην γάρ ουκ έχομεν, αμαρτωλοί πρός Θεόν, εν κινδύνοις καί θλίψεσιν, αεί μεσιτείαν, οι κατακαμπτόμενοι υπό πταισμάτων πολλών, Μήτηρ τού Θεού τού υψίστου, όθεν σοι προσπίπτομεν ρύσαι, πάσης περιστάσεως τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ύβρεις, υπομείναντα πολλές, καί επί Σταυρού υψωθέντα, τόν τού Παντός Ποιητήν, βλέπουσα Πανάχραντε, έστενες λέγουσα, Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, εν σαρκί ατιμίαν, Δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών καί τή πίστει ενήθλησας μέχρι αίματος, Ιερομάρτυς Παγκράτιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος α'
Ωδήν επινίκιον

Υπέρτιμον λίθον σε, η Εκκλησία, γνωρίζει Παγκράτιε, εδρασμώ τών λόγων

σου, στηριζομένη αεί, καί διά τούτό σου τιμά, τήν μνήμην σήμερον.

Μονάδα τρισάριθμον, ενιζομένην, ταυτότητι φύσεως, καταγγέλλων έσβεσας, τής αθεΐας αχλύν, καί φωτοβόλοις διδαχαίς, λαούς εφώτισας.

Νεώσας αρότρω σου, τών θείων λόγων, καρδίας Παγκράτιε, χερσωθείσας πρότερον, κακοπιστίας αυχμώ, γονίμους έδειξας σαφως, διά τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Εκ σου ανατέταλκεν, ο φωτοδότης, φωτίζων τά πέρατα, Ιησούς ο Κύριος, άχραντε Δέσποινα, δι' ού οι εν σκότει καί σκιά φώς εθεάσαντο.

Ωδή γ'

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Υπό τού Πνεύματος σθενούμενος, πονηρά εδίωξας πνεύματα, καί τώ μοχλώ τών προσευχών, τά τεμένη ηδάφισας, τών ειδώλων, Εκκλησίας ανιστών αξιάγαστε.

Τώ τμντικώ σου λογω έτεμες, δυσφημίας Όσιε άκανθαν, καί κατεφυτευσας ψυχαίς, τά σωτήρια δόγματα, αρετών ευθυνομέναις, τή αυξήσει Παγκράτιε.

Σκεύος ευρών σε θείου Πνεύματος, καθαράς ακτίνας δεχόμενον, ο Κορυφαίος μαθητής, προς τήν δύσιν απέστειλεν, αθεΐας εκμειώσαι, τήν αχλύν πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Σέ τήν νεφέλην τήν ολόφωτον, καί Θεού τήν στάμνον τήν πάγχρυσον, καί πλατυτέραν ουρανού, καί μετάρσιον κλίμακα, απειρόγαμε Παρθένε, οι πιστοί μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Στερεωθήτω η καρδιά μου, εις τό θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανόν στερεώσας τόν δεύτερον, καί εδράσας εν τοίς ύδασι, τήν γήν Παντοδύναμε».

Κάθισμα Έχχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευσεβείας πρόμαχος, τροποιοφόρος, Ιερέ Παγκράτιε, αναδειχθείς εν ουρανοίς, σύν Ασωμάτοις παρίστασαι, νύν τώ Κυρίω, πρεσβεύων σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Εν τή σκέπη άχραντε, τή σή Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ημών, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, προς τόν Υιόν σου, σωθήναι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, προσηλω μένον, σόν Υιόν καί Κύριον, καί θρηνω δούσα μητρικώς, οδυρομένη εκραύγαζες, Οίμοι! πώς πάσχεις, Υιέ μου παμφίλτατε!

Ωδη δ'

Εν πνεύματι προβλέπων

Πυρί τού Παρακλήτου, πυρίπνοος δειχθείς, τήν απάτην έφλεξας, Παγκράτιε σοφέ, καί αναλάμψας ως λύχνος, τούς εν θαλάσση, βυθιζομένους τής αγνοίας, πρὸς λιμένας θείου εμβιβάζεις θελήματος.

Εκ πέτρας ακροτόμου, ο Πέτρος αρδευθείς, καί πλησθείς ως άλλον σε, εκπέμπει ποταμόν, κεχερσωμένας αρδεύειν ψυχάς θεόφρον, καί ασεβείας ποταμούς αποξηραίνειν, ρεύμασι τού θείου κηρύγματος.

Ο βίος σου ταίς θείαις αστράπτων καλλοναίς, πάντων απημαύρωσε, δαιμόνων τās ορμάς, καί διαλύσας τό σκότος τής αθείας, Υιούς ημέρας εναπέδειξας, τους πρόθω σου ταίς διδαχαίς ευπειθήσαντας

Θεοτοκίον

Σαρκούμενον τόν Λόγον, ουσίαις εν δυσί, Κόρη καί θελήμασιν, εκύησας αγνή, τόν τās εισόδους γνωρίσαντα παραδόξως, τής σωτηρίας, τοίς τή πλάνη δουλωθείσιν, άχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδη ε'

Τήν σήν ειρήνην δός ημίν

Θαυμάτων επιδείξεσιν, εξώγησας λαούς, λόγω δέ ναούς κατηδάφισας, καί εδομήσω Ιερώτατε, Εκκλησιών τά κάλλη, εις καινισμόν ανθρώπων.

Τοίς αίμασιν εφοίνιξας στολήν τήν Ιεράν, λύθρον δέ δαιμόνων εξήρανας, καί νικηφόρος ανελήλυθας, πρὸς ουρανόν τής νίκης, απολαβείν τό στέφος.

Ερράγη πρό προσώπου σου, φραγμός ειδωλικός, θύρα δέ ηνοιχθη τοίς έθνεσι, καί διεδόθη χάρις εν Θεός, ταίς τών πιστών καρδίαις, ιερομύστα Πάτερ.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος εν τή μήτρα σου, κατήλθεν ο Χριστός, Άχραντε καί όμβρους εξήρανε, πολυθείας καί επήγασε, θεογνωσίας ύδωρ, τοίς εν φλογμώ απάτης.

Ωδη ς'

Τόν Προφήτην Ιωάνν

Χαριτώσας σου τόν νούν, καί λαμπρύνας δαψιλώς, Ιησούς ο φωτισμός, τών απάντων καί Θεός, τώ λόγω σου, τής αλογίας λαούς ερρύσατοο.

Ραντισμών ειδωλικών, καί αιμάτων εναγών, ελυτρώσω τούς λαούς, καί τυθείς ώσπερ αμνός, Παγκράτιε, θυσία ζώσα Θεώ προσήνεξαι.

Ιερουργήσας Θεού, Ευαγγέλιον σοφέ, τās ενθέους διδαχάς, σφραγισάμενος λαμπρώς, τώ αίματι, ιερομύστα, Μάρτυς Παγκράτιε.

Θεοτοκίον

Συμπνιγέντα προσβολαίς, τών ακάρπων λογισμών, επανάγαγε πρὸς φῶς, σωτηρίας καί ζωής, Πανάμωμε, ἡ τόν Σωτήρα Χριστόν κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην Ἰωάνν, εκμιμούμενος βοῶ, Τήν ζωήν μου, αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, καί σῶσόν με, Σωτήρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, δόξα σοι».

Συναξάριον

Τή Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίας.

Στίχοι

Προθεῖς εαυτόν Παγκράτιος ὡς βᾶθρον,
Ἀθλήσεως ἡγείρεν οἶκον ἐκ λίθων.
Παγκράτιος δ' ἐνάτη δῶμ' ἔδρακε παγκρατέοντος.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἀνδρέας καί Πρόβος πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Τούς ἐν καμίνῳ Παῖδας

Ἐν αἵματι βεβάπτισται τῷ σῶ, Παγκράτιε, πρότερον ἐν ὕδατι λαούς
βεβαπτικῶς, καί πρὸς Χριστόν μετήλθες χαίρων, μεθ' οὐ αὐλιζόμενος, θέσει
θεοῦσαι λαμπρῶς αἰμακάριστε.

Τούς ἄλμη συγχωσθέντας τῶν δεινῶν, ἀγκίστρῳ σου τῶν λόγων ἀνηγάγου
ἱερέ, καί προσευχῶν ἱερωτάτῃ ἐπομβρία, θολερόν ἐξήρανας, κακοπιστίας
βυθόν ἱερομύστα Χριστοῦ.

Ἡ πέτρα σε ἡ ὄντως ἀρραγής, θεμέλιον ἔθετο καί βάσιν ἀρραγή, τῆς ἱεράς
ἱεροφάντορ Ἐκκλησίας, ἐν ἡ ἐδαφίζεται, πάσα κακία σοφέ τοῦ νηπιώδους
ἐχθροῦ.

Θεοτοκίον

Καθαρωτάτην μόνην σε ευρών, πανάμωμε, Λόγος καθαρώτατος Θεοῦ, σοῦ
ἐκ γαστρός ἀποτεχθεῖς πιστοῦς καθαίρει, μολυσμοῦ Θεόνυμφε,
προσγενομένου ἡμῖν ἐξ ἀκрасίας κακῶν.

Ὡδή η'

Ὅν φρίπτουσιν Ἀγγελοι

Πυρί λιπαινόμενος, ποικίλων πειρασμῶν, ἀνάλωτος ἔμεινας, στομούμενος
τόν νοῦν, λαμπραῖς θεωρίαις, καί ὠράθης Σοφέ, ξίφος διακόπτον, ὕλην
πολυθεΐας.

Λαούς εἰς ἐπίγνωσιν, προσάγων τοῦ Χριστοῦ, σημεῖα καί τέρατα, ἐτέλεις
ἐμφανῶς, προλέγων τό μέλλον, ὡς προφήτης Θεοῦ, ταῖς τοῦ Παρακλήτου,

θεόφρον επιπινοίαις.

Εικόνα τού κτίσαντος, δεικνύων τοῖς λαοῖς, ἐκὼν ἦν ἐφόρεσεν, ἐνούμενος ἡμῖν, σημείων δυνάμεις, δι' αὐτῆς ἐκτελείς, τῆς πολυθεΐας, τό μῖσος ἀναστέλλων.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄμβρος ἐν μήτρᾳ σου, κατήλθεν ὁ Χριστός, καί πάσαν κατήρδευσεν, τὴν κτίσιν ἀληθῶς, ξηράνας Παρθένε, θολεροῦς ποταμούς, εἰδωλομανίας, ὁ μόνος εὐεργέτης.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁν φρίπτουσιν Ἄγγελοι, καί πάσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καί Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν

Τοῖς φωτοβόλοις τού Πέτρου πυρσεύμασι, καταυγασθεῖς καί ψυχὴν καί διάνοιαν, ὡς ἀστήρ πολὺφωτος, πρὸς τὴν δύσιν ἐφθασας, φωταγωγῶν διδαχαῖς τοὺς πεπτωκότας, εἰς ἀγνωσίας Παγκράτιε βάραθρα.

Τὴν τῆς εἰκόνος τιμὴν διαβαίνουσιν, εἰς τό πρωτότυπον σύ ἐπιστάμενος, πανταχοῦ τὴν ἀχραντον, ἀνεστήλους Ἐνδοξε, τού Ἰησοῦ καί Θεοῦ ἡμῶν εἰκόνα, εἰς ἰνδαλμάτων δαιμόνων καθαίρεσιν.

Ἰερωτάταις ἐμπρέπων λαμπρότησι, μαρτυρικαῖς διαλάμπεις φαιδρότησιν, ὁρῶν καί ὀρώμενος, Ἱερέ Παγκράτιε, ἀγαλλομένη ψυχὴ, Θεοῦ τὴν δόξαν, Ἱεραρχῶν καί Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Θεοτοκίον

Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου Κύριε, τὴν ἐκ Παρθένου ἀνέκφραστον γέννησιν, πειρασμῶν ρυόμενος καί παθῶν καί θλίψεων, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὡς εὐεργέτης καί μόνος φιλόνητος.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον λυχνίαν τὴν πάγχρυσον, τὴν σκηνὴν τὴν ἐμψυχον, τού ουρανοῦ καί τῆς γῆς τὴν πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν».

Εξαποστειλάριον

Φῶς ἀναλλοίωτον

Πέτρος ἡ πίστεως πέτρα, Παγκράτιε κραταιὰν σε, κρηπίδα Μάρτυς καί βάσιν, καθίστησιν, Ἐκκλησίας, μεθοῦ καί σύ τὴν σὴν ποιμνὴν, φύλαττε Πάτερ, ἐκ τῶν τῆς Ἀγᾶρ ἀβλαβή.

Θεοτοκίον

Πάντες πιστοὶ σε μεσίτιν, πρὸς τόν Υἱόν καί Θεόν σου, νῦν προβαλλόμεθα μόνῃν, οἱ συσταυρούμενοι τούτῳ, διό μή παύσῃ πρεσβεύειν Θεογεννήτορ, ὑπὲρ τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Καί η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων τεσσαράκοντα πέντε Μαρτύρων τών εν Νικοπόλει τής Αρμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κυριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμεῖς, λίθοις συντριβόμενοι, Χριστόν τήν πέτραν τήν ἀρρηκτον, ουκ εξηρνήσασθε, ἀλλά νικηφόροι, χάριτι γενόμενοι, Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς συναγάλλεσθε, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καλλίνικοι μάρτυρες φρουραῖς, ἅμα συγκλειόμενοι, ὡς ἐντολῶν θείων φύλακες, καί ἐκτηκόμενοι, δίψει ουρανόθεν, δρόσον ἐκομίσασθε, ὑμᾶς πνευματικῶς ἀναψύχουσιν, διό πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Αἰτήητοι Μάρτυρες ζώην, ἀληθῆ ποθήσαντες, καί εἰς αἰεί διαμένουσιν, θάνατον ἀδίκον, παρανόμῳ ψήφῳ, χαίροντες υπέστητε, καί νύν μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνεσθε, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Συνέχομαι πάντοθεν δεινοῖς, καί πού φύγω Δέσποινα, ὁ δυστυχῆς καί πανάθλιος; εἰμή πρός σέ ἀγνή, καταφεύγω μόνην, τήν ἐμήν βοήθειαν, ἐλπίς ἀπηλπισμένων Θεόνυμφε, καί μή παρίδῃς με, τόν ἀνάξιον οἰκέτην σου, θλιβομένων, ἐτοίμη βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, Ἀλλά ἀνάστηθι, καί συνδόξασον ἀθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οὗτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θεοστεφὴ φάλαγγα μέλπῳ Μαρτύρων.

Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'
Τῷ Σωτήρι Θεῷ

Θεοφρόνως πιστοί, τοὺς στρατιώτας Χριστοῦ, τοὺς αθλοφόρους
ανυμνήσωμεν, ὡς καθαιρέτας τῆς πλάνης, καὶ Τροπαιοῦχους φαιδρούς, Θεῷ
επινίκιον, ὕμνον αναμέλποντας.

Επὶ γῆς αθληταί, ηγωνισμένοι λαμπρῶς, καὶ τὰς βασάνους υπομείναντες, ἐν
ουρανοῖς τοὺς στεφάνους υπεδέξασθε, συμφώνως αναμέλποντες, ὕμνον
επινίκιον.

Ομονοία ψυχῆς, συνδεδεμένοι πιστῶς, κατὰ τῆς πλάνης ἐχωρήσατε, καὶ
νικηταί στεφανηφόροι ἀνεδείχθητε, συμφώνως αναμέλποντες, ὕμνον
επινίκιον.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ
Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης
περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Ωδή γ'
Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου

Συνέσει στρατιῶται Χριστοῦ, κεκοσμημένοι τὸν ἀλάστορα, ἀρχαῖον ὄφιν
ἐπνίξατε, ἐν τοῖς ρείθροις τῶν αἱμάτων ὑμῶν.

Τό σῶμα παραδόντες Πικραῖς, καὶ ἀφορήτοις Αξιάγαστοι, βασάνοις θεῖαν
εὐχήσατε, κληρουχίαν διὰ πίστεως.

Εν λίθων Αθλοφόροι βολαῖς, τυράννου γνώμη συνθλαπτόμενοι, τῆς ευσεβείας
τὴν ἀγκυραν, ἀσφαλῶς διεφυλάξατε.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης
διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός

«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τό ὑμνεῖν
καὶ δοξάζειν σου, τὰ σωτήρια παθήματα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ὁ ὑψωθείς

Οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ οἱ γενναῖοι, αγωνισάμενοι καλῶς τὸν Βελίαρ,
ολοτελῶς ἐβύθισαν αἱμάτων ροαῖς, λίθοις γάρ συν, θλώμενοι, καὶ τεμνόμενοι
ξίφει, πυρὶ ἐκκαίόμενοι, καὶ εἰς ὕδωρ βληθέντες, στεφανηφόροι ὠφθίσαν
σαφῶς, ὅθεν τιμῶνται καὶ πίστει δοξάζονται.

Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπεῖν δυήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν; Αλλά τή σή πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων, τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό Υιέ, θέλων βροτών ανόμων νύν σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Εισακήκοα τήν ακοήν

Φιλοθέου αγάπης, κεκρατημένος τοῖς θεσμοῖς, τόν αντίθεον εχθρόν, τών Αθλοφόρων ο χορός ετροπώσατο, κράτει τού Χριστού κρατυνόμενος.

Η θεόκλητος φάλαγξ, τών Αθλοφόρων τού Χριστού, τήν αντίθεον πληθύν τών ασεβών, ανατρέπει αναμέλπουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Φώς απρόσιτον ιδόντες, οι Αθλοφόροι εν φρουρά, τήν πολύθεον αχλύν, ειδωλικής παροινίας διεσκέδασαν, θεία δυναστεία νευρούμενοι.

Ατενίζοντες τώ κάλλει τών ακηράτων αγαθών, τήν αβέβαιον φοράν, τών ανθρωπίνων πραγμάτων, ο αοίδιμος δήμος τών Μαρτύρων απώσατο.

Θεοτοκίον

Επεσκίασεν η τού Υψίστου, Κόρη δύναμις εν σοί, καί παράδεισον ειργάσατο Τρυφής, ζωής ξύλον έχουσαν, μέσον τόν μεσίτην καί Κύριον.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Λογίοις τεθραμμένοι τού Πνεύματος τού Αγίου, ειδώλων οι Μάρτυρες, τήν αλογίαν κατήργησαν.

Αστέρες φαεσφόροι γεγονάτε Αθλοφόροι, καί άνθη τής πίστεως, τήν ευωδίαν εκπέμποντα.

Γεώργιον πεφήνατε Άγιοι τού Υψίστου, δρεπάναις τεμνόμενον, τού Μαρτυρίου πανεύφημοι.

Θεοτοκίον

Μή παύση δυσωπούσα όν έτεκες Θεοτόκε, σώσαι τάς ψυχάς ημών, τών εκτενώς ανυμνούντων σε.

Ωδή ς'

Εκύκλωσέ με άβυσσος

Γηθόμενοι οι μάρτυρες, εβόων, Εις χείράς σου Δέσποτα, προσδέχου τά πνεύματα, ημών καί ανάπαισον, σέ γάρ ποθούμεν, τόν μόνον πολυέλεον.

Αγγέλων συνομόσκηνος, φάλαγξ τών σών εχρημάτισε, Μαρτύρων
Φιλάνθρωπε, τόν δρόμον τελέσασα, καί νύν πρεσβεύει, σωθήναι τās ψυχάς
ημών.

Μαρτύρων η πανεύκλεια, Μαρτύρων χορεία θεολεκτος, Μαρτύρων
ευπρέπεια, θερμώς δυσωπήσατε, σωθήναι πάντας, τούς πρός ημάς
προσφεύγοντας.

Θεοτοκίον

Συλλήψεως ασπόρου σου, τίς λόγος ο φράσαι δυνάμενος, τό θαύμα
Πανάμωμε; Θεόν γάρ συνέλαβες, δι' ευσπλαγχνίαν, ημίν επιδημήσαντα.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρός σέ
τόν φιλάνθρωπον, καί έσωσέ με, η δεξιά σου Κύριε».

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων τεσσαράκοντα πέντε
Μαρτύρων τών εν Νικοπόλει τής Αρμενίας μαρτυρησάντων.

Στίχοι

Παρεμβολή τις ευρέθη Θεώ νέα,
Τόλμη παρεμβάλλουσα καί πυρός μέσον.
Κτείνειν ερισθενέας δεκάτη πύρ Νικοπολίτας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Βιάνορος καί Σιλουανού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Απολλωνίου, τού εκ
Σάρδεων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων μυρίων Πατέρων, ούς διά πυρός
θανάτω βιαίω παρέδωκε Θεόφιλος ο Επίσκοπος Αλεξανδρείας, διά Ισίδωρον
τόν Πρεσβύτερον.

Τή αυτή ημέρα, η σύναξις τού Αγίου Ιωάννου τού θεολόγου εν τοίς
Βεάτου (εν άλλ Βιάτου ή Βιώτου).

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο εν καμίνω πυρός

Εν τή καμίνω Χριστέ, οι Αθλοφόροι εμελώδουν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών
Πατέρων ημών.

Λελαμπρυσμένοι φωτί, τώ τής Τριάδος Αθλοφόροι, μετ' ευφροσύνης υμών,
τάς ψυχάς παρεδώκατε.

Παρεστηκότες Θεώ, στεφανηφόροι Αθλοφόροι, υπέρ υμών εκτενώς, αεί πρεσβεύετε.

Ως αληθείας πυρσοί, ως ευσεβείας όντες πύργοι, περιφανείς, Αθληταί, πιστοίς εδείχθητε.

Θεοτοκίον

Ως σωτηρίαν ημών, σέ Θεοτόκε δυσσωπούμεν, Εξευμενίζου ημίν, τόν σαρκωθέντα εκ σου.

Ωδή η'

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Μετά Μαρτύρων γενέσθω, τά αιτήματα ημών τών πιστών, καί τής αυτών κληρουχίας, κοινωνοί αξιωθείημεν, τόν Χριστόν υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγαλλιάσει καρδίας, ο χορός τών καρτερών αθλητών, παρά Χριστού τούς στεφάνους, ευπρεπώς απολαμβάνουσι, καί παιδρώς ανυμνούν, καί υπερυψούν, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ρείθροις ιδίων αιμάτων, φοιनिχθέντες Αξιάγαστοι, εν ουρανοίς τώ Χριστώ συμβασιλεύετε, ευσεβώς υμνούντες, καί υπερυψούντες αυτόν εις τούς αιώνας.

Τούς καρτερούς στρατιώτας, τούς λαμπτήρας τού ασβέστου πυρός, τούς κοινωνούς τών φωτίδων (ίσως φωστήρων), τούς αστέρας αεί λάμποντας, ευσεβώς υμνούνμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ ύπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον

Υπέρ τής κοινής, σωτηρίας πρεσβεύσατε, παναοίδιμοι Μάρτυρες, Χριστώ παριστάμενοι, δι' όν καί τούς αγώνας υπεμείνατε.

Ρώμη κραταιά, τό τής πλάνης οχύρωμα, καθελόντες αήττητοι, οικίαν ουράνιον, κατοικείν σύν Αγγέλοις ηξιώθητε.

Ως αειφανείς, δεδειγμένοι φωστήρες ημίν, οι καλλίνικοι Μάρτυρες, απαύστως αυγάζουσι, φωτοβόλοις λάμπεσι τάς ψυχάς ημών.

Νόμοις καί θεσμοῖς, μαρτυρίου νικήσαντες, τόν αλάστορα τύραννον,
στεφάνους εδέξασθε, τούς τῆς δικαιοσύνης Πανσεβάσμιοι.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὄν εκύησας αἰτήσαι, πταισμάτων
τὴν ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς πίστει ανυμνούσί σε.

Ο Ειρμός

«Σέ τὴν υπέρ νούν, καί λόγον μητέρα Θεοῦ, τὴν εν χρόνῳ τόν ἄχρονον,
αφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ομοφρόνως μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Πολυχειρία γνώμης, καί εν ανδρεία τῆς ψυχῆς, οἱ τεσσαράκοντα πέντε,
Μάρτυρες πάντας τούς εχθρούς, συνδιεσπάραξαν Σώτερ, ὦν ταῖς ευχαῖς
ημᾶς σώσον.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν πάντες, ἔχομεν οἱ αμαρτωλοί, ὡ Παναγία Παρθένε, σύ
ευδιάλλακτον ημίν, ἀπέργασαι τόν Υἱόν σου, τή μητρική παρρησία.

Καί τά λοιπά τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καί πανευφήμου Ευφημίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Μετά τόν Προοιμακόν, στιχολογούμεν τὴν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος
ανήρ.**

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τά ἐπόμενα.**

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ τοῦ Κυρίου αμνάς, τὴν αὐτοῦ εθελούσιον,
μιμουμένη νέκρωσιν, διὰ πόνων ἀθλήσεως, κειμένη τάφῳ, αἵματος
πρόσχυσιν, αναπηγάζει σθένει τοῦ Πνεύματος, ο αρυόμενοι, εἰς ψυχῶν
καθάρσιον, τῷ τοῦ παντός, αἰνεσιν προσάγομεν, Θεῷ ἐκάστοτε.

Μάρτυς ἀληθῶς πανεύφημε, θηρῶν ἐπέσχεσ ορμάς, Δανιήλ ὡς τό πρότερον,
καί πυρός εν χάριτι, ευχερώς κατετόλμησας, καί πάσαν ἄλλην, βάσανον
στέργασα, εδέξω στέφος, νίκης ἀμάραντον, καί ἀνελήλυθας, πρὸς τόν σοί
ποθούμενον, περιχαρώς, ὅθεν σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Θείων Πατέρων συνάθροισμα, πίστεως Ὅρον τή σή, κορυφή επιτίθεται,
όνπερ Παναοίδιμε, ηγκαλίσω φυλάτπουσα, τήν θείαν πίστιν απαρασάλευτον,
εκτρεπομένη, άπασαν αίρεσιν, καί καταισχύνουσα, τούς τού ψεύδους ένδοξε,
προασπιστάς, όθεν σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Έτερα Στιχηρά

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν μάρτυσι

Τήν σορόν τών λειψάνων σου, καθορώντες Πανεύφημε, ρώσιν αρυόμεθα
αδαπάνητον, καί τάς ψυχάς φωτιζόμεθα, καί νούν ελλαμπόμεθα, καθαρθέντες
νοητώς, ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, μεσιτείαις σου, Ιεραίς Ευφημία, διά τούτο,
μετά πόθου, ευφημούμεν, τήν Ιεράν σου πανήγυριν.

Καί πυρί προσωμίλησας, καί θηρίοις εκδέδοσαι, καί εν λάκκω βέβλησαι
καλλιπάρθενε, καί τοίς τροχοίς επιτέθειςαι, εξ ών σε ερρύσατο, ο τών όλων
ποιητής, καταισχύνας τόν ταύτά σοι, μηχανώμενον, καί δοξάσας σε Μάρτυς
Ευφημία, τήν κηρύξασαν τόν ένα, Χριστόν εν δύο ταίς φύσεσιν.

Ευτυχή καί Διόσκορον, καί τούς τούτοις ομόφρονas, ακεφάλους άμα τε καί
παράφρονas, τούς ανιάτως νοσήσαντας, εις τό τέλος κατήσχυνεν, Ευφημία η
σεπτή, καί Χριστόν ανεκήρυξε, ταίς θελήσεσιν, ενεργείαις τε άμα διπλούν
όντα, καθ' υπόστασιν δέ ένα, ως οι Πατέρες ετράνωσαν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος καί αθληφόρος καί Μάρτυς,
περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήττητον, καί πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας,
καί τώ αίματι τής αθλήσεως, καί βοώσα πρός αυτόν εν αγαλλιάσει, τήν
λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι
τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς
ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον
τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου
τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει
γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν
δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή
παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον τής ημέρας. Ει βούλει
ειπείν καί Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται
άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής, τίς ακουστά

ποιήσῃ ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπαιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅςιν δὲ ἀπτότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνευμαδυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τήν ετήσιον μνήμην, τῆς πανευφήμου Ευφημίας, μετ' εγκωμίων υμνήσωμεν, λέγοντες, χαίροις αθληφόρε καί Μάρτυς, ἡ τῶν τυράννων τά θράση καταργήσασα, καί τῶν κακοδόξων τήν άνοιαν απελάγξασα, Χαίροις, τῆς Χαλκηδόνος τό κάλλιστον.

Θρέμμα, καί τῶν ορθοδόξων τό άσειστον έρεισμα, Χαίροις, ἡ διά Χριστόν τόν νυμφίον σου, τήν μέν ακμήν τού σώματος ταίς βασάνοις Καταναλώσασα, τήν δέ ψυχήν ταίς ακτίσι τού Πνεύματος εκλαμπρύναςα, Χαίροις, ἡ πρεσβεύουσα πάντοτε, υπέρ τῶν πίστει καί πόθω τελούντων σου τά μνημόσυνα.

Ἦχος β'

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώσπερ ζώσα ἡ Μάρτυς, καί θανούσα εν λάρνακι, ταίς τιμίαις αυτής χερσί, τόν ημέτερον Τόμον επέφερε, τόν δέ τῶν αιρετικῶν τοίς ποσί κατεπάτησεν, εκφαιλίζουσα τούτον τό κακόνουν καί βλάσφημον, τῶν δέ πιστῶν κρατύνουσα τό ορθόν καί ακίβδηλον, ένα μέν καθ' υπόστασιν τόν Χριστόν κηρυττόντων, διπλούν δέ κατά φύσιν καί θέλησιν, Ἦς ταίςπρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ειρήνην ταίς εκκλησίαις σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ἦχος γ'

Τούς τῆς αθλήσεως Μάρτυς αγώνας καί τῆς πίστεως, ούς υπέρ Χριστού ηγωνίσω, εν ασθενεί τού θήλεος φύσει, επαξίως τίς διηγήσεται; ἡ τίς εξειπείν κατισχύσει τῶν αρετῶν σου τά προτερήματα, καί τῶν σῶν θαυμάτων τά πλήθη, Ευφημία πανεύφημε; τό τε στερρόν τῶν ορθῶν δογμάτων, καί ορθοδοξίας τό μόνιμον, διό καί υπό τῶν θείων Πατέρων, τόν τῆς πίστεως Όρον, ως ζηλωτής ταύτης πεπίστευσαι, όν καί φυλάττεις διά παντός απαρατρέπτον, καί πρεσβεύεις υπέρ τῶν ψυχῶν ημών.

Ἦχος δ'

Μαρτυρικὴν πανήγυριν, επί γῆς τελουμένην κατοπττεύοντες σήμερον, ευφρανθώμεν τῷ πνεύματι, καί σκιρτήσωμεν αγαλλόμενοι, συνεκάλεσε γάρ ημάς Ευφημία ἡ σεπτή, διά τού Ιερού καί καλού τῆς εκκλησίας ποιμένος, καί προθείσα ημίν εαυτήν, συγχωρεί εκάστω τόν αγιασμόν απαρύσασθαι, Προσέλθωμεν δῆ εν πίστει, καί αδιστάκτω διανοία, μηδέν υφορώμενοι, ίνα εκ τῆς αγίας σορού απαντλήσωμεν, αφθόνως τῶν νοσημάτων τήν ίασιν, αιτούμενοι συγχώρησιν παρά Χριστού τού Θεού, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σήμερον τού επουρανίου Βασιλέως ἡ αμίαντος νύμφη, συγκαλείται ημάς πρός εστίασιν πνευματικήν, Ευφημία ἡ πάνσεπτος, Δεύτε ούν φιλέορτοι πάντες, μυστικῶς ευφρανθώμεν, εν τῇ πανσέπτῳ αυτής καί λαμπρά πανδαισία, καθαρθέντες τῷ νοϊ, εν φαιδραίς ταίς στολαίς κατηγλαϊσμένοι τού θείου Πνεύματος, αύτη γάρ ως αγνή περιστερά, τῷ τῆς παρθενίας κάλλει, τῷ Υιώ νυμφευθείσα, ολικῶς τήν αγίαν Τριάδα εν εαυτῇ εισωκίσατο, Πατέρα καί Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, τόν ένα Θεόν, όν καί ποθούσα καί ζητούσα ενήθλησε, διό καί συμβασιλεύει αυτώ εις τούς αιώνας, εν τοίς επουρανίοις σκηνώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί

καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε, καθαρθώμεν ἀδελφοί, χεῖλεσι ψυχῇ καί καρδίᾳ, καί αὐσώμεθα, πλούτον ἀδαπάνητον ἐκ τῆς ἀγίας σοροῦ, δωρεάν προχεόμενον νύν τῆς Πανευφήμου, μέσον προκειμένης τε, καί ορωμένης τρανῶς, ἣν περ μακαρίζοντες πόθω, καί, πιστῶς γεραίροντες πάντες, θείοις ἐγκωμίοις καταστέψωμεν.

Στίχ. Ὑπομένωνν υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Ἔστης, πρό βημάτων καρτερῶς, δυσσεβῶν τυράννων ὡς ἀκμῶν, πόνοις ἀνάλωτος, Μάρτυς καλλιπάρθενε, Χριστόν κηρύπτουσα, Θεόν εἶναι παντέλειον, καί σάρκα λαβόντα, ἐν δυσί ταῖς φύσεσι, καί ταῖς θελήσεσιν, ὅθεν εἰς σοῦς πόδας τόν τόμον, τῶν αἰρετικῶν ἀπορρίπτεις, ζήλω τόν ἡμέτερον κατέχουσα.

Στίχ. Καί ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καί κατεύθυνε τά διαβήματά μου.

Μάρτυς, Ευφημία τοῦ Χριστοῦ, πάντες ευφημούμεν ἐν πίστει, καί μακαρίζομεν, ἱερεῖς ἐν ἄσμασι καί μελωδήμασι, τήν σεπτὴν σου πανήγυριν, εἰς ἓν συνελθόντες, οὐς τό νύν συνήθροισεν ὁ Βυζαντίων ποιμήν, ὄνπερ φρούρει φύλαττε σκέπτε, καί ἡμᾶς παντοίας ἐκ βλάβης, λύτρωσαι πρεσβεΐαις σου πανεύφημε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἡ διηνητισμένη ταῖς ἀρεταῖς, καί πεφωτισμένη τόν λογισμόν, ἡ μύρα προχέουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς ἐώας ἀνατείλασα ὡς ἀστήρ φαεινός, καί ἀθροισμόν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως τῶν θείων Πατέρων, μή διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπούσα πρὸς Κύριον, Ευφημία πανεύφημε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἱκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καί πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Λίαν εὐφρανας τοὺς ὀρθοδόξους, καί κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Ευφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε, τῆς γὰρ Τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογματίσαν, Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

Ε ΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η νύμφη καί αμνάς, τετρωμένη τώ πόθω, Χριστέ τού εαυτής, ουρανίου νυμφίου, οπίσω σου έδραμε, τήν λαμπάδα κατέχουσα, τήν δι' έλαιον, τών αρετών ανημμένην. Ταύτης άπαντας, ρύσαι παντοίων κινδύνων, πρεσβείαις ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανών, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, δούναι άφεσιν, αμαρτιών ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοίς πίστει καί πόθω αεί σε δοξάζουσι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Κατησχύνθησαν αισχρώς, αιρετιζόντων η πληθύς, καί τά πρόσωπα αυτών, ύβρεως πέπλησται πολλής, ότε εύρων ποσί σου κατερριμμένον, τόν Τόμον εαυτών, τόν δέ ημέτερον, τιμίαις σου χερσί, κατεχόμενον, κατηγορούντα άνοιαν ενδίκως, τών κακοδόξων, καί κρίζοντα, Χριστός ετέχθη, διπλούς τή φύσει, διπλούς δέ καί ταίς θελήσεσι.

Θεοτοκίον

Κατεπλάγη, Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί, ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς ιερέυσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν τή ευσήμω εορτή τής Πανευφήμου, μετ' εγκωμίων ψαλμικώς πιστών ο δήμος, ευφημήσωμεν πόθω Χριστού τήν παρθένον, δογμάτων γάρ ανεδείχθη τών πατρικών, προστάτις, καί μετά τέλος θαύμα φρικτόν! Ευτυχή καί Διόσκορον, ελέγξασα τούς κακώς, νοσήσαντας εις δόγμα Χριστού, όν

ομνούντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν Αγνή καί προσκυνούμεν ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοώντας ακαταπαύστως, σώσον ημάς, Παρθέne Παντελεήμον, ως αγαθή, καί δαιμόνων εξάρπασον, λογοθεσίου φοβερού, έν ώρα τής ετάσεως, μή αισχυνθώμεν οι δούλοί σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω ηκολούθειτώ Ιησού όχλος πολύς, καί συνέθλιβον αυτόν...

Ζήτει Νοεμβ. ΚΕ'

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τής Αθληφόρου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτοκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ήχος πλ. β'

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος καί αθληφόρος καί Μάρτυς, περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήτητον, καί πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας, καί τώ αίματι τής αθλήσεως, καί βοώσα πρός αυτόν εν αγαλλιάσει, τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Ο Κανών τής Θεοτόκου.

Υγράν διοδεύσας.

Καί τῆς Αγίας, ο παρών.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί άσω μελώδημα, τή Αθληφόρω Χριστού, καί οφθήσομαι, φαιδρώς ανακηρύττων, τούς πόνους ούς ήνεγκε, καί τά παλαίσματα.

Ιάσεων άφθονα, ημίν προχέεις χαρίσματα, τοίς πίστει προστρέχουσιν, έν τώ ναώ σου Σεμνή, καί αιτούσί σε, εκ βάθους καρδίας, καί πόθω τήν μνήμην σου, πανηγυρίζουσι.

Ναός εχρημάτισας, κατά τόν θεϊόν Απόστολον, εν ώπερ ηυδόκησε, Χριστός ο Κύριος, ενοικήσαί τε, καί εμπεριπατήσαι, ψυχής καθαρότητι, Μάρτυς πολυάθλε.

Θεοτοκίον

Ου κρύπτομεν Δέσποινα, τού σου ελέους τήν άβυσσον, καί βρύσιν τήν άφθονον, των τεραστίων σου, καί τό πέλαγος, των ευεργεσιών σου, ών πάσι δι' έλεον πολύν εξέχεας.

Ωδή γ'
Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε

Ω! πώς εν τώ μέσω τού σταδίου, αθλούσα η Μάρτυς τού Χριστού, τόν τύραννον εξέστησε, δι' άκραν καρτερότητα, ανδρείως γάρ υπήνεγκε, τά τών δεινών κολαστήρια.

Πανεύφημε μάρτυς Ευφημία, ευφήμοις εν άσμασιν αεί, σήν μνήμην σου γεραίρομεν, τήν σήν πλουτούντες λάρνακα, τό λείψανόν σου φέρουσιν, τό ιερόν καί σεβάσμιον.

Ανδρείως κατέβαλες τόν όφιν, τόν μέγαν Σεμνή τόν νοητόν, δυναμωθείσα χάριτι, Πατρός Υιού καί Πνεύματος, τής ασυγχύτου φύσεως, καί τρισηλίου θεότητος.

Θεοτοκίον

Υμνήσωμεν πάντες κατά χρέος, Μαρίαν τήν Δέσποιναν αγνήν, τήν μόνην αιειπάρθενον, αύτη γάρ τό κεφάλαιον, τής σωτηρίας γέγονεν, ημών δι' άκραν καθαρότητα.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν νυμφίον σου Χριστόν αγαπήσασα, τήν λαμπάδα σου φαιδρώς ευτρεπίσασα, ταίς αρεταίς διέλαμψας Πανεύφημε, όθεν εισελήλυθας, σύν αυτώ εις τούς γάμους, στέφος τής αθλήσεως, παρ αυτού δεξαμένη. Αλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, τούς εκτελούντας εν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μή αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Ἦχος δ'
Τήν ανεξιχνίαστον

Ὅλβον εθησαύρισας τόν αληθή, ὄν περ σῆς καί βρώσις οὐ δύναται, εξαφανίσαι, Καλλιπάρθενε σεμνή, οὐ γάρ εν γή κατέκρυψας, τοῖς δεομένοις δέ εσκόρπισας.

Θάμβους επληρώθησαν καί χαρμονής, ὄντως τών Πατέρων ο σύλλογος, εν ταῖς χερσί σου, καθορώντες ὡ Σεμνή, τόν τόμον τόν ορθόδοξον, ενδέ τοῖς ποσὶ τόν αλλότριον.

Ὑβρεως επλήσθησαν σφόδρα πολλής, οι περί Διόσκορον άπαντες, καί, Ευτυχέα, οι νοσήσαντες κακώς, οὐς επί τέλους ήσχυνας, μάρτυς Ευφημία πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Νόες επουρανιοι τό επί σοί, ὄντως Θεοτόκε μυστήριον, κατανοούντες, εξεπλάγησαν, διό, ιλιγγιώσι Δέσποινα, ὕμνον κατ' αξίαν προσφέρειν σοι.

Ωδή ε'
Εξέστη τά συμπαντα

Μερίδα Πανεύφημε, τήν αγαθήν προέκρινας, πάντα παριδούσα τά τού βίου, δόξαν καί πλούτον, ενός γάρ χρεία εστί, μέριμναν καί τύρβην τών πολλών, σύ απεσκοράκισας, τήν Μαρίαν ζηλώσασα.

Ω ξένον τεράστιον! νεκρά μέν εν τώ μνήματι, θαυματα τελεί δ' ὡσπερ τίς ζώσα, κρείττονα λίαν ή κατά άνθρωπον, αιμάτων εκβλύζουσα κρουνοῦς, εις ένδειξιν μείζονα, ὅτι ζώσιν οι δίκαιοι.

Συνούσα τώ Κτίστη σου, εν ουρανοῖς πανεύφημε, έντευξιν ποιού υπέρ τών πίστει, ανευφημούντων τήν θείαν μνήμην σου, μάρτυς Ευφημία τού Χριστού, υπέρ οὐ τό αίμά σου, ὡσπερ θύμα εξέχεας.

Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Δέσποινα, τών Προφητών η πρόρρησις, ὄντως επί σοί πέρας λαωβάνει, καί γάρ συνέλαβες εν τή μήτρα τή σή, τόν Λόγον τόν άναρχον Πατρός, ως ο θεῖος σύλλογος, τουτωνί προεκήρυξε.

Ωδή ς'
Τήν θείαν ταύτην

Ως άνθος χόρτου η πάνσεμνος, ορώσα Ευφημία ρεόμενα, πάντα τά γήϊνα, δίκην σκυβάλων κατέπτυσεν, ίνα Χριστόν κερδήση, ὄνπερ επόθησε.

Καθείλες Κόρη τόν δράκοντα, τόν μέγαν καί πολλά επαιρόμενον, καί κατεβύθισας, εν τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τόν καθ' ἡμῶν δολίως μηχανευόμενον.

Ορώντες Μάρτυς ως ἡδυσμα, εν μέσω σου τό λείψανον κείμενον, τό ιερώτατον, πνευματικῶς ευωχούμεθα, αγιασμόν καί ρώσιν ἀπαρυόμενοι.

Θεοτόκion

Ξενίζεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία Θεόνυμφε, ὦ! πῶς ἀπείρανδρος, οὔσα πρό τόκου γεγέννηκας, καί μετὰ τόκον πάλιν ἔμεινας ἀφθορος.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Αγώνας εν ἀθλήσει, αγώνας εν τῇ πίστει κατεβάλου θερμῶς υπέρ Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου, ἀλλά καί νύν, ως τάς αἰρέσεις, καί τῶν ἐχθρῶν τό φρύαγμα, εν τοῖς ποσὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν υποταγῆναι πρέσβευε διὰ τῆς Θεοτόκου, ἡ ὑπὸ ἐξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων Ὅρον λαβούσα, καί φυλάττουσα πανεύφημε.

Ο Οἶκος

Τί τῶν σῶν ἀθλημάτων, ἢ τί τῶν σῶν κατορθωμάτων, ἢ τί τῆς σῆς παρθενίας, ἢ τοῦ βίου τοῦ ἀμέμπτου σου θαυμάσειέ τις πρότερον; σύ γάρ εὐφρανas τόν Πατέρα, ως τῷ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ σαυτήν κατακοσμήσασα, Τίς ἱκανοὶ πρός ταῦτα, τίς λέγειν νύν ἰσχύσειεν, ὅσαι σε περιλάμπουσιν ἀρεταὶ μή υποδύουσαι; ως ἐξ ἀνατολῆς γάρ ἐκ τάφου ἀνατέλλουσα, παντὶ φαίνεις, καί ἀκτινοβολεῖς εν γῇ καί θαλάσῃ, καί ἐπὶ πάσαν ἡπειρον ἀγιάζεις καί μυρίζεις τὰ πέρατα, διό Τόμον πεπίστευσαι, ὑπὸ ἐξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων Ὅρον λαβούσα, καί φυλάττουσα Πανεύφημε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καί πανευφήμου Ευφημίας.

Στίχοι

Δίκαζε μάρτυς τοῖς ὅροις, καί κειμένη,
Κυρούσα πίστιν, ἥς ἐνήθλησας πόθῳ.
θέσκελον ἐνδεκάτῃ Ὅρον ἐμπεδοί Ευφημῖη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κινδέου τοῦ πρεσβυτέρου.

Ο ὅσιος Λέων, ο ἐν τῇ μάνδρᾳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οι ἅγιοι μάρτυρες Μαρκιανός καί Μαρτυροκλῆς ο μὲν μαχαίρα, ο δὲ τοξευθεῖς τελειοῦνται.

Ο ὅσιος Νικόδημος, ο ἐν τοῖς Ὁρίοις τῆς τοῦ Βατοπεδίου ἱερᾶς μονῆς

ασκήσας, καί διδασκαλος τού θείου Γρηγορίου τού Παλαμά χρηματίσας, διά τῆς κατά Χριστόν φιλοσοφίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὡν ταῖς πρεσβείαις εἴημεν ἅπαντες περιφρουρούμενοι. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'
Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ράον ἔφερες, βασάνων τήν δριμύτητα, Μάρτυς πανεύφημε, ἐν στερροτάτῳ νοῖ, ἐξ ὕψους λαμβάνουσα θείαν βοήθειαν, ὅθεν ἔψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἡ πανεύφημος, Ἀμνάς καί καλλιπάρθενος, πάντας ἐκάλεσε, πρὸς εὐωχίαν αὐτῆς, διό καί ευφράνθητε πανηγυρίζοντες, καί κραυγάζετε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Σύ διήλεγξας, τού Εὐτυχούς τήν ἀνοίαν, τού δυστηχῆσαντος, περὶ το σέβας κακῶς, δεινοῦ Διοσκόρου τε Μάρτυς πανεύφημε, ἀναμέλπουσα, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἰλεὼν μοι, τὸν Υἱόν σου Παναμώμητε, ποιήσον δέομαι, καί μὴ παρίδῃς σεμνή, δεήσεις καί δάκρυα θερμῶς προχέοντι, καί κραυγάζοντι, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὡδή η'
Παῖδας εὐαγείς

Ἐστης πρό βημάτων Εὐφημία, τυράννων παρανομούντων ἀνδρικώτατα, τὸν Χριστόν κηρύπτουσα, Θεόν τε καί ἄνθρωπον, διπλοῦν ἐν ταῖς θελήσεσιν ἅμα καί φύσεσι, καί κράζουσα, Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑλὴν γεηράν ἀπεποιήσω, Χριστόν τὸν νυμφίον σου ἐπιποθήσασα, οὐτινος τοῖς ἰχνεσι, Μάρτυς ἠκολούθησας, διό καί συναγάλλῃ νῦν, αὐτῷ κραυγάζουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φρίπτω κατὰ νοῦν ἀναλαμβάνων, τοὺς πόνους σου τοὺς δεινοὺς καί τὰ παλαίσματα, οἷς ἐνεκαρτέρησας, γυναικείῳ σώματι, διὰ πολλήν ἀγάπην, Μάρτυς πανεύφημε, Πατρός τε καί Υἱοῦ καί τού θείου, Πνεύματος τού μόνου, Θεοῦ τρισυποστάτου.

Θεοτοκίον

Ὅρμος γαληνός μόνη ἐδείχθης, Παρθένε χειμαζομένων καί προσφύγιον, ἐνθα καταφεύγοντες, οἱ κλυδωνιζόμενοι, ἐν τῷ τού βίου κλύδωνι περισωζόμεθα, διό σε κατὰ χρέος ὑμνούμεν, καί δοξολογούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Ἄπας γηγενής

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμὰς, καὶ δόξας Μάρτυς ἄσπερ ἀπείληφας, συμβασιλεύειν ἄληκτα Χριστῷ πανεύφημε, κατ' ἀξίαν, ἄθλων δὲ κεκλήρωσαι, ἀκηράτου τρυφῆς ἀπολαύουσα.

Μύρω νοητῷ, ἐχρίσθης Πανεύφημε τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ μυρίζεις πάντοτε, τῶν προσιόντων σοι μετὰ πίστεως, ψυχὰς ομοῦ καὶ σώματα, καὶ πάσαν αἰσθήσιν, δι' ἧς πόρρω, ἀποσκορακίζεται, ὁ δυσώδης ἐχθρὸς καὶ παμπόνηρος.

Ιεροπρεπῶς, τὴν σὴν ἀξιάγαστον πανηγυρίζομεν, καὶ φαιδρὰν πανήγυριν, ἐν τῷ πανσέπτωναώσου σήμερον, ἐν ὧπερ συνηθροίσθημεν, χειραγωγία πολλή, τοῦ ποιμένος, τοῦ καλοῦ πανεύφημε, ὑπὲρ οὗ ἐκδυσώπει τὸν Κύριον.

Ἀναρχε Τριάς, τοὺς θεολογούντάς σε σκέπτε καὶ φύλαττε, ἔχεις γάρ πρεσβεύουσαν, περὶ τὴν δόξαν τῆς σῆς λαμπρότητος, μετὰ Μαρτύρων πάντοτε, τὴν καλλιπάρθενον, Ευφημίαν ἥσπερ τὰ μνημόσυνα, ἐκτελούντες πιστῶς ευφραινόμεθα.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοι ἀγνή, προσάγομεν Δέσποινα, πόθω βοώντές σοι, Χαίρε θρόνε πύρινε, υψίστου χαίρε Θεοῦ παλάτιον, ὃ ὁ Δαυΐδ προέγραψεν, ὅρος πῖωτατον, Ἀποστόλων, χαίρε ἡ εὐπρέπεια, καὶ ἡμῶν τῶν ψυχῶν τό διάσωμα.

Εξαποστειλᾶριον

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Καὶ θανούσα ζωηρόν, αἱμάτων μύρον ἐβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα, καὶ τῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, τὰς πλάκας ταῖς ἀγκάλαις σου, Ευφημία κατέχεις, διό ευφημούμεν σε.

Θεοτοκίον

Ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἀγνή, καταφυγὴν καὶ δύναμιν, καὶ βοηθὸν σε παρέσχεν, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν, καὶ ἐν ταῖς περιστάσεσι, πάντας οὖν ἡμᾶς ρύσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

Χαίροις παρθενομάρτυς Χριστοῦ, ἡ ἐξ Ε῰ας ὡσασθήρ ἀνατείλασα, καὶ πάσαν τὴν οἰκουμένην φωταγωγούσα φαιδρῶς, ψυχῆς διαυγεία καὶ φαιδρότητι, δι' ἧς θεῖον θέσπισμα, τῶν Πατέρων κεκύρωται, καὶ κατηργήθη, Εὐτυχούς γλῶσσα βλάσφημος Διοσκόρου τε, τοῦ δεινοῦ καὶ παράφρονος, Χαίροις ἡ ἀποστάζουσα, κρουνοὺς τῶν αἱμάτων σου, καθαρτικούς μολυσμάτων, ἐκ τῶν

αγίων λειψάνων σου, Χριστού τή δυνάμει, τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος. (Δίς)

Δεύτε τής Αθλοφόρου Χριστού, μετ' εγκωμίων τελουμένην πανήγυριν, ορώντες συνευφρανθώμεν, πνευματικώς εν χαρά, καί πανευφροσύνως εορτάσωμεν, αυτή γάρ κατέβαλε, τό αγέρωχον φρόνημα, τών τυραννούντων, τή δυνάμει τού Πνεύματος, όθεν ήρατο, κατ' αυτών μέγα τρόπαιον, Ταύτην γούν ευφημήσωμεν, ευφήμοις εν άσμασι, τήν καλλιπάρθενον κόρην, τής ευφημίας φερώνυμον, Χριστόν δυσωπούντες, τού δωρήσασθαι τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Όρους παραλαβούσα σεμνή, ένδον τού τάφου, ευσεβών κακοδόξων τε, κατείχες εν ταίς χερσί σου, όν οι Πατέρες καλώς, άνωθεν πνευσθέντες συνεξέθεντο, τόν δέ κατεπάτησας, ως ψευδή καί αντίθεον, τών κακοδόξων, ούς εις τέλος κατήσχυνας, όθεν άπαντες, ευσεβώς ευφημούμέν σε, χαίροντες εν τή μνήμη σου, ούς μάρτυς ο πρόεδρος, ο Ιερός Βυζαντίων, επισυνήγαγε σήμερον, διό τόν Σωτήρα, εκδυσώπησον δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Πάσα γλώσσα κινείσθω πρός ευφημίαν, τής πανευφήμου Ευφημίας, άπαν γένος καί ηλικία πάσα, νεανίσκοι καί παρθένοι, τήν Χριστού παρθενομάρτυρα, εγκωμίοις καταστέψωμεν, νομίμως γάρ ανδρισαμένη, καί τό χαύνον τού θήλεος απορρίψασα, δι' αθλητικών πόνων, τόν τύραννον εχθρόν καταβέβληκεν, ουρανίω δέ καί θείω στέφει κοσμηθείσα, αιτείται τω νυμφίω καί Θεώ, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος η γ' καί ς' Ωδή.

Ο Απόστολος

Αδελφοί, συνεργούντες παρακαλούμεν...

Ζήτει τή δεκάτη έκτη Κυριακή

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ηρώτα τις τών Φαρισαίων τόν Ιησουν, ίνα φάγη μετ' αυτού...

Ζήτει τή Δευτέρα τής Δ' Εβδομάδος

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Πατέρων Πρόκλου καί Ιλαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Πολυειδέσι βασάνοις εγκαρτερήσαντες, φωτειδαίς στεφάνους, εκομίσασθε ἄμφω, Ιλάριε καί Πρόκλε, ὅθεν υμῶν, τήν πανέορτον μνήμην πιστῶς, ἐπιτελούμεν δεόμενοι ἐκτενῶς, τοῦ πρεσβεῦειν υπέρ πάντων ἡμῶν.

Τούς σπαραγμούς τῆς σαρκός σου Πρόκλε υπήνεγκας, τήν δι' αἰῶνος λήξιν, προορώμενος μάκαρ, καί τήν τοῦ Παραδείσου διαγωγήν, καί τό φῶς τό ἀνέσπερον, ἐν ᾧ υπάρχων ἰκέτευε καί ἡμᾶς, φωτισθῆναι τοὺς τιμώντάς σε.

Καθάπερ δύο φωστήρες κόσμον φωτίζετε, τῇ τῶν θαυμάτων αἴγλῃ, ἀθλοφόροι Κυρίου, Ιλάριε καί Πρόκλε, τόν σκοτασμόν, τῶν παθῶν ἐκδιώκοντες, ὅθεν ἡμᾶς ἀνυμνούμεν περιχαρῶς, εορτάζοντες τήν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τᾶς ἰκεσίας ἡμῶν, ὡς ευμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστῃ, τόν ἱλασμόν, διαμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελῆς σωτηρία καί ἱλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί τήν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοπούσα, ἔλεγες θρηνούσα, Μήτηρ ἀγνή, Οἱμοί! τέκνον γλυκύτατον, τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ, ἵνα σώσης τό ἀνθρώπινον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σεπτοῖς Ἀθληταῖς σεπτόν εἰσφέρω μέλος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Συνόντες τῷ Θεῷ, καί ταῖς θείαις ἀκτίσι, πυρσευόμενοι αεί, γενναῖοι Ἀθληταί, τήν ψυχὴν μου φωτίσατε, μέλποντος τήν φωτοφόρον, καί σεπτὴν υμῶν ἀθλησιν, κατανύξει καρδίας μακάριοι.

Ἐπτέρωσεν ὑμᾶς, ὁ οὐράνιος πόθος, ὅθεν πάντα τά τερπνά, τοῦ βίου

Αθληταί, ελογίσασθε σκύβαλα, νεύσεσι ταῖς πρὸς τό θεῖον, θεωθέντες καί
άπασαν, τῶν αθέων ισχύν ταπεινώσαντες.

Πυρί θεαρχικῆς, αναφθέντες Τριάδος, δυσσεβείας τήν πυράν, εσβέσατε
Σοφοί, τῶν αιμάτων τοῖς ρεύμασιν, ὅθεν ταῖς τῶν ιαμάτων, καθαραῖς
επομβρήσεσι, τῶν παθῶν ἡμῶν ρύπον εκπλύνετε.

Τήν άλυτον ζωήν, τήν ουράνιον δόξαν, Παραδείσου τήν τρυφήν, τό φῶς τό
νοητόν, τήν τερπνήν αγαλλίασιν, Μάρτυρες επιζητούντες, τῶν δεινῶν
υπηνέγκατε, τρικυμίαν γενναίῳ φρονήματι.

Ουράνιοι χοροί, τήν υμῶν καρτερίαν, κατεπλάγησαν σοφοί, αικίσεις γάρ
σαρκός, καί πολύπλοκα βάσανα, Μάρτυρες γενναιοφρόνως, υπηνέγκατε
χαίροντες, καί εχθρού τήν κακίαν συντρίβοντες.

Θεοτοκίον

Ιόν τῶν ακῶν, τῆς προμήτορος Εύας, Γαβριήλ σοι προσφωνῶν, τό Χαίρε
αληθῶς, εξετίναξε Δέσποινα, μόνη γάρ τόν αναιρέτην, τῆς κακίας τοῦ όφεως,
υπέρ νούν τε καί λόγον εκύησας.

Ωδή γ'

Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει

Σοφία λόγον, θεϊκῶν τούς ασόφους διήλεγξας, καί στρεβλώσεις τῆς σαρκός,
ισχύϊ Πνεύματος ήνεγκας, Πρόκλε παμμακάριστε, μάρτυς θεόπνευστε.

Αναρτηθέντα, ωμοτάτους κελεύει σε ξέεσθαι, ο παράφρων πρὸς Θεόν, ψυχῆς
τά όμματα τείνοντα, καί τή καρτερία σου, καλλωπιζόμενον.

Θλάσιν ανδρείως, τῶν μελῶν καθυπέμεινας πάνσοφε, αίματι δέ τήν πυράν,
τῆς ασεβείας απέσβεσας, Πρόκλε δυναμούμενος, τή θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Λύσον Παρθένε, τόν δεσμόν τῶν κακῶν μου συνδέουσα, τή στοργή με τοῦ εκ
σοῦ, τεχθέντος Λόγου πανάμωμε, καί σώσόν με Δέσποινα, ταῖς ικεσίαις σου.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τοῦ
Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου
φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ιλάριον πιστοί, καί τόν ένδοξον Πρόκλον, αθλήσαντας στερρώς, καί εχθρόν
καθελόντας, συμφώνως τιμήσωμεν, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες, οὔτοι
θαύμασι, τῶν παθημάτων τό σκότος, εκδιώκουσι, φωταγωγούντες τούς
πίστει, αυτοῖς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, όν έτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί

λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δούναι ἄφεσιν αμαρτιῶν
ἡμῖν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καί πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμáμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου
ορώσα, θρηνοῦσα εφθέγγετο, μητρικῶς ολολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν
υπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τά ἐκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὡδή δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἡ κολούθει σου τοῖς λόγοις, τό τοῦ πράγματος βέβαιον, ὁ γάρ αἰμοβόρος,
εἵργετο προβαίνειν τοῖς ἐμπροσθεν, ἕως Χριστόν τόν τῶν ὅλων μόνον Κύριον,
ωμολόγησε, Πρόκλε Θεόν υπεράγαθον.

Τεταμένος σύ τῷ ξύλῳ, καί ἱμάσι πεδούμενος, καί ποικιλοτρόπως, Μάρτυς
ταῖς αἰκίαις βαλλόμενος, θεοῖς ἀψύχοις τό σέβας οὐ προσένειμας, ἐν Κυρίῳ
Θεῷ σου, σαφῶς δυναμούμενος.

Ἀηττήτω παρρησία, καί γενναίῳ φρονήματι, αθλοφόρε Πρόκλε, ἔστης πρό
βημάτων τήν σάρκωσιν, διαπρυσίως κηρύττων τοῦ κενώσαντος, εαυτόν μέχρι
δούλου, μορφῆς Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ἰταμός μὲν ὁ διώκτης, τοῖς σοφοῖς ἐπεδείκνυε, τῶν βασάνων εἶδη, καί τόν
βιαιότατον θάνατον, ἀκαταπλήκτους δέ βλέπων καταπλήττετο, καί τήν ἦτταν
ορώων εαυτοῦ ἐμωραίνετο.

Θεοτοκίον

Συντριβέν τή παραβάσει, τῶν χειρῶν σου τό ποῖημα, κατοικτεῖρων Λόγε,
μήτραν ἀπειρόγαμον ὠκησας, καί ἐν δυσὶ ταῖς ουσίαις προελήλυθας,
ἀφθαρσίας καινίζων, οδοὺς τοῖς εἰδόσι σε.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ Κύριε Ἰσχύς, τῶν Μαρτύρων καί στήριγμα, σύ Ἄγιε τοῖς Ἁγίοις, ἀδιάσειστον
τεῖχος, αθλούσι προθυμότατα.

Ερωτι θεϊκῷ, τήν ψυχὴν πυρακτούμενος, υπέφερες ταῖς λαμπάσι,
φλογιζόμενος Πρόκλε, παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Πύρ μόνον δειλιῷ, τό αἰώνιον ἐκράζεις, φλεγόμενος μάρτυς Πρόκλε,
προσταγὰς τοῦ τυράννου, καί γνώμη θανατούμενος.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ἐρμηνεύσαι μυστήριον, ὦ Δέσποινα Θεοτόκε; τόν γάρ
Κτίστην τῶν ὅλων, ἀφράστως ἐσωμάτωσας.

Ὡδή ς'

Ἦλθον εἰς τά βάθη

Οὐ πύρ οθδὲ μάστιγες ου θήρες, ουδὲ θανάτου πείρα, γενναιότατοι υμὰς χωρίσαι, τῆς τοῦ Θεοῦ καθαρὰς αμώμου τε, ἀγαπήσεως κατίσχυσε.

Νόμοις ἐγκωμίων ου δουλεύει, ἡ τῶν Μαρτύρων ὄντως, μέχρι αἵματος ἀνδραγαθία, μόνος αὐτοὺς, ὁ δοξάζων Κύριος, μεγαλύνειως θεράπποντας.

Εὐπλόως τό πέλαγος περώντες, τῶν χαλεπῶν βασάνων, προσωρμίσθητε πρὸς θεῖον ὅρμον, τῆς ἐν Χριστῷ, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, αἰδίου ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἀνεβόα, ὁ Ἡσαΐας πάλαι, βουλῆς Ἄγγελον μεγάλης τίκτει, Ἐμμανουήλ, τὸν Θεόν καὶ Κύριον, καὶ Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορὰς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε».

Συναξάριον

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου.

Στίχοι

Ἦνεγκε γυμνὸς πυκνά ὁ Πρόκλος βέλη.

Ξίφει δὲ Ἰλάριος ἐτμήθη κάραν.

Δωδεκάτη βέλος εἶλε Πρόκλον, ξίφος Ἰλαρίον τε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μιχαὴλ τοῦ Μαλεΐνου, ὅς ἐχρημάτισε Πατὴρ πνευματικὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Σεραπίωνος, καὶ τῶν Ἀγίων μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ στρατηλάτου, Ἡρακλείου, Φαύστου, Μηνά, καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν, καὶ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Μάμαντος, πέραν ἐν τῷ Σίγματι.

Ἡ ἀγία Βερονίκη ἡ αἱμορροοῦσα, ἣν ἰάσατο ὁ Χριστός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμὰς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Σώματα τοῖς αἰκισμοῖς, ἐκδεδωκότες πόθῳ, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου Μάρτυρες, πρὸς τούτου τὸν στέφανον, τὸν τῆς δικαιοσύνης ἐδέξασθε εἰκότως.

Φωτὶ τῷ θείῳ τὸν νοῦν, πεφωτισμένοι πίστει, βασανῶν σκότος παρεδράμετε, βοῶντες πανεύφημοι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἐρρει χιλιέων τῶν σῶν, μελισταγῶν λογίων, παμμάκαρ Πρόκλε θεῖον ἱάμα,

ποτίζον τούς μέλποντας, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ρώμη τή θεία τόν νούν, οχυρωθείς βασάνων, πικράς ιδέας εκαρτέρησας, κραυγάζων Ιλάριε, ο τών Πατέρων ημων Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ως τών κτισμάτων Αγνή, αγιωτέρα κύεις, τόν πάντων Κτίστην διαμένουσα, Παρθένος αμίαντος, ευλογημένη αεί, Μήτηρ δεδοξασμένη.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Μετά πλείστας βασάνους τοξεύμασιν, ανημέροις εχθρός σε προδίδωσιν, υφ' ών κατατεμνόμενος, παναοίδιμε Πρόκλε, χαίρων εις χείρας, τού Θεού εναπέθου τό πνεύμά σου.

Επληγώθη τό τίμιον σώμά σου, ανενδότοις τοξεύμασιν Άγιε, καί ανιάτως έπληξε, δυσμενείς ασωμάτους μή μελωδούντας, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Λαμπρυνόμενος αίγλη τής χάριτος, ώσπερ λίθος εν γή κυλιόμενος, συνέτριψας Ιλάριε, οχυρώματα πλάνης μέλπων συντόνως, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Οι κρουνοί τών αιμάτων σου ρεύσαντες, ασεβείας τό πύρ εναπέσβεσαν, τούς δέ πιστούς κατήρδευσαν, μελωδούντας απαύστως, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς εξ αχράντων αιμάτων σου, ο Θεός ο ποιήσας καί πλάσας με, Θεοκυήτορ Δέσποινα, ανεκτήσατο κόσμον ούτω βοώντα, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύνα με, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί edίδας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ίδε φωταυγής καί Ιερά καί εύσημος, τών Μάρτύρων μνήμη έλαμψε, πάσαν τήν γήν φωταγωγούσα, τόν ζόφον τής κακίας εξαίρουσα, καί νέφη τών ψυχών απελαύνουσα, καί ιαμάτων χάριν βρύουσα.

Ως δύο μαζοί πνευματικοί προχέετε, ιαμάτων γάλα Άγιοι, πάσαν εκτρέφοντες καρδιαν, πικριαν νοσημάτων διώκοντες, καί πάθη χαλεπά θεραπεύοντες, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Σταγόσιν αιμάτων Αθληταί φοινίζαντες, αλουργίδα παναοίδιμοι, ταύτην

ωραίως τε φορούντες, Χριστῷ συμβασιλεύετε πάντοτε, τῷ μόνῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ικετεύοντες.

Ἡ γῆ ἐπευλόγηται ὑμῶν τοῖς αἷμασι, καὶ λειψάνων καταθέσεσι, τῶν πρωτοτόκων δ' Ἐκκλησία, τοῖς πνεύμασιν ἐνθέως φαιδρύνεται, ἐν ἡ μετὰ Μαρτύρων ὡς Μάρτυρες, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ικετεύσατε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οἰκητήριον ἀγνή γεγένησαι, Παναγία Μητροπάρθενε, τοῦ διὰ σου ἐπιφανέντος, ἐν ὑλῇ ὁρωμένη τοῦ σώματος, καὶ πάντας τοὺς ἐν σκότει φωτίσαντος, ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, συ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, καὶ τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια ἀμφοτέρων ἀνά γ'.

Στιχηρά τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Γαβριήλ ὁ μέγιστος ὁ νοῦς, ὁ θεοειδέστατος, ὁ φωταυγὴς καὶ σωτήριος, φῶς το τρισήλιον, καθορὰ καὶ μέλπει, σὺν ταῖς ἀνω τάξεσι, το θεῖον καὶ φρικῶδες μελῶδημα, καθικετεύει τε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Τό μέγα μυστήριον τό πρὶν, τοῖς Ἀγγέλοις ἀγνωστον, καὶ πρό αἰώνων τηρούμενον, μόνος πεπίστευσαι, Γαβριήλ καὶ τούτο, τὴ μόνῃ τεθάρρηκας, Ἀγνη εἰς Ναζαρέτ ἀφικόμενος, μεθ' ἧς ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Φωτὸς ὢν ἀνάπλεως αἰ, καὶ ποιῶν το θέλημα, καὶ ἐκτελῶν τὰ προστάγματα, τοῦ Παντοκράτορος, ἀρχηγέ Ἀγγέλων, Γαβριήλ πανάριστε, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας περίσωζε, αἰεὶ αἰτούμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τού Οσίου

Ήχος πλ. δ' Ὡ τού παραδόξου

Πάτερ θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τόν νούν, οχυρώσας λαμπρότατα, τόν θυμόν ανδρεία τε, σωφροσύνη τήν έφεσιν, δικαιοσύνη άπασαν δύναμιν, ψυχής ιθύνας φιλοσοφώτατα, άρμα τερπνότατον, αρετών συνήρμοσας, ού επιβάς, χαίρων ανελήλυθας, πρός ύψος ένδοξε.

Πάτερ θεηγόρε Στέφανε, θεολογία τόν νούν, κατελάμπρυνας Όσιε, δορυφόρον οιά περ, τόν θυμόν προτεινόμενος, κατά βλασφήμων μάκαρ αιρέσεων, επιθυμία τρυφής τής άνωθεν, ής κατηξίωσε, μετασχείν θεσπέσιε, παρεστηκώς, θρόνω τού Παντάνακτος, καί Παντοκράτορος.

Πάτερ θεωρρήμον Στέφανε, δι' εγκρατείας τόν νούν, πιεζόμενος πάντοθεν, πρός τό πρώτον αίτιον, ανατρέχειν άνέπεισας, καί κατευνάσας, κόσμου τον τάραχον, καί τούς θορύβους αποσεισάμενος, νού καθαρότητι, συνεκράθης πάντοτε, πρός εφετών, όντως τό ακρότατον, θεόφρον Όσιε.

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ' Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Άστρον ημίν φαινότατον, εκ τής Περσίδος σεμνή, Γολινδούχ εξανέτειλας, αρετών λαμπρότησι, καί τών άθλων φαιδρότησι, τήν οικουμένην, περιαιυγάζουσα, καί αθειϊας νύκτα διώκουσα όθεν τήν μνήμην σου, τήν φωσφόρον σήμερον, περιχαρώς, πίστει εορτάζοντες, υμνολογούμεν σε.

Θείαις σεμνή εισηγήσεσιν, έγνως Χριστόν τόν Θεόν, τοίς εν γή ενδημήσαντα, καί τής διανοίας σου, φωτισθείσα τά όμματα, πρός πάσαν πάλνη, τομώς εχώρησας, τών αοράτων, εχθρών καί ώλεσας, τούτων τό φρύαγμα, όθεν διαδήμασι, νικητικοίς, έστεπέ σε Κύριος, ο υπεράγαθος.

Άπληγον τόν νούν ετήρησας, εν τώ πληγαίς ομιλείν, καί χρονίαις καθείρξεσιν, Αθληφόρε ένδοξε, κατωτάτω εν λάκκω δέ, απορριφείσα, ημέραις πλείοσι, τροφήν ετρέφου, μή διαρρέουσαν, δράκοντα δόλιον, κεκτημένη σύνοικον, εκ τής αυτού, βλάβης ανενόχλητος, Μάρτυς προσμείνασα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Συγχάρητε ημίν άπασαι αι τών Αγγέλων ταξιαρχίαι, ο πρωτοστάτης γάρ υμών, καί ημέτερος προστάτης, ο μέγας Αρχιστράτηγος, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτού τεμένει, παραδόξως εποπτανόμενος αγιάζει, Όθεν κατά χρέος ανυμνούντες αυτόν βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μέγιστε Γαβριήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδείς προστέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σου εκπορεύεται, αγνή Παρθένε Θεοτόκε, αλλ' αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρὸς τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Νούς ο προαιώνιος, φῶς υπεστήσατο δεύτερον, Γαβριήλ σε μεθέξουσιν, ενθέοις φωτίζοντα, πάσαν οικουμένην, καί τό απ' αἰῶνος, ανακαλύπτοντα ἡμῖν, θεῖον καί μέγα ὄντως μυστήριον, ἐν μήτρα σωματούμενον, παρθενική τόν ἀσώματον, καί γενόμενον ἄνθρωπον, εἰς τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Στίχ. Ο ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καί τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς τρισηλίου θεότητος, καί πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς θεαῖς λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως ἐκείθεν, τοὺς ἐπὶ γῆς ἁρμονικῶς, χοροστατοῦντας καί ευφημοῦντάς σε, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καί φωτισμῷ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ευλόγει ἡ ψυχὴ μου, τόν Κύριον· Κύριε ὁ Θεός μου ἐμεγαλύνθης σφοδρά.

Θραύσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ τῆ ποιμένη σου, συνεχῶς ἐπερχόμενα, Κόπασον τὰ σχίσματα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας, Πράϋνον τόν σάλον, τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν, Ρύσαι κινδύνων καί περιστάσεων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας, καί σου τῇ σκέπῃ προστρέχοντας, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς Ταξιάρχης καί πρόμαχος, καί τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγός Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως, νόσων καί δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον, τοὺς ἐιλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καί αἰτουμένους σε ἐνδοξε, ἐναργῶς ὡς ἄϋλος τόν ἄϋλον καθορών, καί τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς τοῦ Δεσπότου δόξης κακαταλαμπόμενος, Αὐτός γάρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου προσεῖληφε, σῶσαι βουληθεὶς τό ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τῶν Οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσωπούμεν σε αἰεὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερύγων τῆς αὔλου σου δόξης, φρουρῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καί βοῶντας, Ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τού Αρχαγγέλου, καί τού Οσίου.

Ο Κανων τού Αρχαγγέλου, ού η Ακροστιχίς.

Ως παμμέγιστον τόν Γαβριήλ αινέσω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Ως φώς χρηματίζοντα, ταίς πρὸς τό φῶς τό ἀκρότατον, αὔλοις μεθέξεσι, θείον καί αὔλον, ικετεύω σε, Αρχάγγελε τόν νούν μου, φωτίσαι πρεσβεΐαις σου, ὅπως υμνήσω σε.

Στησώμεθα σήμερον, χορούς ενθέους γηθόμενοι, τόν πρῶτον γεραίροντες, τῶν ασωμάτων Νοών, τόν τήν ἄρρητον, χαράν μεμνηυκότα, ἐν κόσμῳ φοιτησασαν, δι' αγαθότητα.

Προστάτην σε μέγιστον, καί πρὸς Θεόν ἀντιλήπτορα, καί τείχος καί στήριγμα, Γαβριήλ ἔχοντες, οἱ ποθοῦντές σε, ρυόμεθα κινδύνων, καί βλάβης τού ὄφους, ἀνευφημοῦντές σε.

Θεοτοκίον

Αγνήν σε πανάμωμε, ο Γαβριήλ ὡς εώρακε, τό Χαίρε σοι Δέσποινα, λαμπρῶς ἐβόησεν, ἀπειρόγαμε, βροτῶν ἡ σωτηρία, Ἀγγέλων τό καύχημα, καί σεμνολόγημα.

Ο Κανὼν τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Σοί Στέφανε στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἴσομεν ὕμνον.

Θεοφάνους.

Ἦχος β'
Εν βυθῷ κατέστρωσε

Σοί τῆς σῆς Παμμάκαρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τήν ἀμοιβήν ἀποτείνομεν στέφανον, ἐγκωμίων πλέκοντες, σύ δέ ἰλεως δεδεγμένος πανόλβιε, ταίς σαῖς ικεσίαις, χάριν μοι παράσχου τήν τού Πνεύματος.

Ολεθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, ὡς λογισμὸν κεκτημένος θεόφρονα, εὐμενῆς γάρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνῆς τε καί κόσμιος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καί γνώσεως στεφόμενος.

Ιερῶς ἐκόσμησας σαυτόν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καί πρακτικῆς ἐνεργείας

χαρίσματος, θεωρήμον Στέφανε, εφιέμενος, τών στεφάνων τῆς δόξης
Χριστοῦ, ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἀριστα παμμάκαρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τών κτισμάτων σύ ως ἀληθώς, υπερτέρα πέφηνας, τών ορατῶν καί ἀοράτων
Πάναγνε, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας ως ἠυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου,
ὦ συν παρρησία, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χαίροις Γολινδοῦχ, Μάρτυς ωραῖσμένη. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Χαρμονικῶς τῷ Δεσπότη ἐν οὐρανῷ παρεστῶσα ἐνδοξε καί ταῖς θείαις
αστραπαῖς, λαμπομένη πάντοτε ἡμᾶς εὐπροσδέκτοις σου εὐχαῖς, Μάρτυς
καταύγασον.

Ἀποφυγούσα τό σκότος τό περσικόν ως ἀστήρ ἀνέλαμψας, εὐσεβείας
φαινός, καί πολλῶν ἐφώτισας ψυχὰς ἐπιγνώσει θεϊκῇ, θεομακάριστε.

Ἰχνηλατούσα τό πάθος τοῦ ἀπαθούς, Γολινδοῦχ πανεύφημε, μαρτυρίου
καλλοναῖς, σεαυτὴν ωραῖσας καί νῦν, εἰς νυμφῶνα νοητόν εἰσῆλθες
χαίρουσα.

Θεοτοκίον

Ρύπου κακίας τὴν φύσιν ὁ πλαστοουργός, τὴν ἡμῶν βουλόμενος, ἐκκάθαραι ἐκ
τῆς σῆς, καθαρὰς σεσάρκωται γαστρός, Θεοτόκε, διό πάντες σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ὡδή γ' Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Μεθέξει φωτός αὔλοτάτου, ως αὔλος ὄντως Γαβριήλ, αὔλως φωτιζόμενος,
φῶς καθοράσαι δεύτερον, τοὺς υλικοὺς ἐκάστοτε, βροτοὺς φωτίζων
ὕμνούντάς σε.

Μεγίστης εὐκλείας ἠξιώθης, τό μέγα μυστήριον ἡμῖν, ἀνακαλύψας μέγιστε,
Ἀγγέλων δι' οὐ ἥρθημεν, οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς μέγιστον, ὕψος μεγάλως τιμώντές
σε.

Ἐπίφανον πάσιν οὐρανόθεν, τοῖς πόθῳ ζητούσί σε αεί, καί παύσον τό
κλυδώνιον, τό καθ' ἡμῶν κινούμενον, τῶν πειρασμῶν καί θλίψεων, ὦ Γαβριήλ
Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Γνωρίζων τό πάλαι κεκρυμμένον, μυστήριον Κόρη σοι ποτέ, ὁ Γαβριήλ
ἐκραύγαζε, Χαίρε Θεοῦ παλάτιον, ἐν ᾧ οἰκήσας ἀπαντας, βροτοὺς θεώσει ως

εύσπλαγχνος.

Τού Οσίου

Εξήνθησεν η έρημος

Εξέλαμψεν ο βίος σου, θεοφόρε Στέφανε, ολολαμπής ως ήλιος, εν τώ κόσμω καί κατεφώτισε, τούς σοί πίστει καί πόθω προσανέχοντας.

Φωτίζονται τά πέρατα, διδαχαίς σου Όσιε, ως γάρ φωστήρ εξέλαμψας, θεοφόρε τή Εκκλησία Χριστού, εν ή εστερεώθη η καρδιά σου.

Αδούλωτον ετήρησας, τήν ψυχήν σου πάθεσι, καί ηδοναίς τού σώματος, θεοφόρε Στέφανε τίμιε, διό νύν επαξίως ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Εφάνης καθαρότητι, ωσεί κρίνον Δέσποινα, τών ακανθών εκλάμψασα, λαμπηδόσι τής παρθενίας σου, εν μέσω Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Ο νούς σου νεύσει πρός Θεόν, όλως πεφωτισμένος, εμυήθη τά θεία, Γολινδούχ καί ασφαλώς, βεβαιωθείς εν αυτοίς, απιστίας, σκότος απεκρούσατο.

Ισχύν θεμένη τόν Χριστόν, τή θεογενεσία προσεχώρησας Μάρτυς, καί τήν κλήσιν ευσεβώς, ώσπερ τήν πίστιν τήν σήν ενηλλάξω, θείαις επινευσεσι.

Σοφών λογίων Ιεραίς, αναπτύξεσι πίστει, επιμένουσα Μάρτυς, εμυήθης εν αυτοίς, τήν πρός ημάς τού Χριστού παραδόξως, θείαν επιφάνειαν.

Θεοτοκίον

Γνωστώς κατείδομεν Θεόν, σαρκωθέντα Παρθέने, εξ αγνών σου αιμάτων, δι' οίκτον νύν τήν ημών, αναλαμβάντα μορφήν, διά τούτο, πίστει σε δοξάζομεν.

Κάθισμα Έχος α' Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Γαβριήλ, αρχηγός τών Αγγέλων, δεικνύμενος αεί, συν αυτοίς ανακράζει, τό θείον μελώδημα, τή Τριάδι γηθόμενος, Τούτον άπαντες, μεγαλοφώνως εν πίστει, ανυμνήσωμεν, καί καθαρά διανοία, αισίως δοξάσωμεν.

Δόξα... Τού Οσίου

Τό αίμά σου σοφέ, μυστικώς ανεβόα, εκ γής πρός τόν Θεόν, ως τού Άβελ

θεόφρον, τρανώς γάρ εκήρυξας, τήν Τριάδα τήν άκτιστον, όθεν Όσιε, ποιμαντικώς διαπρέψας, απεδίωξας, τούς τής αιρέσεως λύκους, σφενδόνη τού Πνεύματος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, η μόνη τών πιστών, προστασία και σκέπη, κινδύνων και θλίψεων, και δεινών περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τούς επί σοί τας ελπίδας, Κόρη έχοντας, και τας ψυχάς ημών σώσον, ταίς θείαις πρεσβείαις σου.

Τού Αρχαγγέλου

Ωδή δ'

Τήν ανεξιχνίαστον

Ίστατο μεθέξει θεαρχικαίς, πάλαι Γαβριήλ αξιάγαστε, καταφαιδρύνων, τόν Προφήτην Δανιήλ, και εντιθείς τήν δήλωσιν, τών αγνοουμένων εν πνεύματι.

Στόμασι πηλίνοις σε χαρμονικώς, πύρινον τήν φύσιν υπάρχοντα, ανευφημούμεν, εξελού ημάς πυρός, διηλεκώς φλογίζοντος, θείαις Γαβριήλ μεσιτείαις σου.

Τήν υπέρ τόν ήλιον θείαν στολήν, δόξη απροσίτω αστράπτουσαν, ημφιεσμένος, στρατηγέ τών Λειτουργών, τώ Βασιλεί παρίστασαι, τώ επουρανίω γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Όλην σε τώ Πνεύματι ο Γαβριήλ, περιηgniσμένην Πανάμωμε, κατανοήσας, εκβοά σοι εμφανώς, Χαίρε αράς η λύτρωσις, και τών προπατόρων ανάκλησις.

Τού Οσίου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Σύ Στέφανε, μοναζόντων εγένου στεφανωμα, ως λίθον πολύτιμον, τήν αρετήν περικείμενος, ώφθης γάρ μακάριε, θεοχαρίτωτον όντως εγκαλλώπισμα.

Τήν ένθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας, διό τών χαρίτων σε, αύτη στεφάνοις ελάμπρυνε, δόξαν τήν αιώνιον, σοί προξενήσασα Πάτερ πανσεβάσμιε.

Αμάραντον, ο Δεσπότης Παμμάκαρ σοι στέφανον, ως δίκαιος έπλεξε, τής αρετής αμειβόμενος, Σάββα τού θεόφρονος, σύ μαθητής γάρ εγένου γνησιώτατος.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως τόν καρπόν μοι η Εύα προσήνεγκε, ζωήν δέ γεννήσασα, τήν ενυπόστατον Παναγνε, αύθίς με ανώρθωσας, διό κραυγάζω σοι, Χαίρε αιεπάρθενε Δέσποινα.

Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

Ὡδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Οἱ σοί πανεύφημε, κατευθυνόμενοι, πρὸς τὸν Κύριον βρόχοις τοῖς τοῦ ἐχθροῦ, πόδες οὐ κεκώλυνται, υποσκελίζοντες αὐτοῦ, τὰς πορείας θείῳ Πνεύματι.

Λυθήναι σπεύδουσα, παθῶν συγχύσεως καὶ δολίας ἀπάτης Μάρτυς δεσμοῖς, χαίρουσα ωμίλησας, καταδεσμούσα ἐν αὐτοῖς, πάσαν πλάνην τοῦ ἀλάστορος.

Ἰσχύν σοι δίδωσι, Χριστός ὁ Κύριος, υπομείναι βασάνους καὶ πονηράς, στρέβλας ἀξιάγαστε, δι' ὧν κατήργησας ἐχθροῦ, πάντα Κόρη μηχανήματα.

Θεοτοκίον

Δεσμὸν διέλυσας, τῆς παραβάσεως, τῶν καλῶν τὸν δοτήρα υπερβολή, τέξασα χρηστότητος, Παρθενομήτητορ, οἱ πιστοί, διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ὡδή ε'

Εξέστη τὰ σύμπαντα

Νοός κατὰ μέθεξιν, τοῦ πρώτου φωτιζόμενος, δεύτερον ὠράθης φῶς κραυγάζων, σὺν ταῖς ἀπείροις Ἀγγέλων τάξεσιν, Ἅγιος Πατήρ ὁ παντουργός, ὁ Υἱός συνάναρχος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον.

Τὸ εἶδός σου πύρινον, τὸ κάλλος υπερθαύμαστον, ἀπασαν διάνοιαν εκπλήττον, μέγα τὸ κλέος Γαβριήλ μέγιστε, θείων Ἀσωμάτων ἀρχηγέ, πάντων ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Ὁ θεῖος ὡς εἶδέ σε, καιρῷ τοῦ θυμιάματος, πάλαι συνεστῶτα Ζαχαρίας, μένει κωφεύων, οὐ γάρ ἐπίστευσε, σοῦ τῇ ἀγγελίᾳ τῇ φρικτῇ, ἥπερ ἐξεφώνησας, Γαβριήλ, Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Ναός ἀγιάσματος, υπάρχουσα Πανάμωμε, φωνὴ Γαβριήλ τοῦ Ἀρχαγγέλου, τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενον, τέτοκας πανάγιον Θεόν, πάντας ἀγιάζοντα, καὶ δεινῶν ἐξαιρούμενον.

Τοῦ Οσίου

Μεσίτης Θεοῦ

Ὁρμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι, κατέσβεσας, θεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις τε καὶ πράξεσι, κατελάμπρυνας Πάτερ, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοῖ καθαρῷ, ταῖς γραφαῖς ωμίλησας τοῦ Πνεύματος, θεωρῆμον Στέφανε, καὶ

τῆς θεωρίας καί τῆς πράξεως, συνελέξω τόν πλούτον, θεόφρον Πάτερ Ὅσιε.

Σοφίας βυθόν, ερευνήσας Στέφανε κατέλαβες, ευρεῖν ὅσον χρήσιμον, καί τόν μαργαρίτην τόν πολύτιμον, διά πόνων ἐκτήσω, παμμάκαρ τόν τῆς γνώσεως.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ ἐν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον ἐσχηκας, ὥσπερ Ἡσαΐας προηγόρευσεν, υπέρ φύσιν τε τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Τῆς Αγίας Μάρτυρος

Ὡδή ε'

Τῷ Θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ

Οχυρωθείσα τόν λογισμόν, ἐν οχυρωτάταις φυλακαῖς, χρόνον πολύν ἐκαρτέρησας, φύλαξ δεικνυμένη διαταγμάτων Χριστοῦ, ἀγλάϊσμα Μαρτύρων, Μάρτυς πανεύφημε.

Υπὸ Ἀγγέλου φωτοειδούς, τῶν περικειμένων σοι δεσμῶν, ἀπολυθείσα ἐξέδραμες, πρὸς ἀγιωτάτου ἀνδρός ἀπάντησιν, πρὸς σέ παρά Κυρίου σταλέντος Ἐνδοξε.

Χαίρουσα ὠκησας σκοτεινόν, λάκκον καί βαθύτατον Σεμνή, ὡς Δανιήλ ὁ θαυμάσιος, δράκοντι συνούσα, ὅστις ἠδέσθη σε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων ἐπιγνούς μάρτυρα.

Θεοτοκίον

Μεμολυσμένος τόν λογισμόν, καί ἠχρειωμένος ταῖς πολλαῖς, Μήτηρ Θεοῦ παραβάσεσι, σέ καθικετεύω μόνη ἀμόλυντε, οἰκτίραί με καί σῶσαι τή μεσιτείᾳ σου.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου

Ὡδή ς'

Τὴν Θεῖαν ταύτην

Γεώδεις γλῶσσαι γεραίρειν σε, τόν νοῦν τόν φωταυγὴ καί ουράνιον, οὐκ ἐξισχύουσι, περιφανῶς λαμπρυνόμενον, ταῖς υπέρ νοῦν καί λόγον, θείαις λαμπρότησιν.

Ακτὶς ἡλίου πολύφωτε, πυρίνων Λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ταῖς σελασφόροις σου, πρὸς τόν Δεσπότην δέησεσι, τοὺς ὑμνητὰς σου σκότους, παθῶν ἐξάρπασον.

Βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον κράτυνον, παύσον τὰ σχίσματα, τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχάγγελε, ταῖς πρὸς τόν Κτίστην πάντων, σοῦ παρακλήσεσι.

Θεοτοκίον

Ρημάτων θείων υπήκοος, Ἀγνή τοῦ Γαβριὴλ ἐχρημάτισας, καί τόν

προάναρχον, Λόγον σαρκί απεκύησας, τῆς αλογίας κόσμον,
απολυτρούμενον.

Τού Οσίου

Εν αβύσσῳ πταισμάτων

Οικουμένης φωστήρ φαεινότατος, Πάτερ αναδέδειξαι λόγων λαμπρότησι,
καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοί πίστει καί πόθῳ προστρέχοντας.

Μακαρίως τόν βίον διέδραμες, μύσας τὰς αισθήσεις γάρ ἔξω γεγένησαι, τῆς
κοσμικῆς συγχύσεως, καί Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ὡς καλός ὡς ωραῖος ὁ στέφανος, ὦ νύν εστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς
αρεταῖς στεφόμενος, καί παθῶν βασιλεύσας πανάριστε.

Θεοτοκίον

Υπέρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθενος ἐμφαίνουσα, τῆς
αληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός

«Εν αβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦ εὔμενος, τήν ανεξιχνίαστον τῆς σπλαγχνίας
σου, ἐπικαλούμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

Ὡδή ς'

Τοῦ βίου τήν θάλασσαν

Ἀπέρριψαν λάκκῳ σε, κατωτάτῳ δυσμενεῖς, ἐν ᾧ ἡμέραις πλείοσι, βρώσιν
ουδὸλως εἴληφας ἐκ χειρός, ἀνθρώπων, ἐτρέφου γάρ, θεῖῳ ἄρτῳ, τόν Κτίστην
μεγαλύνουσα.

Ρημάτων υπάρχουσα, φύλαξ Μάρτυς θεϊκῶν, πολυχρονίαν κάθειρξιν,
κατεδικάσθης πάσαις ἀσκητικαῖς, τὸ σῶμα συντρίβουσα, ἀγωγαῖς καί τὰ πάθη
υποτάπτουσα.

Τελείως ἠλόγησας, τῆς ἀγίας σου σαρκός, ἐν τῷ ροπάλοις τύπτεσθαι, καί τὰ
οστά συντρίβεσθαι ἀφειδῶς, τοῖς λίθοις Πανεύφημε, θεϊκός γάρ σε πόθος
ἐπερρώννυεν.

Θεοτοκίον

Υφάνας ὁ Ὑψιστος, εαυτῷ περιβολήν, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τοὺς
γυμνωθέντας θεαῖς καταστολαῖς, ἐφαῖδρυνεν Ἀχραντε, διὰ τοῦτό σε πόθῳ
μακαρίζομεν.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν ὡς πρωτεύων, τό πρό αἰώνων ὀρισθέν ὄντως
μέγα, σύ Γαβριήλ πεπίστευσαι μυστήριον, τόκον τόν ἀπόρρητον, τῆς Ἀγίας

Παρθένου, Χαίρε προσφωνών αυτή, η κεχαριτωμένη, Χρεωστικώς σε όθεν οι πιστοί, εν ευφροσύνη αεί μακαρίζομεν.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, η Σύναξις τελείται τού Αρχαγγέλου Γαβριήλ.

Στίχοι

Τών σών αγαθών ὥσπερ οὐκ ἔχω κόρον,
Ὡς οὐδ' εορτῶν, Γαβριήλ Ἀρχων Νόων.
Τή δεκάτῃ δέ τρίτῃ συναγήροχεν ὡδε Γαβριήλ.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ἡμῶν Στεφάνου τού Σαββαΐτου.

Τή αὐτή ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γολινδούχ, τῆς μετονομασθείσης Μαρίας.

Στίχοι

Σκηνοῖς Γολινδούχ εἰς Εδέμ, σκηναί δε σοι,
Τό τού Βαλαάμ, ὡς σκιάζουσαι νάπαι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τού Αρχαγγέλου

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Ἰωάννου τόκον ἐνδοξε ἐμήνυσας, τῷ Ζαχαρία ποτέ, ἐνδον τού θείου ναοῦ,
εστῶτι καί ψάλλοντι, τῷ Λυτρωτῇ καί Θεῷ, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων
Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ἡ περίδοξος τού οἴκου σου εὐπρέπεια, περιφανῶς Γαβριήλ, καθαγιάζει
ψυχάς, πιστῶν καί προτρέπεται, μεγαλοφώνως βοάν, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν
Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Λαμπρυνόμενος μεθέξει Αρχιστράτηγε, πρώτου φωτός μυστικῶς, δεύτερον
φῶς ἀληθῶς, ὡράθης τούς μέλποντας, φωτίζων πάντοτε, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν
Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἀπεστάλη Γαβριήλ ὁ Αρχιστράτηγος, χαράν μηνύων σοι, Παρθενομήτορ
αγνή, δι' ἧς λύπη πέπταται, καί ἡ ἀρά ἀληθῶς, ἀπεστείρωται, καί εὐλογία
ἦνθησε, τοῖς πιστοῖς εἰς τούς αἰῶνας.

Τού Οσίου

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Μυρίζουσιν Ὅσιε, τῶν σών δογμάτων, οἱ λόγοι τῇ χάριτι, τοῇ Πνεύματος

λαμπόμενοι, θεότητα μίαν γαρ, σέβων εν προσώποις τρισί, Λόγου τε τήν
σάρκωσιν υμνών, ευωδιάζεις ημάς πανόλβιε.

Ο βίος τώ λόγω σου, συνδραμών Πάτερ, διπλούν σοι τόν στέφανον,
παμμάκαρ προεξένησε, σοφίας γάρ όργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τώ
Κτίστη σουβοών, Ευλογητός εί καί υπερένδοξος.

Νοός καθαρότητι, καί διανοίας, θεόφρον λαμπρότητι, τόν βίον διελήλυθας,
αγνεία τε σώματος, καί παρθενία σεπτή, άριστον ανάθημα φανείς, τώ
παντεπόπτη καί παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Ιθύνουσα Πάνσεμνε τόν εμόν βίον, πρός τόν σόν πανεύδιον, λιμένα
καθοδήγησον, Θεόν η κυήσασα, τών αγαθών τήν πηγήν, τόν πάσι παρέχοντα
πιστοίς, τήν αφθονίαν τής αγαθότητος.

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν

Σέ γυμνούντες περιέφερον οι άφρονες, παικτικώς πόλιν άπασαν, ορωμένης
δέ, ουδαμώς εφρόντισας Σεμνή, αισχύνης, τήν δόξαν τήν εκεί, αποκειμένην
γάρ νοός όμμασιν έβλεπες.

Όσπερ άσαρκος υπήνεγκας τάς μάστιγας, Μάρτυς θεομακάριστε, εδυνάμου
γάρ, ο Χριστός σε σάρκα δι' ημάς, φορέσας συνών σοι καί τηρών, τήν σήν
καρδίαν Γολινδούχ, άτρεπτον θεία στοργή.

Ρωμαλέως τήν χρονίαν εκαρτέρησα, κάθειρξιν αξιάγαστε, ώσπερ κόσμον δέ,
τά κλοιά προσφέρουσα σεπτών, Χριστού παθημάτων κοινωνός, ως καί τής
δόξης τής αυτού, Γολινδούχ γέγονας.

Αναγέννησιν κομίζεται δι' ύδατος, καί πνεύματος Πανεύφημε, η τεκούσά σε,
νουθεσίαις είξασα ταίς σαίς, Θεού καταυγάσαντος αυτής, αποκαλύψει
φρικταίς, τόν λογισμόν εμφανώς.

Θεοτοκίον

Ιλαστήριον κεκτήμεθα Πανάμωμε, πρός τόν Θεόν σε πάντοτε, Εξελού, ημάς
τών εκεί βασάνων φοβερών, καί λύτρωσαι πάσης απειλής, επιβουλής τέ
ορατών, καί αοράτων εχθρών.

Τοή Αρχαγγέλου

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Ιερολογίαις ιεραίς σε, λαός Ιερός υμνεί γηθόμενος, σύ γάρ τόν παναίτιον,
Λόγον σωματούμενον, τό καθ' ημάς, Αρχάγγελε, τή εξ ημών προσφωνείς,

Παρθένω υπέρ νοήν τε καί λόγον, όθεν σε τιμώνεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Νοΐ τώ μεγάλω τε καί πρώτῳ, αὐλῳς Αρχάγγελε ενούμενος, στόματι πυρίνῳ σου, μέλπεις τό μελώδημα, τό φοβερόν ο μέλπουσι, πάντες Αγγέλων χοροί, Τόν Κύριον υμνεΐτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευκλείαις σαφώς πεποικιλμένος, ταΐς θείαις διέρχη τά ουράνια, είτα τά επίγεια, αποπεραιούμενος, τά Ιερά θελήματα, Χριστού τού πάντων Θεού,, Αγγέλων Γαβριήλ αρχηγέτα, κλέος τών εν πίστει αεί σε ευφημούντων.

Σαρκί καθ' υπόστασιν ο Λόγος, ανθρώποις προσομιλήσαι προελόμενος, έσχε σε προτρέχοντα, καί προασπιζόμενον, τό ιερόν παλάτιον, ώ Ιερέ Γαβριήλ, καί Κύριον υμνεΐτε βοώντα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ως θρόνον τερπνόν τού Βασιλέως, ως πάντων τών ποιημάτων υπερέχουσαν, ως τόν υπερούσιον, μόνην ουσιώσασαν, καί τοΐς βροτοΐς ενώσασαν, ενώσει κρείττονι, γεννήσεως αρρήτου καί ξένης, τήν ευλογημένην, υμνήσωμεν Παρθένον.

Τού Οσίου

Κάμιнос ποτέ

Στέφος ευπρεπές, Χριστός ο ζωοδότης, τή κορυφή σου επιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε, τών σών ιδρώτων ένεκα, τών απείρων τε καμάτων σου, ούς χαΐρων ηγωνίσω, τώ τούτου πόθῳ πυρούμενος.

Όλην υπερβάς, τήν αΐσθησιν παμμάκαρ, νοΐ τώ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχής καθαρότητι, πολιτεΐας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κράζων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Έρωτι σφοδρώ, παμμάκαρ κατιχνεύσας, τού θεοφόρου Σάββα Στέφανε, τόν βίον τόν ένθεον, πολιτεΐας τε σεμνότητι, εζήλωσας πανεύφημε, γέγονας εκμαγείον, τούτου γάρ όντως πανάριστον.

Θεοτοκίον

Νούς ο απαθής, εν μήτρα σου ενούται, τώ ανθρωπίνῳ νοΐ Πάναγνε, σαρκός τε παχύτητι, υπό χρόνον τε γενόμενος, αιώνων ο υπέρτερος, όθεν σε Θεοτόκον, πίστει καί πόθῳ δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείῳ, προοτάγματι, τούς Χαλδαιους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κυριον».

Τής Αγίας Μάρτυρος

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Σέ μεγίστοις αγώσιν εγκαρτερήσασαν, καί χρονία καθείρξει δεσμών απέλυσε, θεία προτροπή, δυσμενής πονηρότατος, Μάρτυς αθληφόρε, φαιδρώς δεδοξασμένη.

Μετά πόνους μυρίουσ τής εναθλήσεως, ακροτάτη ασκήσεισαυτήν εκδέδωκας, θέκλαν αληθώς, τήν σεπτήν Πρωτομάρτυρα, μάρτυς μιμουμένη, μεθ' ἧς σε ευφημούμεν.

Επτερώθης τώ πόθω τού Παντοκράτορος, καί τά θήρατρα πάντα τού πολεμήτορος, ως περιστερά τού Χριστού αξιάγαστε, Μάρτυς υπερέβης, καί τώ Θεώ ηνώθης.

Νοερώς ενουμένη τώ θείω έρωτι, τάς εκείθεν πλουσίας αυγάς εισδέδεξαι, αίς καί νύν ημάς, καταυγάζεσθαι πρέσβευε, Μάρτυς τούς τελούντας, τήν σήν αγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ή τώ τόκω σου πάσαν αποστειρώσασα, τήν κακίαν τού πλάνου, πάσης στειρεύουσαν, πράξεως Αγνή, αγαθής τήν καρδίαν μου, δείξον καρποφόρον, Θεόν ιλεουμένη.

Τού Αρχαγγέλου

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Ίσταται φρικτώς, τώ θρόνω τής χάριτος, διακονούμενος, καί καταστραπτόμενος, φωτοχυσίαις ταίς υπέρ έννοιαν, καί ιερώς θεούμενος, καί φώς ορώμενος, καί φωτίζων, πίστει τούς τιμώντάς σε, ιερέ Γαβριήλ Αρχιστράτηγε.

Όσπερ ουρανός, οράσαι κατάστερος, θείαις λαμπρότησιν, ώσπερ στρατηγέτης δέ, χερσί κατέχεις σκήπτρον υπέρλαμπρον, καί διαθέεις άπασαν, τήν γήν τό βούλημα τού Δεσπότου, πάντοτε ποιούμενος, καί δεινών τούς πιστούς εξαιρούμενος.

Στήσον τό δεινόν, βαρβάρων κλυδώνιον, επεγειρόμενον, πάντοτε τοίς δούλοις σου, τής Εκκλησίας παύσον τά σχίσματα, τοίς υμνηταίς σου βράβευσον, πταισμάτων λύτρωσιν, βασιλεί τε δώρησαι τά τρόπαια, Γαβριήλ τή θερμή προστασία σου.

Η περικαλής, δυάς καί περίδοξος, Μιχαήλ καί Γαβριήλ, θρόνω παριστάμενοι, τής θείας δόξης πάσιν αιτήσασθε, αμαρτιών συγχώρησιν, απαλλαγήν τών δεινών, ως προστάται, ως τήν αγαθότητα, τού Δεσπότου εν πάσι μιμούμενοι.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής, τού τόκου σου έλαμψε, καί κατεφαίδρυνε, πάσαν τήν

υφήλιον, καί τόν προστάτην τού σκότους ὤλεσε, Θεογεννήτορ πάναγνε,
Αγγέλων καύχημα, καί ανθρώπων, πάντων τόν διάσωσμα, τών απαύστοις
φωναίς ανυμνούντωνσε.

Τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Υπέρτιμε Στέφανε, νύν καθαρῶς ηᾷόμενος, καί τρυφῆς απολαύων τῆς υπέρ
έννοιαν, ένθα τών Αγίων οι δήμοι, περί Θεόν, χορεύουσι μάκαρ, τούς σέ νύν
γεραίροντας, μεσιτεύων πρός σέ έλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρός εφετών τό ακρότατον, πρός τό μόνον τῷ όντι
σαφῶς μακάριον, πρός τό πανυπέρτατον κάλλος, πρός τήν ζωήν τήν όντως
αγήρω, πρός φῶς τό ανέσπερον, θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ὡς ήλιος έλαμψας, εν μοναστών συστήμασιν, απαλῶν εξ ονύχων
καθιερούμενος, καί ὥσπερ ακτίνας εκπέμπων, τάς αρετάς, τῆς σῆς πολιτείας,
γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες πόρρωθεν, προφητικοίς εν όμμασιν, οι προφήταί σε πάντες
προανεφώνησαν, μέλλουσιν φανείσθαι Μητέρα, τού παντουργού, καί
πάντων Δεσπότου, διό σε πανύμνητε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ο Ειρμός

«Αμάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν
επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν
πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τῆς Αγίας Μάρτυρος

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Ιδείν θεόφρον νοός λαμπρότητι, τά αγαθά τά μένοντα εκείσε ηξίωσαι,
ενδημούσα εισέτι τῷ σώματι, ὡν νύν εν μετουσίᾳ, θεία υπάρχουσα, τούτων
καί ημάς, επιτυχείν Κυρίῳ πρέσβευε.

Ὡς φῶς, ὡς ήλιος εναπήστραψεν, η καρτερὰ καί θεία καί γενναία σου
άθλησις, καί πιστών τάς καρδίας εφώτισε, φέγγει θεογνωσίας, καί απεμείωσε,
πάντα τόν τῆς πλάνης, σκοτασμόν θεομακάριστε.

Σαυτήν ενδύμασι περιέστειλας, σών ιερών αιμάτων βεβαμμένοις λαμπρότησι,
τό δέ σόν ημαγμένον ιμάτιον, Μάρτυς, πηγήν θαυμάτων, έδειξας χάριτι, τοίς
καθαρωτάτῳ λογισμῷ τούτου προσψαύουσιν.

Ή σῆ δεδόξασται θεία κοίμησις, αγγελικῶν ταγμάτων σε λαβόντων πρός
Κύριον, διά τούτο τελούμεν τήν μνήμην σου, πάντες εν ευφροσύνη,

πανηγυρίζοντες, Μάρτυς αθληφόρε τού Χριστού αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Φωνή Αγγέλου Αγνή συνέλαβες, Λόγον Πατρός ημίν ομοιωθήναι θελήσαντα, όν δυσώπει ευρείν ημάς έλεος, καί τών αμαρτημάτων, λύσιν πανάμωμε, όθεν ευχαρίστοις σε φωναίς αεί δοξαζομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Αρρήτως πυρσευόμενος, ταίς θεϊκαίς ελλάμπεσι, τής υπερφώτου τριάδος, διέρχη πάσαν τήν κτίσιν, ως αστραπή Αρχάγγελε, πληρών τό θείον πρόσταγμα, Γαβριήλ αστραπόμορφε, φρουρών φυλάττων καί σκέπων, τούς σέ φαιδρώς ανυμνούντας.

Θεοτοκίον

Εικόνας ής μετέλαβον, θεουργικώς τής κρείττονος, εξώσθην, οίμοι! ο τάλας, δι' ακρασίας τής πάλαι, συ δέ Χριστέ ως εύσπλαγχνος, αρρήτως κοινωνήσας μοι, τού χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας με Λόγε, παρθενικών εξ αιμάτων.

Εις τούς Αίνους ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τού Αρχαγγέλου τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α' Πανεύφημοι μάρτυρες

Γαβριήλ Αρχάγγελε Θεού, θείος Αρχιστράτηγος, καί υπουργός ανεδέδειξαι, καί ταίς λαμπρότησι, καί ταίς φρυκτωρίαις, τούτου αυγαζόμενος, αμέσως κατα μέθεξιν δεύτερον, φώς εχρημάτησας, καί φωτίζεις τήν περίγειον, εξαστράπτων, τώ κάλλει τής δόξης αυτού.

Γαβριήλ πρωτάγγελε τό σόν, κλέος περιβόητον, καί θαυμαστή σου η δύναμις, η χάρις ένθεος, η μορφή ωραία, τό είδος σου πύρινον, η τάξις υψηλή καί υπέρτιμος, η φαύσις άϋλος, η ροπή αμετακίνητος, πρόσ τό χείρον, τή νεύσει τού κρείττονος.

Γαβριήλ Ταξίαρχε χαράς, μυστικής προάγγελε, ο νυμφοστόλος ο ένδοξος, τής Θεομήτορος, σύν αυτή τώ Κτίστη, πάντων καθικέτευε, λυτρούσθαι τών δεινών καί τών θλίψεων, τούς σέ γεραίροντας, καί τά θεία Ευαγγέλια, σου εν πίστει δεχομένους πάντοτε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ο που επισκιάσει η χάρις σου Αρχάγγελε, εκείθεν τού διαβόλου διώκεται η δύναμις, ου φέρει γάρ τώ φωτί σου προσμένειν, ο πεσών Εωσφόρος, Διό αιτούμέν σε, τά πυρφόρα αυτού βέλη, τά καθ' ημών κινούμενα απόσβεσον, τή μεσιτεία σου λυτρούμενος ημάς, εκ τών σκανδάλων αυτού, αξιύμνητε, Γαβριήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν ως Θεού Μητέρα ευλογημένη, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ει βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν Μεγάλην. Ειδ' ού, εις τόν Στίχον τά τῆς Οκτωήχου.

Εἰς δέ τήν Λειτουργίαν, ζῆτει ἅπαντα Σεπτεμβρίου ς'.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ἜΩΣ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τῇ Κυριακῇ τῶν αγίων Πατέρων τῆς Δ' Οικουμενικῆς Συνόδου, τῶν ἐν Χαλκηδόνι συνελθόντων.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου γ' καί Ἀνατολικά γ' καί τῶν Ἀγίων Πατέρων τά παρόντα δ' προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην ἀποθέμενοι

Σέ τόν ἀπερίγραπτον, καί ἀνερμήνευτον Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' ἡμᾶς φιλάνθρωπε ἀνεκήρυξε, τό σεπτόν σύστημα, τῶν σοφῶν Πατέρων, Θεόν τέλειον καί ἄνθρωπον, διπλοῦν ταῖς φύσεσι, καί ταῖς ἐνεργείαις υπάρχοντα, διπλοῦν καί ταῖς θελήσεσιν, ἓνα τόν αὐτόν καθ' ὑπόστασιν, ὅθεν σύν Πατρί τε, καί Πνεύματι γινώσκοντες Θεόν, ἓνα πιστῶς προσκυνούμενσε, τούτους μακαρίζοντες.

Πύρρον τε καί Σέργιον, καί τόν Ονώριον ἅμα, Εὐτυχὴ Διόσκορον, καί δεινόν Νεστόριον κατεστρέψατε, τῶν κρημνῶν ἐνδοξοί, τό Χριστοῦ ποίμνιον, ἐκατέρων διασώσαντες, διπλοῦν ταῖς φύσεσιν, ἵνα τόν Χριστόν καθ' ὑπόστασιν, λαμπρῶς ἀνακηρύξαντες, μόναις ἐνεργείαις δεικνύμενον, ὃν καί προσκυνούμεν, ὡς ἄνθρωπον, καί τέλειον Θεόν, σύν τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, νῦν ὑμᾶς δοξάζομεν.

Ἄκτιστον ἐκήρυξαν, οἱ θεοφόροι συμφώνως, τήν θείαν ἐνέργειαν, καί τήν θείαν θέλησιν τοῦ πτωχεύσαντος, τόν ἐμόν ἄνθρωπον, τῇ σαρκί νείμαντες, τό κτιστόν τῆς ἐνεργείας τε, καί τῆς θελήσεως, φύσεως φυγόντες τήν σύγχυσιν, ἐμφρόνως οἱ μακάριοι, ὑποστατικὴν τε διαίρεσιν, οὐς ἐν ἐτησίοις, τιμώντες οἱ πιστοὶ ταῖς εορταῖς, Χριστόν συμφώνως δοξάζομεν, τόν αὐτοὺς δοξάσαντα.

Τριάδα τήν ἄκτιστον, οἱ θεοφόροι Πατέρες, Θεόν ἓνα Κύριον, ὁμοφρόνως σήμερον ἀνεκήρυξαν, τό ἀπλοῦν ἅπασι, τῆς μίας φύσεως, καταλλήλως ὑποδείξαντες, κοινῷ θελήματι, καί τῆς ἐνεργείας ἀπλότητι, ἀναρχον ἀτελεύτητον, τούτον διὰ πάντων γνωρίσαντες, ὅθεν ἀνυμνούμεν, αὐτοὺς ὡς Ἀποστόλων μιμητάς, καί τό ἐκείνων διδάξαντας, πάντας Εὐαγγέλιον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τάς μυστικάς σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν απαράλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας τής πλάνης, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύον, τας πάντοτε Κυρίω, ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τό α' τού Ἠχου

Εἴσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 14, 14-20)

Ακούσας Ἀβραμ, ὅτι ηχμαλώτεται Λώτ ο ἀδελφιδούς αὐτοῦ, ηρίθμησε τούς ἰδίους οικογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν, καί ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς τήν νύκτα αὐτός, καί οἱ Παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καί ἐπάταξεν αὐτούς καί κατεδίωξεν αὐτούς ἕως Χοβάλ, ἡ ἐστίν ἐν ἀριστερά ο Δαμασκοῦ, καί ἀπέστρεψε πάσαν τήν ἵππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν ἀδελφιδούν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καί πάντα τά υπάρχοντα αὐτοῦ, καί τάς γυναῖκας, καί τόν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ ο μετὰ τό υποστρέψαι αὐτόν ἀπό τής κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ καί τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τήν κοιλάδα τοῦ Σαβύ, τοῦτο ἦν πεδῖον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καί οἶνον, ἦν δέ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καί εὐλόγησε τόν Ἀβραμ, καί εἶπεν. Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὅς ἐκτίσε τόν οὐρανόν καί τήν γῆν. Καί εὐλογητός ο Θεός ο Ὑψιστος, ὅς παρέδωκε τούς ἐχθρούς σου υποχείριους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Ἐλπε Μωσῆς πρὸς τούς υἱούς, Ἰσραὴλ ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τήν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τήν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καί τῷ Ἰσαάκ καί τῷ Ἰακώβ, δούναί αὐτοῖς καί τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καί εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ο Θεός ημῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καί ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡσεὶ τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ο Θεός τῶν Πατέρων ὑμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καί εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καί ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καί ἐπιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αὐτούς ἡγεῖσθαι ἐφ' ἡμῶν, χιλιάρχους καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καί ἐνετείλāμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων. Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καί Κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρός καί ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καί τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσει πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τόν μικρόν καί κατὰ τόν μέγα κρινεῖς, οὐ μὴ υποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστί.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 10, 14-21)

Είπε Μωσής πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου οὐρανός, καὶ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμίσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι, ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός, ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ, αὐτὸς Καύχημά σου, καὶ αὐτὸς Θεὸς σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Αναστάσιμα.

Δόξα... Ἦχος γ'

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, Ἅγιοι Πατέρες, τῆς γὰρ Ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε, Μεθ' ὃν καὶ Μακεδόνιον πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καὶ Σεβήρον τὸν Ἀκέφαλον, ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, διατηρεῖν ἐν τῇ πίστει δεόμεθα.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀσπύρως ἐκ θείου Πνεύματος, βουλήσει δέ, Πατρός, συνείληφας Υἱόν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρός ἀμήτορα πρὸ τῶν αἰώνων υπάρχοντα, δι' ἡμᾶς δέ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονότα, σαρκί ἀπεκύησας, καὶ βρέφος ἐγαλούχησας, Διό μὴ παύσῃ πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Αναστάσιμον

Δόξα... τῶν Πατέρων
Ἦχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εἰ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, Πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐς ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιланθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ἡμῶν καὶ σώσον Σωτήρ ἡμῶν, λαόν ἀπεγνωσμένον.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία καί οι Κανόνες.

Ο Αναστάσιμος εις δ' τῆς Θεοτόκου εις β' καί τῶν Αγίων Πατέρων εις η'.

Οι δύο Κανόνες τῶν Πατέρων ὧν ὁ πρῶτος ἔχει Ακροστιχίδα.

Πλάνης ανυμνῶ δεξιούς καθαιρέτας.

Εν δέ τοῖς Θεοτοκίοις.
Φιλόθεος.

Ωδή α' Ἦχος α'
Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος

Πλάνης καθαιρέτας δεξιούς, νύν ανυμνήσαι προθέμενος Δέσποτα, χάριν τήν σὴν ἄνωθεν, τήν πανσθενή καλῶ καί τήν ἐνέργειαν, δεξιὰ γάρ ὄντως, σύ τοῦ Πατρός τε καί δύναμις.

Λόγοις Προφητῶν τῶν Ἱερῶν, Ευαγγελίων τε νόμοις ἐπόμενοι, τοῦ Θεοῦ τό ἄγνωστον, καί τό γνωστόν σαφῶς ἡμᾶς ἐδίδαξαν, οἱ σοφοὶ Πατέρες, τῆς πλάνης πάντας ρυσάμενοι.

Ἄνωθεν χορὸς προφητικός, καί, Αποστόλων ὁ θεῖος κατάλογος, ἓνα τρισυπόστατον, Θεόν τρανῶς καί πανσθενή ἐδίδαξαν, ὃν σεπτοὶ Πατέρες, σαφῶς ἡμῖν ἐξεκάλυψαν.

Νόμοις πειθαρχοῦντες θεϊκοῖς, οἱ θεοφόροι Πατέρες ἐδίδαξαν, κατ' οὐσίαν ἄγνωστον, τὸν ποιητὴν ἀπάντων χρηματίζοντα, ἐνεργείαις μόναις, καλῶς νοεῖσθαι τοῖς βλέπουσι.

Θεοτοκίον

Φῶς τό τριλαμπές θεουργικῶς, ἐν τῇ γαστρί σου χωρήσασα Δέσποινα, τάς καρδίας φώτισον, ὡς ἀγαθὴ τῶν εὐσεβῶς ὑμνούντων σε, φῶς γάρ σύ καί δόξα, καί σωτηρία αἰώνιος.

Δεύτερος Κανὼν

Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Ἡ τῶν Πατέρων, εὐσεβὴς ομήγουρις, ἡ κροτηθεῖσα ποτέ, κατ' Εὐτυχούς ὄντως, τὸν Σωτῆρα ὥρισεν, ἀδιαιρέτοις φύσεσιν, ἐν δυσὶ τοῖς τοῦ θεοῦ Πατρός Κυρίλλου διδάγμασι, βαίνουσα σαφῶς καί ἐμμένουσα.

Εξακοσίων, ο αριθμός τριάκοντα, ευσεβεστάτων ανδρών, τήν Ευτυχούς πλάνην, καί Σεβήρου αίρεσιν, καταβαλόντες έφασαν, Εν δυσί ταίς ουσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, βαίνοντες έπεσι Κυρίλλου τού μάκαρος.

Ο μή κηρύπτων, εν δυσί ταίς φύσεσι, καί ενεργείαις Χριστόν, τόν τού Πατρός Λόγον, σχοίη τό ανάθεμα, η γάρ τετάρτη Σύνοδος, τών Αγίων Πατέρων, εμπρόνως ούτως εθέσπισε, Πάντες ούν αυτούς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα, περί σου λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τον Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Ο μόνος ειδώς

Η πρώτη πηγή τών αγαθών, η χάρις η τού Πνεύματος, ως ποταμους υμάς ανεστόμωσε, τήν πλάνην Ένδοξοι κατασύροντας, καί πιστούς ποτίζοντας, ευσεβείας νάματα, Προφητών Αποστόλων τό κήρυγμα.

Σέργιον καί Πύρρον τούς δεινούς, προστάτας τής αιρέσεως, Παύλον καί Πέτρον καί τόν Θεόδωρον, γενναίως άμα Σοφοί καθείλετε, τήν σεπτήν στηρίζαντες, Εκκλησίαν ένδοξοι, Αποστόλων Πατέρων τοίς δόγμασιν.

Ανάρχου θεότητος τρανώς, ενέργειαν συνάναρχον, οι θεοφόροι ανακηρύξαντες, κτιστήν edίδαξαν τήν ενέργειαν, τού κτιστού προσλήμματος, εν διπλόη φύσεων, Υιόν ένα Χριστόν καταγγείλαντες.

Θεοτοκίον

Ιδείν οι ποθούντες τās αυγάς, τής χάριτος τού Πνεύματος, καί τήν ανέσπερον θείαν έλλαμψιν, πηγή προσδράμωμεν τή τής χάριτος, τή μητρί τού κτίσαντος, εν αυτή γάρ άπαντα τοίς πιστοίς χορηγείται τά βέλτιστα.

Έτερος

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Οι τής Σεβήρου αναιδώς εναβρυνόμενοι λόγοις, τοίς ιού θανατηφόρου εμπλέοις, καταισχύνθητε αεί, αποχωρούντες άπαντες, τής Εκκλησίας ώσπερ λύκοι καί κύνες αρπάκτορες.

Οι θιασώται καί πιστοί, τόν παντουργόν καί Σωτήρα, εν δυσίν αδιαιρέτοις ουσίαις, καί θελήσεσι διτταίς, καί ενεργείαις σέβομεν, τήν τού Σεβήρου πλάνην, όθεν εις τέλος τροπούμεθα.

Δεύτε Σεβήρου Έυτυχούς, καί Ιακώβου τήν πλάνην, Θεοδώρου Διοσκόρου
σύν τούτοις, αποθώμεθα τρανώς, τήν δέ τετάρτην Σύνοδον, τών ευσεβών
Πατέρων, μέλψωμεν θείοις εν άσμασι.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλότερα, Θεοτοκε, σύ γάρ μόνη
εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες,
ύμνοις αγνή μακαρίζομεν.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου,
στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής αληθείας Χριστού, τώ κόσμω εδείχθητε, επί τής
γής αληθώς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, τών δυσφήμων
γλωσσάλγων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών βλασφημών συγχύσεις, διό ως
Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ
καί Θεώ, Κυρία πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ
προστρεχόντων, πράϋνον μηχανάς τε, καί κατάβαλε θράσος, τών
οπλιζομένων αθέων κατά τών δούλων σου.

Ωδή δ' Όρος σε τή χάριτι

Νόμους τούς τού Πνεύματος, μελέτην ποιούμενοι, τούς πρακτικούς νόμους
Σοφοί, καταπεμφθέντας πρός υμάς, εκ Ρώμης εδέξασθε, καί αναπτύξαντες
φωτι τώ τού Πνεύματος, τήν Έκκλησίαν καλώς εστηρίξατε.

Ύμνοις καταστέψωμεν, τήν θείαν θεοφόρων οι πιομήγουριν, τών στοί, τόν
σαρκωθέντα Λόγον γάρ, Θεόν τε καί άνθρωπον, ταίς ενεργείαις άμα καί τοίς
θελήμασι, τοίς καταλλήλοις ημίν ανεκήρυξαν.

Μέγιστα φουσώμενον, Ονώριον πάνσοφοι, επί τώ θρόνω καί αρχή, Ρώμης
ποτέ τής παλαιάς, καλώς Κατεστρέψατε, καί μετά τέλος τούτον
αποκηρύξαντες, ως τής αρχής καί τού θρόνου ανάξιον.

Θεοτοκίον

Λόγον ενυπόστατον, Παρθένε γεννήσασα, Θεού καί φώς αληθινόν, τούς
οφθαλμούς μου τής ψυχής, διάνοιξον δέομαι, καί τής εκείθεν αϊγλης μέτοχον
ποίησον, σύ γάρ μεσίτις αυτού τε καί πρύτανις.

Έτερος

Σύ μου Χριστέ Κύριος

Φράσον ημίν, άφρον Σεβήρε καί μάταιε, μίαν φύσιν, σύνθετον τόν άναρχον, φώς τού Πατρός Λόγον καί Υιόν, εί γάρ ούτως είποις, καί άλλην φύσιν εσήμανας, η σάρξ γάρ καί ο Λόγος, ουχί μία ουσία, αλλά δύο υπάρχουν άθλιε.

Μίαν ειπών, φύσιν τού Λόγου επήγαγε, σαρκωθείσαν, φύσιν ανθρωπότητος, άνευ τροπής, όλως καί φυρμού, ο Αλεξανδρέων, διδάσκαλός τε καί πρόεδρος, τρανώς τάς δύο φύσεις, καί θελήσεις διδάσκων, τούς φρονείν ορθοδόξως εθέλοντας.

Δύο Χριστού, άπαντες φύσεις κηρύττομεν, ασυγχύτως, πάσαν τήν δυσσέβειαν, τού Έυτυχούς, άρδην οι πιστοί, καί τού Διοσκόρου, τού άφρονος στηλιτεύοντες, επόμενοι τώ όρω, τών Αγίων Πατέρων, καί Κυρίλλου τού θείου τής έπεσι.

Θεοτοκίον

Χερουβικόν, όχημα σύ Θεομήτορ αγνή, σύ χωρίον, σύ καί ενδιαίτημα, τού πατρικού, Λόγου καί Θεού, τού εκ σών αχράντων, λαγόνων σάρκα φορέσαντος, διό διτταίς ουσίαις, τόν εκ σου σαρκωθέντα, προσκυνούντες απαύστως δοξάζομεν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Νομοθέτας θεοφόροι Χριστός υμάς έδειξεν, οδηγώντας ως Μωσής, Ισραήλ νέον άριστα, Φαραώ τόν έχθιστον, βυθώ δεινώ τής απωλείας, ώσπερ εκείνος ποντίσαντας.

Ως καλλίστη καί λαμπρά τών Πατέρων η Σύνοδος, τόν απλούν γάρ, Ιησούν εκμαθούσα καί σύνθετον, ως Θεόν καί άνθρωπον, διπλάς αυτού τάς ενεργείας, πάσι κηρύττει τοίς πέρασι.

Δώρον θείον τάς εκ Ρώμης γραφάς λογισάμενοι, επ' εκείναις ευσεβείας τόν πύργον εστήριξαν, οι σοφοί Διδάσκαλοι, διττάς Χριστού τάς ενεργείας, ως καί τάς φύσεις κηρύξαντες.

Εξηλέγχθη Παύλος Πέτρος ομού καί Θεόδωρος, σύν τώ Πύρρω καί Σεργίω, Ονώριος συγχυσιν τού Χριστού τών φύσεων, τής ενεργείας τή συγχύσει, κατασκευάζοντες αίσχιστα.

Θεοτοκίον

Όλη Κόρη φωτισμός σύ υπάρχουν καί έλλαμψις, τού αδύτου φωτισμού χρηματίσασα τέμενος, διά τούτο δέομαι, φωτί τώ σώ Θεογεννήτορ, ψυχής τάς κόρας μου φώτισον.

Ἄτερος

Ἵνα τί με ἀπώσω

Ω Σεβήρε τάς φύσεις, τοῦ Χριστοῦ μή συγχέης δεινῶς παράνομε, οἱ γάρ θιασῶται, καί παμμάκαρες πάντες Διδάσκαλοι, ἐν δυσὶν οὐσίαις, καί ἐν ἐνὶ Χριστὸν προσώπῳ, καταγγείλαντες πάσιν ἐξέθεντο.

Προσελάβετο φύσιν, τὴν τῆς ἀνθρωπότητος σαφῶς ὁ ἀναρχος, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, ὡς φιλάνθρωπος, θέλων οἰκτίραι ἡμᾶς, τοὺς ἀπολωλότας, ὅθεν αὐτὸν ἀνακηρύττω, ἐν οὐσίαις δυσὶ καὶ θελήμασι.

Τὸν Σεβήρον καθεῖλεν, ἡ τετάρτη Σύνοδος καὶ τὸν Διόσκορον, Χριστὸν βλασφημούντας, βεβαιούσα τὸν τόμον τοῦ Λέοντος, τοῦ Προέδρου Ρώμης, πάνῃ καλῶς τάς δύο φύσεις, τοῦ Σωτῆρος ἀτμήτως ορίζοντα.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ἡμῶν μή παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καί μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν ευμενὴ προβαλλόμεθα.

Καταβασία

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδὴ ς'

Σπλάγχνων Ἰωνάν

Ξένην καὶ καινὴν, σύγχυσιν τῶν φύσεων, Χριστοῦ τὸ δεινὸν ὄντως συνέδριον, ἐξηρεύξαντο, τάς διττὰς ἐνεργείας συγχέαντες, εἰς ἐνέργειαν τὴν μίαν καὶ ἀλλόκοτον, ἥνπερ ὀρθοδόξων πλήρωμα, ἱερῶν περιβόλων ἀπήλασεν.

Ἵνα τὸν δεινόν, ἐκφύγη Νεστόριον, δυάδα υἱῶν κακῶς εἰσάγοντα, τὸ συνέδριον, τὸ τῆς πλάνης ἐκ βόθρου εἰς βάραθρον, ἐξωλίσθησε θελήσεων καὶ φύσεων, μάτην δογματίζον σύγχυσιν, ἀλλὰ θείοις Πατράσι διήλεγκται.

Ὅνπερ τῷ Πατρί, Υἱὸν ὁμοούσιον, Πατέρες τὸ πρὶν τρανῶς ἐκήρυξαν, σὺν τῷ Πνεύματι, Διδασκάλων ἐνθέων ὁ σύλλογος, ἐνεργείαις θεϊκαῖς πάντας ἐδίδαξαν, μίαν φυσικὴν γνωρίσαντες, τὴν ἐνέργειαν ἅμα καὶ θέλησιν.

Υποστατικὴν, φρονούντες τὴν θέλησιν, εἰσῆγον κακῶς σὺν ταῖς θελήσεσι, καὶ τὰ πρόσωπα, τῶν θελόντων τῆς πλάνης οἱ πρόμαχοι, οὕσπερ κάλλιστα Πατέρες ἐξελέγξαντες, φύσει συμφυὴ διδάσκουσι, τὴν κατάλληλον ταύτης ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον

Θύρα θεϊκῆς, ἀκτίνος σύ Δέσποινα, πηγὴ τε φωτός, αἰδοῦτου γέγονας, τὸ γάρ πλήρωμα, τῆς θεότητος ἅπαν ἐσκήνωσεν, ἀπορρήτως ἐν τῇ μήτρᾳ σου

πανάμωμε, ούπερ φυσικήν ενέργειαν, καί τήν αίγλην βραβεύεις τοῖς
χρήζουσιν.

Ἄτερος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Αἱ δύο ἐπιστολαί, Κυρίλλου αἱ πρός τόν Σούκενσον, ἀποσταλείσαι ποτέ,
Ἐώας τόν πρόεδρον, ἐλέγχουσιν ἀπασαν, τήν Σεβήρου πλάνην, εὐσεβῶς
Χριστόν κηρύττουσαι.

Ο Κύριλλος τόν Χριστόν, κηρύττει ἐν δύο φύσεσι, καί ἐνεργείαις διτταῖς,
Σεβήρου τήν αἵρεσιν, τοῦ ἀνου τρεπόμενος, διό πάντες τούτου, τοῖς
διδάγμασιν ἐμμένονεν.

Θεοτοκίον

Παρθένον σε καί ἀγνήν, Θεογεννήτορα ἔνδοξον, Μαρία οἱ εὐσεβεῖς, κυρίως
κηρύττομεν, ἐμφράττοντες δύσφημον Νεστορίου στόμα, Διοσκόρου τε
κακόνοϊαν.

Καταβασία

Τήν θεῖαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οἱ θεόφρονες, τῆς
Θεομήτορος, δεύτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν
δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Αὐτόμελον

Τῶν Ἀποστόλων τό κήρυγμα, καί τῶν Πατέρων τά δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν
τήν πίστιν ἐκράτυνεν, ἡ καί χιτῶνα φορούσα τῆς ἀληθείας, τόν υφαντόν ἐκ τῆς
ἀνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τό μέγα Μυστήριον.

Ο Οἶκος

Ἐν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀκούσωμεν βοώσης, ὁ διψῶν
ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, ὁ κρατήρ, ὃν φέρω, κρατήρ ἐστὶ τῆς σοφίας,
Τούτο τό πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέω ἀντιλογίας, ἀλλ'
ὁμολογίας, ἥς πίνων ὁ νῦν Ἰσραήλ, Θεόν Ὁρά φθεγγόμενον, Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι
αὐτός ἐγώ εἰμι, καί οὐκ ἠλλοίωμαι, Ἐγώ Θεός πρῶτος, ἐγώ καί μετὰ ταῦτα, καί
πλήν μου ἄλλος οὐκ ἐστὶν ὅλως, Ἐντεύθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καί
αἰνέσουσι τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελούμεν τῶν Ἀγίων εξακοσίων τριάκοντα
θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς τετάρτης
Συνόδου.

Στίχοι

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι,
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίσατέ μοι φρένας.

Ταῖς τῶν ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'
Σέ νοητήν Θεοτόκε

Σέ τόν Υιόν, τού Θεού καί άνθρωπον, κατανοήσαντες χοροί, θεολόγων
Δέσποτα πρίν, κόσμω σε εκήρυξαν, διπλούν ταίς θελήσεσι, καί ενεργείαις
φιλάνθρωπε, σού τό διπλούν εκατέρων, τών φύσεων πιστούμενοι.

Κόσμος λαμπρός, Εκκλησίας ώφθητε, τών Αποστόλων γάρ καλώς,
εκδεξάμενοι τούς θεσμούς, πάντας εδιδάξατε, λόγον τόν τής πίστεως,
τριαδικόν ενα Κύριον, δημιουργόν ενεργόν, θελητικόν παντοδύναμον.

Άκτιστον φώς, καί ζωήν αθάνατον, κατανοήσαντες Θεόν, υπέρ ταύτα τούτον
καλώς, πάσιν εκηρύξατε, φύσεως κατώτερα, τα φυσικά ιδιώματα, τα συμφυή
εγνωκότες ομού καί αδιαίρετα.

Θείου φωτός, αστραπάς εξέπεμψεν, υμάς εις κόσμον ο Χριστός, τούς τής
πλάνης δημιουργούς, άρδην καταφλέγοντας, πάσαν δέ φωτίζοντας, τήν
Εκκλησίαν μακάριον, τόν αινετόν ανυμνούντας, Θεον καί παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Έλαμψε φώς, ο Χριστός ανέσπερον, εκ σής νηδύος προελθών, καί τόν
κόσμον έσωσε πρίν, ο υπερυψούμενος, όνπερ καθικέτευε, Θεογεννήτορ
φωτίσαι μου, τής σκοτισθείσης καρδιάς, τά νοούμενα όμματα.

Έτερος

Θεού συγκατάβασιν

Δυσί μέν εν φύσεσι, καί ενεργείαις ομολογούντες Χριστόν, ασυγχύτως
ατρέπτως, τήν τού Σεβήρου πλάνην τροπούμεθα, όθεν τό πάθος προσλήψει
υποίσαντι σαρκός, βοώμεν αυτώ, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ένα επιστάμεθα, τόν επί ξύλου καί εν τοίς κόλποις Πατρός, ως Θεόν εν
υψίστοις, καί εν μνημείω ως συνημμένον σαρκί, ώ μελωδούμεν, συμφώνως
κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Αρείου τήν κένωσιν, κατατομήν τε τού σμικροθέου, πιστοί τήν συναίρεσιν
αύθις, τού Σαβελλίου, τών τής Τριάδος εχθρών μεμισηκότες, Τριάδι
κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Απάντων μέν Κύριον, ενός δέ μόνου μονογενοús Υιού, ορθοδόξως Πατέρα,
θεολογούντές σε Καταγγέλλομεν, καί έν ειδότες, σού εκπορευόμενον, Πνεύμα
ευθές συμφυές, καί συναϊδιον.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός
απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών
Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Εν καμίνω Παῖδες Ἰσραήλ

Αποστόλων τε καί Προφητῶν, ὡς ἐξ ὁρμητηρίου, Πατέρες κεκινημένοι, τῆς ἐνθέου διδαχῆς, ἐκήρυξαν λέγοντες, Εἰς ὑπάρχει Κύριος πάντων, Χριστός ἐν ὑποστάσει, διπλοῦς τὰς φύσεις, ὁμοῦ καί ἐνεργείας.

Ἴνα πλάνην πάσαν ἀναιδῆ, καλῶς καί βλασφημίαν, Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐξορίσωσιν ὁμοῦ, ἐνέργειαν θέλησιν οὐσιώδη, ἀκτιστον φέρειν τόν Κύριον ἀνείπον, τήν κτιστήν δέ πάλιν, ὡς Ἄνθρωπον καί Κτίστην.

Ρῆμα θεῖον σχόντες ἐν χερσὶ, Πατέρες ὥσπερ ξίφος, ἐχθροὺς τοὺς τῆς εὐσεβείας κατεπλήξατε καλῶς, ἐνέργειαν θέλησιν τοῦ Σωτήρος, πάντα τε τούτου τὰ φυσικά προσφόρως, διπλά προσειπόντες, καθάπερ καί τὰς φύσεις.

Θεοτοκίον

Οὐλή Κόρη ὅλη εἰ καλή, ὅλη φωτοειδῆς τε φωσφόρος καί θεοφόρος, ὅλη μόνη καί λαμπρά, διό μου τὰ ὅμματα τῆς καρδίας φώτισον, πνέοντος Δέσποινα, τήν δόξαν σου καί τετρωμένου, τῷ πρὸς ἐκείνην πόθῳ.

Ἄτερος

Ἑπταπλασίως κάμινον

Καταισχυνέσθω πρόσωπα, καί φιμούσθω τὰ στόματα, τῶν μή κηρυττόντων, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσιν, ἀτμήτως ἀτρέπτως τε, καί ἀσυγχύτως ἓνα Υἱόν, οἱ γὰρ εὐσεβεῖς, πάντες κοινῶς συμφρονούμεν, κατ' ἄλλο μὲν καί ἄλλο, ἐνεργεῖν τε καί θέλειν, Χριστόν οὐ μὴν προσώποις, κατ' ἀμφῷ δέ τὰς φύσεις.

Οἱ Ἰακώβου ἔχοντες τοῦ Κεντόνου ἐπὶ κλήσιν, ὄνομά τε τούτου, ἑαυτοῖς ἐγγράφοντες, ἡμῖν ἀποφήνατε, Εἰ ἐν τῇ κλήσει τούτου ὑμεῖς, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, ἐβαπτίσθητε πάλαι, διό αὐτοῦ πρὸς χάριν, τοῦ Χριστοῦ ἀποστάντες, ληρεῖτε ὡς ἐκεῖνος, σαφῶς ἀναισχυντοῦντες.

Ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδος, ἡ τετάρτη Δίοσκορον, Εὐτυχὴ Σεβήρον, τοὺς δεινοὺς κατέβαλεν, εἰς τέλος ἐξώσασα, τήν ἀκανθώδη πλάνην αὐτῶν, τήν συγχυτικὴν, τῶν οὐσιῶν τοῦ Σωτήρος, τῆς θείας Ἐκκλησίας, τοῦ Χριστοῦ καί Δεσπότου, μεθ' ἧς ὀρθοδοξοῦντες, μισήσωμεν δὴ τούτους.

Τριαδικόν

Τρισσοφαὴ θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἰγλήν ἐκ μίας, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυὰ τε Λόγον Πατρός, καί συμβασιλεύον, ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

αιώνας.

Ωδή θ' Τύπον τῆς αγνῆς

Ἐχοντες Χριστόν μακάριοι ἐν εαυτοῖς, τά θεία πάλοι λαλήσαντα, καί νύν καθαρῶς, τῷ καθαρῷ συναπτόμενοι, τήν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν στηρίζετε, ἦν πόνοις καί ἰδρώσι, μεγίστοις ὄντως συνεστήσατε.

Τύπος καί κανὼν γεγόνατε, τῇ Ἐκκλησίᾳ πάση Θεοῦ Τρισόλβιοι, σάρκωσιν Χριστοῦ, θεολογεῖν ἐκδιδάξαντες, τῆς ἀκτίστου μιάς τε θεότητος, τήν νύν τε γλωσσαλίαν, προφητικῶς αποκρουσάμενοι.

Ἀπαν δυσσεβείας πρόβλημα, προφητικῶς Πατέρες καλῶς ἐλύσατε, τήν διαφοράν, τῆς ἐνεργείας διδάξαντες, φυσικὴν ἀδιαίρετον ἀκτιστον, ἀξίως προσειπόντες, καί παντουργόν καί παντοδύναμον.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενοι, ταῖς ἐνεργείαις μόναις καί ταῖς ἐκλάμψεσι, μεθεκτόν αὐτόν, ὡς ἀγαθόν ἐκηρύξατε, τὸν τῇ φύσει ἀπρόσιτον Ἅγιοι, ὅθεν ὑμᾶς ἀξίως, ὡς εὐεργέτας μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σύ μοι τῆς ὠδῆς πανύμνητε, καί κορωνίς χρυσή καί θεῖον συμπέρασμα ἦνπερ τῆς φυγῆς, ἐπανελθὼν νύν ἀνέθηκα, τῷ Υἱῷ σου σεμνὴ εὐχαριστήριον, τὸν ὕμνον σοι συνάγων, ὡς τῶν καλῶν αἰτία Πάναγνε.

Ἄτερος

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός

Διήλθεν ὁ Σεβήρος τήν τοῦ Χριστοῦ, εὐαγὴ Ἐκκλησίαν ὁ δόλιος, καί τήν ποιήν, ψῆφῳ τῶν Πατέρων τῶν εὐσεβῶν, τῆς βλασφημίας ἔνεκα, καί τῆς στωμυλίας τῆς εαυτοῦ, ἐδέξατο δικαίως, καί ἐρριπται συλλόγου, τῶν Διδασκάλων ὁ κατάκριτος.

Τὰς φύσεις τί συγχέεις τὰς τοῦ Χριστοῦ, καί φυρμόν ἀντεισάγεις καί σύγκρασιν, τό τοῦ Σταυροῦ, πάθος προσαρμόττων καί τήν ταφήν, τῇ ἀπαθεί θεότητι, τοῦ μονογενοῦς Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὧ δεῖλαιε Σεβήρε; διόπερ τήν μεγίστην, σοῦ βλασφημίαν βδελυττόμεθα.

Θεοτοκίον

Οφρύν καί θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καί τὰς βουλὰς, τῶν κακοδοξούντων Δημιουργέ, τῶν δέ πιστῶν τό σύστημα, στήριζον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τὸ κέρας ἀνυψώσας, καί πίστει κραταιώσας, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Καταβασία

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτῳ δέ, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτῳ. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον, τό Αναστάσιμον
Εἴθ' οὕτω τῶν Ἀγίων Πατέρων
Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρων θείων σήμερον, τήν μνήμην εορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα Πανοικτίρμον, Πάσης βλάβης αιρέσεων, ρύσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντας καταξίωσον, Πατέρα Λόγον δοξάζειν, καί τό Πανάγιον Πνεύμα.

Θεοτοκίον

Εν δύο ταῖς θελήσεσι, καί φύσεσι Πανάμωμε, μιά δέ τή υποστάσει, τίκτεις Θεόν απορρήτως, τόν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυροῦ θελήματι, καί ἡμῖν χαρισάμενον, τόν τῆς θεότητος πλούτον, τή εκ νεκρῶν Αναστάσει.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' καί Ανατολικόν ἕν, καί τῶν Ἀγίων Πατέρων τά παρόντα γ' Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'
Ὅλην αποθέμενοι

Ὅλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καί τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τό μακάριον, καί σεπτόν σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς Ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασχαῖς, οἱ ευκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς χριστοκήρυκες, ἐηγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ Μακάριοι, καί τῶν ευσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Οσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τήν διαθήκην αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες, νῦν τόν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καί λοιμῶδεις λύκους, τή σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονίσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καί ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Γεωργίου Νικομηδεῖας

Τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καί φύσιν, καί

τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς Παρέδωκε τῇ Εκκλησίᾳ, οὐς ευφημούντες ἐν πίστει, μακαρίζωμεν λέγοντες, Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι οπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου, Εκκλησίας τό καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέने, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐξωποιοήθημεν, διό ἀνυμνούντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, καί οἱ Μακαρισμοί τῆς Οκτωήχου, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων ἡ ς' Ὁδὴ.

Ὁ Απόστολος

Τέκνον Τίτε, Πιστός ὁ λόγος...

Ζήτηι Οκτωβρίου ια'

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς, Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου...

Ζήτηι Νοεμβρίου ιβ'

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀκύλα, ἐνός τῶν εβδομήκοντα.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Παῦλος ὁ μέγας θεόφρων, τοῦ κόσμου ἥλιος, ὥσπερ φαιδρὰν ἀκτῖνα, εἰς τὴν σύμψησαν κτίσιν, σέ μάκαρ ἐπαφήκε, φωτιστικαῖς, σοῦ, τῶν λόγων λαμπρότησι, καταφωτίζειν τοὺς πάλαι ἐν τῇ νυκτί, τῆς ἀγνωσίας κινδυνεύοντας.

Της καθαρᾶς σου καρδίας, τού θείου Πνεύματος, φωτιστικαῖς ακτίσιν,
αυγασθείσης πλουσίως, Ακύλα θεηγόρε, φωτοειδής, αληθῶς εχρημάτισας,
καί τών Ελλήνων τό σκότος τό χαλεπόν, θεία χάριτι διέλυσας.

Οι τώ ναῶ σου τώ θείῳ πίστει προστρέχοντες, καί ἐν αὐτῷ σε μάκαρ,
δυσωποῦντες Ακύλα, λυτρούνται νοσημάτων παντοδαπών, καί κινδύνων καί
θλίψεων, ταῖς ιεραῖς σου πρεσβείαις καί πρὸς Θεόν, μεσιτείαις Ιερῶτατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τᾶς ικεσίας ἡμῶν, ὡς ευμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν,
Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίσῃ, τόν ἱλασμόν, ανταμείβου τοῖς δούλοις σου,
ὡς παντελὴς σωτηρία καί ἱλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τού σου Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί τήν μακροθυμίαν,
τούτου αποσκοπούσα, ἔλεγες θρηνούσα, Μήτηρ αγνή, Οἶμοι! Τέκνον
γλυκύτατον, τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ, ἵνα σώσης τό ἀνθρώπινον;

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Ακύλα, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεςιν,
παράσχη ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Αγίου
ο παρῶν, οὐ ἡ Ακροστιχίς.**

Τόν κλεινόν υμνήσωμεν Ακύλαν πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ὠδή α' Ἦχος β'

Δεῦτε λαοί

Τόν ιερόν, Ιερωτάτοις υμνήσωμεν, Ακύλαν μελωδήμασι, καί εκβοήσωμεν,
Ταῖς αὐτοῦ ικεσίαις, οἰκτίρμον πάντας σώσον, ὡς υπεράγαθος.

Ὅλον σαυτόν, Μάκαρ δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, φωτοειδὲς ἐτέλεσας,
καταστραπτόμενος, ταῖς αὐτοῦ φωταυγίαις, διό τούς ἐν τῷ σκότει,
εφωταγώγησας.

Νόμοις Χριστοῦ, οχυρωθεῖς τήν διάνοιαν, τό τῶν ἀνόμων φρύαγμα, ὅλον
κατέλαβες, καί εἰδώλων τεμένη, κατέστρεψας ἀθλήσας θεομακάριστε.

Καθαρτικαῖς, σὺν πρεσβειῶν ἐπιδόσεσι, τὰ τῶν σωμάτων Ἐνδοξε, καί τῶν
ψυχῶν ἡμῶν, ἀποκάθαρον πάθη, πιστῶς επιτελούντων, τήν θείαν μνήμην
σου.

Θεοτοκίον

Λόγω σεμνή, Λόγον εν μήτρα συνέλαβες, τόν διά λόγου άπαντα,
δημιουργήσαντα, διά τούτό σε λόγοις, ενθέοις ανυμνούμεν, θεοχαρίτῳτε.

**Ωδή γ'
Στερέωσον ημάς**

Επόθησας Θεόν ως θέμις Ένδοξε, τόν μόνον Δεοπότην καί Βασιλέα, καί
αυτού τό θείον βούλημα, αδιστάκτω καρδία εξετέλεσας.

Ισχύϊ τού σεπτού καί θείου Πνεύματος, Ακύλα πανεύφημε τού Βελίαρ, τήν
ισχύν πάσαν κατέβαλες, εναθλήσας γενναίως ιερώτατε.

Νοϊ σου καθαρῳ ενοπτριζόμενος, τήν δόξαν Κυρίου, ταύτης μετέσχες,
τελεώτερον Μακάριε, μεταστάς τών προσκαίρων πρός τά μένοντα.

Θεοτοκίον

Ο μόνος καθαρός, ο μόνος Κύριος, σέ μόνην ως έγνω καθαρωτέραν, πάσης
κτίσεως Πανάμωμε, εξ αγνών σου αιμάτων σεσωμάτῳται.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν
φόβον σου εμφύτευσον, εις τās καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

**Κάθισμα Έχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Τού Παύλου τοίς ρήμασι, καταυγασθείς τήν ψυχήν, ως ήλιος έλαμψας,
θεογνωσίας φωτί, Ακύλα μακάριε, στέφος δέ μαρτυρίου, ανεπλέξω νομίμως,
όθεν αναπηγάξεις, ποταμούς ιαμάτων, τοίς πίστει εορτάζουσι, μάκαρ τήν
μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τās ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τῳ σώ Υιώ
καί Θεῳ, Παρθένε παναχραντε, όλεσον κατά κράτος, τών βαρβάρων τά
θράση, γνώτωσαν τήν ισχύν σου, φιλοπόλεμα έθνη, τῳ νεύματί σου πάντας
ημάς διαφύλαξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού
μητρικῳς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτοθαύμα Υιέμου;
πῳς η ζωή τών όλων, ομιλείς τῳ θανάτῳ; ζωῳσαι τούς τεθνεῳτας, θέλων ως
εύσπλαγχνος.

**Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε**

Νυσταγμῳ τούς καθεύδοντας, τής πονηράς,, Ακύλα δυσσεβείας πρός τής
ευσεβείας τό φῳς εξήγειρας.

Υπερήφανον φρύαγμα, τού δυσμενούς, κατέβαλες Ακύλα, ταπεινώσει θεία
θωρακιζόμενος.

Μακαρίως ενήθλησας, υπέρ Χριστού, τό αίμά σου κενώσας, Ιερεύ καί Μάρτυς τών παθημάτων αυτού.

Θεοτοκίον

Νοητόν σε παλάτιον, καί υψηλόν, τού Βασιλέως θρόνον, Θεοτόκε Δέσποινα ονομάζομεν.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Ήδιστον λόγον αεί, αναπηγάζων ευσεβώς πάνσοφε τών εν πικρά, πλάνη υπαχθέντων, ενήδυνας ψυχάς, ως ιερομύστης, Ακύλα πανεύφημε.

Σοί τούς επαίνους Λουκάς, ο θεηγόρος αληθώς έγγραψε, τού Ιερού Παύλου μαθητής γάρ, καί θείος ξεναγός, εγένου τά θεία, σοφώς παιδευόμενος.

Όσπερ αστέρα φαιδρόν, φωτοβολούντα τό σεπτόν κήραγμα, τόν ιερόν ευράμενος Παύλον, πρός τούτου τάς αυγάς, εδέξω τού Λόγου, στερρώς λαμπρυνόμενος.

Θεοτοκίον

Μήτηρ καί δούλη Χριστού, τού σαρκωθέντος δι' ημάς γέγονας, όν εκτενώς, πάντοτε δυσώπει, τού σώζεσθαι ημάς, τούς σέ Θεοτόκον αγνήν ονομάζοντας.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Εξεχύθη σου χάρις τοίς χείλεσι, μάκαρ ιερώτατε καί σέ ευλόγησεν, ο τών απάντων Κύριος, εις αιώνας Ακύλα θεόπνευστε.

Νοσημάτων Παντοίων αλέξημα, καί αμαρτανόντων ψυχών ιλαστήριον, η σή πρεσβεία πέφυκε, θεοφόρε Ακύλα μακάριε.

Αι πορείαι σου θείως τελούμεναι, καί προς τάς οδούς τού Θεού ευθυνόμεναι, τοίς πλανωμένοις ώφθησαν, οδηγία καί τρίβος σωτήριος.

Θεοτοκίον

Κυριώνυμε Κόρη πανάμωμε, τόν αγαθοδότην Θεόν η κυήσασα, τούς σέ υμνούντας πάντοτε, πειρασμών πολυτρόπων διάσωσον.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Αποστόλων σύνθρονος, καί συνοδίτης, γεγονώς Απόστολε, τήν οικουμένην διδαχαίς, καί θαυμασίοις κατηύγασας, στέφανον δόξης, Ακύλα δεξάμενος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ακύλα.

Στίχοι

Ἦπλωσε Παῦλος, ὡς σαγήνην, τοὺς λόγους,
Ἦγρευσε δ' ὡς θήραμα θεῖον Ἀκύλαν.
Ἀκύλαν δεκάτῃ γε τετάρτῃ τύμβος ἔκρυπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ιούστου.

Στίχοι

Μὴ θύμα βαλεῖν εἰς τό βωμοῦ πύρ θέλων,
Εἰς πύρ Ιούστος θύμα βάλλεται ξένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ
Ονησίμου.

Στίχοι

Ελαφρόν ἦρα φορτίον σὸν ἡδέως,
Μεθ' οὐ σὸς Ονήσιμος ἦκω σοι, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωσήφ,
Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Στίχοι

Ἀφείς, Ἰωσήφ καθέδραν τὴν γηίνην,
Παρίσταται νῦν τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἀκύλας καὶ Ἰλάριος ξίφει τελειοῦνται.

Ο ἅγιος μάρτυς Πέτρος ὁ νέος, τοὺς πόδας ἐκκοπείς, τελειοῦται.

Ο ἅγιος μάρτυς Ἡράκλειος, ροπάλοις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'

Εἰκόνος χρυσῆς

Υφάνας σαυτῷ, ἀφθαρσίας στολισμόν τῷ θεῷ Πνεύματι, ὅλος ωραῖος
ἐχρημάτισας, καὶ τὸν ἐχθρόν ἀπεγύμνωσας, καὶ τοὺς ἐπ' ἐκείνου Ἀκύλα,
γυμνωθέντες ἐνέδυσας, καταστολήν φωτοειδῆ, καὶ φῶς σωτήριον.

Λιμῷ νοητῷ, κρατουμένους τοὺς λαοὺς καὶ κινδυνεύοντας, ἄρτω τῶν λόγων
Ἀξιάγαστε, τῆς σῆς σοφίας διέθρεψας, καὶ τῆς οὐρανίου τραπέζης, κοινωνοὺς
ἀπετέλεσας, ιερομύστης πεφυκῶς θεοειδέστατος.

Ἀγίῳ ναῷ οἱ προστρέχοντες τῷ σώ, ρώσιν κομίζονται, καὶ παθημάτων
ἀπολύονται, καὶ νοσημάτων καθαίρονται, ἀνυμνολογούντές σε πόθῳ, καὶ
βοῶντες πανεύφημε, Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νεκροῦται τό πρὶν, ὁ Ἀδάμ φθοροποιῷ βρώσει πανάμωμε, σὺ δὲ τεκούσα τὴν

ζωήν ημών, τούτον Παρθένε εζώωσας, όθεν ως καλών σε αιτίαν,
ανυμνούντες κραυγάζομεν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Περιχαρώς τούς ουρανοούς, σύν τοίς θείοις μαθηταίς καί υπηρέταις, καί
αυτόπταις τού Λόγου, χαρμονικώς κατοικών, Ακύλα καί θέσει θεοόμενος,
μέμνησο τών πίστει, καί πόθω σε τιμώντων.

Οι τών ιδρώτων σου κρουνοί, ποταμούς πάσιν υμίν θείων θαυμάτων,
αναβλύζουσι Μάκαρ, καί επηρείας παθών, απόπων ξηραίνουνσι πάντοτε, καί
τάς παρατάξεις, βυθίζουσι τού πλάνου.

Θέσει θεοόμενος αεί, ο εγγίζων τώ Θεώ νοϊ αϋλω, όλος φώς χρηματίζεις,
απολυθείς τής σαρκός, καί βλέπεις ά βλέπουσιν Άγγελοι, ένδοξε Ακύλα,
Χριστού ιερομύστα.

Θεοτοκίον

Ως τόν παναίτιον Θεόν, υπέρ πάσαν αληθώς Αγνή αιτίαν, εν γαστρί
συλλαβούσα, καί δι' ημάς καθ' ημάς, οφθέντα τεκούσα πανάμωμε, τούτον
εκδυσώπει, υπέρ τών σέ υμνούντων.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν
φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνεíte τά έργα ως Κύριον, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερωτάτοις σε ύμνοις, Ιερόν πεφυκότα, κειμήλιον τού Λόγου καί σεπτόν,
τούτου τε πάνσοφον κήρυκα, καί τού κόσμου φωστήρα, καί στήριγμα τής
πίστεως ημών, συνελθόντες Ακύλα, συμφώνως μακαρίζομεν.

Ως καθαιρέτης τής πλάνης, καί εθνών ποδηγέτης, καί θείος τού Σωτήρος
αθλητής, καί συμπολίτης καί σύσκηνος, τών Αγίων Αγγέλων, Ακύλα θεηγόρε
σύν αυτοίς, τόν Δεσπότην δυσώπει, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Σέ φοιτητήν μέν τού Παύλου, επιγνόντες Ακύλα, τού κόσμου δέ φωστήρα
απλανή, καί Ιερώτατον Μάρτυρα, καθαιρέτην ειδώλων, καί γνώσεως Θεού
εισηγητήν, ευσεβεί διανοία, θεόφρον μακαρίζομεν.

Η παναγία σου μνήμη, ανατείλασα κόσμω, ως ήλιος φωτίζει τάς ψυχάς, των
ευσεβώς ευφημούντων σε, εν ή πρέσβευε Μάκαρ, δοθήναι ιλασμόν
αμαρτιών, καί ειρήνην βαθείαν, καί μέγα πάσιν έλεος.

Θεοτοκίον

Φωτιστικήν σε λυχνίαν, προεώρα Προφήτης, τό φώς τό ανατείλαν εκ φωτός,
Παρθενομήτορ βαστάζουσας, τό φωτίσαν πλουσίως, τά πρίν εσκοτισμένα

ταίς αυγαίς, τῆς αὐτοῦ ανεκφράστου, πανάμωμε θεότητος.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργήσαι τόν Αἰῶνα, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοί ομοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Καί τά λοιπά τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης τῆς μητρός αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Νηπιόφρονα τύραννον, ἐν τελείῳ φρονήματι, ἀτελεῖ τε σῶματι, μάρτυς
Κήρυκε, ἀνδρειοφρόνως κοστήσχυνας, διό πρό βημάτων σε, ἀπηνῶς
δικαστικῶν, καταβάλλει θανάτῳ σε, μνηστευόμενος, τήν ζωήν τήν ἀγήρω, ἥς
ἐπέβης, ἐν ἀτμίζοντι εἰσέτι, περιρρεόμενος αἷματι.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, ταίς ἀρδεΐας τοῦ Πνεύματος, Ιουλίττα ἐνδοξε, τόν ἐκ
σπλάγχνων σου, ἀναβλαστήσαντα Κήρυκον, προσάγεις θυόμενον, καί ληνοῖς
μαρτυρικοῖς, ἀληθῶς ἐκθλιβόμενον, μεθ' οὐ βλύσασα, κατανύξεως οἶνον, τὰς
καρδίας κατευφραίνετε τῶν πίστει, ἐπιτελούντων τήν μνήμην ὑμῶν.

Αἰκισμοῖς ομιλήσασα, καί ποικίλαις κολάσεσιν, ἀνδρικῶς υπέμεινας
Αξιάγαστε, τοῖς οφθαλμοῖς ἐνορώσα δέ, υἱοῦ τήν τελείωσιν, τό μαρτύριον
διπλοῦν, Ιουλίττα διήνυσας, ὅθεν νέμει σοι, καί διπλοῦς τοὺς στεφάνους,
ἀθλοθέτης, ὁ τήν νίκην τοῖς ἀθλοῦσιν, παντοδυνάμως δωρούμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε καί θεάσασθε ἅπαντες ξένον θέαμα καί παράδοξον, Τίς ἐώρακε νήπιον,
τριετή ὄντα, τύραννον αἰσχύναντα; ὦ τοῦ θαύματος! Μητέρα ἐθήλαζε, καί
τιθηνόμενος τῇ γαλουχῇ ἐβόα, Μή πτοοῦ μήτέρ μου, τὰς ἀπειλὰς τοῦ δεινοῦ
κοσμοκράτορος, Χριστός γάρ ἐστίν ἡ ἐλπίς τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ
ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Αποστόλων, καί πάντων τῶν
Αγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Εν ξύλῳ τήν ζωήν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικῶς, ὠδύρετο βώσας, Υἱέ μου καί Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ

ανυμνούντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ο τριετής τήν Τριάδα ἐκήρυττε, καί γαλουχῶν τήν μητέρα ἐστήριζε, Παύσον ὡ μήτέρ μου, τόν Οδυρμόν τῶν δακρύων, ἄνωθεν ὁ Κτίστης βλέπει, καί σώζει τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Ἡ δάμαλις ἡ ἀσπίλος, τόν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ὑπὸ ἀνόμων, οδυρομένη γοερώς, Οἶμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον, τί σοι δήμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Εβραίων, θέλων με ἀτεκνώσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου ς'.

Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἡ λογική Χριστοῦ ἀμνάς, Ἰουλίττα, σὺν Τριετεί ἀμνῷ αὐτῆς τῷ Κηρύκῳ, δικαστικοῦ πρό βήματος παρέστησαν, εὐθαρσῶς κηρύττοντες, τήν Χριστῶνυμον κλήσιν, οὐδόλως ἐπτοήθησαν ἀπειλὰς τῶν τυράννων, καί στεφηφόροι νύν ἐν οὐρανοῖς, ἀγαλιῶνται Χριστῷ παριστάμενοι.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κήρυκον ὑμνῷ σὺν τῇ τεκούσῃ προφρόνως. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Κηρύξαντες Λόγον τόν ἐκ Πατρός, σαφῶς γεννηθέντα, σαρκωθέντα τε ἐκ μητρός, μάρτυρες τῶν τούτου παθημάτων, διὰ παθῶν καί θανάτου γεγόνατε.

Ἡ ἐνθεὸς Μάρτυς ὡς φωταυγής, σελήνη συνοῦσα, τῷ Ἠλίῳ τῷ ἐξ αὐτῆς, τεχθέντι Κηρύκῳ πάσαν κτίσιν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι φωτίζουσι.

Ρεόντων ἡλλάξω τὰ μηδαμῶς, Κινούμενα Μάρτυς, καί ἀγκάλαις τόν σόν υἱόν, φέρουσα σὺν τούτῳ τῶν ἀνόμων, καί διαβόλου τὴν πλάνην ἡμαύρωσας.

Υπάρχουσα γένους περιφανούς, διά μαρτυρίου, καί βασάνων πολυειδών, μάρτυς Ιουλίττα Βασιλέως, τού αθανάτου θυγάτηρ γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Κατήργηται θάνατος διά σου, καί Αδου τό κέντρον, ηφανίσθη Μήτηρ αγνή, σύ γάρ τόν αθάνατον Δεσπότην, θανατωθέντα σαρκί απεκύησας.

Ωδή γ'

Ουρανίας αψίδος

Ουρανίων θαλάμων, καί φωταυγούς λήξεως, διαιωνιζούσης τε δόξης κατηξιώθητε, Μάρτυρες ένδοξοι, τού διαβόλου τά κέντρα, πόνοις τής αθλήσεως, εξαφανίσαντες.

Νεοττός ως ωραίος, περιστεράς σώφρονος, ταύτην εμιμήσω, τώ πλάνω αντιπατόμενος, ένδοξε Κήρυκε, θυπευτικώς προσελθόντι, καί συλήσαι σπεύδοντι, σέ τόν αήτητον.

Υπερήφανον όφιν, εις Ουρανούς θέμενον, στόμα καί τήν γήν εξαλείφειν κατακαυχώμενον, νήπιον άκακον, τή τού Σταυρού πανοπλία, παντελώς ηδάφισε, καί εξηφάνισε.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς κόλπους τούς πατρικούς, Άχραντε, Λόγος ό τό πάν ουσιώσας, σου τήν πανάμωμον, γαστέρα ώκησε, καί σάρξ ατρέπτως ωράθη, καί βροτούς εθέωσεν, ο υπερούσιος

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Φιλομάρτυρες δεύτε τούς νοητούς, μαργαρίτας Κυρίου καί αθλητάς, Κήρυκον υμνήσωμεν, καί τήν τούτου μητέρα, τή τριετεί γάρ τούτον εκθρέψασα γάλακτι, τώ Θεώ θυσίαν, προσήγαγεν άμωμον, όθεν καί τής νίκης, σύν αυτώ τούς στεφάνους, εδέξατο άνωθεν, καί Χριστώ συναγάλλονται, πρός ούς πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ερτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ σάλω συνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως θερμήν αντίληψιν, καί σκέπην γινώσκων σε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, ἡ αμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς εκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἥνπερ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἀβυσσος, καί πηγή ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

Ὡδή δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Νηπιάζοντι σῶματι, καί τελειοτάτῳ Μάρτυς φρονήματι, τόν ἀρχέκακον κατέβαλες, τόν τὴν πονηρίαν κακουργήσαντα.

Ὡς κατάκαρπος ἀμπελος, μάρτυς, Ιουλίττα βότρυν ἐξήνθησας, τόν γενναῖον ὄντως Κήρυκον, μαρτυρίου γλεύκος ἀποστάζοντα.

Συμπαθῶς ἐνητένιζες, οἷά περ αμνάς ἀρνίῳ τῷ Μάρτυρι, Ιουλίττα ἀξιάγαστε, σφαγιαζομένη μάρτυς ἐνδοξε.

Υπερήφανον τύραννον, θεία ταπεινώσει περιφραττόμενοι, Ἀθλοφόροι κατεβάλετε, καί στεφάνους νίκης ἐκομίσασθε.

Θεοτοκίον

Νόμοι φύσεως Πάναγνε, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν κυοφορία σου, ἐναλλάττονται, τόν Πλάστην γάρ, ὑπὲρ νοῦν λόγον ἀπεκύησας.

Ὡδή ε'
Ἰνα τί με ἀπώσω

Τεινομένη θεόφρον, μάστιγι τό σῶμά σου δαπανωμένη τε, τῆς φθοράς τό πάχος ἐξεδύσω, στολήν ἐνεδύσω δέ, ἥν ὁ ἐκ Παρθένου, Μονογενῆς σάρκα φορέσας, τοὺς ἀνθρώπους θεώσας ἐνέδυσεν.

Εγθμνώθης τό σῶμα, Μάρτυς παναοίδιμε Καταφρονήσασα, σαρκικῆς αἰσχύνης, καί ἐχθρόν τόν τὴν Εὐάν γυμνώσαντα, Ιουλίττα πάλαι, καρτερικῶς ἀνδρισμένη, αἰωνίαν αἰσχύνην ἐνέδυσας.

Κεφαλὴν ἐκτμηθεῖσα, κάραν τὴν τοῦ ὀφews Μάρτυς συνέθλασας, στερηθεῖσα πλούτου, τόν οὐράνιον ὄλβον κεκλήρωσαι, μή σαλευομένην, παραλαβούσα βασιλείαν, μετὰ πάντων Μαρτύρων Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ὁ Θεοῦ Θεός Λόγος, σάρκα ἀνελάβετο ἐννουν καί ἐμψυχον, ἐκ σοῦ Παναγία, καί δι' οἶκτον ἐγένετο ἄνθρωπος, καί ἐθέωσέ με, τόν παραβάσει ἀπωσθέντα, ὃν ἰκέτευε σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Ὡδή ς'
Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Υπέπλευσαν τών απείρων βασάνων, οι πανεύφημοι τό άστατον ύδωρ, τή τού Σταυρού, κυβερνήσει καί όρμω, γαληνοτάτω σαφώς προσωρμίσθησαν, βυθίσαντες τόν Φαραώ, τόν άόρατον αίματος ρεύμασι.

Σκιρτά σε, Ικονιέων η πόλις, θρεψαμένη, καί κομπάζει τή μνήμη, σου τή σεπτή, η Ταράός Ιουλίττα, τού μαρτυρίου εν ταύτη γάρ ήνυσας, τό στάδιον σύν τώ υιώ, καί στέφανων τής νίκης ηξίωσαι.

Η λόγησας πολυπλόκων βασάνων, καί τρυγών ωραιοτάτη εδείχθης, σύν νεοπτώ, αναπτάσα καί πάντων, υπεραρθείσα παγίδων τού όφεως, Πανεύφημε καί εις μονάς, ουρανίους πανσόφως κατέπαυσας.

Θεοτοκίον

Προρρίζους τώ τμητικώ σου δρεπάνω τής πρεσβείας εναπόκοψον Κόρη, τούς πονηρούς, λογισμούς τής ψυχής μου, καί καρποφόρον ανάδειξον δέομαι, απάντων γάρ τόν φυτουργόν, τόν Θεόν καί Σωτήρα εκύησας.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Έχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Εν αγκάλαις φέρουσα, η χριστομάρτυς, Ιουλίττα Κήρυκον, εν τώ σταδίω μητρικώς, αγαλλομένη εκραύγαζε, Σύ τών Μαρτύρων, Χριστέ το κραταίωμα.

Ο Οίκος

Τόν νούν μου φώτισον, Χριστέ φωτί τών εντολών σου, όπως επαξίως εξισχύσω υμνήσαι τούς Αγίους σου, καί τούς αγώνας εξειπείν, Ποία δέ γλώσσα εκλαλήσαι δυνήσεται τούς άθλους, ούς υπέμειναν, καί τά έπαθλα; Διό ούν σοι προσπίπτω φιλάνθρωπε, Άνεσιν παράσχου τή αθλία νύν ψυχή μου, δωρούμενός μοι καιρόν μετανοίας, εις τούτο γάρ εκών έλαβες σάρκα, ίνα πάντας πρός ζωήν επαναγάγης, ής οι Αθληταί τυχόντες, απαύστως μέλπουσι, Συ τών μαρτύρων Χριστέ τό κραταίωμα.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης.

Στίχοι

Ιουλίττα συναθλος υιώ Κηρύκω,
Η λαιμότμητος τώ κάραν τεθλασμενω, Πέμπτη.
Ιουλίτταν δεκάτη τάμον, υία δ' έαξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Λολλιανού.

Στίχοι

Ποσί προθύμοις έδραμε τρίβον τέλους.
Ο Λολλιανός, ού ποσίκρουστον τέλους,

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αβουδίου.

Στίχοι

Αβουδίμω μάχαιρα πρόξενος τέλους,
Αύτη δέ τούτω πρόξενος καί τού στέφους.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ράβδοις συντρίβων σου τό σώμα, ο παράνομος θεόφρον Ιουλίττα, λογισμού
τό στερρόν, εσάλευσεν ουδόλως, ράβδον καί γάρ δυνάμεως, τόν Σταυρόν
Χριστούκατείχες.

Όμβροις αιμάτων εκχυθείσιν, εγκατέσβεσαν τό πύρ τής αθεΐας, οι Χριστού
Αθληταί, κραυγάζοντες προθύμως, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς
αιώνας.

Φέρουσα Μάρτυς εν αγκάλαις, όν εκύησας επέστης τώ σταδίω, καί διπλούν
τόν καλόν, ετέλεσας αγώνα, αναβοώσα, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς ακολουθούντες, μακαρίζομεν γενεαί πάσαι Κόρη, μακαρίου
Θεού, Μητέρα σε δειχθείσαν, τούς εις αυτόν πιστεύοντας, μακαρίους
εκτελούντα.

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου

Οι φαιδροί αστέρες, εν τώ στερεώματι τής Εκκλησίας, απλανώς πηχθέντες,
καί τήν γήν τοίς θαύμασι φωταγωγούντες, ευσεβώς τιμώνται, υπό πάντων
σήμερον, τών υμνολογούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νέον ώσπερ κλάδον, ρίζα θεοφύτευτος ούσα θεόφρον, τόν σεπτόν σου
γονον, φέρουσα, εμάρανας τής ασεβείας, τά φυτά βοώσα, σύν αυτώ καί
λέγουσα, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Όσπερ μόσχον νέον, δάμαλις υπάρχουσα ωραιοτάτη, Ιουλίττα φέρεις,
Κήρυκον τόν ένδοξον θυσίαν ζώσαν, τώ εκ τής Παρθένου αμνώ ανατείλαντι,
καί αφαγιασθέντι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς ο Λόγος, εκ τών Παναχράντων σου αιμάτων Κόρη, τούς
προενενεukότας, πρόσ τά αλογώτατα τής σαρκός πάθη, επιγνώσει θεία,
εθέωσεν άχραντε, Όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου,
σφόδρα αντεχόμενοι, Παῖδες εβόων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Ἐφριξε πάσα ακοή

Ἴαμα φέρει ἡ σορός, τῶν ἐνδόξων, Ἀθλοφόρων τῇ χάριτι, τοῦ Θεοῦ
Πνεύματος, ἐπαρδομένη, δεύτε ἀρύσασθε, καί ἀγιάσθητε ψυχάς, καί νόσων
καθάρθητε, οἱ φιλομάρτυρες, τόν δοτήρα τῶν καλῶν μεγαλύνοντες.

Ὡς ρόδα ταῖς μαρτυρικαῖς, ἐξηγηθήσατε κοιλάσι Μακάριοι, ὡς κρίνα εὖοσμα,
ὡς Παραδείσου θεία βλαστήματα, μυρεψικὴν ὡς ἀληθῶς, στάζοντα
τερπνότητα, καί τῶν πιστῶν τάς ψυχάς, εὐωδία μυστικὴ κατευφραίνοντα.

Στίγμασι τοῖς μαρτυρικοῖς, ωραιώθητε καλλίνικοι Μάρτυρες, καί τοῖς Ἀγγέλοις
σαφῶς, ὁμοιωθέντες Θεῷ παρίστασθε, νίκης διάδημα Τερπνόν, λαμπρῶς
περικείμενοι, καί τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς, ἱλασμόν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι.

Ἡ Μάρτυς οἶα περ ἀμνάς, ὥσπερ ἄρνα τόν υἱόν αὐτῆς φέρουσα, λύκων
ἀνάλωτος, μέσον διήλθε, καί εἰς οὐράνιον, μάνδραν ἐσκήνωσεν αεὶ, Τούτων
παρακλήσεσι, Κύριε σώσον ἡμᾶς, τούς αὐτῶν τὴν ἱεράν μνήμην σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν τυφλώπτουσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καί
πονηροῖς λογισμοῖς, αμαυρωθεῖσαν καί κινδυνεύουσαν, καί ἐξελοῦ με
πειρασμῶν, κινδύνων καί θλίψεων, ἵνα δοξάζω σε, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν καί
κραταίωμα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τὴν ἀπόρρητόν Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὕψιστος
ἐκὼν, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος
ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον
Ὡς πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τὴν ἡλικίαν ἀτελής, ἐν φρονήσει τελεία, υπῆρξας θαυμαστότατα, Κήρυκε
Ἀθλοφόρε, σὺν μητρί τε γαλουχῶ, Ἰουλίττῃ ἡρασθε, τό τῆς ἀθλήσεως στέφος,
μετὰ πάντων Ἀγίων, ὧν ταῖς πρεσβείαις καί ἡμεῖς, τύχοιμεν τοῦ ἐλέους.

Θεοτοκίον

Χαίρε παλάτιον τερπνόν, Χαίρε θρόνε Κυρίου, Χαίρε σκήπτρον
πανθαύμαστον, Χαίρε κούφη νεφέλη, χρυσοῦν θυμιατήριον, Χαίρε Μήτηρ
ἀχραντε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα, Χαίρε εὐδὶε λιμὴν, καί προστάτις ἀπάντων,
Θεοκυήτορ Παρθένε.

**Εἰς τούς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά. Ἰδιόμελα γ',
δευτεροῦντες τό α'.**

Ἦχος α' Γερμανοῦ

Τόν γενναῖον Ἀθλητὴν, καί κήρυκα τῆς πίστεως, σὺν μητρί θεόφρονι, ἐπαξίως

μακαρίσωμεν, οὔτοι γάρ καρτερῶς εναθλήσαντες, τόν αρχέκακον εχθρόν, τή δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀνδρείως κατέβαλον, Διό στεφάνους ἔλαβον παρὰ τοῦ αθλοθέτου Θεοῦ, καί πρεσβεύουσιν αὐτῷ, ἐν παρρησίᾳ ἀκαταπαύστως, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντας, τὴν ἱεράν αὐτῶν ἀθλήσιν. (Δίς)

Ἦχος β' Βυζαντίου

Δεῦτε Πιστοί, τοῖς ἐπαίνοις συνελθόντες, στέψωμεν δυάδα παναγίαν, Τριάδος σέβας κατέχουσιν, τῶν γάρ εἰδώλων τὴν πλάνην, καί τῶν τυράννων τὴν ἀπόνοιαν, τοῖς ἐαυτῶν ποσὶ κατεπάτησαν, Τούτους ἀνευφημοῦντες ἀνακράζωμεν, λέγοντες, Χαίροις Ἰουλίττα πανσεβάσμιε, ἡ τὴν γυναικείαν ἀσθένειαν ἀπορριψαμένη, καί ἀνδρικῶς ἀγωνισαμένη, Χαίροις Κύρηκε παμμακάριστε, ὁ τριετής τῇ ἡλικίᾳ, καί τόν πολυμήχανον εχθρόν καταβαλὼν, Χαίρετε το ἡμέτερον κλέος καί καύχημα, τῶν ἐν πίστει εορταζόντων τὴν ἱεράν ὑμῶν ἀθλήσιν, οὓς ἱκετεύομεν πρεσβεύειν αἰὶ τὸν τῶν ὅλων Κύριον, τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι εἰρήνην, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός

Τοῦ Μαυρολέοντος

Ὁ ἐκ σπαργάνων πεπληρωμένος χάριτος, καί ἐσχηκῶς πεπολιωμένον φρόνημα, ἐν τῇ νίκῃ τῶν ἀγώνων σου μάρτυς Κήρυκε, αἰτήσαι σὺν τῇ μητρὶ σου Χριστόν τόν Θεόν, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, ὡς τῆς Τριάδος μέγας ὁμολογητής.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Τοῦ αὐτοῦ

Νήπιος ἀνεφάνης ἐν Μάρτυσι, τέλειος ἐδείχθης τῷ φρονήματι, ἀφ' οὗ τόν ἀναρχον Λόγον ἐδέξω Πανεύφημε, τό πύρ οὐκ ἐδειλίασας τῶν παρανόμων, Σὺν τῇ μητρὶ σου τὸν Κτίστην ἱκέτευε, ἵνα σώσῃ ὡς Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τόν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτής τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καί δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νούν τε καί λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἀνατολίου

Ἀγάλλου τέρπου καί ευφραίνου, ἱκονιέων ἡ πόλις, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε καρπὸς ευκλεῆς, Ἰουλίττα ἡ πανεύφημος καί καλλίνικος μάρτυς, καί ἐξ αὐτῆς ὁ τίμιος παῖς, Κήρυκος ὁ φερώνυμος, πάσαν γάρ μηχανήν, τοῦ τυράννου Βελίαρ, ἀνδρικῶς καταπατήσαντες, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀξίως ἐκομίσαντο, κηρύξαντες λαοῖς, σέβεσθαι καί προσκυνεῖν τὴν Ἀγίαν Τριάδα, Ὅθεν καί ἡμεῖς παρρησίᾳ βωῶμεν, τῷ τούτους δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ

ημών, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τους δούλους σου φύλαττε, ευλογημενη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Έφερες Πανάμωμε, εν τή καρδία σου δίστομον, Συμεών σοι ως έφησε, ρομφαίαν καί τέτρωσαι, εν αυτή τά σπλάγχνα, καί τάς διαθέσεις, ως εθεάσω σόν Υιόν, επί τού ξύλου σεμνή κρεμάμενον, διό καί ανεκραύγαζες, Τέκνον εμόν μή παρίδης με, αλλά σπεύσον ανάστηθι, ως προέφης μακρόθυμε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν. Οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τών Αγίων η ς' Ωδή.

Ο Απόστολος

Πρός Κορινθίους α' Επιστολής

Αδελφοί, ότε ήμην νηπιος...

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Ζήτει Σάββατον ι'

Κοινωνικόν

Αγαλλιιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω, τοίς ευθέσι πρέπει αίνεσις. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης τής μητρός αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτερούντες αυτά.

Έχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Νηπιόφρονα τύραννον, εν τελείω φρονήματι, ατελεί τε σώματι, μάρτυς Κήρυκε, ανδρειοφρόνως κοτήσχυνας, διό πρό βημάτων σε, απηνώς δικαστικών, καταβάλλει θανάτω σε, μνηστευόμενος, τήν ζωήν τήν αγήρω, ής επέβης, εν ατιμίζοντι εισέτι, περιρρεόμενος αίματι.

Ως κατάκαρπος άμπελος, ταίς αρδείας τού Πνεύματος, Ιουλίττα ένδοξε, τόν εκ σπλάγχνων σου, αναβλαστήσαντα Κήρυκον, προσάγεις θυόμενον, καί ληνοίς μαρτυρικοίς, αληθώς εκθλιβόμενον, μεθ' ού βλύσασα, κατανύξεως οίνον, τάς

καρδίας κατευφραίνετε τών πίστει, επιτελούντων τήν μνήμην υμών.

Αικισμοίς ομιλήσασα, καί ποικίλαις κολάσεσιν, ανδρικώς υπέμεινας
Αξιάγαστε, τοίς οφθαλμοίς ενορώσα δέ, υιού τήν τελείωσιν, τό μαρτύριον
διπλούν, Ιουλίττα διήνυσας, όθεν νέμει σοι, καί διπλούς τούς στεφάνους,
αθλοθέτης, ο τήν νίκην τοίς αθλούσιν, παντοδυνάμως δωρούμενος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δεύτε καί θεάσασθε άπαντες ξένον θέαμα καί παράδοξον, Τίς εώρακε νήπιον,
τριετή όντα, τύραννον αισχύναντα; ώ του θαύματος! Μητέρα εθήλαζε, καί
τιθηνούμενος τή γαλουχώ εβόα, Μή πτοού μήτέρ μου, τάς απειλάς του δεινού
κοσμοκράτορος, Χριστός γάρ εστιν η ελπίς τών πιστευόντων εις αυτόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον
τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου
τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει
γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν
δυάδιφύσεων ασυγχυτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε,
ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Τόν γενναίον Αθλητήν, καί κήρυκα τής πίστεως, σύν μητρί θεόφρονι, επαξίως
μακαρίσωμεν, ούτοι γάρ καρτερώς εναθλήσαντες, τόν αρχέκακον εχθρόν, τή
δυνάμει του Σταυρού, ανδρείως κατέβαλον, Διό στεφάνους έλαβον, παρά του
αθλοθέτου Θεού, καί πρεσβεύουσιν αυτώ, εν παρρησία ακαταπαύστως,
σωθήναι τούς εν πίστει ανυμνούντας, τήν Ιεράν αυτών άθλησιν.

Ήχος β' Βυζαντίου

Δεύτε πιστοί, τοίς επαίνοις συνελθόντες, στέψωμεν δυάδα παναγίαν, Τριάδος
σέβας κατέχουσαν, τών γάρ ειδώλων τήν πλάνην, καί τών τυράννων τήν
απόνοιαν, τοίς εαυτών ποσί κατεπάτησαν, Τούτους ανευφημούντες
ανακράζωμεν, λέγοντες, Χαίροις Ιουλίττα πανσεβάσμιε, η τήν γυναικείαν
ασθένειαν απορριψαμένη, καί ανδρικώς αγωνισαμένη, Χαίροις Κήρυκε
παμμακάριστε, ο τριετής τή ηλικία, καί τόν πολυμήχανον εχθρόν καταβαλών,
Χαίρετε τό ημέτερον κλέος καί καύχημα, τών εν πίστει εορταζόντων τήν Ιεράν
υμών άθλησιν, ούς ικετεύομεν πρεσβεύειν αεί τόν τών όλων Κύριον, τώ
κόσμω δωρηθήναι ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ο αυτός

Τού Μαυρολέοντος

Ο εκ σπαργάνων πεπληρωμένος χάριτος, και εσχηκώς πεπολιωμένον
φρόνημα, εν τή νίκη τών αγώνων σου μάρτυς Κήρυκε, αίτησαι σύν τή μητρί
σου Χριστόν τόν Θεόν, δωρηθήναι ειρήνην τώ κόσμω, ως τής Τριάδος μέγας
ομολογητής.

Δόξα... Ήχος ο αυτός
Τού αυτού

Νήπιος ανεφάνης εν Μάρτυσι, τέλειος εδείχθης τώ φρονήματι, Αφ' ού τόν
άναρχον Λόγον εδέξω πανεύφημε, τό πύρ ουκ εδειλίασας τών παρανόμων,
Σύν τή μητρί σου τόν Κτίστην ικέτευε, ίνα σώση ως σωτήρ τās ψυχās ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό
τήν σκέπην σου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο τριετής μέν τό σώμα, τήν δέ ψυχήν πολίος, ο φερωνύμως κήρυξ, γεγονώς
τού Δεσπότου, μητρώων αποσπάται εξ αγκαλών, καί θυσία προσφέρεται, ως
τριετίζουσα δάμαλις σύν μητρί, Ιουλίττη τή θεόφρονι.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τή Ιερά ξυνωρίδι, μητρός ομού καί παιδός, τή αγωνισαμένη, καρτερώς καί
γενναίως, προσάξωμεν δεήσεις, όπως Χριστώ, αδιαλείπτως Πρεσβεύωσιν,
υπέρ ημών τών εν πίστει τήν Ιεράν, τούτων μνήμην εκτελούντων αεί.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Δεύτε φιλέορτοι πάντες ανευφημήσωμεν, αρρενόφρονα γνώμην, γυναικεία εν
φύσει, στερρώς αντεχομένην της εις Χριστόν, ευσεβείας καί πίστεως, καί
καταβάλλουσιν τύραννον δυσσεβή, σύν αθέω τώ φρονήματι.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ο τριετής τήν Τριάδα εκήρυττε, καί γαλουχών τήν μητέρα εστήριζε, Παύσον ώ
μήτέρ μου, τόν Οδυρμόν τών δακρύων, άνωθεν ο Κτίστης βλέπει, καί σώζει
τās ψυχās ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τās δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από
πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Απολυτίκιον Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου ς'.

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Η λογική Χριστού αμνάς, Ιουλίττα, σύν Τριετεί αμνώ αυτής τώ Κηρύκω,
δικαστικού πρό βήματος παρέστησαν, ευθαρσώς κηρύττοντες, τήν
Χριστώνυμον κλήσιν, ουδόλως επτοήθησαν απειλās τών τυράννων, καί
στεφηφόροι νύν εν ουρανοίς, αγγαλιώνται Χριστώ παριστάμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστύριον, διά σου
Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος,

καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εξέστη η πληθύς, τών αϋλων Αγγέλων, ορώσα τήν λαμπράν, ήν ετέλεσας νίκην, αήττητε Κήρυκε, νηπιάζοντι σώματι, πώς τώ δράκοντι, τώ νοητώ συνεπλάκης, καί Κατέρραξας, τούτου συνθλάσας τήν κάραν, τή πέτρα τής πίστεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας είς χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Πώς τούς αγώνάς σου, Μάρτυς υμνήσωμεν, πώς τάς οδύνας σου, επαίνοις στέψωμεν, ούς, Ιουλίττα καρτερώς, ανέτλης υπέρ τού Κτίστου; τό γάρ σώμα είασας, αικισμοίς καταξάινεσθαι, τήν ψυχήν δέ βέλεσι, συμπαθείας εμπείρεσθαι, τήν θλάσιν τού υιού σου ορώσα, μεθ' ού σωθήναι ημάς ικέτευε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ, καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βοώ σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Ο Ν' καί Οι Κανόνες

Κανών τής Θεοτόκου

Ἦχος πλ. δ' Ωδή α' Ο Ειρμός

Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Πολλοίς συνεχόμενος πειρασμοίς, πρός σέ καταφεύγω, σωτηρίαν επιζητών, Ω Μήτηρ τού Λόγου καί Παρθέने, τών δυσχερών καί δεινών με διάσωσον.

Παθών με ταραττουσι προσβολαί, πολλῆς αθυμίας, εμπιπλώσαί μου τήν
ψυχὴν, εἰρήνευσον, Κόρη, τή γαλήνη, τή τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Δόξα...

Σωτήρα τεκούσάν σε καί Θεόν, δυσωπῶ, Παρθέने, λυτρωθήναί με τῶν
δεινῶν, σοί γάρ νύν προσφεύγων ανατείνω, καί τήν ψυχὴν καί τήν διάνοιαν.

Καί νύν...

Νοσοῦντα τό σῶμα καί τήν ψυχὴν, επισκοπῆς θείας, καί προνοίας τῆς παρά
σοῦ, ἀξίωσον, μόνη Θεομήτορ, ὡς ἀγαθή ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Τῶν Ἁγίων ο παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κήρυκον υμνῶ σύν τῇ τεκούσῃ προφρόνως. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Κηρύξαντες Λόγον τόν ἐκ Πατρός, σαφῶς γεννηθέντα, σαρκωθέντα τε ἐκ
μητρός, μάρτυρες τῶν τούτου παθημάτων, διὰ παθῶν καί θανάτου γεγόνατε.

Ἡ ἐνθεος Μάρτυς ὡς φωταυγής, σελήνη συνούσα, τῷ Ἡλίῳ τῷ ἐξ αὐτῆς,
τεχθέντι Κηρύκῳ πάσαν κτίσιν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι φωτίζουσι.

Ρεόντων ἡλλάξω τά μηδαμῶς, Κινούμενα Μάρτυς, καί ἀγκάλαις τόν σόν υἱόν,
φέρουσα συν τούτῳ τῶν ἀνόμων, καί διαβόλου τὴν πλάνην ἡμαύρωσας.

Υπάρχουσα γένους περιφανούς, διὰ μαρτυρίου, καί βασάνων πολυειδῶν,
μάρτυς Ἰουλίττα Βασιλέως, τοῦ ἀθανάτου θυγάτηρ γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Κατήργηται θάνατος διὰ σοῦ, καί Ἀδου τό κέντρον, ἠφανίσθη Μήτηρ ἀγνή, σύ
γάρ τόν ἀθάνατον Δεσπότην, θανατωθέντα σαρκί ἀπεκύησας.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με
στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, μόνη φιλόανθρωπε.

Προστασίαν καί σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, Σέ, Θεογεννήτορ, Παρθέने, σύ με
κυβέρνησον, πρὸς τόν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ἰκετεύω, Παρθέने, τόν ψυχικόν τάραχον, καί τῆς αθυμίας τήν ζάλην,
διασκεδάσαι μου, σύ γάρ, Θεόνυμφε, τόν ἀρχηγόν τῆς γαλήνης, τόν Χριστόν
ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Δόξα...

Ευεργέτην τεκούσα, τόν τών καλών αίτιον, τῆς ευεργεσίας τόν πλούτον, πάσιν ανάβλυσον, πάντα γάρ δύνασαι, ὡς δυνατόν ἐν ἰσχύϊ, τόν Χριστόν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Καί νύν....

Χαλεπαῖς αρρωστίαις, καί νοσεροῖς πάθεσιν, εξεταζομένω, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον, τών ἱαμάτων γάρ, ἀνελλιπή σε γινώσκω, θησαυρόν, Πανάμωμε, τόν ἀδαπάνητον.

Τών Ἀγίων

Ὡδή γ'
Ουρανίας ἀψίδος

Ουρανίων θαλάμων, καί φωταυγούς λήξεως, διαιωνιζούσης τε δόξης κατηξιώθητε, Μάρτυρες ἐνδοξοί, τοῦ διαβόλου τά κέντρα, πόνοις τῆς ἀθλήσεως, ἐξαφανίσαντες.

Νεοττός ὡς ωραῖος, περιστερὰς σὺφρονος, ταύτην ἐμιμήσω, τῷ πλάνω ἀντιπαττόμενος, ἐνδοξε Κήρυκε, θυπευτικῶς προσελθόντι, καί συλήσαι σπεύδοντι, σέ τόν ἀήττητον.

Υπερήφανον ὄφιν, εἰς Ουρανοῦς θέμενον, στόμα καί τήν γῆν ἐξαλείφειν κατακαυχώμενον, νήπιον ἀκακόν, τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, παντελῶς ἠδάφισε, καί ἐξηφάνισε.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τοὺς κόλπους τοὺς πατρικοὺς, Ἀχραντε, Λόγος ὁ τό πᾶν οὐσιώσας, σοῦ τήν πανάμωμον, γαστέρα ὠκῆσε, καί σὰρξ ἀτρέπτως ὠράθη, καί βροτοὺς ἐθέωσεν, ὁ υπερούσιος

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τών ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τών πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Φιλομάρτυρες δεύτε τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καί ἀθλητάς, Κήρυκον υμνήσωμεν, καί τήν τούτου μητέρα, τῇ τριετεί γάρ τούτον ἐκθρέψασα γάλακτι, τῷ Θεῷ θυσίαν, προσήγαγεν ἄμωμον, ὅθεν καί τῆς νίκης, σὺν αὐτῷ τοὺς στεφάνους, ἐδέξατο ἄνωθεν, καί Χριστῷ συναγάλλονται, πρὸς οὓς πίστει βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐρτάζουσι πόθω, τήν ἀγίαν μνήμην υμῶν.

Θεοτοκίον

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καί ορατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τών ἀμέτρων πταισμάτων μου, καί ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καί σκέπην γινώσκων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὅθεν Παναγία, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ἰκέτευε, υπέρ πάντων τών

δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ εκτενῶς,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τόν
ἄχραντον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ,
ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς εκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν
σταύρωσιν, ἥνπερ υπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ
ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καί πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι οὖν,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνούσί σου πίστει, τὰ θεῖα
παθήματα.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου,
καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τόν τάραχον, ἡ τόν κυβερνήτην τεκούσα Κύριον, καί τόν
κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Θεοσύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τήν ἄβυσσον, επικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἡ τόν
εὐσπλαγχνον κύησας, καί Σωτήρα πάντων, τῶν υμνούντων σε.

Δόξα...

Ἀπολαύοντες, Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων ευχαριστήριον, ἀναμέλπομεν
ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Καί νύν...

Οἱ ἐλπίδα καί στήριγμα, καί τῆς σωτηρίας τείχος ἀκράδαντον, κекτημένοι σε,
Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης, ἐκλυτρούμεθα.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Νηπιάζοντι σώματι, καί τελειοτάτῳ Μάρτυς φρονήματι, τόν ἀρχέκακον
κατέβαλες, τόν τήν πονηρίαν κακουργήσαντα.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, μάρτυς, Ἰουλίττα βότρυν ἐξήνθησας, τόν γενναῖον
όντως Κήρυκον, μαρτυρίου γλεύκος ἀποστάζοντα.

Συμπαθῶς ἐνητένιζες, οἷά περ ἀμνάς ἀρνίῳ τῷ Μάρτυρι, Ἰουλίττα ἀξιάγαστε,
σφαγιαζομένη μάρτυς ἐνδοξε.

Υπερήφανον τύραννον, θεῖα ταπεινώσει περιφραττόμενοι, Ἀθλοφόροι
κατεβάλετε, καί στεφάνους νίκης ἐκομίσασθε.

Θεοτοκίον

Νόμοι φύσεως Πάναγνε, εν τή υπέρ φύσιν κυοφορία σου, εναλλάττονται, τόν Πλάστην γάρ, υπέρ νούν λόγον απεκύησας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε'

Φώτισον ημάς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλῶ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν, φιλάνθρωπε.

Εμπλησον, Αγνή, ευφροσύνης τήν καρδίαν μου, τήν σήν ακήρατον διδούσα χαράν, τής ευφροσύνης, η γεννήσασα τόν αίτιον.

Λύτρωσαι ημάς, εκ κινδύνων, Θεοτόκε Αγνή, η αιωνίαν τεκούσα λύτρωσιν, καί τήν ειρήνην, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν.

Δόξα...

Λύσον τήν αχλύν, τών πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τώ φωτισμῶ τής σής λαμπρότητος, η φῶς τεκούσα, τό θείον καί προαιώνιον.

Καί νύν...

Ίασαι Αγνή, τών παθῶν μου τήν ασθένειαν, επισκοπής σου αξιώσασα, καί τήν υγείαν, τή πρεσβεία σου παράσχου μοι.

Τών Αγίων

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Τεινομένη θεόφρον, μάστιξι τό σώμά σου δαπανωμένη τε, τής φθοράς τό πάχος εξεδύσω, στολήν ενεδύσω δέ, ήν ο εκ Παρθένου, Μονογενής σάρκα φορέσας, τούς ανθρώπους θεώσας ενέδυσεν.

Εγθμνώθης τό σώμα, Μάρτυς παναοίδιμε Καταφρονήσασα, σαρκικής αισχύνης, καί εχθρόν τόν τήν Εύαν γυμνώσαντα, Ιουλίττα πάλαι, καρτερικῶς ανδρισαμένη, αιωνίαν αισχύνην ενέδυσας.

Κεφαλήν εκτμηθείσα, κάραν τήν τού όφεως Μάρτυς συνέθλασας, στερηθείσα πλούτου, τόν ουράνιον όλβον κεκλήρωσαι, μή σαλευομένην, παραλαβούσα βασιλείαν, μετά πάντων Μαρτύρων Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, σάρκα ανελάβετο έννουν καί έμψυχον, εκ σου Παναγία, καί δι' οίκτον εγένετο άνθρωπος, καί εθέωσέ με, τόν παραβάσει απωσθέντα, όν ικέτευε σώσαι τά σύμπαντα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μοι τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισεν, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, Ἐκ φθοράς, ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Θανάτου καὶ τῆς φθοράς ὡς ἔσωσεν, ἐαυτὸν ἐκδεδωκώς τῷ θανάτῳ, τὴν τὴ φθορὰ καὶ θανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθείσαν, Παρθένε, δυσώπησον, τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουράν ασφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσιν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσιν, καὶ δέομαι διαπαντός, ἐκ φθοράς τῶν παθῶν μου ρυσθήναί με.

Δόξα...

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σε παντελὴ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμόν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα. Ὡς Δέσποινα, καὶ νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Καὶ νῦν...

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἰασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ' ἡ Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθοράς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδὴ ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Υπέπλευσαν τῶν ἀπείρων βασάνων, οἱ πανεύφημοι τό ἀστατον ὕδωρ, τῇ τοῦ Σταυροῦ, κυβερνήσει καὶ ὁρμῇ, γαληνοτάτῳ σαφῶς προσωρμίσθησαν, βυθίσαντες τὸν Φαραῶ, τὸν ἀόρατον αἵματος ρεύμασι.

Σκιρτᾷ σε, Ἰκονιέων ἡ πόλις, θρεψαμένη, καὶ κομπάζει τῇ μνήμῃ, σοῦ τῇ σεπτῇ, ἡ Ταραὸς Ἰουλίττα, τοῦ μαρτυρίου ἐν ταύτῃ γὰρ ἤνυσας, τό στάδιον σὺν τῷ υἱῷ, καὶ στέφανων τῆς νίκης ἡξίωσαι.

Ἡ λόγησας πολυπλόκων βασάνων, καὶ τρυγῶν ωραιότατῃ ἐδείχθης, σὺν νεοπτῷ, ἀναπτᾶσα καὶ πάντων, υπεραρθείσα παγίδων τοῦ ὄφεως, Πανεύφημε καὶ εἰς μονάς, οὐρανίους πανσόφως κατέπαυσας.

Θεοτοκίον

Προρρίζους τῷ τμητικῷ σου δρεπάνῳ τῆς πρεσβείας ἐναπόκοψον Κόρη, τοὺς πονηροὺς, λογισμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ καρποφόρον ἀνάδειξον δέομαι, ἀπάντων γὰρ τὸν φυτουργόν, τὸν Θεόν καὶ Σωτῆρα ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μοι τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισεν, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμεραν

Εν αγκάλαις φέρουσα, η χριστομάρτυς, Ιουλίττα Κήρυκον, εν τώ σταδίω μητρικώς, αγαλλομένη εκραύγαζε, Σύ τών Μαρτύρων, Χριστέ το κραταίωμα.

Ο Οίκος

Τόν νούν μου φώτισον, Χριστέ φωτί τών εντολών σου, όπως επαξίως εξισχύσω υμνήσαι τούς Αγίους σου, καί τούς αγώνας εξειπείν, Ποία δέ γλώσσα εκλαλήσαι δυνήσεται τούς άθλους, ούς υπέμειναν, καί τά έπαθλα; Διό ούν σοι προσπίπτω φιλάνθρωπε, Άνεσιν παράσχου τή αθλία νύν ψυχή μου, δωρούμενός μοι καιρόν μετανοίας, εις τούτο γάρ εκών έλαβες σάρκα, ίνα πάντας πρός ζωήν επαναγάγης, ής οι Αθληταί τυχόντες, απαύστως μέλπουσι, Συ τών μαρτύρων Χριστέ τό κραταίωμα.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κηρύκου καί Ιουλίττης.

Στίχοι

Ιουλίττα συναθλος υιώ Κηρύκω,
Η λαιμότμητος τώ κάραν τεθλασμενω, Πέμπτη.
Ιουλίτταν δεκάτη τάμον, υία δ' έαξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Λολλιανού.

Στίχοι

Ποσί προθύμοις έδραμε τρίβον τέλους.
Ο Λολλιανός, ού ποσίκρουστον τέλους,

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αβουδίου.

Στίχοι

Αβουδίμω μάχαιρα πρόξενος τέλους,
Αύτη δέ τούτω πρόξενος καί τού στέφους.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ'

Οι εκ τής ιουδαίας, καταντήσαντες Παίδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Τήν ημών σωτηρίαν, ως ηθέλησας Σώτερ, οικονομήσασθαι, εν μήτρα τής Παρθένου, κατώ κησας τώ κόσμω, ήν προστάτιν ανέδειξας, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Θελητήν τού ελέους, όν εγέννησας, Μήτηρ αγνή δυσώπησον, ρυσθήναι τών πταισμάτων, ψυχής τε μολυσμάτων, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Δόξα...

Θησαυρόν σωτηρίας, καί πηγήν αφθαρσίας, τήν σέ κυήσασαν, καί πύργον ασφαλείας, καί θύραν μετανοίας, τοίς κραυγάζουσιν έδειξας, Ο τών Πατέρων ημών Θεός, ευλογητός εί.

Καί νύν...

Σωμάτων μαλακίας, καί ψυχών αρρωστίας, Θεογεννήτρια, τών πόθω προσιόντων, τή σκέπη σου τή θεία, θεραπεύειν αξίωσον, η τόν Σωτήρα Χριστόν, ημίν αποτεκούσα.

Τών Αγίων

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Ράβδοις συντρίβων σου τό σώμα, ο παράνομος θεόφρον Ιουλίττα, λογισμού τό στερρόν, εσάλευσεν ουδόλως, ράβδον καί γάρ δυνάμεως, τόν Σταυρόν Χριστούκατείχες.

Όμβροις αιμάτων εκχυθείσιν, εγκατέσβεσαν τό πύρ τής αθεΐας, οι Χριστού Αθληταί, κραυγάζοντες προθύμως, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Φέρουσα Μάρτυς εν αγκάλαις, όν εκύησας επέστης τώ σταδίω, καί διπλούν τόν καλόν, ετέλεσας αγώνα, αναβοώσα, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτόκion

Ρήμασι σοίς ακολουθούντες, μακαρίζομεν γενεαί πάσαι Κόρη, μακαρίου Θεού, Μητέρα σε δειχθείσαν, τούς εις αυτόν πιστεύοντας, μακαρίους εκτελούντα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η'

Τόν Βασιλέα τών ουρανών, όν υμνούσι στρατιαί τών Αγγέλων, υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τούς βοηθείας τής παρά σου δεομένους, μή παρίδης Παρθένε, υμνούντας, καί υπερυψούντάς σε, Κόρη, εις αιώνας.

Τών Ιαμάτων τό δασιλές, επιχέεις τοίς πιστώς υμνούσί σε Παρθένε, καί υπερυψούσι τόν άφραστόν σου τόκον.

Δόξα...

Τάς ασθενείας μου τής ψυχής ιατρεύεις, καί σαρκός τάς οδύνας, Παρθένε, ίνα σέ δοξάζω τήν Κεχαριτωμένην.

Καί νύν...

Τών πειρασμών σύ τάς προσβολάς εκδιώκεις, καί παθών τάς εφόδους
Παρθένε, όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Αγίων

Ωδή η'
Νικηταί τυράννου

Οι φαιδροί αστέρες, εν τώ στερεώματι τής Εκκλησίας, απλανώς πηχθέντες,
καί τήν γήν τοίς θαύμασι φωταγωγούντες, ευσεβώς τιμώνται, υπό πάντων
σήμερον, τών υμνολογούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νέον ώσπερ κλάδον, ρίζα θεοφύτευτος ούσα θεόφρον, τόν σεπτόν σου
γονον, φέρουσα, εμάρανας τής ασεβείας, τά φυτά βοώσα, σύν αυτώ καί
λέγουσα, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Όσπερ μόσχον νέον, δάμαλις υπάρχουσα ωραιοτάτη, Ιουλίττα φέρεις,
Κήρυκον τόν ένδοξον θυσίαν ζώσαν, τώ εκ τής Παρθένου αμνώ ανατείλαντι,
καί αφαγιασθέντι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς ο Λόγος, εκ τών Παναχράντων σου αιμάτων Κόρη, τούς
προενενυκότας, πρός τά αλογώτατα τής σαρκός πάθη, επιγνώσει θεία,
εθέωσεν άχραντε, Όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου,
σφόδρα αντεχόμενοι, Παίδες εβόνων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι, Παρθένε αγνή,
σύν Ασωμάτων χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ροήν μου τών δακρύων, μή αποποιήσης, η τόν παντός εκ προσώπου πάν
δάκρυον, αφηρηκότα Παρθένε, Χριστόν κυήσασα.

Χαράς μου τήν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, η τής χαράς δεξαμένη τό
πλήρωμα, τής αμαρτίας τήν λύπην, εξαφανίσασα.

Λιμήν καί προστασία, τών σοί προσφευγόντων, γενού Παρθένε, καί τείχος
ακράδαντον, καταφυγή τε καί σκέπη, καί αγαλλίαμα.

Δόξα...

Φωτός σου ταίς ακτίσι, λάμπρυνον, Παρθένε, τό ζοφερόν τής αγνοίας
διώκουσα, τούς ευσεβώς Θεοτόκον, σέ καταγγέλλοντας.

Καί νύν...

Κακώσεως εν τόπω, τώ τῆς ασθενείας, ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, ἐξ αρρωστίας εἰς ῥώσιν, μετασκευάζουσα.

Τῶν Ἀγίων

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ἰαμα φέρει ἡ σορός, τῶν ἐνδόξων, Ἀθλοφόρων τῇ χάριτι, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐπαρδομένη, δεύτε ἀρύσασθε, καί ἀγιάσθητε ψυχάς, καί νόσων καθάρθητε, οἱ φιλομάρτυρες, τόν δοτήρα τῶν καλῶν μεγαλύνοντες.

Ὡς ῥόδα ταῖς μαρτυρικαῖς, ἐξηγηθήσατε κοιλάσι Μακάριοι, ὡς κρίνα εὖοσμα, ὡς Παραδείσου θεία βλαστήματα, μυρεψικήν ὡς ἀληθῶς, στάζοντα τερπνότητα, καί τῶν πιστῶν τάς ψυχάς, εὐωδία μυστική κατευφραίνοντα.

Στίγμασι τοῖς μαρτυρικοῖς, ὠραιώθητε καλλίνικοι Μάρτυρες, καί τοῖς Ἀγγέλοις σαφῶς, ὁμοιωθέντες Θεῷ παρίστασθε, νίκης διάδημα Τερπνόν, λαμπρῶς περικείμενοι, καί τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς, ἱλασμόν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι.

Ἡ Μάρτυς οἷά περ ἀμνάς, ὥσπερ ἄρνα τόν υἱόν αὐτῆς φέρουσα, λύκων ἀνάλωτος, μέσον διήλθε, καί εἰς ουράνιον, μάνδραν ἐσκήνωσεν αἰεί, Τούτων παρακλήσεσι, Κύριε σῶσον ἡμᾶς, τοὺς αὐτῶν τὴν ἱεράν μνήμην σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν τυφλώπτουσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καί πονηροῖς λογισμοῖς, ἀμαυρωθείσαν καί κινδυνεύουσαν, καί ἐξελοῦ με πειρασμῶν, κινδύνων καί θλίψεων, ἵνα δοξάζω σε, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν καί κραταίωμα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητόν Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὑψιστος ἐκὼν, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν ἀχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τὴν ἡλικίαν ατελής, ἐν φρονήσει τελεία, υπῆρξας θαυμαστότατα, Κήρυκε Ἀθλοφόρε, σὺν μητρί τε γαλουχῶ, Ἰουλίττη ἤρασθε, τό τῆς ἀθλήσεως στέφος, μετὰ πάντων Ἀγίων, ὧν ταῖς πρεσβείαις καί ἡμεῖς, τύχοιμεν τοῦ ἐλέους.

Θεοτοκίον

Χαίρε παλάτιον τερπνόν, Χαίρε θρόνε Κυρίου, Χαίρε σκήπτρον πανθαύμαστον, Χαίρε κούφη νεφέλη, χρυσοῦν θυμιατήριον, Χαίρε Μήτηρ ἀχραντε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα, Χαίρε εὐδὶε λιμὴν, καί προστάτις ἀπάντων, Θεοκυήτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια

γ', δευτερούντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τόν υπερήφανον νούν, καί αρχέκακον δράκοντα,
εἰς χούν καταβέβληκε, καί εἰς κόνιν ελέπτυνε, τριετές βρέφος
μητροφορούμενον, δυνάμει θεία, Χριστοῦ ρωννύμενον, καί εξουθένησεν,
ανδρικῶ φρονήματι, ὡς αδρανές, στρουθίον παιζόμενον, τόν πολυμήχανον.
(Δίς)

Μάρτυς Ιουλίττα ἐνδοξε, σύ ταῖς μητράσι λαμπρόν, ευσεβείας προβέβλησαι,
ακραιφνοῦς υπόδειγμα, καί γάρ ἔφερες ἡδιστα, τόν ἐκ λαγόνων σου
συναθλούντά σοι, ὁράν τῷ αἵματι βαπτιζόμενον, ἐγκατερήσασα, μητρικά
σπαράγματα, διὰ Χριστόν, ὦ συμβασιλεύουσα, ἡμῶν μνημόνευε.

Μάρτυρες Χριστοῦ ἀήττητοι, τήν καρτερίαν υμῶν, κατεπλάγησαν Ἄγγελοι,
δαίμονες κατέπτηξαν, καί εἰδῶλων οἱ πρόμαχοι, θεομαχοῦντες υμῖν
αντέστησαν, καί ἐκλυθέντες, αἰσchrῶς ἠττήθησαν, ὅθεν ἐγείραντες, ευσεβείας
τρόπαιον, παρὰ Χριστοῦ, νίκης διαδήματι, λαμπρῶς ἐστέφθητε.

Δόξα... Ἦχος δ'
Ανατολίου

Αγάλλου τέρπου καί ευφραίνου, ἱκονιέων ἡ πόλις, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε
καρπός ευκλεής, Ιουλίττα ἡ πανεύφημος καί καλλίνικος μάρτυς, καί ἐξ αὐτῆς ὁ
τίμιος παῖς, Κήρυκος ὁ φερώνυμος, πάσαν γάρ μηχανήν, τοῦ τυράννου
Βελίαρ, ἀνδρικῶς καταπατήσαντες, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀξίως
εκομίσαντο, κηρύξαντες λαοῖς, σέβεσθαι καί προσκυνεῖν τήν Ἀγίαν Τριάδα,
Ὅθεν καί ἡμεῖς παρρησία βοῶμεν, τῷ τούτους δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ
ἡμῶν, εἰρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα
σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, οἱ Μαλαρισμοί, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν
Αγίων ἡ γ' καί ς'. Ωδή, κλπ.

Ο Απόστολος
Πρὸς Κορινθίους α' Ἐπιστολῆς

Ἀδελφοί, ὅτε ἤμην νήπιος...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν
Ζήτει Σάββατον ι'

Κοινωνικόν

Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεσις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος, Ἀθηνογένους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἀθηνογένης ὁ ἐνδοξος, ἱερωσύνης φαιδρόν, προκείμενος ἐνδύμα, ταῖς βαφαῖς τοῦ αἵματος, ἱερώτερον ἔδειξε, Μεθοῦ εἰσήλθεν εἰς ναόν ἅγιον, τῷ παντεπόπτη ἐμφανιζόμενος, καί λειτουργῶν αὐτῷ, σὺν αὐλοῖς τάξεσι, καί μετοχή, θεία λαμπρυνόμενος, ὄν μακαρίσωμεν.

Ἀθηνογένης ὁ πάνσοφος, χορόν προσήξε Χριστῷ, ἀθλητῶν διὰ πίστεως, καρτερῶς ἀθλήσαντα, καί τόν δρόμον τέλεσαντα, μεθ' ὧν νικήσας τόν πολυμήχανον, χοροῖς Μαρτύρων, ἀναλαμβάνεται θέσει θεοῦμενος, καί πρεσβεύων πάντοτε, ὑπέρ ἡμῶν, τῶν τήν Ἱεράν αὐτοῦ, μνήμην τελούντων αἰί.

Δεκάς μαθητῶν θεόλεκτος, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, τῶν παθῶν τά σκιρτήματα, καθελοῦσα ἤθλησε, καί τόν ὄφιν ἐνέκρωσεν, Ἀθηνογένην, καθηγητήν ἱερόν, ἐνθέω σθένει καταπλουτήσασα, Ταύτης δεήσεσι, σώσον ἡμᾶς εὐσπλαγχνε, τοὺς ἐπὶ σέ, πάντοτε ἐλπίζοντας, τόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν Πανάχραντε, τήν προστασίαν ἡμῶν, συσχεθέντες ἐν θλίψεσι, Μή παρίδης τέλεον, ἀπολέσθαι τοὺς δούλους σου, ἀλλά τάχυνον τοῦ ἐξελέσθαι ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης οργῆς καί θλίψεως, ὡ παμμακάριστε, Παναγία Δέσποινα, συ γάρ ἡμῶν, τείχος καί βοήθεια, ἀκαταμάχητος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ὀρώμενον θέαμα, ὁ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθαράται ὡ Δέσποτα; Ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρτησαι, καί θανατούσαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωήν, ἡ Θεοτόκος, κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμáμενον, τόν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεόν καί ἄνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῶν σὺν Ἀθλητῶν, Χριστέ, μέλπω τό κλέος. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Τάξεσιν Ασωμάτων, νύν περιπολεύων αξιάγαστε, Ιεράρχα καί Μάρτυς, τοὺς υμνοῦντάς σε πίστει περίσωζε.

Ὡσπερ ἄωμον θύμα, ολοκαυτωθεὶς θεομακάριστε, τῷ πυρί τῶν βασάνων, προσηνέχθης Θεῷ διὰ πίστεως.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότη, δῆμος πειθαρχῶν ὁ πανσεβάσμιος, τῶν Χριστοῦ αθλοφόρων, τῶν ἀνόμων βουλὰς απεκρούσατο.

Θεοτοκίον

Σάρκα γεγεννημένον, ἐκ τῶν σὼν αἱμάτων ἀπειρόγαμε, τὸν αἰώνιον Λόγον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον ἐκύησας.

Ωδή γ'
Στερέωσον ἡμῶν τὸν νοῦν

Λύσας τοῦ ἐχθροῦ δεινὰς μηχανουργίας, τῇ πρὸς τὸν Θεὸν αλύτῳ διαθέσει, ἀθηνογένης ὁ μάρτυς καὶ Ιεράρχης, σὺν μαθηταῖς δόξης ἡξίωται.

Ἦμβλυναν ἐχθροῦ τὰ βέλη καὶ τὰ κέντρα, ταῖς μαρτυρिकाῖς ἐνστάσεσιν οἱ θεῖοι, καὶ καταυγάζουσι πάντων τὰς διανοίας, ταῖς φωτοβόλοις αὐτῶν λάμπουσιν.

Τείνας τοὺς στερροὺς ἱμάσιν ὁ παράφρων, ξέει ἀπηνῶς, μαστίζων ἀνενδότης, ἀλλ' οὐκ ἐσάλευσε τούτων τῆς διανοίας, τὴν ἀκατάπληκτον στερρότητα.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ουρανῶν Ἀγνή υψηλότερα, Καὶ τῶν Σεραφίμ αἰεὶ ἀγιωτέρα, ὡς τὸν ἀπάντων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, υπερφυῶς κυοφορήσασα.

Ὁ Εἰρμός

«Στερέωσον ἡμῶν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ὁ τοὺς οὐρανοὺς τῷ λόγῳ στερεώσας, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε τὸν Σωτῆρα, καὶ λυτρωτὴν καὶ πανοικτίρμονα».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ἀσκήσει τὸ πρότερον, προκαθαρθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τελειοτάτῳ νοῖ, Θεῷ ευηρέστησας, θύτης αὐτοῦ καὶ μάρτυς, γεγονῶς θεοφόρε, στίφος δὲ προσηγάγου, μαθητῶν τῷ Δεσπότη, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς πρέσβευε ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Ἄχραντε, ρύσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίार, στήσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν δυσωπούσα ἐκτενῶς, ὃν ἐσωμάτωσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καί ἀπειλούσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ὑμᾶς πολεμοῦντας, γνήτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὡδή δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Νοῦν τὸν πάντων ἐπέκεινα, θείαις ἀναβάσεσι φανταζόμενοι, τῆς σαρκὸς οὐκ ἐδειλίασαν, τὰς πικρὰς αἰκίσαις οἱ θεόφρονες.

Ἀριστοκήρυξ θεόληπτος, καὶ ἱερομάρτυς ἀκαταγώνιστος, χρηματίσας κατηξίωται, ὁ Ἀθηνογένης θείας χάριτος.

Ῥητορεύοντες Μάρτυρες, σάρκωσιν τοῦ Λόγου καθυπεμείνατε, τὰς αἰκίσαις καὶ τὸν θάνατον, πρὸς ἀθανασίαν μεταβαίνοντες.

Θεοτοκίον

Ἰσοδύναμον σύνθρονον, τῷ γεγεννηκότι τὸν ὑπερούσιον, ἐσωμάτωσας Πανάμωμε, τοῖς βροτοῖς δι' οἶκτον ομιλήσαντα.

Ὡδή ε'
Ὁρθρίζοντες βούμέν σοι

Στομῶσας ἀπαθεία τό φρόνημα, παθοκτόνον, πάθος ἐξεικόνισας, τοῦ ἀπαθούς Ἀξιάγαστε.

Ταῖς θείαις προτροπαῖς προσενήνοχε, τῷ Δεσπότη, μαθητῶν ὁμήγυριν, Ἀθηνογένης ὁ ἐνδοξος.

Εφαῖδρυνε τὴν μνήμην σου μάρτυς, ὁ φωτοδότης, πληρῶν τὰς αἰτήσεις σου, ἐν τοῖς πιστῶς σοι προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Μητέρα καὶ Παρθένον εἰδότες σε, Παναγία, συμφώνως γεραίρομεν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίζομεν.

Ὡδή ς'
Ἰλάσθητί μοι σωτήρ

Εὐκλείας μαρτυρικής, Ἀθηνογένης ἐπέτυχε, καὶ σὺν αὐτῷ μαθητῶν, χορὸς ἐστεφάνωται, ἀσκήσας τό πρότερον, καὶ τὴν τῶν δαιμόνων, τροπώσάμενος ἀπόνοιαν.

Λαμπρύνει σου τό σεπτόν, ἱμνημόσυνον ὁ Δεσπότης σου, πληρῶν σου τὰς πρὸς αὐτόν, ἐντεύξεις Μακάριε, ἰδοὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, τὸν αὐτῆς σοι γόνον, προσκομίζει θείῳ νεύματι.

Παράδεισος νοητός, ἐδείχθητε, Ἀξιάγαστοι, τό ξυλον τό τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ κατέχοντες, τὰς αἰσθήσεις πάντων τε, τῇ θείῳ ἀνθέων, εὐωδίᾳ

καθηδύνοντες.

Θεοτοκίον

Ως νοητή κιβωτός, τόν νομοδότην εβάστασας, λυχνία ως φωταυγής, τό φώς απεκύησας, ως ρίζα απότιστος, τής ζωής τόν βότρυν, Θεοτόκε ανεβλάστησας.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αθηνογένους, Επισκόπου Πηδαχθόης.

Στίχοι

Αθηνογένης εκ ξίφους ανηρέθη,
Ψευδή θέαι ναν τήν Αθηνάν ου σέβων.
Έκτη καί δεκάτη Αθηνογέννη τάμε χαλκός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φαύστου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Αντιόχου, αδελφού τού αγίου μάρτυρος Πλάτωνος.

Οι άγιοι δεκαπεντακισχίλιοι μάρτυρες, οι εν Πισιδία ξίφει τελειούνται.

Ο άγιος μάρτυς Αθηνογένης διά πυρός, καί πολλάί μάρτυρες γυναίκες, ξίφει τελειούνται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Τών Χαλδαίων η κάμινος

Τοίς κρουνοίς τών αιμάτων σου, πλάνης έσβεσας φλόγα, τώ πυρί τών αγώνων σου, απετέφρωσας ύλην, κακίας Μακάριε, Ευλογητός βοών ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Οι σαρκός τά σκιρτήματα, τής εγκρατείας πόνοις, καί τής Μάνης σεβάσματα, τοίς τών αιμάτων όμβροις, μειώσαντες Μάρτυρες, ως στρατιώται Χριστού ανευφημείσθωσαν.

Κεφαλάς εκτεμνόμενοι, παρανόμω προστάξει, καί τας σάρκας ξεόμενοι, πολυπλόκοις βασάνοις, ως πύργοι ακλόνητοι, ουκ εσαλεύθητε Οσιομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες Πανάμωμε, διά σου τής αρχαίας, τών προγόνων εκπτώσεως, τό Χαίρέ σοι βοώμεν, καί πίστει δοξάζομεν, τόν διά σου εκ φθοράς ημάς

ρυσάμενον.

Ωδή η'
Οι θεωρρήμονες Παῖδες

Ενατενίζων ταῖς θείαις φωταυγίαις, ειδωλικῆς αἰσάπτης Αθηνογένης διέλυσε, τό βαθύτατον σκότος, καί φῶς ἐχρημάτισεν.

Ο τῶν Ἀγγέλων χορός καί τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν καί Οσίων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ εὐφραίνεται, τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων, δοξάζων τόν Κύριον.

Συνηριθμήθης Μαρτύρων ταῖς ἀγέλαις, μαθητευσάντων δεκάδα, μαρτυρικῆν ἐπαγόμενος, Ἱεράρχα μεθ' ὧν σε, πιστῶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ὦν ἀπεκύησας Λόγον ὑπέρ λόγον, Θεογεννήτορ Μαρία, ὑπέρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον, τῶν Πιστῶν σε ὑμνοούντων, καί μακαριζόντων σε ἀχραντε.

Ὁ Εἰρμός

«Οἱ θεωρρήμονες παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρί καί τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'
Τόν προδηλωθέντα

Ἴδε φωταυγῆς σήμερον ἡμέρα, Μαρτύρων, ἀπαστράπτουσα θαύμασι, καί θείαις ἀγλαΐαις, καταυγάζουσα τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Δεῦτε φωτισμόν ἀπαρυσώμεθα.

Ὡςπερ προσφοραί, καί ἄμωμοι ὡς ἄρνες, προσηνέχθητε Μάρτυρες, τῷ δι' ἡμᾶς τυθέντι, παρ' αὐτοῦ τοῦς στεφάνους τῆς νίκης, ὡς ἀγωνοθέτου κομισάμενοι.

Στάζουσιν οἱ σοί γλυκασμόν Ἀθλοφόρεπόνοι, καί πικρίαν πάσαν, παθῶν καθαίρουσι τῶν πίστει, τῷ τεμένει σου προστρεχόντων καί πόθῳ, σοῦ εορταζόντων τό μνημόσυνον.

Ἡμεροφαεῖς ὡς ἀστέρες ἀναδειχθέντες, στερεώματι Μάρτυρες τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καταυγάζετε πάσαν τὴν Οἰκουμένην, σκότος πειρασμῶν ἀποδιώκοντες.

Θεοτοκίον

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις Θεόν τόν φέροντα πάντα, τρέφεις τόν τροφέα, ἡμῖν ἀγνή ὁμοιωθέντα, Ὦν ἰκέτευε τῷ λαῷ σου δοθῆναι, πάντων δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν προδηλωθέντα, ἐν ὅρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλᾶριον

Επεσκέψατο ημάς

Πληρών τό αίτημα Χριστέ, τού σου Ιερομάρτυρος, Αθηνογένους φαιδρύνεις, νύν τής ελάφου τώ νεβρώ, μνήμην αυτού ετήσιον, σύν μαθητών τή δεκάδι, σοί Λόγε πρεσβεύοντος.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα αγνή, Θεόν όν εσωμάτωσας, εκ παναχράντων σών σεμνή, καί παναγίων αίματων, τούτον αεί εκδυσώπει, τού οικτιρήσαι καί σώσαι, ημάς τούς υμνούντάς σε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! τήν επηρμένην οφρύν, τού τήν γήν καί τήν θάλασσαν, εξαλείφειν φάσκοντος, πρός τήν γήν εταπείνωσεν, απαλή κόρη καί παναμώμητος, τās πανουργίας αυτού νικήσασα, Ω τής δυνάμεως, τού Σταυρού καί χάριτος! ήτις ημών, πάσαν υπεστήριξε, σαφώς ασθένειαν. (Δίς)

Μάρτυς Μαρίνα πανένδοξε, τās ουρανίους μονάς, επαξίως οικήσασα, σύν παρθένων τάγμασι, καί Μαρτύρων στρατεύμασι, τούς εκτελούντας πίστει τήν μνήμην σου, καί προσιόντας πιστώς τή σκέπη σου, σώζε πρεσβείαις σου, καί πταισμάτων άφεσιν παρά Θεού, αίτησαι καί λύτρωσιν, καί μέγα έλεος. (Δίς)

Μάρτυς Μαρίνα Πανεύφημε, ούτε βασάνων τό πύρ, ου τρυφής η απόλαυσις, ου τού κόσμου χάριτες, ου τερπνότης νεότητος, τής πρός Χριστόν αγάπης εχώρισεν, εφιεμένην τής ωραιότητος, τής υπέρ έννοιαν, τού σεπτού νυμφίου σου, επιτυχείν, ήσπερ κατηξίωσαι, θεομακάριστε. (Δίς)

Δόξα... Ήχος β'

Εν φωνή αγαλλιάσεως, καί εν ψαλμοίς αλαλαγμού, ανυμνήσωμεν Μαρίναν τήν μάρτυρα, ότι καθείλεν επί γής τών ειδώλων τήν πλάνην, καί τόν αντίπαλον εχθρόν ανδρείως εν τοίς ποσίν αυτής κατεπάτησε, διό καί τελειωθείσα, εις ουρανούς ανίπταται, τήν κάραν στεφηφορούσα καί ανακράζουσα, Σέ νυμφίξ μου ποθώ, καί τό τού πόθου φίλτρον έχουσα, υπέρ σου τās σάρκας μου τώ πυρί παρέδωκα, κατασκηνώσω ούν εις τās αιωνίους σου μονάς, ένθα εστί τών ευφραινομένων η κατοικία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό

τήν σκέπην σου.

Εἰς τήν Λιτήν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Ὡς ἐν πέτρα στερρά, τῆς ομολογίας Χριστοῦ προσερεισθείσα, Μαρίνα πανεύφημε, τόν παλαμναῖον ἐχθρόν εἰς χάος ἐβύθισας, καί στέφος τῆς νίκης ἐπάξιον ἀπείληφας.

Ὁ αὐτός

Μετά τῶν ἄνω ταγμάτων, συνηριθμήθης ἐνδοξε, κόσμον λιπούσα, καί τόν Χριστόν ποθήσασα, Μαρίνα πάνσεμνε, αἰτούσα ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τό αἷμα, σου προσενήνοχας τῷ σώ νυμφίῳ Χριστῷ, Μαρίνα μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δέ εἵληφας στέφος ἀφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, ὅθεν καί τόν ἀρχέκακον ἐχθρόν, ωραίοις σου ποσὶ κατεπάτησας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ σωτηρίου ὀνόματος τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, διό καί ουρανίων θαλάμων ἡξιώθης, ὡς παρθένος, καί μάρτυς Χριστοῦ πολυάθλε.

Ἦχος δ'

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τήν πολλήν εὐσπλαγχνίαν καί τήν ἀγαθότητα, τήν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καί γυναῖκες κατήργησαν τήν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε, Τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τόν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυσαν δέ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁσμήν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεῖς ωραιότητι, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητον νύμφην ἐαυτῷ σε ἡρμόσατο, ἀκηράτω συναφεία, ἐν γάρ τῷ θελήματι αὐτοῦ παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καί παθῶν, ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκατερῆσασαν δέ αἰκίαις πικραῖς, καί βασάνοις ὀριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέστεψε, καί παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην, Αὐτόν δυσώπησον, παρθενομάρτυς Μαρίνα πανεύφημε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καί ζωήν, καί μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἄσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγή προστασίαν, καί καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχήρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Δεῦτε, φιλομάρτυρες πιστῶς, τήν ὑπέρ τοῦ πάντων Δεσπότου στερρῶς ἀθλήσασαν, μάρτυρα τιμήσωμεν, Μαρίναν νύμφην Χριστοῦ, παρθενίας χιτῶνι γάρ, τό σῶμα κοσμούσα, χρύσειον ὡς ὕφασμα, τούτῳ ἐπέθηκεν, αἷμα, τοῦ

σεπτού μαρτυρίου, καί διπλοῖς κοσμεῖται στεφάνοις, καί τῷ στεφανίτῃ νύν παρίσταται.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Μέγα, τό κατόρθωμα τό σόν, μέγα καί πανάριστον ὄντως, σοῦ τό ἐκνίκημα, φύσις γάρ εὐπτόητος, καί εὐταπείνωτος, τόν ἀόρατον δράκοντα, τό ὅρος τό μέγα, νοῦν τόν πολυμήχανον, Μαρίνα σύ ἀληθῶς, εἶλες εὐτελές ὡς στρουθίον καί καταπατούσα χορεύεις, νύν μετὰ Ἀγγέλων ἀξιάγαστε.

Στίχ. Ὑπομένωνν υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Λόγου, τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς νύμφη ἐκλεκτή ἀνεδείχθης, Μαρίνα σύ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καί μαραίνουσα χάριτι, φυτά ἀθείας, ὅθεν τήν πανίερρον μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ, καί λειψάνων τήν θήκην, νύν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτήρος, παρέστη ἡ παρθένος, καί ἀθληφόρος καί Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τό ἀήττητον, καί πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καί τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καί βοῶσα πρὸς αὐτόν ἐν ἀγαλλιάσει, τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εἰς οσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ο Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μή χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε, Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτήρ, τά ἐλέη σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητούσα ἀθλῶ, καί συσταυρούμαι καί συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καί πάσχῳ διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καί θνήσκῳ ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετὰ πόθου τυθείσάν σοι, Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες, πρῶτον ο τῆς Θεοτόκου, «Ἀνοίξω τό στόμα μου», εἰ βούλει, εἰ δέ μή, τῆς Οκτωήχου. Εἶτα οἱ δύο παρόντες τῆς Ἀγίας.

Κανὼν πρῶτος τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα νυμφὴν ἄσμασι μέλπῳ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Χορεύουσα Μάρτυς περὶ Θεόν, καὶ τῶν λαμπηδόνων, πληρουμένη τῶν παρ'
αυτοῦ, αἶγλην μοιπαράσχου φωτοφόρον, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καλλιπάρθενε.

Ρεόντων τό ἀστατον καὶ φθαρτόν σοφὴ διανοία, κεχρημένη Μάρτυς Χριστοῦ,
παρείδες εμφρόνως καὶ δικαίως, κατηξιώθης τῆς ἄνω λαμπρότητος.

Ἰκέτης προσέρχομαι σοὶ σεμνή, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τῶν τοῦ βίου με δυσχερών,
διάσωσον Μάρτυς αθληφόρε, καὶ τῶν παθῶν μου κατεύνασον τάραχον.

Σοφία καὶ χάριτι λαμπρυνθεῖς, ο νούς σου Μαρίνα, τῶν τυράννων τάς
ἀπειλάς, οὐκ ἐπτήξε μάρτυς τοῦ Σωτήρος, θεία δυνάμει κρατυνόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν τρίβον υπέδειξας τῆς ζωῆς, ζωὴν οὐσιώδη συλλαβούσα καὶ σαρκικῶς,
κυήσασα ταύτην Θεομήτορ, καὶ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου διέρρηξας.

Κανὼν δεύτερος, οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐντὶ θ' Ωδῇ.

Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα, περὶ Θεόν χορεύεις
ιερώς, θεουμένη Πανεύφημε, καὶ φωτισμόν πρεσβείαις σου, παρεχομένη τοῖς
ὕμνουσί σε.

Ἀθλήσει, τὴν ψυχικὴν νεώσασα, θεόφρον ἄρουραν, τοῦ μαρτυρίου στάχυν
γεωργεῖς, γεωργῶ συντηρούμενον, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι,
Παρθενομάρτυς ἀξιάγαστε.

Πορφύραν, σὼν ἐξ αἱμάτων βάψασα, καὶ στολισθεῖσα φαιδρώς, περιφανῶς
τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὡς παρθένος βασιλεία, καὶ θεϊκαῖς λαμπρότησι, μάρτυς
Μαρίνα κατηγλάῃσαι.

Ρωσθεῖσα, τοῦ παντουργοῦ πανεύφημε, δυνάμει Πνεύματος, τόν ἰσχυρόν
ἀνδρείως συμπλοκαῖς, εταπείνωσας τύραννον, μεγαλαυχία χρώμενον, καὶ
σοὶς ποσὶ Μάρτυς υπέταξας.

Θεοτοκίον

Δοχεῖον, χωρητικόν γεγένησαι τῆς θείας χάριτος, Θεογεννήτορ ἀχραντε, διό,
σέ Μαρίνα ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σω Υἱῷ προσαπενήνεκται.

Ωδή γ'
Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ο Θεός

Ου πύρ ουδέ μάστιγες, ουδέ ξίφουςάκμή, ου τυράννων ωμότητες, ουδέ θάνατος, ου θηρών αγριότης, τῆς θείας εχώρισεν, αγάπης σε Πανόλβιε.

Υπήρξας άσειστος καί ασάλευτος, εν καιρώ περιστάσεως, πύργος πανένδοξε, ευσεβείας κρηπίδα, θεμένη τῆς πίστεως, εν πέτρα Παμμακάριστε.

Παρθένος εν μάρτυσιν εχρημάτισας, εν παρθένοις αήττητος, Μάρτυς γεγένησαι, τώ Χριστώ νυμφευθείσα, διπλούν σοι παρέχοντι, τόν στέφανον πανόλβιε.

Αγίων αιμάτων σου Καλλιπάρθενε, οι κρουνοί προχεόμενοι, πάσαν κατέσβεσαν, τών ειδώλων τήν πλάνην, καί δήμον προσήγαγον, Μαρτύρων τώ νυμφίω σου.

Θεοτοκίον

Ρωσθέντες τῇ χάριτι, Θεοτόκον σε ομοφρόνως δοξάζομεν, σάρκα γενόμενον, τόν τό είναι τοίς πάσι, διδούντα γάρ τέτοκας, καί κόσμον ανεκαίνισας.

Έτερος

Ευφραίνεται επί σοί

Τοπάθοστού απαθούς, τού νεκρωθέντος δι' ημάς νέκρωσιν, Μάρτυς σεμνή στέργουσα, τόν μαρτυρικών θνήσκεις θάνατον.

Μεγίστων επιτυχείν, εφιεμένη δωρεών Πάνσεμνε, πόνους σαρκός έφηρες, ως εν αλλοτρίω τώ σώματι.

Αιμάτων σου σταλαγμοίς, τῆς άθειϊας τήν πυράν έσβεσας, καί τών πιστών ήρδευσας, ώ Μαρίνα μάρτυς τό φρόνημα.

Ως μάρτυς μαρτυρικήν, ενδεικνυμένη καρτερώς ένστασιν, τόν πτερνιστήν πτέρναις σου, ταίς ωραιοτάταις συνέτριψας.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον οι πιστοί σέβομεν, σύ γάρ Θεόν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Έχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Μαρίνα μάρτυς τού Χριστού, ανευφημούμέν σε πιστοί, ότι τόν τύραννον εχθρόν, εν τῇ δυνάμει τού Σταυρού, εν τοίς ποσί κατεπάτησας γενναιοφρόνως, καί γεγονόςας ημίν, ανδρεία πίστεως, πάσαν τού εχθρού, πατούσα δύναμιν, καί ουρανόθεν έλαβες τόν στέφανον, τῇ κορυφή σου αοίδιμε, Χριστόν δυσώπει, σωθήναι πάντας, τούς τελούντας τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Κατεπλάγη, Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπύρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο Μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοῖς Ιερέυσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Θεοπρεπής, γέγονεν όντως ο βίος σου, τοῖς Αγγέλοις, ώφθη ποθεινότατος, τών δέ δαιμόνων τή στρατιά, καί τοῖς υπηρέταις, εκείνων τής αγριότητος, απρόσιτος εδείχθη, τώ Χριστώ γάρ εβόας, Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Επί τής γής, ηγωνισαμένη πανόλβιε, καί προσκαίρους, πόνους υπομείνασα, εν ουρανοῖς, νύν τάς αμοιβάς, παρά τού Δεσπότου, κομίζη Μάρτυς αοίδιμε, απείρους εις αιώνας, σύν Αγγέλοις βοώσα, Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Νύν επί σοί, χαίρει Παρθένων τό καύχημα, νύν Μαρτύρων, όμιλος ευφραίνεται, νύν καί τό πλήθος τών ευσεβών, επισυναχθέντες, χορεύουσιν αγαλλόμενοι, βοώντες τώ Δεσπότῃ, εν φωναῖς ασιγήτοις, Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Όλη καλή, πέφηνας κόρη καί άσπιλος, ώφθης όλη, νύμφη παναμώμητος, τώ τών ψυχών, κάλλους εραστή, διά γάρ βασάνων, πυρώσεως Παμμακάριστε, εφάνης λαμπροτέρα, τώ Χριστώ μελωδούσα, Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Μόνη αγνή, καί μετά τόκον διέμεινας, σύ γάρ Λόγον, μόνη ενυπόστατον, τόν τώ Πατρί, σύνθρονον Υιόν, εκ σου σαρκωθέντα, γεγέννηκας Θεονύμφευτε, καί φέρεις εν αγκάλαις, τόν αχώρητον πάσι, καί τόν πάντων τό κράτος κατέχοντα.

Έτερος

Επαρθέντα σε ιδούσα

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καί αφθαρσίας στέφανον, αναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστώ τώ νυμφίω σου, ώ Μαρίνα μάρτυς πανεύφημε.

Τόν πτερνίσαντα απάτη τήν πρώτην Εύαν, μαρτυρικάς ενστάσεις, τρέψασα καθείλες, δείξασα ανίσχυρον, καί χαίρουσα έκραζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα καθάπερ λύκοι, οι δυσμενείς σπαράττοντες, Μάρτυς

ταῖς αἰκίαις, ἄμωμον ολόκληρον, Θεοῦ ἀπετέλεσαν, θείον ἱερίον καί σφάγιον.

Τοῦ ποιμένος θείοις ἰχνεσιν ἐπομένη, τό δι' αὐτόν υπέμεινας, ἐκούσιον πάθος, Μάρτυς καί ἐσκήνωσας, εἰς μάνδραν ουράνιον, ἐνθα τῶν Μαρτύρων τά τάγματα.

Θεοτοκίον

Ἡ πανάμωμος καί μόνη ἀγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ φανείσα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, πάσης περιστάσεως, τῶν πίστει ὑμνούντων σε, ἀχραντε Παρθένε Θεόνηφε.

Ὡδή ε'

ἵνα τί με ἀπώσω

Ἀθλητῶν ἐν σταδίῳ, δρόμον συντονώτατον κόρη διηνυσας, ὁ γάρ θεὸς πόθος, τό τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπτέρωσε, προφανῶς δεικνύων, τὸν λογισμὸν τῶν παθημάτων, αυτοκράτορα Μάρτυς ὑπάρχοντα.

Ρανίδες σὼν αἱμάτων, Μάρτυς ἀποστάζουσαι χλαῖναν πολῦτιμον, καί τῆς ἀκηράτου, ευφροσύνης χιτῶνα ἐξύφαναν, ὄνπερ νῦν θεόφρον, ἐν ουρανοῖς ἐνδεδυμένη, νοητῷ σου νυμφίῳ παρίστασαι.

Τοῖς δεσμοῖς τῶν εὐχῶν σου, Κόρη τὸν μέγалаυχον ὄφιν ἐδέσμευσας, καί ὀφρύν τὴν πρῶην, ἐπηρμένην πρὸς γῆν ἐταπείνωσας, ἐκτελεῖν γάρ οἶδεν, ὡς ἀγαθὸς ὁ παντεπόπτης, τῶν αὐτὸν φοβουμένων τό θέλημα.

Ὑπερτέρας σε δόξης, θείοις διαδήμασιν ὄντως ἐκόσμησεν, ὁ νυμφίος Λόγος, δι' αὐτόν ἐναλθούσαν θεώμενος, καί πυρός τὴν φλόγα, καί αἰκισμῶν τὰς ἀλγηδόνας, καρτερῶς ὑπομένουσαν Ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Ρυπτομένην ὀρώντες, τῷ τῆς παρθενίας σου τόκῳ Πανάμωμε, τῶν βροτῶν τὴν φύσιν, τῆς κατάρας τῆς πρῶην δοξάζομεν, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, μόνη ἀγνή δι' εὐσπλαγχνίαν, ὃν δυσώπει Παρθένε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἄτερος

Σύ Κύριέ μου φῶς

Φῶς γέγονας φωτί, τῷ μέγालῳ τρανότερον, ἐγγίζουσα καί φωτίζεις, φωτοφόρον τὴν μνήμην, τὴν σὴν τοὺς εορτάζοντας.

Σοῦ μόνου καλλοναίς, ὡς παρθένος ἐνήδομαι, σέ Κύριε ἀγαπῶσα, σφαγιάζομαι ξίφει, Μαρίνα ἀνεκραύγαζε.

Ροὺν Μάρτυς δυσσεβῶν, ἀθείας ἐξήρανας, τοῖς ρεύμασι τῶν αἱμάτων, τῶν ἀδίκως χυθέντων, καί πύρ ἀπάτης ἐσβέσας.

Ολόκληρον σαυτήν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἐρύθημα παρθενίας, ταῖς βαφαῖς

τών αιμάτων, λαμπρότερον τέλεσασα.

Θεοτοκίον

Ρούς ἔστη τῆς φθοράς, ἡ Παρθένος αφθόρως γάρ, γεγέννηκε τόν τήν φύσιν, τών ανθρώπων φθαρείσαν, φθορός ελευθερώσαντα.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Απόθετον τώ Χριστώ, εφάννυς κάλλος καί άσπιλον, καί ως πηγή διαυγής, καί κήπος πολύκαρπος, Μαρίνα πανένδοξε, καί γνησία νύμφη, καί Παράδεισος ασύλητος.

Νεάνις πανευπρεπής, όπίσω σου ηκολούθησε, δραμούσα πρός τήν οσμήν, τών μύρων σου Δέσποτα, τό άχραντον Πάθος σου, διά καρτερίας, μιμουμένη τό σεβάσμιον.

Υπέμεινας ανδρικός, αγώνας Μάρτυς πολύαθλε, καί τόν πρίν φρενοβλαβώς, μεγάλα καυχώμενον, μετ' ήχου απώλεσας, Σταυρού τή δυνάμει, ώ Μαρίνα κυριώνυμε.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, καί πάνσεπτον ενδιαίτημα, τού πάντων Δημιουργού, ψυχής καθαρτήρια, παράσχου μοι δάκρυα, καί επάκουσόν μου, τῆς δεήσεως πανάμωμε.

Έτερος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Αιμάτων, τή πλημμύρα θαλάσσας εξήρανας, Κακοπιστίας, Χριστού δέ, τήν σεπτήν κατήρδευσας Εκκλησίαν, ώ Μαρίνα αθληφόρε, παρθένων τό καύχημα.

Αβρόχως, τών βασάνων διήλθες κλυδώνιον, ακαταπόντιστος όθεν, εις λιμένα άκλυστον καθωρμίσθης, καί τῆς όντως, απολαύεις γαλήνης, Αοίδιμε.

Τύπτεσθαι, ανηλεώς καί ράβδοις συντρίβεσθαι, τήν τού Κυρίου αμνάδα, πονηρός διώκτης προσέταττέ σε, τεταμένην, πρός Χριστόν τήν διάνοιαν έχουσαν.

Όρθρισας, πρός Χριστόν τάν ανέσπερον ήλιον, καί ταίς αυτού φрукτωρίαις, τήν ψυχήν θεόφρον σου κατηυγάσθης, Αθληφόρε, καί πρός φώς μετετέθης αΐδιον.

Θεοτοκίον

Θάλασσαν, σπαργανώσας αμίχλη βουλήματι, κυοφορείται ο Κτίστης, εκ Παρθένου Κόρης απειρογάμου, ώσπερ βρέφος, καί σπαργάνοις αρρήτως ειλίσσεται.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως κυριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθένε, μαρτυρίου στίγμασι,
στεφανωθείσα Μαρίνα, αἵμασιν ἀθλητικοῖς τε ρεραντισμένη, θαύμασι
καταλαμφθείσα τῶν ἰαμάτων, ευσεβῶς Μάρτυς ἐδέξω, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς
ἀθλήσεως.

Ο Οἶκος

Τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, ἐρωτι τῆς καρδίας σου ἀπὸ βρέφους σεμνή
πυρποληθείσα, ἐδραμες, δορκάς ὡς διψῶσα πηγαῖς αἰιρύτοις,
Παρθενομάρτυς, καί τῇ ἀθλήσει σεαυτὴν συντηρήσασα, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ
όντως τοῦ Κτίστου σου, νύμφη ευκλεῆς, θαλάμῳ ἐφθασας ἐστολισμένη,
πεποικιλμένη, στεφανηφόρος, νικητῆς λαμπαδηφόρος, ευθαλής, ἀφθάρτου
νυμφώνος τυχύσα, καί δεξαμένη ὡς χρυσίον, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς
ἀθλήσεως.

Συναξάριον

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

Στίχοι

Χεῖρ δημίου τέμνει σε Μαρίνα ξίφει,
Χεῖρ Κυρίου χάριτι θεία δέ στέφει.
Εβδομάτῃ δεκάτῃ Μαρίνα δειροτομήθη.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Σπεράτου καὶ Βηρονίκης.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Παῖδες Εβραίων

Φῶς τό ἀπρόσιτον Μαρίνα, κατεφώτισεν ἀξίως τὴν ψυχὴν σου, καὶ λαμπάσι
φωτὸς κατηύγασε βοῶσαν, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς θεῖον ὄντως ὕψος, υψηλὴν γάρ σου ἐκέκτησο τὴν γνώμην, καὶ
νυμφῶνα λαμπρόν κατώκησας βοῶσα, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Νύμφη γνησία τοῦ Δεσπότη, ἀναδέδειξαι Μαρίνα θεοφόρε, καὶ ὡς μάρτυς
αὐτῷ ἀήττητος κραυγάζεις, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἀρχων οὐκ ἐτί ἐξ Ἰουδα, ἀλλ' ἐξέλιπεν, ἐκ σοῦ γάρ ὁ Δεσπότης, τῶν ἐθνῶν ἡ
ἐλπίς ἀνέτειλεν ἀφράστως, ὃν εὐλογοῦσιν ἅπανται, γενεαὶ φυλαὶ καὶ γλώσσαι.

Ἄλλος

Εν τή καμίνω

Πυρί τώ θείω, φλεγόμενη πυρός ουκ εφρόντισας, όθεν επομβρίζεις πάντοτε τοίς πιστοίς, ιαμάτων θείανάματα, παθών επήρειαν, αθληφόρε Μαρίνα ξηραίνουσα.

Πολυειδέσιν, αικισμοίς εκφοβών σε ο τύραννος, εύρε τήν ψυχήν σου πέτρας ως αληθώς, στερροτέραν, ανεβόας γάρ, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Σύ τώ νυμφίω, καθάπερ προίκα προσήγαγες, δήμον καί λαόν πιστεύσαντα εις Θεόν, καί τής πλάνης αμαυρότητα, ταίς φωτοβόλοις σου, θαυματουργίαις αποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον

Παρθένε μόνη, ως καθάραν σε αδιάφθορον, Λόγος καθάρός ηγάπησε καί εκ σου, ανεπλάσατο σαρκούμενος, κόρη τόν άνθρωπον, ο Μαρίναν δοξάσας τοίς θαύμασι.

Ωδή η'

Μουσικών οργάνων συμφωνούννων

Σταθιράν τήν γνώμην κεκτημένη, σταθερώς τούς άθλους εκαρτέρεις, καί στέμμασι νικητικοίς, εστέφθης μελωδούσα, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μυστικήν Μαρίνα σοι παστάδα, ο ψυχών νυμφίος Θεός Λόγος, ηυτρέπισεν εν ουρανοίς, όν βλέπουσα κραυγάζεις, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αρεταίς ποικίλαις κοσμουμένη, δωρεών πλειόνων ηξιώθης, τό έσχατον τών ορεκτών, ορώσα καί βοώσα, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σωτηρίας ώφθης αθληφόρε, τοίς πολλοίς αιτία καί μαρτύρων, προσήγαγες δήμον Χριστώ, συμφώνως μελωδούσα, Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιλασμός ημίν Θεογεννήτορ, διά σου εδόθη, σύ γάρ μόνη, απέτισας τήν οφειλήν, τόν πάντων συλλαβούσα, Θεόν τε καί Δεσπότην, άχραντε Παρθένε, εις πάντων σωτηρίαν.

Έτερος

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Παρθένον καί σώμα καί ψυχήν, Θεώ διέσωσας, καί προσενήνοχας, ως προίκα πάντιμον Ένδοξε, τήν αοίδιμόν σου άθλησιν, καί εις νυμφώνα νοητόν

εισήχθης μέλπουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρήμασι τυράννου δυσμενούς, υπηρετούμενοι, πυρός επάξιοι, οι ματαιόφρονες ζώσάν σε, τή πυρά Μάρτυς ενέβαλον, αλλ' ουκ εφλέχθης τώ πυρί, τής τού νυμφίου στοργής, θεοφόρε δροσιζομένη, καί τούτον γεραίρουσα.

Ίστασο πρό βήματος Χριστόν, ανακηρύπτουσα, Θεόν αθάνατον, καθυπομείναντα σταύρωσιν, καί τήν πλάνην θανατώσαντα, καί τήν αθάνατον ζωήν πιστοίς παρέχοντα, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ώφθης υπερτέρα ουρανών, Θεόν ουράνιον αποκυήσασα, τόν ουρανώσαντα Πάναγνε, γηγενών όλον τό φύραμα, καί τής Μαρίνης τήν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκωέφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβίας ερασταί, Παίδες κραιυάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Μαρίνα μάρτυς τού Χριστού, τήν αιώνιον ζωήν καί ανώλεθρον, εν Παραδείσω τρυφής, επιτηδείως όντως ετρυγησας, τήν στρεφομένην αβλαβώς, ρομφαίαν διέβης γάρ, μαρτυρων αίμασι, λαμπομένη τηλαυγώς καλλιπάρθενε.

Έφλεξε πάσαν υλικήν, καί φιλόκοσμόν σου Μάρτυς διάνοιαν, έρως ο ένθεος, καί στερροτάτην μάρτυρα έδειξε, παρθενικαίς μαρμαρυγαίς, τό πρίν διαλάμπουσαν, Μαρίνα πάνσεμνε, διό πάντες σε πιστώς μακαρίζομεν.

Λύσόν μου νύμφη εκλεκτή, τών πταισμάτων τάς σειράς ταίς πρεσβείαις σου, καί τό χειρόγραφον, τής αμαρτίας Μάρτυς διάρρηξον, παρισταμένη ευπρεπώς, Χριστώ τώ νυμφίω σου, τώ παντοικτίρμονι, καί παθών μου τήν αχλύν διασκέδασον.

Πέπαυται φρύαγμα δεινόν, τού αλάστορος, Ιδού γάρ νεάνιδες, επιλαθόμεναι, τής γυναικειάς φύσεως ήθλησαν, καί κατ' αυτού περιφανώς, τήν νίκην αράμεναι, νύν τής προμήτορος, ανεκτήσαντο σαφώς τήν Παράπτωσιν.

Θεοτοκίον

Ώριμον δρέπομαι ζωήν, μή βλαπτόμενος τώ ξύλω τής γνώσεως, σύ γάρ Πανάχραντε, ζωής τό ξύλον, Χριστόν εβλάστησας, τόν τάς εισόδους τής ζωής, τοίς πάσι γνωρίζοντα, διό σε πάναγνε, Θεοτόκον ευσεβώς καταγγέλλομεν.

Έτερος

Λίθος αχειρότμητος

Τών Αντιοχέων η πόλις, σού τοίς σπαργάνοις καί τοίς άθλοις, Μάρτυς
εγκαυχάται, τών άνω, η Εκκλησία τών πρωτοτόκων δέ, μετά δικαίων έχει σου,
πνεύμα τό θεϊόν ευφραινόμενον.

Ιδόντες σου μάρτυς Μαρίνα, τούς υπέρ πίστεως αγώνας, Άγγελοι εθαύμασαν
όπως, εν γυναικεία φύσει κατήσχυνας τόν πρίν τήν σήν προμήτορα, εν
Παραδείσω θανατώσαντα.

Ως περικαλής αθληφόρος, καί περιδέξιος παρθένος, στέφος αναπλέξω
νομίμως, δικαιοσύνης, καταπατήσασα, μετά σαρκός τόν άσαρκον, καί
νικηφόρος χρηματίσασα.

Σέ τήν νοητήν χελιδόνα, καί αδιάφθορον αμνάδα, καί περιστεράν
χρυσαιγούσαν, τώ μαρτυρίω έχουσαν πτέρυγας, καί πρός Θεόν πετάσασαν,
καί καταπαύσασαν γεραίρομεν.

Ένθησας κοιλάσιν ως κρίνον, ταίς τών μαρτύρων Αθληφόρε, ώ μάρτυς
Μαρίνα ως ρόδον, τήν παρθενίαν εύοσμον φέρουσα, καί τώ τερπνώ νυμφίω
σου, θεϊόν οσφράδιον γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Φώς ημίν άνέτειλας μήτρας, εξ απειράνδρου σου Παρθένε, ού ταίς
φρυκτωρίαις ενθέως, καταυγασθείσα φώς εχρημάτισεν, η τής χαράς
επώνυμος, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μαρίνα μάρτυς Κυρίου, καί καλλιπάρθενε νύμφη, ρύσαι λαόν σου καί πόλιν,
εκδυσωπούσα τόν Θεόν, όπως ρυσθώμεν οι πάντες, φθοράς οργής καί
κινδύνων.

Θεοτοκίον

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καί δωδεκάτειχε πόλις, ηλιοστάλακτε θρόνε,
καθέδρα τού Βασιλέως, ακατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην.

Εις τούς Αίνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτερούντες τό α'.

Έχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Πολυώδυνα βάσανα υποστήναι πανένδοξε, ανδρικώ φρονήματι
ηυτομόλησας, καί τών Ελλήνων σεβάσματα, ως κόνιν ελέπτυνας, καί τόν
τύραννον εχθρόν, αθληφόρε πανεύφημε τόν καυχώμενον, υπεράνωθεν

άστρων θρόνον θείναι, σύ κατήσχυνας Μαρίνα, καί τούς λαούς κατεφώτισας.
(Δίς)

Τόν αρχέκακον δράκοντα, τόν τήν Εύαν γυμνώσαντα, παραβάσει πρότερον,
Μάρτυς ένδοξε, διά Σταυρού απενέκρωσας, αγώσι δεσμεύσασα, τοίς σεπτοίς
σου ευσεβώς, Χριστόν δύναμιν έχουσα, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αιισέβαστον μνήμην σου.

Όσπερ προίκα πολύτιμον, τώ νυμφίω προσήγαγες, Αθληφόρε ένδοξε δήμον
άγιον, τοίς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οίς πίστει ετέλεσας, ανωτέρα καί ποιινών,
καί πυρός καταφλέγοντος, καί στρεβλώσεων, εν Χριστώ δεικνυμένη τώ τήν
νίκην, ουρανόθεν σοι παρθένε, θεουργικώς χορηγήσαντι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αθλητικήν οδεύσασα οδόν, προγονικήν εξέφυγες βουλήν, Μαρίνα
πανσεβάσμιε, καί ως μέν παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εισήλθες εις τάς
αυλάς τού Κυρίου σου, ως δέ μάρτυς ανδρεία, χάριν έλαβες απελαύνειν
πάσαν νόσον εξ ανθρώπων, Αλλά καί ημάς τούς υμνούντάς σε, ψυχικών
αλγηδόνων ελευθέρωσον, ταίς πρός Θεόν ικεσίαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά των Αποστόλων, καί πάντων των
Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ει βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην, καί Απόλυσις.

**Εις τήν Λειτουργίαν. Τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τής Αγίας η γ' καί ς'
Ωδή.**

Ο Απόστολος Πρός Γαλάτας

Αδελφοί, πρό τού ελθείν τήν πίστιν...

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω, ηκολούθει τώ Ιησού όχλος πολύς...

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΓ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αιμιλιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ενέδυσας Κύριε, τόν αθλοφόρον σου δύναμιν, τήν ἐξ ὕψους ἀήττητον, καί
τούτον ἐνίσχυσας, διά σέ βασάνους, ἐξ ἐχθρῶν ἀνόμων, ὑπενεγκεῖν
αθλητικῶς, καί μαρτυρίου στέφανον δέξασθαι, δι' οὐ ἡμῖν συγχώρησιν,
αμαρτημάτων κατάπεμψον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρόν οπλίσάμενος, ὁ αθλοφόρος σου Κύριε, καί σῶ ζήλω πυρούμενος,
ειδώλων ἐνέπρησε, τά τεμένη πάντα, καί τὰς παρατάξεις, τοῦ ἀρχεκάκου
καθελῶν, Αἰμιλιανός ὁ ἐνδοξος, βραβεῖα νίκης Δέσποτα, τήν βασιλείαν
ἀπείληφε, παρά σοῦ τήν οὐράνιον, καί πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Αστέρα υπέρλαμπρον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέδειξας, Αἰμιλιανόν τόν μάρτυρα,
οπλίτην τε ἀρίστον, δαδουχούντα πάσαν, νύν τήν οἰκουμένην,
θαυματουργαίς μυστικαῖς, καί αθεΐας σκότος ἐλαύνοντα, υφ' οὗ
φωταγωγούμενοι, θεοπρεπῶς ἀνυμνούμέν σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε,
καί πάντα τά τραύματα, καί τά ἔλκη ταύτης, τά ἐξ αμαρτίας, ἐναποκάθαρον
αγνή, καί τοῦ νοός μου στήσον τό ἄστατον, ὅπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν
μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καί ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν
δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τόν ἐκ σπλάγχχνων, αὐτῆς προελθόντα,
καί τό μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου
ποθεινότατον, μή ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό
ἐμόν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου
ο παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.**

Αἰμιλιανού μάρτυρος μέλπω κλέοος. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Αινέσωμεν σήμερον, τόν ἐπὶ πάντων Θεόν ἡμῶν, καί τούτου τόν Μάρτυρα,
ἀνευφημήσωμεν, ἐναθλήσαντα, νομίμως καί τῆς νίκης, τό στέφος ἀράμενον,
σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ἰσχύν ἐνδυσάμενος, τοῦ τήν ἡμῶν ἀγαθότητι, ἀσθένειαν ἐνδοξε, Μάρτυς
φορέσαντος, ἀπεγύμνωσας, ειδώλων ἀσθενείας, τό ἱμάτιον φρύαγμα,
θεομακάριστε.

Μονάδα τρισάριθμον, ενιζομένην ταυτότητι, αοίδιμε φύσεως, χαίρων εκήρυξας, καί πολύθεον, διέλυσας απάτην, αθλήσας στερρότατα, Αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ισχύς μου καί ύμνησις, καί φωτισμός τής καρδίας μου, υπάρχει πανάμωμε, Χριστός ο Κύριος, όν εκύησας, εν δύο ταίς ουσίαις, μιά υποστάσει δέ, κατανοούμενον.

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους

Λύχνος τοίς ποσί σου εγενήθη, καί φώς σου ταίς τρίβοις αληθώς, ο νόμος τού Θεού ημών, δι' ού καθυπεσκέλισας, παρανομούντων βήματα, μαρτυρικώς κλειζόμενος.

Ιθύνας νοός σου τάς πορείας πρός θείου θελήματος Σοφέ, λιμένα γαληνότατον, πολυθείας θάλασσαν, Κυματομένην πνεύματι, τής πονηρίας διέφυγες.

Αιμιλιανού τούς θείους άθλους, τήν πίστιν καί μέχρι τελευτής, ανδρείαν κατεπλάγησαν, Δυνάμεις αι ουράνιαι, όπως σαρκί τόν άσαρκον, ταπεινωθείς καταβέβληκε.

Θεοτοκίον

Νόμους τούς τής φύσεως λαθούσα, εν τώ υπέρ φύσιν τοκετώ, Παρθένος μετά γέννησιν, Παρθενομήτορ έμεινας, τόν πλαστοουργόν γάρ άχραντε, απάσης κτίσεως τέτοκας.

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξα σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Πυρπολούμενος, τώ θείω ζήλω, πύρ ομόδσυλον, ουκ επτοήθης, αλλ υπελθων αποήτω θελήματι, τήν αναφθείσαν πυράν ωλοκαύτωσαι, καί τώ Δεσπότη, ως θύμα προσήνεξαι, Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Παρθένον φυλάξας σε, ως πρό τού τόκου Μητέρα πανάμωμον, μόνος Κύριος, αυτόν εκτενώς ικέτευε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος, αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδινως εκλάμπσαντα, μητροπρεπώς,

θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! Τέκνον μου, πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Ο Θεού σε θείος έρως, παραδόξως ανέφλεξε, όθεν τών μαστίγων, τό πικρόν καί πυράν εκαρτέρησας, καί τούς θεούς τών αθέων ενεπύρισας, καί ψυχάς, Παμμάκαρ, τών πιστών κατεδρόσισας.

Υπερείδες τά παρόντα, διά μόνα τά μένοντα, καί τώ θείω πόθω, όλην την ψυχήν σου προσέδησας, τής ασεβείας τό κράτος όθεν έλυσας, αθλοφόρε Αιμιλιανέ αξιάγαστε.

Μίαν φύσιν μίαν δόξαν, τρισηλίου θεότητος, ευσεβώς δοξάζων, Αιμιλιανέ πρός τό στάδιον, ως στρατιώτης γενναίος εισελήλυθας, καί τόν δράκοντα, τόν ισχυρόν κατηδάφισας.

Θεοτοκίον

Αγιάσματός σε τόπον, τού ημάς αγιάσαντος, Παναγία Κόρη, μόνην ευρεθείσαν δοξάζομεν, δι' ού οι γήν κατοικούντες ουρανώθημεν, καί ζωής αληθινής ηξιώθημεν.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Ρανίσι κατέσβεσας, τών ιερών αιμάτων σου, Αιμιλιανέ πύρ αθείας, όθεν θαυμάτων πηγήν ανέβλυσας, λίμνας αναστέλλουσιν παθών, νόσους κατακλύζουσιν, καί βυθίζουσιν δαίμονας.

Ταθέντα σε τύπτεσθαι, ο δυσσεβής προσέταπεν, όθεν σπαραττόμενος τήν σάρκα, καί ταίς αικίαις τραυματιζόμενος, τού τραυματισθέντος εν Σταυρώ, πάθος εξεικόνισας, Αθλητά τό μακάριον.

Υπάρχων ανάπλεως, τών δωρεών τού Πνεύματος, νόσους ανιάτους θεραπεύεις, αρρωστημάτων παύεις τόν καύσωνα, πνεύματα διώκεις πονηρά, πάσι τοίς εν θλίψεσι, βοηθείς Αξιιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τρωθέντα με, τής αμαρτίας ίασαι, τώ δραστηκωτάτω σου φαρμάκω, η τόν Σωτήρα Χριστόν κυήσας, λόγχη τόν τρωθέντα δι' εμέ, Άχραντε καί τρώσαντα, τήν καρδίαν τού όφεως.

Ωδή ς'

Έλθον εις τά βάθη

Όλβιος καί πλήρης θείας δόξης, τώ μαρτυρίω Μάκαρ, εχρημάτισας καί μετ' Αγγέλων, τούς ουρανούς, κατοικείς δεόμενος, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Σώματος θνητού σύ ουκ εφείσω, αθανασίαν όθεν, διαμένουσιν

κατεκληρώσω, θανατωθεις, διά πόθον Ἐνδοξε, τού τά πάθη θανατώσαντος.

Μύρον αναβλύζει οἷα ρεῖθρον, ἡ τῶν λειψάνων θήκη, σοῦ πανόλβιε γενναίε Μάρτυς, καί καταργεῖ, τά δυσώδη πάντοτε, τῶν ἀνθρώπων ἀρρωστήματα.

Θεοτοκίον

Εὐα μέν ἐτρύγησε τού ξύλου, καρπόν θανατηφόρον, σύ δέ Πάναγνε ζωῆς τό ξύλον, καρπογονεῖς, οὐ ἡ γεύσις ἀπαντας, τοὺς θανόντας ἀνεζώωσεν.

Ο Ειρμός

«Ἦλθον εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τήν ζωήν μου ὡς φιλόανθρωπος».

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΗ' τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τού Ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανού.

Στίχοι

Αἰμιλιανός εἰς πυράν βεβλημένος,
Χριστῷ παραστάς, τέρπεται σὺν Ἀγγέλοις.
Ογδοάτη δεκάτῃ φλογί Αἰμιλιανός ἐβλήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, θεῆς καί Ουαλεντίνης.

Μνήμη τού ἁγίου μάρτυρος Υακίνθου τού ἐν Ἀμάστριδι.

Ο ἅγιος μάρτυς Μάρκελλος ἐν κραβάτῳ πυρακτωθέντι ἀπλωθεῖς τελειοῦται.

Οι ἅγιοι μάρτυρες Δάσιος καί Μάρων ξίφει τελειοῦνται.

Ο ὁσίος Παμβώ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ωδή ζ'

Ουκ ἐλάτρευσαν

Λαμπρυνόμενος, τῇ χάριτι Μακάριε, τού θείου Πνεύματος, τήν τῆς καμίνου πυράν, υπήλθες καί ἐψαλλες, Μάρτυς θεόπνευστε, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Πυρακτούμενος, τῷ ἔρωτι Μακάριε, τού ἐραστοῦ σου Χριστοῦ, τό πύρ οὐκ ἐπτηξας, ἐν ᾧ ὁροσιζόμενος, πνεύματι ἐψαλλες, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὁραιότητι, τῶν ἀθλῶν ἐξωμοίωσαι τοῖς ἀσωμάτοις Σοφέ, ωραιοτάτῳ Χριστῷ, μεθ' ὧν παριστάμενος, μέλπεις γηθόμενος, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων

Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Κυριώνυμε, Θεόνυμφε τό Χαίρέ σοι, πίστει κραυγάζομεν, καί γάρ εκύησας, χαράν ανεκκλάλητον, Χριστόν τόν Κύριον, ώ κραυγάζομεν, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί ευλογητός εί.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Λύσας τά σεβάσματα τής πλάνης, δεσμοίς αντί σου τόν κατεχόμενον, Πάνσοφε απέλυσας, καί πρός τό μαρτύριον, αυτοθελώς εχώρησας, βοών πανεύφημε, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευρέθην ιδού τοίς μή ζητούσι, μή επερωτώσιν επεφάνην δέ, έκραζες αοίδιμε, σύνετε παράνομοι, ως γάρ αρνίον άκακον, τυθήναι έσπευσας, Τόν Κύριον υμνείτε Κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο μέγας ημάς πρός ευωχίαν, Αιμιλιανός συνεκαλέσατο, προθείς ως εδέσματα, τά αυτού παλαίσματα, πνευματικώς τρυφήσωμεν, Πιστοί καί μέλψωμεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σταγόνα μοι όμβρισον ελέους, πηγήν τού ελέους η κυήσασα, καί τής αμαρτίας μου, ξήρανον ομβρήματα, καί τής ψυχής μου πράϋνον, άγρια κύματα, Παρθένε Θεοτόκε Μαρία, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδείν εφιέμενος, Θεού τήν άρρητον, ευφροσύνην καί τερπνότητα, πάντων τερπνών τών εν τώ βίω, ηδέως Κατεφρόνησας Ένδοξε, καί χαίρων τό μαρτύριον ήνυσας, όθεν σε πόθω μακαρίζομεν.

Ως θύμα οπτώμενος πυρί πανεύφημε, τού τυθέντος ώσπερ πρόβατον, θεία τραπέζη προσηνέχθης, οσμή πνευματική συντηρούμενος, καί, δόξης αληθούς αξιούμενος, όθεν σς πάντες μακαρίζομεν.

Σήμερον η μνήμη σου ημίν εξέλαμψεν, Αθλοφόρε υπέρ ήλιον, πάσαν ευφραίνουσα καρδίαν, πιστών τάς διανοίας φωτίζουσα, καί σκότος νοσημάτων διώκουσα, ήν επαξίως μακαρίζομεν.

Ἡ τῶν πρωτοτόκων ἐκλεκτὴ πμῆγυρις, συμπολίτην σε ἐκτήσατο, μάρτυρες πάντες σὺν αὐτοῖς σε, χορεύοντα ορώντες ἀγάλλονται, μεθ' ὧν τῶν μεμνημένων σου μέμνησο, Μεγαλομάρτυς μεγαλῶνυμε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῷ Πανύμνητε, τὸν ἐν σκότει πορευόμενον, δίδου μοι χεῖρα βοηθείας, τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον, παθῶν μου τὸ κλυδώνιον κόπασον, ἀπεγνωσμένων καταφύγιον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόκυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Οσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Δίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια ἀμφοτέρων τῶν Ἀγίων ἀνά τρία.

Στιχηρά τῆς Οσίας

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Εμφιλοσοφώτατα, τό τῆς ψυχῆς αυτοκίνητον, καὶ ἀθάνατον ἔδειξας, διό καί ἐσπούδασας, ἀμιγῆς κηλίδων, τῶν τῆς αμαρτίας, καὶ καθαρὰ ρύπου παντός, ἀπαλλαγῆναι δεσμῶν τοῦ σώματος, μηδένα σπῖλον ἔχουσα, μηδέ ρυτίδα θεόληπτε, ἀλλ' ἀγνή καὶ πανάμωμος, τῷ νυμφίῳ παρίστασθαι.

Ἄφθορον ἐτήρησας, τὴν παρθενίαν καὶ ἀσπίλον, καθαρῶς βιοτεύσασα, καὶ πλούτον δένειμας, τοῦ Χριστοῦ πληρούσα, τὴν νομοθεσίαν, ὧ ηκολούθησας τὴν γῆν, καταλιπούσα καὶ τὰ περίγεια, διό σοι τὰ ουράνια, καὶ ουρανὸν ἐχαρίσατο, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλη κατελάμπετο, φωτοειδεῖ σου τό πρόσωπον, καὶ θανούσης Πανεύφημε, Χριστοῦ σε δοξάσαντος, ὡς αὐτοῦ παρθένον, θεοειδεστάτην, ὡς ἐλεήμονα φαιδρὰν, ὡς συμπαθὴ τε καὶ θεορρήμονα, ζῶν γάρ τὴν ἰσάγγελον, ἐπὶ τῆς γῆς Πεπολίτευσαι, καὶ Θεῷ ευηρέστησας, διὰ βίου λαμπρότητος.

Στιχηρά τοῦ Οσίου

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Ως αστέρα παγκόσμιον, νοητῶς ανατείλαντα, τῷ τῆς Εκκλησίας σε στερεώματι, ανευφημούμεν μακάριε, ταῖς θεαῖς σου λάμπεσι, φωτιζόμενοι αεί, καί ψυχὴν καὶ διάνοιαν, οἱ τιμώντές σου, τὴν φωσφόρον ἡμέραν ετησίως, ἱερὲ θαυματοφόρε, τῶν μοναστῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ααρὼν ὡσπερ δεύτερος, τῷ τῆς ράβδου βλοστήματι, θεῖον ιεράτευμα Πάτερ γέγονας, καί ὡς Μωσῆς ὕδωρ Ὅσιε, ἐκ πέτρας ἐξήγαγες, ὡς Ἡλίας δὲ νεκρόν, προσευχὴ σου ἐξηγείρας, θαυμαζόμενος, τοῖς μεγίστοις σημείοις, καὶ ταῖς θεαῖς, λαμπρυνόμενος ευκλείαις, Δίε θεόφρον πανόλβιε.

Τὴν τοῦ πνεύματος ἔλλαμψιν, προφανῶς κληρωσάμενος, πονηρίας πνεύματα ἀπεδίωξας, καὶ ιερὸν φροντιστήριον, ψυχῶν κατεσκεύασας, ἐν ᾧ σώζεται πληθὺς, καθ' ἐκάστην τιμῶσά σου, τὰ μνημόσυνα, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, καὶ θαυμάτων, τὰ παράδοξα ἐν πίστει, Δίε Πατέρων τό καύχημα.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων με, τὸν ἀνάξιον, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιοσύσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρα ἐτάσεως, ἥς ἐπέτυχον, τῶν Ἀγίων οἱ δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνάς ἡ κυήσασα, τό ἀρνίον τό ἀκακόν, τό τὴν ἀμαρτίαν ἐλθόν ἰάσασθαι, παντός τοῦ κόσμου πανάμωμε, οἰκεῖω ἐν αἵματι, τό σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωώσαν τὰ σύμπαντα, συ με ἐνδυσον, γυμνωθέντα τῆς πάλαι ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Οσίας

Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, οσία Μακρίνα τό πνεύμά σου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβὼν γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Δίε τό πνεύμά σου.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ ἐπόμενοι δύο.

Ο κανών τῆς Αγίας, οὐ ἡ Ακροστιχίς.

Νύμφην αγνήν Χριστοῦ σε Μακρίνα στέφω.
Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Νυμφίον τόν άχραντον, τῆς τών ψυχών ωραιότητος, Μακρίνα πανένδοξε, όν επεπόθησας, όν ηγάπησας, εξ όλης τῆς καρδίας, φωτίσαι δυσώπησον, τούς ανυμνούντάς σε.

Υπάρχων η άβυσσος, τῆς υπέρ νούν αγαθότητος, Χριστέ σου τήν άσπιλον, νύμφην εδόξασας, τήν τώ έρωτι, τώ σώ καθηλουμένην, Μακρίναν τήν άμωμον, καί πανασίδιμον.

Μακρίνα πανεύφημε, τῆς παρθενίας τό καύχημα, θερμός διετήρησας, αδιαλώβητον, δι' ασκήσεως, τῆς σῆς καί πολιτείας, τήν σάρκα τώ πνεύματι, καθυποτάξασα.

Θεοτοκίον

Φωσφόρος ανέτειλεν, εν ταίς καρδίαις Πανάμωμε, τών πίστει τιμώντων σε, τήν Θεομύτορα, καί διηγάσεν, ημέρα σελασφόρος, Χριστός ο εκ μήτρας σου, λάμπας Θεόνυμφε.

Ο κανών τού Οσίου, φέρων Ακροστιχίδα.

Δόξης κροτώ σε τόν φερώνυμον μάκαρ. Ιωσήφ.

Ἦχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος

Διόλου, ταίς πρός τό θεión νεύσεσι, καλλωπιζόμενος, τόν σόν Σταυρόν ανέλαβες σοφέ, καί Χριστώ ηκολούθησας, τό τῆς σαρκός σου φρόνημα, Δίε νεκρώσας δι' ασκήσεως.

Ορθρίσας, πρός τόν τῆς δόξης άδυτον, Ἥλιον Όσιε, ολοφανής γεγένησαι αστήρ, καί πιστούς κατεφώτισας, τών αρετών μακάριε, καί τών θαυμάτων σου λαμπρότησι.

Ξενώσας, τόν λογισμόν σου Πάνσοφε, τών εν τώ κόσμω τερπνών, υπερκοσμίου δόξης εραστής, αληθέστατος γέγονας, μετά σαρκός τόν άσαρκον, καταπαλαίσας θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ηλίου τού νοητού Πανάμωμε, σκήνωμα γέγονας, ταίς θεϊκαίς λαμπρότησιν ημάς, ευσεβώς καταυγάσαντος, καί τήν αχλύν διώξαντος, τῆς αγνωσίας αιιπάρθενε.

Τῆς Οσίας

Ωδή γ' Ουκ εν σοφία

Ηγλαῖσμένη, καλλονή θεοσδώ καί χάριτι, καί Μαρτύρων ευκλεώς,
καταγομένη τό γένος Σεμνή, τόν τρόπον εξήλωσας, τούτων τόν ένθεον.

Νόμω τώ θείω, πειθαρχούσα Παρθένε κατέλιπες, τήν τού βίου ταραχήν, καί
τούς θορύβους διέφυγες, νηστείαις δεήσεσι, πόθω σχολάζουσα.

Αγιωσύνην, απαλών εξ ονύχων επόθησας, οφθαλμοίς τε μητρικοίς,
τετηρημένη διέμεινας, Μακρίνα πανάφθορος, καί παναμώμητος.

Θεοτοκίον

Γήν σε παρθένον, Παναγία Παρθένε γινώσκομεν, ως τόν στάχυν τῆς ζωῆς,
ημίν ασπόρως βλαστήσασα, δι' ού στηριζόμενοι, σέ μακαρίζομεν.

Τού Οσίου

Ευφραίνεται επί σοί

Ταίς θείαις μαρμαρυγαίς, καταστραπτόμενος φωστήρ γέγονας, φωταγωγών
πίστει σοι, τούς προσερχομένους μακάριε.

Ωδήγησας πρός ζωήν, τούς επομένους σοι καλώς Όσιε, τά τῆς σαρκός πάθη
γάρ, θεία δυναστεία ενέκρωσας.

Συνήφθης θεοπρεπώς, τοίς ουρανόις, επί γῆς βίον γάρ, αγγελικόν έζησας,
Δίε θεοφόρε Πατήρ ημών.

Θεοτοκίον

Ενώκησεν επί σοί, ο κατοικών τούς ουρανοús Άχραντε, όν εκτενώς αίτησαι,
σώσαι τάς ψυχάς τών υμνούντων σε

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου Ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα τῆς Οσίας

Έχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η άμωμος αμνάς, καί αγνή τώ Κυρίω, συνήφθης μυστικώς, εν σεμνότητι βίου,
τώ κάλλει τῆς χάριτος, σεαυτήν ωραΐσασα, όθεν είληφας, τών ιαμάτων τήν
χάριν, ιατρεύουσα, τά αρρωστήματα πάντα, δυνάμει τού Πνεύματος.

Τού Οσίου Έχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τώ Θεώ από βρέφους ανατεθείς, καί αυτώ μέχρι τέλους ακολουθών, Πατήρ
ημών Όσιε, χαρισμάτων τετύχηκας, καί τών δαιμόνων πλήθη, διώξας τή

χάριτι, εις τού Κυρίου αίνον, μονήν ωκοδόμησας, όθεν παραδόξως, καί νεκρούς ηξιώθης, εγείραι πανεύφημε, αδιστάκτω δεήσει σου, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ σάλω συνέχομαι τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως θερμήν αντίληψιν, καί σκέπην γινώσκων σε, τώ λιμένι προστρέχω, τής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ασπóρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τής πλευράς λογχευθείσης σου πλαστουργέ, τού τήν μήτραν αλόχευτον τήν εμήν, τηρήσαντος τώ τόκω σου, καί λογχεύσαντος τύραννον, αναπλάττις Εύαν, τήν θείαν ανάπλασιν, πλαστουργηθείς τή φύσει, Αδάμ πρώτου δεύτερος, όθεν αφυπνώσας, τόν φυσίζων ύπνον, ζωήν πάσι δέδωκας, ως εξ ύπνου γάρ ήγειρας, πάντας Λόγε υπνώσει σου, εμού δέ τήν καρδίαν δεινώς, κατελόγχευσας Τέκνον τώ πάθει σου, καί τή σή αφυπνώσει, ζωής με εστέρησας.

Τής Οσίας

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Νεκρωθείσα νύν τώ κόσμω, καί τού κόσμου τοίς πράγμασι, τώ Θεώ ζήν μόνω, πόθω θεϊκώ εδικαίωσας, τού σου νυμφίου τό κάλλος διασώζουσα, αδιάφθορον, καί καθαρόν Πανσεβάσμιε.

Η ζηλώσασα τήν θέκλαν, τήν σεπτήν πρωτομάρτυρα, καί τόν θείον ταύτης, βίον μιμουμένη τής πίστεως, εξ επιπνοίας ενθέου, ταύτης άνωθεν, καί τό όνομα, συμβολικώς υπεδέξατο.

Νυμφαγωγούσα παρθένους, σύ Μακρίνα προσήγαγες, τώ παρθένω Λόγω, τώ εκ τής Παρθένου εκλάμπαντι, τώ απαθεί γάρ οικείαν καί αρμόδιον, τήν απάθειαν, ταύταις σαφώς υπεδείκνυες.

Θεοτοκίον

Χαρισμάτων θεία ρείθρα, καί πηγαί τών ίάσεων, καί τού θείου πλούτου, αι διανομαί διαδίδονται, ζωαρχικής εκ παλάμης Θεονύμφευτε, τού τεχθέντος, εκ τής σής γαστρός χαριτώνυμε.

Τού Οσίου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Τή τού Πνεύματος αύλω λαμπαδουχία, τόν νούν σου φωτιζόμενος, σαρκός τήν απάτην, όνειρον λελόγισαι, τήν άνω σε μένουσαν, πόλιν θεοφόρε

σκοπούμενος.

Ομβροτόκος ως νεφέλη τή Βυζαντίδι, επιφανείς κατήρδευσας, ταύτην ταίς αρδείαις, τής διδασκαλίας σου, ψυχών φροντιστήριον, Δίε ανεγείρας λαμπρότατον.

Νεκρωθείς τή αμαρτία δι' εγκρατείας, νεκροίς τό ζήν δεδώρησαι, θεία συμμαχία, ύδωρ δέ ανέβλυσας ημίν κατανύξεως, Δίε τοίς τελούσι τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σε λυχνίαν τό θείον φέγγος, εν σή γαστρί βαστάσασαν, έγνωνεν, Παρθένε, όθεν δυσωπούμέν σε, φωτί σου καταύγασον, πάντων τās ψυχάς τών υμνούτων σε.

Τής Οσίας

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Ρυπωθήναι πάθεσι, τό κάλλος τό σεπτόν, τής ψυχής καί θεοειδές, ουκ ηνέσχου πάνσοφε, κάλλος τό άφραστον, τού σεπτού Νυμφίου σου, εννοούσα Καλλιπάρθενε.

Ισχυράν παράκλησιν, πλουτούσα τόν Χριστόν, ασφαλή τε καί αρραγή, τών παθών ενέκρωσας, τό πολυτάραχον, εκ νυκτός ορθρίζουσα, καί δοξάζουσα τόν Κύριον.

Σταθηράν ετήρησας, τήν γνώμην τώ Χριστώ, επ' αυτώ γάρ από γαστρός, επερρίφης άμωμε, ώ καί ανέθηκας, καί ψυχήν καί σώμά σου, εκ νεότητος ασκήσασα.

Θεοτοκίον

Τόν Χριστόν εγέννησας, τόν Κτίστην τού παντός, τόν ημάς πρός διαφθοράν, εκουσίως ρεύσαντας, αναμορφώσαντα, καί πρός δόξαν άφραστον, Θεομήτορ ανυψώσαντα.

Τού Οσίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Εν όρει Ιεράς, πολιτείας ιστάμενος, τών βάσεων τής καρδιάς, υπελύσω τά πάθη, καί τώ Θεώ ωμίλησας.

Ράβδου ως Ααρών, ξενοτρόπω βλαστήματι, γεγένησαι θεοφόρε, Ιερόν τού Δεσπότου, καί θείον Ιεράτευμα.

Ωθειών δωρεών, εκ Θεού δωρουμένων σοι! δικέλλη γάρ προσευχών σου, ύδωρ ζων εκ λαγόνων τής γής, Πάτερ εξήγαγες.

Θεοτοκίον

Νούς ουκ αγγελικός, ουκ ανθρώπινος δύναται, Πανάμωμε ερμηνεύσαι, τῆς φρικτῆς σου λοχείας, τό βάθος τό απόρρητον.

Τῆς Οσίας

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Ο πόθος, τού Χριστοῦ ενακμάζων σαφέστατα, τῇ διανοίᾳ σου πάσαν, ἀρετῆς ἰδέαν διαφερόντως, ἐμφυτεύει, καί εὐσεβείας θεία διδάγματα.

Ὑμνοῦσα, τόν Θεόν ταῖς ἀπαύστοις δεήσεσι, τήν καρτεράν ἐπεσπάσω παρ' αὐτοῦ Παρθένε ἐπικουρίαν, καί ἐνθέου, παρθενίας τήν χάριν ἀπείληφας.

Στεφάνω, τῶν χαρίτων Χριστός ἐστεφάνωσεν, ὡς καθάραν σε Παρθένον, καί χοροῦ παρθένων καθηγουμένην, καί θαλάμοις, οὐρανίοις θεόφρον ἐσκήνωσεν.

Θεοτοκίον

Ενώσει, τά τό πρίν διεστώτα συνέδραμε, δύο γάρ φύσεις ἀλλήλαις, ἠνωμένας ἔτεκες ἀπορρήτως, Θεόν Λόγον, ἀληθῶς σαρκωθέντα Πανάμωμε.

Τού Οσίου

Εἰρμός ο αὐτός

Ὑψωσας, πρὸς Θεόν τῆς καρδίας τόν ἔρωτα, καί ἐταπείνωσας πάθη, καί ὀφρύν δαιμόνων κατέβαλες, θεοφόρε, μοναστῶν ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Μαστίξας, ἐγκρατείας πληγαῖς Πάτερ Ὅσιε, γήν τῶν παθῶν ἐλυτρώσω, τῆς αὐτῶν δουλείας πλήθος ἀζύγων, καί μιγάδων, εὐσεβῶς ἐπομένων σοι ἔνδοξε.

Ὀλβιος, ἀρετῶν καί θαυμάτων λαμπρότησι, γεγεννημένος μετέβης, πρὸς τήν ἄνω πόλιν Δίε θεόφρον, καί πρεσβεύεις, λυτρωθῆναι κινδύνων τήν ποίμνην σου.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον, τῆς ψυχῆς μου τά πάθη πανάμωμε, ἡ τήν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἀπορρήτω λόγῳ κυήσασα, καί τόν νοῦν μου, ταρασσόμενον Κόρη εἰρήνευσον.

Ο Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά ἄνω ζητῶν

Ἀγνεῖα ψυχῆς, ἐνθέως οπλισάμενος, καί ἀπαυστον εὐχήν, ὡς λόγχην

χειρισάμενος, κραταιώς διέκοψας, τών δαιμόνων Δίε τās φάλαγγας,
θαυματοργέ Πατήρ ημών, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Πώς επαινέσω τούς σούς αγώνας, Όσιε Πάτερ, ο τάλας; τών δακρύων δέ
πώς τό πέλαγος εξερεύξομαι; σύ γάρ τώ βίω ενδιαπρέπων, τών Αγγέλων
κατέλαβες τήν χορείαν, πάντα σχεδόν τά πάθη εγκρατεία νεκρώσας σοφέ, καί
σάρκα δουλαγωγήσας, καθυπέταξας ταύτην τώ πνεύματι, ευχήν δέ έχων ως
μάχαιραν, τόν τού σκότους προστάτην κατέβαλες, πρεσβεύων απαύστως
υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής οσίας Μακρίνης, αδελφής τού
Μεγάλου Βασιλείου.

Στίχοι

Φρονούσ' αδελφά τοίς αδελφοίς Μακρίνα,
Τούτοις αδελφά συγκατοικείς καί πόλον.
Τή δ' ενάτη δεκάτη Μακρίναν νόες ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δίου τού
θαυματοργού.

Στίχοι

Γεύη τελευτής καί σύ, παμμάκαρ Δίε,
Ένδοξε κλήσιν, αλλά καί πράξιν πλέον.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι τέσσαρες συνασκηταί εν ειρήνη τελειούνται.

Μνήμη τού εν αγίοις πατρός ημών Θεοδώρου, τού κατά τήν Λαύραν τού
αγίου Σάββα ασκήσαντος, καί έπειτα αρχιεπισκόπου Εδέσσης γεγονότος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Οσίας

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Μόνον ποθούσα τόν Χριστόν, καί τελειοτάτης αγάπης, ως τετρωμένη
προφανώς, ανεβόας, Δραμούμαι οπίσω σου, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο
τών Πατέρων ευλογητός εί.

Απωσαμένη τών παθών, τās πολυταράχους κινήσεις, τής απαθείας τόν
φαιδρόν, ενεδύσω χιτώνα κραυγάζουσα, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Καταλαβούσα τήν οφρύν, τήν θηριωδώς επηρμένην, τού αρχεκάκου
δυσμενούς, τό βραβείον τής νίκης απείληφας, Αξιάγαστε ψάλλουσα, ο Θεός ο

τών Πατέρων ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ρήξον πταισμάτων τάς σειράς, τή σή μητρική παρρησία, τών ευσεβώς τε καί πιστώς, μελωδολυντων τώ τόκῳ σου Πάναγνε, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εἶ.

Τού Οσίου

Εν τή καμίνῳ

Μονήν Τριάδος, τήν σήν καρδίαν απετέλεσας, ὅθεν μοναστῶν ἀνήγειρας ευαγές, θεοφόρε φροντιστήριον, Ευλογημένος εἶ ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Αναστομώσας, σοῦ τήν πηγὴν τών θαυμάτων Πάτερ Ὅσιε, ὕδωρ σωτηρίας ἐβλυσας, τοῖς πιστῶς εκτελούσί σου τήν κοίμησιν, Δίε θαυμάσιε, τών μοναστῶν φωστήρ διαυγέστατε.

Κατακοσμήσας, ταῖς ἀρεταῖς τόν βίον σου γέγονας, ὅλος φωταυγής, καί στύλος φωτειδής, τών ψαλλόντων προηγούμενος, Ευλογημένος εἶ ἐν τῷ νῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Αγιωτέραν, τών Χερουβὶμ σέ ἀπειργάσατο κόρη, ο Θεός ο Ἅγιος εμφανῶς, ἀγιάζων τοὺς κραυγάζοντας, Ευλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τῆς Οσίας

Ὡδή η'

Παῖδας ευαγεῖς

Ἱεροπρεπεῖ σου πολιτεία, καί βίῳ κεκαθαρμένῳ διαπρέπουσα, ἄσυλον ἀνάθημα, κάλλος τε ἀπόθετον, θεοειδές ἀγλαΐσμα, ὠφθης Πανεύφημε, τόν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καί υπερυψοῦτε, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέκρωσιν παθῶν ἐνδεδυμένη, πρὸς θεῖαν ἀθανασίαν μεταβέβηκας, ἀριστα διδάξασα, καί φιλοσοφώτατα, τό τῆς ψυχῆς ἀθάνατον, καί αυτοκίνητον, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴγλη τριλαμπούς φωτοχυσίας, τόν νοῦν λαμπομένη καί τό πρόσωπον, ὕπνωσας Πανόλβιε, ὕπνον τόν μακάριον, μετ' ευφροσύνης βλέπουσα τόν σοί ποθούμενον, καί Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν κιβωτόν τήν παναγίαν, τήν επισκιαζομένην θείῳ Πνεύματι, τήν τόν προαιώνιον, Λόγον καί αἶδιον, δι' ευσπλαγχνίαν ἀφατον, ἐνανθρωπήσαντα, τεκούσαν Θεομήτορ, ὑμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τού Οσίου

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ράβδου σου βλαστήματι Θεός τήν σήν κατάκαρπον, ψυχὴν ἐδήλου Σοφέ, καταφυτεύουσαν ἐγκάρπα, λογικά φυτά θεία ροπή, ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, τῶν μοναστῶν τήν πληθύν, τῶν βοώντων, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ο νοῦς σου ταῖς θείαις καλλοναῖς, καταστραπτόμενος, ωραῖος πέφυκε, καί νύν τό ἐσχατον ἐφθασε, τῶν καλῶν ὡς καθαρῶτατος, θέσει θεούμενος αεί, καί μέλπων πάντοτε, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἴνα σε φωναῖς χαρμονικῶς, πανηγυρίζοντες, Δίε γεραίρωμεν, σώσον τήν ποιήμνην σου πάντοτε, τήν σήν μνήμην εορτάζουσιν, καί καθοδηγεῖ πρὸς Θεοῦ, εἰσόδους ψάλλουσιν, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὡφθης πλατυτέρα ουρανῶν, Θεὸν χωρήσασα, Μαρία πάναγνε, ὃν καθικέτευε Δέσποινα, τῶν παθῶν τῶν συνεχόντων με, καί τῆς μελλούσης φοβεράς δίκης με ρύσασθαι, τόν βοώντα, Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραιυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τῆς Οσίας

Ὡδή θ'

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Τό ἔλεος ὄντως τοῦ Θεοῦ τό πλούσιον, μιμουμένη διετέλεσας, τρέφουσα πάντας τοὺς πενία, καταπεπονημένους πανεύφημε, ἐντεῦθεν ὁ ἐλεήμων ἐδόξασε, σέ τήν φανείσαν ἐλεήμονα.

Ενώπιον ἑστῆς τοῦ Θεοῦ Πανένδοξε, φωτοφόρον φῶς γάρ γέγονας, βίῳ καί λόγῳ κοσμουμένη, καί τοῖς παντοδαποῖς προτερήμασι, καί γένους τήν εὐδοξίαν λαμπρύνουσα, ταῖς υπερτάταις ἀναβάσεσι.

Φανότατον ὠκήσας παστόν, καί θάλαμον, ὦ Μακρίνα ἐπουράνιον, ἐνθα παρθένη γενομένη, σὺν τοῖς Ἀχιερεύσι συγγόνιοις σου, δυσώπει παρρησίᾳ τόν Κύριον πάντας, σωθῆναι τοὺς υμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Ὡραῖος ἐν κάλλει ὁ καρπὸς καί ἐκλαμπρος, παρὰ πάντας τῆς κοιλίας σου, σὺ γάρ Παρθένη Θεοτόκε, Θεὸν σεσαρκωμένον ἐγέννησας, φανέντα εἰς τό σώσαι τόν ἄνθρωπον, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τού Οσίου

Λίθος αχειρότμητος όρους

Σέ τών αρετών ευμορφία, Πάτερ ως Άγγελον φανέντα, καί πρόσ ουρανούς αναπτάντα, κεχρυσωμένας έχοντα πτέρυγας, περιχαρώς γεραίρομεν, καί ευσεβώς εγκωμιάζομεν.

Ήλιος πολύφωτος ώσπερ, εκ τής Εώας ανατείλας, Δίε Πανταχού τās ακτίνας, τών άρετών τε καί τών θαυμάτων σου, περιφανώς εξήπλωσας, φωταγωγών κόσμου τά πέρατα.

Φέγγος πρόσ ανέσπερον Πάτερ, φωτοειδής γεγεννημένος, τή τών αρετών φωταυγία, μετέβης χαίρων καί κατεσκήνωσας, όπου Οσίων πνεύματα, υπέρ τής ποιίμνης σου δεόμενος.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν κόσμον μετά δόξης, έχων δυσωπούσάν σε Λόγε, τήν Θεοτόκον τήν αιειπάρθενον, τά τών Αγγέλων τάγματα, καί τών Οσίων τήν ομήγυριν.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ενδόξου Προφήτου Ηλιού τού Θεσβίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο τόν Θεσβίτην Ηλίαν, πυρίνω άρματι, από τής γής οικτίρμον, μεταθέμενος Λόγε, ταίς τούτου ικεσίαις, σώσον ημάς τούς πιστώς σε δοξάζοντας, καί τήν αυτού εκτελούντας χαρμονικώς, θείαν μνήμην καί σεβάσμιον. (Δίς)

Ου συσσεισμών αλλ' εν αύρα, λεπτή τεθέασαι, Θεού τήν παρουσίαν, Ήλιού θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι, άρματι δέ, εποχούμενος τέθριππος, τόν ουρανόν διίππτεύεις ξενοπρεπώς, θαυμαζόμενος θεόπνευστε. (Δίς)

Τούς Ιερείς τής αισχύνης, ξίφει κατέσφαξας, τόν ουρανόν τή γλώττη, επί γής

τού μή βρέχειν, επέσχεσ ζήλω θείω πυρπολυθείς, Ελισαίον δέ έπλησας, τής
μηλωτής επιδόσει διπλής σοφέ, Ηλίου ενθέου χάριτος. (Δίς)

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Βυζαντίου

Δεύτε τών ορθοδόξων τό σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, εν τώ
πανσέπτω ναώ τών θεηγόρων Προφητών, ψαλμικώς άσωμεν εναρμόνιον
μέλος, τώ τούτους δοξάσαντι, Χριστώ τώ Θεώ ημών, καί εν χαρά καί
αγαλλιάσει αναβοήσωμεν, Χαίροις επίγειε άγγελε, καί ουράνιε άνθρωπε, Ηλία
μεγαλώνυμε, Χαίροις ο διπλήν τήν χάριν Παρά Θεού κομισάμενος, Ελισαίε
πανσεβάσμιε, Χαίρετε αντιλήπτορες θερμοί, καί προστάται καί ιατροί, τών
ψυχών καί τών σωμάτων τού φιλοχρίστου λαού, από πάσης προσβολής
εναντίας καί περιστάσεως, καί παντοίων κινδύνων λυτρώσασθε, τούς πιστώς
εκτελούντας, τήν πανέορτον μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον
τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός, εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου
τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει
γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν
δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή
παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος. Τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Βασιλειών γ' τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 17, 1-24)

Εγένετο λόγος Κυρίου πρός Ηλίου τόν Προφήτην, καί είπε πρός Αχαάβ, Ζή
Κύριος ο Θεός τών δυνάμεων, ο Θεός Ισραήλ ώ παρέστην ενώπιον αυτού
σήμερον, ει έσται τά έτη ταύτα δρόσος καί υετός, εί μή διά στόματός μου. Καί
εγένετο ρήμα Κυρίου πρός Ηλιου, λέγον, Πορεύου εντεύθεν κατ' ανατολάς,
καί κρύβηθι εν τώ χειμάρρῳ Χορράθ, τώ επί προσώπου Ιορδάνου, καί έσται
εκ τού χειμάρρου πίεσαι ύδωρ, καί τοίς κόραξιν εντελούμαι τού διατρέφειν σε
εκεί. Καί επορεύθη, καί εκάθισεν εν τώ χειμάρρῳ Χορράθ, επί πρόσωπον τού
Ιορδάνου, καί οι κόρακες έφερον αυτώ άρτους τό πρωϊ, καί κρέας τό δείλης,
καί εκ τού χειμάρρου έπινεν ύδωρ. Καί εγένετο μεθ' ημέρας, καί εξηράνθη ο
χείμαρρος, ότι ουκ εγένετο υετός επί τής γής. Καί εγένετο ρήμα Κυρίου πρός
Ηλιού, λέγων, Ανάστηθι καί πορεύηθι εις Σαρεφθά τής Σιδωνίας, καί καθίση
εκεί, καί ιδού εντελούμαι γυναικί χήρα τού διατρέφειν σε. Καί ανέστη, καί
επορεύθη εις Σαρεφθά, εις τόν πυλώνα τής πόλεως. Καί ιδού εκεί γυνή χήρα
συνέλεγε ξύλα, καί εβόησεν Ηλιού οπίσω αυτής, καί είπεν αυτή. Λάβε δή μοι
ολίγον ύδωρ εις άγγος, καί πίομαι. Καί επορεύθη λαβείν. Καί εβόησεν Ηλιού
Οπίσω αυτής, καί είπε. Λήψη δή μοι καί ψωμόν άρτου εν τή χειρί σου. Καί
είπεν η γυνή, Ζή Κύριος ο Θεός σου, εί έστι μοι εγκρυφίας, αλλ' ή όσον δράξ
αλεύρου εν τή υδρία, ηκαί ολίγον έλαιον εν τώ καμψάκη, καί ιδού συλλέγω
δύο ξυλάρια, καί εισελεύσομαι, καί ποιήσω αυτό εμαυτή καί τοίς τέκνοις μου,
καί φαγόμεθα καί αποθανούμεθα. Καί είπεν Ηλιού πρός αυτήν, θάρσει,

είσελθε, καί ποιήσον κατά τό ρήμά σου, αλλά ποιήσόν μοι εκείθεν εγκρυφίαν μικρόν εν πρώτοις, καί εξοίσεις μοι, σεαυτή δὴ καί τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ, Ἡ υδρία τοῦ αλεύρου οὐκ ἐκλείπει καί ὁ καμψάκης τοῦ ελαίου οὐκ ἐλαττονήσκει ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τόν Θεόν υετόν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καί ἐπορεύθη ἡ γυνή, καί ἐποίησε κατά τό ρήμα Ἡλιοῦ, καί ἤσθιεν αὐτός καί αὐτή, καί τὰ τέκνα αὐτῆς. Καί ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ υδρία τοῦ αλεύρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ελαίου οὐκ ἐλαττονήθη, κατά τό ρήμα Κυρίου, ὁ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἡλιοῦ. Καί ἐγένετο μετὰ τὰ ρήματα ταῦτα, καί ἡ ῥώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς, τῆς κυρίας τοῦ οἴκου, καί ἡ ἀρρωστία αὐτοῦ κραταιὰ σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα. Καί εἶπεν ἡ γυνή πρὸς Ἡλιοῦ, τί ἐμοὶ καί σοί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἰσῆλθες πρὸς με τοῦ ἀναμνήσαι τὰς ἀμαρτίας μου, καί θανατώσαι τόν υἱόν μου; Καί εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς αὐτήν. Δός μοι τόν υἱόν σου. Καί ἔλαβεν αὐτόν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καί ἀνήνεγκεν αὐτόν ἐπὶ τό ὑπερώον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καί ἐκοίμισεν αὐτόν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καί ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ, καί εἶπεν. Οἱμοὶ! Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκάκωσας τοῦ θανατώσαι τόν υἱόν αὐτῆς, Καί ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καί ἐπεκαλέσατο τόν κυριον, καί εἶπε, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καί ἐγένετο οὕτω, καί ἀνεβόησε, καί ἤκουσε Κύριος ἐμφωνή Ἡλιοῦ, καί ἐπεστράφη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου πρὸς ἐγκατον αὐτοῦ, καί ἔζησε. Καί ἔλαβεν Ἡλίας τό παιδάριον, καί κατήγαγεν αὐτό ἀπὸ τοῦ ὑπερώου εἰς τόν οἶκον, καί ἔδωκεν αὐτό τῇ μητρί αὐτοῦ, καί εἶπεν Ἡλιοῦ, Βλέπε, ζή ὁ υἱός σου. Καί εἶπεν ἡ γυνή πρὸς Ἡλιοῦ, Ἰδοὺ τοῦτο ἐγνώκα, ὅτι σὺ ἄνθρωπος εἶ τοῦ Θεοῦ, καί ρήμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Βασιλειῶν γ' τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 18, 1, 17-46 & 19, 1-16)

Εγένετο ρήμα Κυρίου πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Θεσβίτην ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τρίτῳ, λέγον, Πορεύθητι, καί ὀφθητι τῷ Ἀχαάβ, καί δώσω τόν υετόν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Καί ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἀχαάβ τόν Ἡλιοῦ, καί εἶπε πρὸς αὐτόν. Σὺ εἶ αὐτός ὁ διαστρέφων τόν Ἰσραήλ; Καί εἶπεν Ἡλιοῦ. Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τόν Ἰσραήλ, ἀλλ' ἡ σὺ, καί ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν, καί ἐπορεύθητε ὀπίσω τοῦ Βάαλ. Καί νῦν ἀπόστειλον, καί συνάθροισον πρὸς με πάντα, Ἰσραὴλ εἰς τό ὄρος τό Καρμήλιον, καί τοὺς προφῆτας τοῦ Βάαλ, τετρακοσίους καί πεντήκοντα, καί τοὺς προφῆτας τῶν ἀλσῶν τετρακοσίους, ἐσθίοντας τράπεζαν ἰεζάβελ. Καί ἀπέστειλεν Ἀχαάβ εἰς πάντα Ἰσραὴλ, καί ἐπισυνήγαγε πάντας τοὺς προφῆτας εἰς τό ὄρος τό Καρμήλιον. Καί εἶπεν αὐτοῖς Ἡλιοῦ. Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ὑμῶν. Εἴ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ, εἰ δέ ὁ Βάαλ αὐτός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Καί εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς τόν λαόν. Εγὼ ὑπολέλειμμαι προφήτης τοῦ Κυρίου μονώτατος, καί οἱ προφῆται τοῦ ἄλσους σφόδρα πολλοί. Δότωσαν οὖν ἡμῖν δύο βόας καί ἐκλεξάσθωσαν ἑαυτοῖς τόν ἕνα, καί μελισάτωσαν, καί ἐπιθέτωσαν ἐπὶ τῶν ξύλων, καί πύρ μὴ ἐπιθέτωσαν. Καί ἐγὼ ποιήσω τόν βούν τόν ἄλλον, καί πύρ μὴ ἐπιθῶ. Καί βοάτε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὑμῶν καί ἐγὼ ἐπικαλέσομαι ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου

τού Θεού μου. Καί ἔσται ὁ Θεός ὃς ἂν ἀκούσῃ ἐν πυρί, οὗτος Θεός. Καί ἀπεκρίθη πᾶς ὁ λαός καί εἶπε, καλόν τό ρῆμα, ὃ ἐλάλησας σήμερον. Καί εἶπεν Ἡλιοῦ τοῖς προφήταις τῆς αἰσχυνης, Ἐκλέξασθε ἐαυτοῖς τὸν μόσχον τὸν ἓνα, καί ποιήσατε πρῶτοι, καί επικαλεῖσθε ἐν ὀνόματι Θεοῦ ὑμῶν, καί πῦρ μὴ ἐπιθήτε. Καί ἔλαβον τὸν μόσχον, καί ἐποίησαν οὕτω, καί ἐπεκάλουν τὸ ὄνομα τοῦ Βάαλ ἐκ πρωΐας ἕως μεσημβρίας, λέγοντες. Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Βάαλ, ἐπάκουσον ἡμῶν, καί οὐκ ἦν φωνή, καί οὐκ ἦν ἀκρόασις, καί διέτρεχον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, οὐ ἐποίησαν. Καί ἐγένετο μεσημβρία, καί ἐμυκτήρισεν αὐτοὺς Ἡλιοῦ ὁ Θεσβίτης, καί εἶπεν. Επικαλεῖσθε ἐν φωνῇ μεγάλη, ὅτι ἀδολεσχία ἐστὶ τῷ Θεῷ ὑμῶν. Καί ἐγένετο, ὡς ὁ καιρὸς ἔστη τοῦ ἀναβῆναι τὴν θυσίαν, καί οὐκ ἦν, ἐλάλησεν Ἡλιοῦ ὁ Θεσβίτης πρὸς τοὺς προφήτας τῶν προσοχθισμάτων, λέγων. Μετάστητε ἀπὸ τοῦ νῦν, καί ἐγὼ ποιήσω τὸ ὀλοκαύτωμά μου. Καί εἶπεν Ἡλιοῦ πρὸς τὸν λαόν, Προσαγάγετε πρὸς με, καί προσήγαγε πρὸς αὐτὸν πᾶς ὁ λαός. Καί ἔλαβεν Ἡλιοῦ δώδεκα λίθους κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν Κύριος, λέγων, Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου. Καί ὠκοδόμησε τοὺς λίθους, καί ἰάσατο τὸ θυσιαστήριον Κυρίου τὸ κατεσκαμμένον, καί ἐποίησε θαλαά, χωρούσαν δύο μετρητάς σπέρματος κύκλωθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Καί ἐπέθηκε τὰς σχίδας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὃ ἐποίησε, καί ἐμέλισε τὸ ὀλοκαύτωμα, καί ἐπέθηκεν εἰς τὰς σχίδας, καί ἐστοίβασεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καί εἶπεν Ἡλιοῦ. Λάβετέ μοι δύο ὑδρίας ὕδατος, καί ἐπιχεέτωσαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐπὶ τὸ ὀλοκαύτωμα καί ἐπὶ τὰς σχίδας. Καί εἶπεν, Δευτερώσατε, καί ἐδευτέρωσαν. Τρισσεύσατε, καί ἐτρίσευσαν. Καί διεπορεύετο τὸ ὕδωρ κύκλῳ τοῦ θυσιαστηρίου, καί τὴν θαλαά ἐπλησεν ὕδατος, καί ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καί εἶπε, Κύριε ὁ Θεός, Ἀβραάμ, καί Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί. Καί γνώτωσαν ὁ λαός οὗτος, ὅτι σύ εἶ ὁ μόνος Κύριος, ὁ Θεός Ἰσραὴλ, καί ἐγὼ δούλος σός, καί διὰ σέ πεποίηκα ταῦτα πάντα, καί σύ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Καί ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καί κατέφαγε τὸ ὀλοκαύτωμα καί τὰς σχίδας, καί τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ θαλαά, καί τοὺς λίθους, καί τὸν χοῦν ἐξέλειξε τὸ πῦρ. Καί ἔπεσε πᾶς ὁ λαός ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καί εἶπεν, Ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός. Καί εἶπε Ἡλιοῦ πρὸς τὸν λαόν. Συλλάβετε τοὺς προφήτας τοῦ Βάαλ, μηδεὶς σωθῆτω ἐξ αὐτῶν. Καί συνέλαβον αὐτοὺς, καί κατήγαγεν αὐτοὺς Ἡλιοῦ εἰς τὸν χειμάρρουν Κισσών, καί ἐκεῖ αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Καί εἶπεν Ἡλιοῦ μετὰ ταῦτα τῷ Ἀχαάβ. Φωνή ποδῶν τοῦ υετοῦ, ζεύξον τὸ ἄρμα σου καί κατάβηθι, μὴ καταλάβῃ σε ὁ υετός. Καί Ἡλιοῦ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Κάρμηλον, καί ἔκυπεν ἐπὶ τὴν γῆν, καί ἔθηκε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ, καί ἠύξατο πρὸς Κύριον. Καί ὁ ουρανὸς συνεσκότασεν ἐν νεφέλαις, καί πνεύματι, καί ἐγένετο υετός μέγας. Καί ἐπορεύετο Ἀχαάβ ἕως Ἰερσάελ. Καί ἀνήγγειλεν Ἀχαάβ Ἰεζάβελ τὴν γυναικὴν αὐτοῦ πάντα, ὅσα ἐποίησεν Ἡλιοῦ, καί ἀπέστειλεν Ἰεζάβελ πρὸς Ἡλιοῦ, καί εἶπεν. Αὐριον θύσομαι τὴν ψυχὴν σου ὡς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Καί ἤκουσεν Ἡλιοῦ καί ἐφοβήθη. Καί ἀνέστη καί ἀπήλθε κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καί ἔρχεται εἰς Βηρσαβεέ, γῆν Ἰούδα καί ἀφήκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καί αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας καὶ ἦλθε, καί ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καί ἐκοιμήθη καὶ ὑπνῶσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν,

καί ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ, καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι φάγε καί πίε, ὅτι πολλή ἀπὸ σοῦ ἡ οδός. Καί ἐπέβλεψεν Ἡλιοῦ, καί ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ολυρίτης, καί καμψάκης ὕδατος. Καί ἀνέστη καί ἔφαγε καί ἔπινε, καί ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καί ἐπέστρεψε ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καί ἤψατο αὐτοῦ καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι, φάγε καί πίε ὅτι πολλή ἀπὸ σοῦ ἡ οδός. Καί ἀνέστη καί ἔφαγε καί ἔπινε, καί ἐπορεύθη, ἐν τῇ ἰσχυΐ τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὁρους Χωρήβ, καί εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καί κατέλυσεν ἐκεῖ. Καί ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καί εἶπε, Τί σύ ἐνταύθα; Καί εἶπεν Ἡλιοῦ. Ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καί τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ρομφαίᾳ, καί υπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, καί ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν. Καί εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν. Πορεύου καί ἀνάστρεφε εἰς τὴν οδὸν σου, καί ἕξεις εἰς οδὸν ἐρήμου Δαμασκού, καί κρίσεις τὸν Ἑλισαιέ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, εἰς προφήτην.

Βασιλειῶν γ' τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 19, 19-21 & Δ' Βασ. 2, 1, 6-14)

Ἐγένετο ἡμέρα, καί εὐρίσκει Ἡλιοῦ τὸν Ἑλισαιέ υἱὸν Σαφάτ, Καί αὐτὸς ἠροτρία ἐν βουσί. Καί ἀπήλθεν Ἡλιοῦ ἐπ' αὐτόν, καί ἐπέρριψε τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καί κατέλιπεν Ἑλισαιέ τοὺς βόας καί ἔδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ, καί ἐλειτούργει αὐτῷ. Καί ἐγένετο, ἐν τῷ ἀνάγειν τὸν Κύριον Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, καί ἐπορεύθη Ἡλιοῦ καί Ἑλισαιέ ἐν Γαλγάλοις. Καί εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἑλισαιέ. Κάθου δὴ ἐνταύθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καί εἶπεν Ἑλισαιέ, Ζή Κύριος καί ζή ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καί ἐπορεύθησαν ἀμφότεροι. καί πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προφητῶν ἦλθον, καί ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν, ἀμφότεροι δὲ ἔστησαν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην. Καί ἔλαβεν Ἡλίας τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καί εἴλησεν αὐτήν, καί ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καί διηρέθη τὸ ὕδωρ ἐνθεν καί ἐνθεν, καί διέβησαν ἀμφότεροι διὰ ξηράς. Καί ἐγένετο, ὡς διήλθον, εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἑλισαιέ. Αἰτήσόν με τί ποιήσω σοι, πρὶν ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. Καί εἶπεν Ἑλισαιέ. Γενηθήτω δὴ τὸ πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δισσῶς ἐπ' ἐμέ. Καί εἶπεν Ἡλίας, ἐσκήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν ἐάν ἴδῃς με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοι οὕτως, ἐάν δέ μή, ἴδῃς, οὐ μὴ γένηται. Καί ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καί λαλούντων, καί ἰδοὺ ἄρμα πυρός καί ἵπποι πυρός, καί διεχώρισεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καί ἀνελήφθη Ἡλίας ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καί Ἑλισαιέ ἑώρα, καί αὐτὸς ἐβόα. Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ, καί ἱππεὺς αὐτοῦ, καί οὐκ εἶδεν αὐτόν οὐκ ἔτι, καί ἐκράτησεν Ἑλισαιέ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καί ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ Ἑλισαιέ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καί ἐπέστρεψεν Ἑλισαιέ καί ἔστη ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου. Καί ἔλαβεν Ἑλισαιέ τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καί ἐπάταξε τὰ ὕδατα καί οὐ διηρέθη. Καί εἶπεν Ἑλισαιέ. Πού δὴ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφώ. Καί οὕτως ἐπάταξε τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καί διηρέθη τὰ ὕδατα καί διήλθε διὰ ξηράς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Γερμανού

Ηλίας ο ζηλωτής, καί τών παθών αυτοκράτωρ, αεροβάτης εδέρκετο σήμερον, τῆς παγκοσμίου μνητῆς σωτηρίας προχειριζόμενος, Ὡ δόξης ακραιφνούς, ἤς ηξίωται ο υψιπέτης Προφήτης, καί Προφητῶν εξαίρετον εγκαλλώπισμα! οὗτος γάρ ἐν σώματι ἄγγελος, καί ἄσαρκος ἄνθρωπος δέδεικται τοῖς κατορθώμασιν, Ὅν ἐπαινούντες εἰπώμεν, Ἀντιλαβοῦ ἡμῶν σοφέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ο αὐτός

Δαυϊτικῶς σήμερον πιστοί, τόν Προφήτην Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Ἠλίαν τόν Θεσβίτην, καί ζηλωτήν τόν υπέρλαμπρον, οὗτος γάρ ἐν τῇ γλώσση τόν ουρανόν ὡς σίδηρον ἐχάλκευσε, καί τήν γῆν τήν ἐγκαρπον, ἀκαρπον ἐποίησεν, Ὡ τοῦ θαύματος! ο πῆλινος ἄνθρωπος, ουρανοῦς τοῦ δοῦναι υετόν οὐκ εἶασεν, Ὡ τοῦ θαύματος! ο φθαρτός ἄνθρωπος, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται, καί ουρανοῦς ἀνατρέχει ἐν πυρίνῳ ἄρματι, τῇ μηλωτῇ Ελισαίῳ διπλῆς τήν χάριν χαριζόμενος, Βασιλεῖς ἐλέγχει, καί λαόν ἀπειθῇ λιμῷ διαφθείρει, Τούς ιερεῖς τῆς αἰσχύνῃς πάντας κατήσχυνε, καί τῆς χήρας τόν υἱόν λόγῳ ἀνέστησεν, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ διαφύλαξον τοὺς ὀρθοδόξους Βασιλεῖς ἡμῶν, καί τά τῆς νίκῃς τρόπαια κατὰ βαρβάρων αὐτοῖς δώρησαι.

Ο αὐτός Γερμανού

Πνευματικοῖς ἄσμασι τοὺς Προφήτας τοῦ Χριστοῦ ἅπαντες ευφημήσωμεν, Ἠλίας γάρ ο Θεσβίτης, ουρανοδρόμος γέγονε, καί μηλωτῇ Ελισαίῳ, τήν χάριν ἐδέξατο διπλὴν παρὰ Θεοῦ, καί φωστήρες φαιδροί τῇ οἰκουμένη ἀνεδείχθησαν, πρεσβεύοντες ἀπαύστως υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Φωστήρες ἀνέτειλαν τῇ οἰκουμένη δύο παμφαεῖς Ἠλίας καί Ελισαῖος, ο μὲν θείῳ λόγῳ, ουρανοῦς σταγόνας ἀπεκλείσε, καί βασιλεῖς διήλεγξεν, ἄρματι δὲ πυρίνῳ εἰς ουρανοῦς ἀνήλθεν, ο δέ, ἀτεκνούντα ἰάσατο ὕδατα, καί διπλὴν δεξάμενος χάριν, Ἰορδάνου τά ρεῖθρα ἐπέζευσεν, καί νῦν μετ' Ἀγγέλων χορεύοντες, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός Τοῦ αὐτοῦ

Τό ἐξάραν ἄρμα σε πυρφόρον, ὡς ἐν συσσεισμῷ εἰς ουρανοῦς, τήν πυρίπνοον χάριν σοι παρέσχετο, Ἠλία Θεσβίτα, τοῦ μή ἰδεῖν θάνατον, ἕως ἀν κηρύξης τήν τῶν πάντων συντέλειαν, διό πάρεσο διδούς ἡμῖν, τῶν σῶν κατορθωμάτων τήν μύησιν.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἀρσενίου

Εν πυρίνῳ ἄρματι ἐπιδίφριος ἀρθείς, εἰς χώραν φωτοειδῇ μετετέθης, ὦ Θεσβίτα Ἡλιοῦ, αἰσχύνῃς δὲ προφήτας κατήσχυνας, ο τόν ουρανόν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λύσον καί ἡμῶν τὰ πταίσματα, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεΐαις σου, καί σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο πρό συλλήψεως ὡν ηγιασμένος, ο ἑνσαρκος Ἄγγελος, ο νοῦς ο πύρινος, ο ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ο τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἡλίας ο ἑνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλέορτους, πανηγυρίσαι τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ, Οὐ ταῖς πρέσβειαις διαφύλαξον, τὸν λαόν σου Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοῦ δολίου ἀνενόχλητον.

Στίχ. Μὴ ἀπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

Ο ουρανόφρων Ἡλίας ο Προφήτης, θεώμενος ἅπαντα ἀπὸ Κυρίου Θεοῦ, τὸν Ἰσραὴλ ἐκπορνεύσαντα, καὶ τοῖς εἰδώλοις, προστετηκότα ζήλω πυρούμενος, νεφέλας συνέστειλε, καὶ γῆν ἐξήρανε, καὶ ουρανοὺς λόγῳ ἐκλείσεν, εἰπὼν, οὐκ ἔσται, σταγῶν ἐν γῇ, εἰ μὴ ἐμοῦ διὰ στόματος, Αὐτός ὑπάρχει ἐστιάτωρ νῦν, ὡς ἀφθόνως ἡμῖν παρεχόμενος, ἀνεκκάλητον χάριν, τοῖς πιστῶς αὐτὸν γεραίρουσι.

Στίχ. Σύ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ο τῶν ἀρρήτων ἐπόπτης μυστηρίων, σύ τὰ Ἰορδάνια ρεῖθρα διέρρηξας, σύ τὴν ἀπάτην ἐτέφρωσας, τὴν τῶν εἰδῶλων, τῇ ἀστραπῇ τῶν θείων ρημάτων σου, σύ παρανομήσαντα ἠλεγξας ἄνακτα, καὶ ἱερεῖς ἐθανάτωσας, τῆς ἀνομίας, καὶ τὴν θυσίαν εὐχή ἐνέπρησας, καὶ τοὺς φλογῶδεις, τοῦ λαοῦ σου νῦν, τῶν παθημάτων καὶ θλίψεων ἄνθρακας, Ἡλιοῦ σῆς πρεσβείας τῷ πυρὶ ἐναπομάρανον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Προφήτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης οὐδέποτε χωρίζη, καὶ ἐκάστω ἀσθενοῦντι αἰεὶ παρίστασαι, ἐν τοῖς υψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος, Αἴτησαι ἱλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ο ἑνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ο δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ο ἑνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλίσαιώ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπρούς καθαρίζει, διό καὶ τοῖς τιμώσιν αὐτὸν βρύει ἰάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Φωστήρα παμφαή, διφρηλάτην πυρφόρον, καί άγγελον σαρκί, ζήλου πνέοντα
θείου, δυσσέβειαν τρέποντα, παρανόμους ελέγχοντα, κορυφαίόν τε, τών
Προφητών σε συμφώνως καταγγέλλομεν, μάκαρ θεόπτα Ηλία, διό ηιμας
φρούρησον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις
χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας,
αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς
δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθισμα Ἦχος ο αυτός

Θεώ δι' αρετής, ακραιφνούς ωκειώθης, ουράνιον ζωήν, επί γής βιωτεύσας,
ζωήν δέ τής χάριτος, κекτημένος μακάριε, σοίς φυσήμασι, παίδα θανόντα
εγείρεις, μένεις δ' άφθαρτος, κρείττων εισέτι θανάτου, Ηλία θεόπνευστε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, επιστάμεθα πάντες, Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον
φανείσαν, οι πόθω καταφεύγοντες, πρόσ τήν σήν αγαθότητα, σέ γάρ έχομεν,
αμαρτωλοί προστασίαν, σέ κекτήμεθα, εν πειρασμοίς σωτηρίαν, τήν μόνην
πανάμωμον.

Οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου, καί τού Αγίου οι δύο παρόντες.

Ο πρώτος Κανών Ιωάννου Μοναχού, φέρων Ακροστιχίδα τήν δε άνευ
τών Θεοτοκίων.

Αινώ χορεύων Ηλιού τά θαύματα.

Ωδή α' Ἦχος β'
Άσωμεν τώ Κυρίω

Άδειν προηρημένοι, τών Ηλιού θαυμάτων, τήν πυρίπνοον δύναμιν, τής
πυρομόρφου καί σεπτής, γλώσσης τής τού Πνεύματος, τό σθένος επαξίως
επικεκλήμεθα.

Ίλαθι θεοφόρε, καί τῆς απόρου γλώσσης, τό στενόν τε καί δύσηχον, τῇ ενεργείᾳ τοῦ ἐν σοί, Πνεύματος διάνοιξον, καί τράνωσον, πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου.

Νέμεις τὰ ὑπὲρ φύσιν, τοῖς πειθαρχοῦσι Λόγε, τοῖς σεπτοῖς σου προστάγμασι, καί υποτάττεις υετοῦ, πύλας διὰ Πνεύματος, σθενούμενον τὸν λόγον ἀπεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Μόνη ευλογημένη, τό καθαρὸν καί θεῖον, τῆς ἀγνείας κειμήλιον, τῆς ἀκαθάρτου τῶν παθῶν, κάθαρον ἰλύος με, αἰτούσα συγχώρησιν τῶν πταισμάτων μου.

Δεύτερος Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Νέμοις μάκαρ μοι θεῖαν Ἡλιοῦ χάριν. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καί ἀρεταῖς θεαῖς, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καί πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καί τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφάν ἐφιέμενον.

Ἐν τῷ σέ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαύμα, πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σέ τεθέαται μάκαρ, διό ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ρύσαί με πυρὸς αἰωνίζοντος.

Μεγαλυνθεῖς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διό με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θεοῦ πλησθέντα, τό ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον

Ουπερούσιος Θεὸς Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καί δι' ἡμᾶς ὥφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάναγνε, σῶσαι καί κολάσεως ρύσασθαι.

Ὡδὴ γ' Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Ὡς ἀρίστος προφήτα ὁ ἐσιάτωρ, ὁ κόραξι τελῶν σοι τὴν πανδαισίαν, ὁ μόνος ἐμπιπλὼν πᾶν ζῶον εὐδοκίας, ὃ πάντες κράζομεν, Σὺ εἰ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Χάρις τῷ ευεργέτῃ καὶ κηδεμόνι, τῷ χήραν καὶ Προφήτην ἀλληλοτρόφους, ἀρρήτῳ ἐκτελέσαντι προμηθεῖα, ὃ πάντες κράζομεν, Σὺ εἰ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ο κλείσας ομβροτόκους νεφέλας ύειν, τροφής ηπορημένη τή Σαραφθία, τά λείψανα τής βρώσεως ανενδότως, ψεκάζειν έδρασας, διό καί έκραζες, Ως ουκ έστιν, Άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη παρά πάντας τούς απ' αιώνος, μεγάλων ηξιώθης καί υπέρ φύσιν, Θεόν γάρ τόν αχώρητον πάση κτίσει, εν μήτρα ήνεγκας, καί εσωμάτωσας, όθεν Θεοτόκον σε πίστει σέβομεν.

Έτερος

Ουρανίας αψίδος

Ιερείς τής αισχύνης, ως δυσμενείς έκτεινας, ένδοξε Προφήτα, ζήλω Θεού πυρπολούμενος, όθεν κραυγάζω σοι, Τών τής αισχύνης με έργων, καί διαιωνίζοντος πυρός εξάρπασον.

Σέ προβάλλομαι πρέσβυν, προς τόν Θεόν μέγιστον, σώζειν με δυνάμενον, πάσης Μάκαρ κακώσεως, προσεπικάμφητι, τή ταπεινή μου δεήσει, καί μή υπερίδης με, παρακαλούντά σε.

Μεγαλύνει Θεός σε, ο παντουργός ένδοξε, πάλαι Ηλιού, δι' ορνέου τρέφων Προφήτά σε, όν εκδυσώπησον, τής αιωνίου τρυφής με, καί φωτός τού μέλλοντος, ποιήσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον

Αδιόδευτε πύλη, η προς Θεόν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοι Κόρη, άνοιξον δέομαι, αποκαθαίρουσα, αμαρτιών μου τόν ρύπον, όμβροις τού ελέους σου, θεοχαρίτωτε.

Κάθισμα Έχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως Προφήτης τού όντως θείου φωτός, τούς προφήτας τού ψεύδους καταβαλών, εν τούτω διήλεγξας, Αχαάβ ανομήσαντα, μή προσκυνείν διδάξας, τώ Βάαλ πανένδοξε, καί ευχή αιτήσας, εξ ύψους τά νάματα, όθεν καί πυρίνω, ανελήφθης Ηλία, οχήματι μετάρσιος, διφρηλάτης προς Κύριον, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητας, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζουσι, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άσπορον τόκον σου.

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε τήν ακοήν

Ριζοτόμος μέν ώφθης, κακίας σαφώς Προφήτα, αρετής δέ φυτοκόμος, διό τιμώμέν σε.

Ελοιδορείτο λόγοις σε, χήρα τροφός, τόν θάνατον Προφήτα, τού παιδός τήν έγερσιν επισπεύδουσα.

Υπεσημήνω δόξαν Τριάδος σαφώς, εμπνεύσει τρισαρίθμω τή μητρί τόν παίδα ζώντα δωρούμενος.

Θεοτοκίον

Ως κατάκαρπος άμπελος, βότρυν Αγνή, τής σωτηρίας οίνον, πάσιν αναβλύζειν εκυοφόρησας.

Έτερος

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Κάμπει τόν σόν, ζήλον Θεός πυρακτούμενον, καί πρός χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τόν γυναικός, πάλαι απειλή, Ηλιού φυγάδα, γεγεννημένον θεσπέσιε διό σε ικετεύω, τήν ψυχήν μου πεινώσαν, διαθρέψαι ενθέοις χαρίσμασιν.

Αμαρτιών, νέφη δεινά συγκαλύπτει με, τρικυμίαι, βίου με χειμάζουσι, καί επιπνέουσι χαλεπώς, κατά τής ψυχής μου, τής πονηρίας τά πνεύματα, Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενού μοι, σωτηρίας πρός όρμον ιθύνων με.

Ρώσιν ψυχής, ρώσιν παράσχου μοι σώματος, τόν τάς νόσους, πάντων αφαιρούμενον, εκδυσωπών, μάκαρ Ηλιού, Κύριον τής δόξης, καί αβλαβώς διατρέχειν με, τά σκάνδαλα τού βίου, κατευόδωσον, σέ γάρ, αγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον

Μετά πασών, τών ουρανίων Δυνάμεων, μετά πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τών Προφητών, καί τών Αθλητών, καί τών Αποστόλων καί τών Οσίων ικέτευε, τυχείν με σωτηρίας, τόν πολλά αμαρτόντα, καί ρυσθήναι μελλούσης κολάσεως.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Νόμος πατρώός σε, ως πρεσβευτήν παναληθή έδειξε, τερατουργόν, εκτρέποντα φύσεις, στοιχείων Ηλιού, καί όσιον θύμα, φλογίζοντα νάμασιν.

Έσχυνας άριστα, ως αλνθείας λατρευτής Όσιε, τής εναγούς προφήτας αισχύνης, παμμάκαρ Ηλιού, σαφώς υπογράψας, Τριάδος τήν δύναμιν.

Λόγω τής χάριτος, ιερατεύων Ηλιού τέθυκας, τούς ιερείς, τών προσοχθισμάτων, αθώοις σου χερσί, καθάπερ ποδήρει, τώ ζήλω κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν, Χαίρε αγνή, Χαίρε η τό φώς ανατείλασα ημίν, Χαίρε η χωρήσασα Θεόν τόν αχώρητον.

Ἄτερος

Ἴνα τί με απώσω

Ομβροτόκους νεφέλας, εἴργεις πυρακτούμενος ζήλω τῆς πίστεως, ἀλλά δέομαί σου,, Ἡλιοῦ ἱεραῖς μεσιτείαις σου, τήν φλογμῷ τακείσαν τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου θείαις, ἐπομβρίαις ἀρδεύσαι καί σῶσαί με.

Ἱερεὺς δεδειγμένος τέθυκας, αἰσίοις σου χερσὶ πανόλβιε, τῶν προσοχθισμάτων, Ἱερεῖς ἐνεργούντας τὰ άτοπα, ἀλλά δέομαί σου, πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας ἀβλαβὴ με Προφήτα συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι Προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει, διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τόν Ἱερόν ἀνάψαι πόθον, τὰ υἰώδη μου πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον

Ἐπὶ σέ ὥσπερ ὄμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος, ὃν δυσώπει Κόρη, ἐπομβρίσαι μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ρύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου πανάμωμε.

Ὡδή ς'

Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων

Ἰνδαλμα θεοσεβείας, καί βίου ἀκραιφνεστάτου, φυτουργὸς ἀγνεΐας ἐγένου, Ἀγγέλων τε μίμημα θεσπέσιε, Ἡλιοῦ θεοφόρε.

Οἰστρός σε προφητοκτόνου, γυναιίου ἐκδειματώσας, τόν δεσμεῖν καί λύειν λαχόντα, ὀμβρῶν ἐπίβλυσιν θεσπέσιε, Ἡλιοῦ φυγαδεύει.

Ὑψώσας γονυπετὴ σας, νοός μετάρσιον ὄμμα, δι' ἱκετηρίας ἱεράς, λύσιν ποιούμενος, καί αὔλακας, γῆς ἐμέθυσας ὀμβρῶ.

Θεοτοκίον

Βάτος σε ἐν τῷ Σιναίῳ, ἀφλέκτως προσομιλούσα, τῷ πυρὶ προγράφει Μητέρα, τήν αἰσιπάρθενον, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Ἄτερος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλά σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καί τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωπούντά σε, Ἡλιοῦ τόν μέγαν, καί τήν ἀχραντον Μητέρα σου.

Ἀγνεΐας ὡς φυτουργός, ἀγνόν ψυχὴ με συντήρησον, ὡς ζηλωτῆς Ἡλιοῦ,

ζήλου θείου πλήρωσον, τήν ἐμήν διάνοιαν, ὅπως τῆς Κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιά, οδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεία ροπή, διό
ἱκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεῦσθαί με, θεοφόρε ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον

Ἡ πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιζον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς
εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καί κακῶν τήν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κοντάκιον Ἦχος β' Αὐτόμελον

Προφήτα καί προόπτα τῶν μεγαουργιῶν τοῦ Θεοῦ, Ἡλία μεγαλῶνουμε, ὁ τῷ
φθέγματί σου στήσας τὰ ὑδατόρρυτα νέφη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν
μόνον φιλόανθρωπον.

Ο Οἶκος

Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δὲ τὴν ἄμετρον φιланθρωπίαν,
θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἐταράπτετο θυμούμενος, καί λόγους
ἀσπλαγχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον ἐκίνησεν, Ὀργίσθητι βοήσας, ἐπὶ τοὺς
ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ δικαιοῦσιν, Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως
παρεκίνησε πρὸς τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς αὐτὸν ἀθετήσαντας αἰεὶ γὰρ τὴν
μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξαριον

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς εἰς οὐρανοὺς πυρφόρου ἀναβάσεως
τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

Στίχοι

Ἐπέσχεν ὄμβρον, πύρ τρίτον φέρων κάτω,
Σχίζει δὲ ρεῖθρον Ἡλίας τρέχων ἄνω.
Δίφρω ἀνηρπάγῃς περὶ εἰκάδα, Ἡλία ἱππεύ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Βάτος ἐν ὄρει πυρί

Τὴν παραδόξως θεόθεν σοι, σχεδιασθεῖσαν δύναμιν ἐνδεδικώς, τροφή μιά
τεσσαρακονθήμερον, Ἡλιοῦ θεσπέσιε, τὴν δολιχὴν καταλέλυκας οδὸν, διό ἐν
Χωρήβ χορεύων ἐψαλλες, Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αὐρα πραεῖα ὑπέδειξε, καί λεπτοτάτη Κύριον σοὶ Ἡλιοῦ, Θεῷ ζηλοῦντι
παντοκράτορι, οὐχὶ πνεῦμα βίαιον, οὐ συσσεισμός, οὐδὲ πύρ ἐκδειματούν,
διό Ἰησοῦ τῷ πράw ψάλλομεν, Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοφανείας ἡξίωσαι, καί προφητείας ὥσπερ ὁ μέγας Μωσῆς, προφήτας
χρίων διὰ Πνεύματος, Ἡλιοῦ θεσπέσιε καί βασιλεῖς, καί τῆς δόξης ἐν θαβώρ,
Χριστοῦ θεατῆς γενόμενος βοάς, Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ τήν σήν ο πανάγαθος, Λόγος οικήσας Ἀχραντε υπερφυώς, Θεοῦ Πατρός, ἡμᾶς ἀνέπλασε, καί ζωῆς ἡξίωσε τῆς ἐν Ἐδέμ, διό Θεοτόκον σε πάντες πιστοί, προσκυνούντες ἀναμέλπομεν, Εὐλογητός ο Θεός ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄτερος

Θεοῦ συγκατάβασιν

Λαόν ἀπολλύμενον, κατοικτιρήσας, ζήλω τῆς πίστεως, ἐπικλήσεσι θείαις, πύρ κατηγάγου φλογίζον Ἐνδοξε, ὅσιον θύμα, διό ἱκετεύω σε, Τῆς αἰωνίου φλογός, ρύσαι καί σῶσόν με.

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, θαβώρ ἐν ὄρει, Θεοῦ τό πρόσωπον, ὃν δυσώπει Προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἀμαρτίας μου, καί ἐν ἡμέρα τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τό πρόσωπον.

Ὁδόν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας πολλάς υφίσταμαι, Ἀγαθέ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμη σαλευόμενον, καί πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον

Ὑμνῶ σε Πανύμνητε, καί μεγαλύνω θεοχαρίτῳ, τήν ἀγνήν σου λοχείαν, βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ, καί δίδου κατάνυξιν, τῇ Ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

Ὡδή η'

Ἐφριξε Παίδων ευαγών

Ἀριστα εὔρεν Ἀχαάβ, τήν τοῦ γένους εὐπρεπὴ πανωλεθρίαν, Προφήτου ἐλεγμῷ, μισοφόνου μύσους ἀντέκτισιν, ὁ Θεσβίτης δὲ ἐκ πυριπνόου φρενός, τῷ Ζωοδότῃ ὕμνον ἀνεμέλπετο, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦν σοι πύρ ἐξ οὐρανοῦ, καταφλέγον Ἡλιοῦ ἐπιθεμένους, πεντήκοντα δισσοὺς, ὡς Θεοῦ ἀρίστῳ θεράποντι, τῷ κρατοῦντι γάρ τῆς αἰζώου ζωῆς, θεοπρεπῶς τόν ὕμνον ἀνεκράυγαζες, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μύστην σε ἔδειξε Χριστός, ὡς ἀγνείας φυτουργόν ὁ τῆς Παρθένου, υπέρθεος βλαστός, ἐν θαβώρ τῆς θείας σαρκώσεως, τῆς θεότητος τό ἀκατάληπτον φῶς, ἐν τῇ αὐτοῦ σαρκὶ δεικνύς σοι κράζοντι, Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄτερος

Ἐπταπλασίως κάμινον

Χωρητικόν δοχείόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν, ἄγγελον ἐν γῇ, πύρ ζήλου
θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καί βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα
προφήτας, Ἡλιοῦ καί αἰσχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρα ἱερεῖς, διὰ τοῦτο,
βοώμέν σοι, Μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνης ρύσαι.

Ἄρμα πυρός σε ἔλαβεν, ἀπό γῆς πυρακτούμενον, ζήλω Ἡλιοῦ, τῷ θεϊκῷ
θεόπνευστε, διό ἱκετεύω σε, τῶν ἐν τῇ γῇ με πάντων κακῶν τῶν σὺν ἀρετῶν,
ἐπικουφίζειν τὸν νοῦν μου, τεθρίππω, καί πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν με φθάσαι,
τὸν πάντων ἐκδυσώπει, Θεὸν καί Βασιλέα.

Ρήματι ζώντι ἐκλείσας, οὐρανὸν υετίζοντα, ρήματί σου νῦν, πνευματικῷ
διανοίξον, τάς πύλας μοι δέομαι, τῆς μετανοίας Ἁγίε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου,
κατανύξεως ὁμβρους, καί σῶσόν με βοῶντα ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
υπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν

Ἰσοσθενή ομότιμον, ὁμοούσιον, σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιά θεότητι,
Πατέρα δοξάζομεν, Υἱὸν καί Πνεῦμα, Ἅγιον, ἄδυτον αὐγὴν, ὁμοβασίλειον
κράτος, καί μέλπομεν συμφώνως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νομοθετῶν ευσέβειαν, καί διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Εμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεῖς
ἐπέφανεν, ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, υπεραγία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης,
υπανοίξαι μοι πύλας, καί σῶσαί με βοῶντα, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Ἡ τὸν πρό ηλίου φωστήρα

Ἄτρεπτον ἀνθρώποις πορείαν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηνωτῇ τὸν ροῦν
τὸν Ἰορδάνιον, ὁ Θεσβίτης περαιωθεὶς, διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον
ἦνυσε, ξένην πορείαν διὰ Πνεύματος.

Τῆς θεοσεβείας τῷ ζήλω, ὁ Θεσβίτης πυρπολούμενος, ἐν πυριμόρφῳ ἄρματι
επαίρεται, μηνωτὴν δὲ ἐπιβαλὼν, ὃν λαθεῖν οὐ δεδύνηται, Ἐλισαίῃ
δισσούμενον, καταλιμπάνει θεία χάριτι.

Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεσβίτης σὺν Μωσῇ καθορά, ἃ ὀφθαλμός οὐκ
εἶδε, καί οὐς οὐκ ἤκουσε, καί ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδία οὐ λελόγισται,
σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ θαβῶρ τὸν παντοκράτορα.

Θεοτοκίον

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καί τῆς προμήτορος τὴν
ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οικειώσεως, τὴν πρὸς τὸν
Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἄτερος

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ιδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὐρά Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατόν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τό σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας Ἐνδοξε, ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τό πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θεαῖς καταύγασον.

Ὡς πάλλαι Ἰορδάνην τή μελωτή, διαρρήξας διέβης πανόλβιε, οὕτω καμού, τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τάς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους επιπέμπων μου τή ψυχῇ, δακρύων καθ' ἐκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρατροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ρύσαί με, ἔνδοξε Προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοι, καί τῆς ἐν τῇ γεέννῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἡρπάγῃς πρός τό ὕψος Ἐλισαίῃ, δισσομένην τήν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπών, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ, μεθ' οὐ ἀπαύστως αἰτήσαι, νίκην ουρανόθεν τῷ Βασιλεῖ, καί ἀφ᾽ ἐσιν πταισμάτων, προστάτην σε πλουτοῦντι, πρός τόν Δεσπότην ἀκαταίσχυντον.

Θεοτοκίον

Φωνάς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθή, μή παρίδῃς πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς, αἰτήσαι τόν πάντων Δημιουργόν, τῷ Βασιλεῖ τά τρόπαια, καί τήν ευρωστίαν τήν ψυχικήν, δωρήσασθαι Παρθένε, καί θείας βασιλείας, τήν μετουσίαν καί λαμπρότητα.

Εξαποστειλάριον

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε

Φῶς ἐν πυρίνῳ τεθρίπτῳ, ουρανοδρόμον σε δείξαν, ἀρματηλάτην Ἡλία, οὐ κατηγάλῳσεν ὅλως, πύρ γάρ ἐν γλώσσει πηλίνῃ, εἰλκυσας κάτω, καί ἀνεξήρανας ὄμβρους.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡ Τεκούσα Παρθένε, δυσώπησον σαῖς πρεσβεῖαις, τόν σόν Υἱόν Θεοτόκε, τοῦ οἰκτιρῆσαι καί σῶσαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, τόν πεποιθότα, τῇ σῇ σεπτή ἀντιλήψει.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι

Ὅτε σύ Προφήτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' ἀρετῆς, καί πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθῃς παρ' αὐτοῦ, τήν ἐξουσίαν εἰληφῶς, τήν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρύθμισας, καί πύλας, υετοῦ θέλων ἀπέκλεισας, καί ἄνωθεν πύρ κατήγαγες, καί δυσσεβεῖς κατηγάλῳσας, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Ζήλω τού Κυρίου πυρούμενος, παρανόμους βασιλείς σύ διεξήλεγξας σφοδρώς, τῆς αἰσχύνῃς ἱερεῖς, σύ εθανάτωσας θερμῶς, ἀνήψας, πύρ ἐν ὕδατι παράδοξον, τροφήν δέ, ἀγεώργητον ἐπήγασας, καί νάματα ἰορδάνια, τή μῆλωτή σου διέτεμες, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅτε σύ Προφήτα κατέδειξας, ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὴν ζωὴν ἐν σεαυτῷ, τὴν ἐνυπόστατον πλουτῶν, θανόντα, σοῖς φυσῆμασιν ἀνέστησας, θανάτου, κρείπτων ἐτι σύ διέμεινας, ἄρμα πυρός ἐπιβέβηκας, αἰθέριος ἀνυψούμενος, ἰκέτευε, τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, καί παμφαεῖς φωστήρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ἡλίαν καί Ἐλισαῖον καί Χριστῷ ἐκβοήσωμεν ἁρμονικῶς, Εὐσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἱκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά καί ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καί ς' Ὠδῇ.

Ὁ Απόστολος

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου

Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι...

Κοινωνικόν

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεσις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Οσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου καί Συμεών, τού διὰ Χριστόν Σαλού.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Έρημον οικήσαντες, εν ομονοία μακάριοι, τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, ταῖς θείαις δεήσεσι, καὶ ταῖς θεωρίαις, ταῖς φαινοτάταις, κατεμαράνατε σοφῶς, τὴν δὲ καρδίαν κατελαμπρύνατε, δοχείον εργασάμενοι, πνευματικῶν διαδόσεων, Συμεὼν Ἰωάννη τε, μοναζόντων ερεῖσματα.

Μωραῖς προσποιήσεσι, τὸν σοφιστὴν απεμώρανας, τῆς κακίας μακάριε, τελῶν τὰ παράδοξα, ενεργῶν σημεῖα, δαίμονας διώκων, φωταγωγῶν τοὺς ἐν νυκτί, τῆς αμαρτίας πᾶτερ υπάρχοντας, καὶ νοὺν ανεπιθόλωτον, μέσον θορύβων ἐτήρησας, Συμεὼν τὴν ἀπάθειαν, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος.

Μέτριος τὸ φρόνημα, καὶ συμπαθὴς καὶ φιλόθεος, καὶ ἀγάπης ἀνάπλεως, ωράθης θεόπνευστε, ταπεινὸς καὶ πρᾶος, ἄγγελος καθάπερ, ἐπὶ τῆς γῆς περιπατῶν, καὶ πολιτείαν ἔχων οὐράνιον, διό επανεπαυσάτο, ὡς καθαρῶ σοι μακάριε, Συμεὼν, ὁ Πατὴρ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἡλιόμορφε, ἡλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τὸν ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπειρινόητον, Χαίρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἡ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλὴς καὶ πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράπτουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευράν ορρυτόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἐκλαίε βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποιήκας, καλῶν αυτοῖς καὶ σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ὁ ποιῶν αἰὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεος σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίας, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλπω, Πάτερ, σοὺ τοὺς δρόμους καὶ τοὺς κόπους.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον

Μεθέξει, τῇ πρὸς τὸ θεῖον Ὅσιε, φῶς ἐχρημάτισας, καὶ πρὸς αὐτὸ χωρήσας Συμεὼν, ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, τῶν ἀγαθῶν ἐλπίδων σου, Πάτερ τὸ πλήρωμα κατείληφας.

Εφέσει, τή πρὸς Θεὸν πυρούμενος πάντα κατέλιπες, συνοδοιπόρον Πάτερ
ευρηκῶς, Ἰωάννην τὸν ἐνδοξον, μεθ' οὐ τὴν τρίβον ἥνυσας, τῆς σωτηρίας
αγαλλόμενος.

Λαμπτήρα, φωτειδέσι λάμπεσι, καταστραπτόμενον, τοῦ παναγίου
Πνεύματος σοφέ, Συμεὼν σε ἐγνώρισεν ἡ Εκκλησία, ὅθεν σου, τῇ φωτοφόρῳ
μνήμῃ γέγηθε.

Πλουτήσαι, τὰ μηδαμῶς κενούμενα, επιποθήσαντες, πλούτον καὶ δόξαν
πρόσκαιρον Σοφοί, καὶ τρυφήν διαρρέουσας, καὶ κοσμικὸν ἀξίωμα,
γενναιοφρόνως ἀπεκρούσασθε.

Θεοτοκίον

Ωραίαν, καὶ ἐκλεκτὴν καὶ πάνσεμνον, κατανοήσας σε, ὁ τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε
Υἱός, σὸς Υἱὸς ἐχρημάτισεν, υιοθετήσας χάριτι, τοὺς Θεοτόκον σε
γεραίροντας.

Ὡδή γ'

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Προθύμως πρὸς νοητά, ἐναπεδύσω Συμεὼν σκάμματα, τρέπων ἐχθροῦ
φάλαγγας, θεία συμμαχία τοῦ Πνεύματος.

Ανάλωτος ἡδονῶν, ἀναδειχθεὶς πυρκαϊᾶς ἐφλεξας, ὕλην παθῶν ἀνθραξι,
θείων προσευχῶν Ἀξιάγαστε.

Ταῖς μᾶστιξι τῶν ευχῶν, καὶ ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς Ὅσιε, τὴν τῶν παθῶν
Αἴγυπτον, Πάτερ Ἰωάννη ἐμάστιξας.

Ενέκρωσαν τὸν ἐχθρόν, οἱ ἀσκηταὶ σου Ἰησοῦ νέκρωσιν, περιχαρῶς
Δέσποτα, σοῦ τὴν ζωηφόρον ποθήσαντες.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τοὺς βροτούς, παρακοῆς τοῦ χαλεποῦ πτώματος, τὸν τοῦ παντός
αἵτιον, ἀχραντε Πανάμωμε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κρᾶζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τὴν τρίβον τὴν στενὴν, πλατυνόμενοι πίστει, διώδευσαν ομοῦ, οἱ Πατέρες οἱ
θεῖοι, ἀπάσας στενώσαντες μεθοδείας τοῦ δράκοντος, τούτους ἀπαντες,
ευσεβοφρόνως τιμῶμεν, εορτάζοντες, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, εἰς δόξαν
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἀνω Δυνάμεσι, δούναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν

ημίν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καί πόθω, αεί σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τόν ἀμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνούσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὡδή δ'

Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Συνωθούμενοι πρὸς τρίβους δικαιοσύνης, τοῦ θεοφόρου Νίκωνος, θείας πρὸς ἐπαύλεις, Ὅσιοι κατήχθητε, σωτήριον ἔλλαμψιν, τούτου νουθεσίαις πλουτήσαντες.

Ὁ μοτρόπους καί τὰ αἶσια συμφρονούντας, ὁ θεοφόρος Ὅσιοι, υμᾶς θεωρήσας, θεαῖς εἰσηγήσεσι, τῷ θείῳ ἐνδύματι, τῷ τῶν μοναστῶν κατεκόσμησεν.

Υπερήστραψεν ἡ χάρις τῇ σῇ καρδίᾳ, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπλότηι τρόπων, σέ καλλωπιζόμενον, ευρούσα μακάριε, πάτερ Συμεὼν ἀξιάγαστε.

Τὴν καρδίαν σου πυξίον κεκαθαρμένον, ἡ τοῦ Αγίου Πνεύματος, χάρις ευραμένη, Πάτερ κατεγράψατο, τελείαν ἀπάθειαν, πίστιν καί ἀγάπην ἀνόθευτον.

Θεοτοκίον

Ὁ καθημένος ἐν θρόνῳ τῷ ἐπηρμένῳ, Χερουβικόν ὡς θρόνον σε, ἔσχεν ἐν ἀγκάλαις, σοῦ ἀναπαυσάμενος, Μαρία πανύμνητε, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς ἡμῶν.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Υπέρφωτον αὐγὴν, Ἰωάννη δεξάμενος, ὡς ἥλιος καθωράθης, τῶν δαιμόνων τό σκότος, μειώσας ἀξιάγαστε.

Σὼ ἔρωτι Χριστέ, πτερωθέντες οἱ Ὅσιοι, τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων, ὡς ἀφρούς θαλαττίους, ἐμφρόνως ἀπεκρούσαντο.

Δυνάμει θεϊκῇ, τὰς ψυχὰς δυναμούμενοι, τὴν ἔρημον κατοικεῖτε, ἐρημούντες τὰ πάθη, Πατέρες ουρανόφρονες.

Θεοτοκίον

Ροὺς ἔστη τῆς φθοράς, ἡ Παρθένος ἀφθόρως γάρ, ἐκύησε Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ φύσιν καί λόγον, Παρθένος διαμείνασα.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ὁ νοὺς σου, ὀλικῶς πρὸς τὸ θεῖον τεινόμενος, ταῖς ἀνευδότοις μελέταις, σαρκικῆς στοργῆς ἠφείδῃσε πάσης, ἀγαθῶν σοι, προξενῶν Συμεὼν τὴν

οικείωσιν.

Μωρίαν, προσποιήσῃ σοφῶς υποκρίνεται, τὸν σοφιστὴν τῆς κακίας, Συμεὼν
μωραίνων σεσοφισμέναις, ενεργείαις τοῦ τὰ πάντα, σοφίζοντος Πνεύματος.

Οὐ σπίλους, οὐ ρυτίδας προσδέχῃ Μακάριε, κόσμου ἐν μέσῳ διάγων,
καθααῖς δὲ μάλλον δεήσεσιν, ἐκκαθαίρεις, ψυχικῶν μολυσμῶν τοὺς
προστρέχοντας.

Υπάρχων, σαρκικῶν φρονημάτων ἀνώτερος, τὸν λογισμὸν οὐκ ἐτρώθης,
γυναικῶν ἐν μέσῳ γυμνούμενος, ἀπαθείας, Συμεὼν, τὴν στολὴν γὰρ
ἐνδέδυσαι.

Θεοτοκίον

Στόματι, λογισμῷ καὶ καρδίᾳ πανάχραντε, σέ Θεοτόκον κηρύττω διὰ σοῦ Θεῷ
γὰρ προσκατηλλάγην, ἀπωσμένος, παραβάσει τό πρὶν τοῦ προπάτορος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι σίματι».

Κοντάκιον Ἦχος α' Χορὸς Ἀγγελικὸς

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐκτελέσαντες πίστει, δοχεῖα καθαρὰ, τῆς Τριάδος
δειχθέντες, Συμεὼν Ἰωάννη τε, θεοφόροι Πανεύφημοι, νῦν αἰτήσασθε, τὸν
ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καταπεμφθῆναι πλουσίως, Πατέρες
πανόλβιοι.

Ο Οἶκος

Τῆς θείας ἀμπέλου βλαστήματα υπάρχοντες, παιδιόθεν ἐδέξασθε σοφίαν τὴν
ἐπουράνιον, ἢ καὶ συνοικισθέντες, ἀπὸ γῆς ἐχωρίσθητε, καὶ πρὸς ὕψος
ἐδράμετε, ἐξ αὐλῶν τε ἀνθέων πλέξαντες στέφανον, καὶ ὑμῶν ἐπιθέντες τῖς
ἡγιασμέναις κάραις πανεύφημοι, ὦφθητε κεκοσμημένοι, ὅθεν ἐξιλεώσασθε τὸ
θεῖον, τοῦ δοθήνσί μοι σοφίαν λόγου ἐπαξίως, ὅπως ἀνυμνήσω ὑμῶν τὸν
βίον ἐνδοξοί, ὃν ὑπερεδόξασε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, Πατέρες πανόλβιοι.

Συναξάριον

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου καὶ
Συμεὼν, τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλού.

Στίχοι

Ἐμφρων σύ μωρός, ὅς βίον παίζων Πάτερ,
Ὅφιν φρόνιμον λανθάνεις τέλους ἀχρὶ.
Ἐρημον εἴλου, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,
Δι' ἧς ἔρημα εἰργάσω σαρκὸς πάθη.
Ψευδαέφρων περίφρων Συμεὼν θάνεν εἰκάδι πρώτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος, Ἀκακίου ἐν τῷ
Ἐπτασκάλῳ, Καὶ τῆς ἀθλήσεως τῶν Ἀγίων Θεοφίλου, Ιούστου, Τροφίμου καὶ

Ματθαίου, Καί η Σύναξις τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου εν ταῖς Ἀρματίου.

Οι ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες οἱ εν Μελιτηνή κατά πετρῶν συρόμενοι, καί οἱ ἅγιοι μάρτυρες Γεώργιος, Θεόδωρος καί Ευγένιος, ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Εν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι

Κεκρατημένος, θεομιμήτως Πάτερ θεία στοργή, ἄλλους εἰς τό σῶζειν ὅλον περιχαρῶς, σεαυτὸν βοῶν ἐξέδωκας, Ευλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπ' ουρανῶν σοι χορηγουμένην Πάτερ δέχη τροφήν, ταύτη δέ ἐκτρέφεις πάντας τοὺς ευπειθῶς δεχομένους σου τό πρόσταγμα, καί τήν χαμαίζηλον αμαρτίαν λιπόντας μακάριε.

Ιχνηλατήσας τοὺς τῶν Πατέρων ὅρους Σοφέ, λύμην Ὠριγένους φεύγειν τοῦ δυσσεβοῦς, ἐγγυή σῶ τοὺς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υψίστου ἡγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ ἐν γυναιξίν υπάρχεις πανάμωμε.

Ὡδή η'

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ολόφωτος πέφυκας ἀστήρ, τοὺς ἐν βορβόρῳ παθῶν, χειραγωγῶν πρὸς ζωήν, ποιεῖς γάρ γύναια ἄσεμνα, σωφροσύνη πολιτεύεσθαι, καί ἐκδιώκεις χαλεπά, βοῶν νοσήματα, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Υπάρχων ἀκέραιος τόν νοῦν, ἐν ἀποκρύψει σοφῶν, θαυμάτων Ὅσιε, πολλοὺς ἐζώγησας παίζεσθαι, διὰ Κύριον ἐλόμενος, καί μυκτηρίξεσθαι, βοῶν καθαρωτάτη ψυχή, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σύ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, νήστις τόν δίαυλον, ἀνύων Ὅσιε, εἶχες Θεόν σε σιτίζοντα ουρανίαν ἀγαλλίασιν, ὧ γεγηθότι Συμεὼν ἐκραζες πνεύματι, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Κυήσασα Λόγον τοῦ Πατρός, ἡμᾶς ρυόμενον, Παρθένε ἀχραντε, αὐτόν ἰκέτευε πάντοτε, τοῦ φωτίσαι τοὺς υμνοῦντάς σε, καί περιστάσεως ἡμᾶς ἀπολυτρώσασθαι, ἐκβοῶντας, Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφράξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβέσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες

κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος όρους

Όλη τή Τριάδι προμύθως, ανατεθέντες τή καρδία, καί τάς εξ αυτής μαρμαρυγάς, αγαθοδότης υποδεξάμενοι, φωτοειδείς γεγόνατε, καί τοίς Αγγέλοις συγχορεύετε.

Πόθω θεϊκώ συνημμένοι, καί τή ασκήσει λαμπρυνθέντες, τών ελπιζομένων αγαθών, εν μετουσία ήδη γεγόνατε, καί μακαρίαν εύρατε, θεομακάριστοι απόλαυσιν.

Οι τάς τού εχθρού μεθοδείας, ασκητικώς καταβαλόντες, οι τών μοναζόντων φωστήρες, καλών ιδέαις καταστραπτόμενοι, πρός ουρανούς εχώρησαν, κατατρυφώντες τής Θεώσεως.

Υμών διεδέξατο πόνους, καί τούς ιδρώτας ευφροσύνη, πέρας ουδαμώς κεκτημένη, εν ή τρυφώντες Συμεών Όσιε, καί Ιωάννη ένδοξε, ημών απαύστως μνημονεύετε.

Θεοτοκίον

Σώσόν με τόν πάντων Τεκούσα, καί λυτρωτήν καί ευεργέτην, λύσον τής ψυχής μου τά νέφη, κυρία πάντων Αγία Δέσποινα, καί δυνατόν απέργασαι, κατά παθών τών πολεμούντων με.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλόνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μίαν ψυχήν Πατέρες, σώμασι φέροντες δυσί, καί σκοπόν είχετε ένα, εν διαφόροις τοίς τρόποις, ώ Συμεών Ιωάννη, διό υμάς ευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά, Χριστιανών η προστάτις, παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μυροφόρου καί Ισαποστόλου Μαρίας τής Μαγδαληνής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'
Πανεύφημοι μάρτυρες

Μύρα προσεκόμισας Χριστῷ, τεθειμένῳ μνήματι, καί τοῖς νεκροῖς τήν ἀνάστασιν, πάσιν ἐμπνέοντι, καί ἰδούσα τούτον, πρώτη προσεκύνησας, Μαρία θεοφόρε δακρύουσα, Διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Σταυρῷ καθηλούμενον Χριστόν, καθορώσα ἐκλαιες, Μαγδαληνή καί ἐκραύγαζες, Τί τό ορώμενον, ἡ ζωὴ πῶς θνήσκει, καί ἡ κτίσις βλέπουσα κλονεῖται, καί φωστήρες σκοτίζονται; Διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Επλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ κτίσαντι, Μαρία ἐνδοξε, καί αὐτοῦ τά πάθη, καί τήν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς παναοίδιμε, Διό ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Ανατολίου

Πρῶτη Κατιδούσα τήν θείαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τήν ἡμετέραν εὐσπλαγχνῶς φύσιν Θεώσαντος, πρώτη καί ευαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις, Τήν αθυμίαν ἀποθέμενοι, τήν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καί δεύτε κατοπτρεύσατε Χριστόν ἐξαναστάντα, καί κόσμῳ παρέχοντα τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οὐδεῖς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δῶρημα, πρὸς τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθούσα σεμνή, καί αὐτόν θεραπεύουσα, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόρε ευθύτητι, οὐδέ θανόντα τούτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθούσα μύρα σὺν δάκρυσιν, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε, ὅθεν τήν σὴν, μνήμην τήν πανίερρον, πανηγυρίζομεν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Σὺ ὦ Μαρία υπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγένονας, καὶ Ἀγγέλων ακήκοας, καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται, Σπουδὴ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, σεμνὴ ἀνείληφας.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν τὸν σέ νῦν δοξάζοντα, υπεράγαθον Κύριον, ὃν ἐκδυσώπει, ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστε.

**Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Βύζαντος**

Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, υπερβολὴ εὐσπλαγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδούσα ἐβόα δακρυρροοῦσα, τί τό ξένον θέαμα; ὁ νεκροὺς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποία μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποία δάκρυα χέω, τῷ δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμήτορα; Ἀλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανεῖς, δροσισμῷ τῶν αὐτοῦ ρημάτων τὸν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν, Τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαράς ἀναβόησον, Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχῃ τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογούμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστὸν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Ἡ Σταυροθεοτοκίον
Τί ὑμᾶς καλέσωμεν**

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς εἰώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, οδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν, Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

**Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ**

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, Σεμνὴ Μανδαληνὴ, ἠκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, ἀνευφημούμεν σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῆς Αγίας οπαρών, ού η Ακροστιχίς.

Τήν Μαγδαληνήν Μαρίαν μέλπω πόθω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Ταῖς θεαῖς εμπρέπουσα καλλοναῖς, καί φωτοχυσαῖς, λαμπομένη ταῖς θεῖκαῖς, τήν αμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβεαῖς Μαρία καταύγασον.

Ηγίασέ σε Λόγος ο τού Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος εμφανῶς, ὡ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τού παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ αφθόνου, τού δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότης αμαρτίας, τα θολερά ἀπεξήρνας ρεύματα.

Θεοτοκίον

Μητέρα τού φύσει Δημιουργού, ὑμνούμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννήτορ πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή γ'
Ουρανίας ἀψίδος

Αγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τό τήν ἡμετέραν ευσπλαγχνῶς φύσιν Θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ υπείκουσα, θεαῖς προστάγμασι.

Γεγηθυῖα τόν τάφον, τού Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδούσα θεῖαν Κόρη Ἀνάστασιν, εὐαγτην γελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα, ο Χριστός ἐγήγερται, χείρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον

Διασώζει με Λόγος, ο σαρκωθείς Πανάγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης, ὄν ἀπαύστως αἶτησαι, σῶσαι τήν ποίμνην σου.

Ο Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ υπερβολή, ευσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνή, σαφῶς ὡς μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας, καθορώσα δέ τούτον, Σταυρῷ

αναρτώμενον, καί εν τάφω τεθέντα, εθρήνεις δακρύουσα, Όθεν σε τιμώνμεν, καί τήν σήν εκτελούμεν, εν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αοίδιμε, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζουσι, τό πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς Προσκυνούσιν αξίως, τόν τόκον σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ καθορώσά σε Ιησού, η Παρθένος καί Μήτηρ σου εν κλαυθμώ, εβόα δακρύουσα, Οίμοι! Τέκνον γλυκύτατον, πώς σε επί ξύλου, αδίκως ανήρτησαν, τών Εβραίων παίδες, οι όντως αχάριστοι! Όμως ως οικτίρμων, ταύτα πάσχεις Υιέ μου, Θεέ ανεξίκακε, πολυέλεε Κύριε, τή σαρκί ως ηυδόκησας, ίνα σου τό πλάσμα δεινής, εκ δουλείας ρύση τού αλάστορος, Διό υμνώ σου τήν άκραν, Λόγε συγκατάβασιν.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ανενόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τήν διάνοιαν, τώ ελθόντι κόσμον άπαντα, διασώσαι πλάνας διηκόνησας.

Λελουμένη τοίς δάκρυσιν, τάφον τής ζωής προφθάσασα Άγγελον, εθεάσω καταγγέλλοντα, τού Χριστού Μαρία τήν Ανάστασιν.

Η καρδιά σου άμωμος, εν τοίς δικαιώμασι Χριστού γέγονε, καί αυτόν μόνον επόθησας, τόν ωραίον κάλλει Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Νυσταγμώ αμελείας με, ύπνος αμαρτίας Κόρη υπέλαβε, τή αγρύπνω ικεσία σου, διανάστησόν με προς μετάνοιαν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Η προμήτωρ τόν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καί εξοικίσαντα, Παραδείσου πάλαι, καθορώσα ποσί συμπατούμενον, ιερών γυναιών, γνώμην ανδρείαν κεκτημένων, σύν αυταίς αιωνίως αγάλλεται.

Νεκρωθέντι καί τάφω, επανακλιθέντι τώ πάσι ζωήν εμπνέοντι, τετρωμένη πόθω, τής γλυκείας αυτού αγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνή σεμνή Μαρία, καί δακρύων προχέεις αρώματα.

Μετά Πάθος τό θεϊόν, μετά τήν φρικτήν τού Σωτήρος Ανάστασιν, διαθέεις λόγον, πανταχού τόν σεπτόν διαγγέλλουσα, καί πολλούς ζωγρούσα,

απατηθέντας αγνωσία, ως τού Λόγου Μαθήτρια ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ανορθεί με πεσόντα, πρὸς τῆς αμαρτίας πολύπλοκα βάραθρα, ο εκ σου τεχθῆναι, ευδοκήσας δι' άμετρον έλεος, Παναγία Κόρη, όν εκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τούς πίστει υμνούντάς σε.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ρημάτων σου δροσισμώ, τῆς αθυμίας τόν καύσωνα, εξήρας τών Μαθητών, Σεμνή ως εβόησας, ο Χριστός εγήγερται, η ζωή εφάνη, ο φαιδρός ήστραψεν ήλιος.

Ιδού σου η φωταυγής, Μαρία, μνήμη εξέλαμψε, φωτίζουσα τούς πιστώς, εν ταύτη υμνούντάς σε, καί σκότος διώκουσα, πονηρών δαιμόνων, επηρείας αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Αγίασμα νοητόν, καί άψαυστον ιλαστήριον, λυχνία φωτοειδής, ωράθης καί γέφυρα, πρὸς Θεόν μετάγουσα, τούς υμνολογούντας, Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς

Ο υπερούσιος Θεός εν τώ κόσμω, μετά σαρκός επιφοιτών Μυροφόρε, σέ αληθή Μαθήτριαν προσήκατο, όλην σου τήν έφεσιν, πρὸς αυτόν κεκτημένην, όθεν καί ιάματα, απετέλεσας πλείστα, καί μεταστάσα νύν εν ουρανοίς, υπέρ τού κόσμου πρεσβεύεις εκάστοτε.

Ο Οίκος

Τό φώς τού κόσμου ο Χριστός, ανύστακτον ιδών σου, τῆς πίστεως τό όμμα, αγάπης τε τό φίλτρον τό αναπόσπαστον Σεμνή, πρώτη εμφανίζει εαυτόν σοι, αναστάς εκ τού μνημείου, ώκιστα ελθούση μετά μύρων, καί προσιούση σύν δάκρυσι τώ απροσπελάστω, καί αυτός σοι αμειβόμενος, τήν τού Πνεύματος θείαν ενέργειαν δωρείται, καί τῆς πρὸς τόν άναρχον Πατέρα ανόδου εμφανίζει σοι βουλήν, καί πέμπει δέ σε, θεία ευαγγέλια τοίς κατεπτηχόσι Μύσταις τῆς αυτού εγέρσεως απαγγείλαι, Διό μεγίστην πρὸς αυτόν έχουσα παρρησίαν, υπέρ τού κόσμου πρεσβεύεις εκάστοτε.

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τῆς Αγίας Μυροφόρου καί Ισαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνής.

Στίχοι

Αφαίς αὔλοις άπτεταί σου, Χριστέ μου,

Μή μου, πρὸς ἣν ἔφησας, ἀππου, Μαρία.
Δευτερίῃ Μαρίῃ μύσεν εικάδι Μαγδαληνή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀγίας οσιομάρτυρος Μαρκέλλης.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'
Παῖδες Εβραίων

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργούντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη, ὡς παρίστασαι νύν, βοῶσα Μυροφόρε, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνῃ κατείδες πρὸ τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστὸν ἐγηγερμένον, κηπουρόν δέ αὐτόν, υπέλαβες βοῶσα, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβούσα, καὶ τεκούσα Ἀγνή, ὡς πάντες μελωδούμεν, Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδὴ η'
Επταπλασίως κάμινον

Λαμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὡς Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θείου κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὡς μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορώσα τὴν ἀδίκον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος, καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, περιαντλουμένη, τί τό ξένον ἐβόας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκρούται καὶ θνήσκει, ὁ θάνατος νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Θεοτοκίον

Ὡς τοῦ Θεοῦ μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέραν Πάναγνε, ἐν σοὶ γὰρ κατάκριμα, τό ἐξ Ἀδὰμ ἠφάνισται, καὶ ἡ ἀπωσθείσα, ὡκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδούσα, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδὴ θ'
Εξέστη ἐπὶ τούτῳ

Πρός θείαν μετετέθης νύν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος ευρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ υπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου οσίων τάγματα, ἦχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρῶς εορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε, διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Ουδέν προετιμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως, ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως Πάνσεμνε, ἐπιπεμπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς, ἴχνεσι τοῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη, Σέ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχούσα θεοποιού, καὶ χειμάρρουν τρυφώσα τῆς χάριτος, καὶ αμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Αποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθω σε τιμώντας, σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Θεοτοκίον

Ὡς μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον, ὡς συμπαθής, λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, ὡς ἀγαθὴ ἀγάθυνον, νύν κεκαμωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρείαις, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμνῶ σε τὴν πανάμωμον.

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλαγὴ τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρία, καὶ μόνη θεομήτορι, ἀπαύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σέ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἀθλητικῶν ἐξ αἱμάτων, κρατήρα πλήσας πιστοῖς, ἰάσεις ἐπαρδεύει, καὶ τὰς νόσους ἐλαύνει, Φωκάς ὁ χριστομάρτυς, ἐν ὑψηλῷ, μαρτυρίας κηρύγματι,

πάντα καλών, οι διψώντες δεύτε πιστώς, ποταμούς χαρίτων δρέψασθε.

Τῆς αθεΐας τὴν πλάνην, θεία ενστάσει σου, πολυθεΐας ζάλην, τῆς Τριάδος
δυνάμει, Φωκά μάρτυς εκτρέψας, ξίφους ακμήν, τοῦ πυρός τε τὴν ἑκκαυσιν,
καί νιφετούς τῶν βασάνων βέλη σαφώς, ως νηπίων εκαρτέρησας.

Τοῦ ζωοδότου σύ κήρυξ, Θεοῦ γενόμενος, τυράννων καθαιρέτης, Αθλητὰ
ανεδείχθης, καί θείος αθλοφόρος, ὅθεν ζωὴν, τῷ αθανάτῳ πιστούμενος, πρὸς
τὴν ἀνέσπερον ἔβης μαρμαρυγὴν, τοῦ Θεοῦ Φωκά μακάριε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Εκ βρέφους ἐγένου τοῦ Κυρίου εραστής, Φωκά παμμακάριστε, ἱερομάρτυς
σοφέ, τό γάρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης
τὴν οδὸν τῆς ἀληθείας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων υφέστιος γέγονας, δαιμόνων
ἀντίπαλος, καί τοῦ κόσμου πρεσβευτής, ὠφθης διαπρύσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα
σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς εώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον,
ἐξεπλήττετο, καί ατενίζουσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου
δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλά δέομαι, Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ
κόσμῳ, ἀλλὰ σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν
πράξιν εὔρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς
ἀληθείας ὀρθοτομών, καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς
Φωκά, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἀγίου ο
παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς (ἀνεὺ τῶν Θεοτοκίων).**

Φωκάς ο Φωστήρ πᾶσιν ἐκλάμπει χάριν.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Φωτός σε, τῆς θεϊκῆς κατηύγασαν ἀκτίνες, Ἐνδοξε, υπερφυοῦς προνοίας ἐξ
αυτῶν, τῶν ὠδίνων μακάριε, διό φωστήρ υπέρλαμπρος, Φωκά ἐδείχθης ἐν
τοῖς πέρασιν.

Ὡς φοῖνιξ, υψιτενὴς ἀνέδραμες, ἐκ βρέφους ἐνδοξε, τῶν ἀρετῶν εἰς ὕψος
νοητόν, καί καρπούς τοὺς τῶν ἀθλῶν σου, πληθύνας κατεγλύξανα, πάντας

μεθέξει τών θαυμάτων σου.

Καθείλες, τά τών βωμών ιδρύματα, τής αθεότητος, τή μηχανή τών λόγων σου
Σοφέ, καί Χριστού διετήρησας, τήν Εκκλησίαν άσειστον, κατοχυρώσας τοίς
διδάγμασιν.

Αφ' ύψους, τής απονοίας έρριψας, νούν υπερήφανον, εν τή απλή τών λόγων
καθελών, τούτον χάριτι Όσιε, καί κατ' αυτού τά τρόπαια, αθλητικάίς νίκαις
κεκλήρωσαι.

Θεοτοκίον

Γεννήτωρ, εν Παραδείσω γέγονε, φθόνος θανάτου βροτοίς, όν γεννηθείς
Πανάχραντε εκ σου, ο Υιός τού Θεού καί Πατρός, μετ ήχου εξηφάνισεν,
αθανασίαν δούς τώ γένει ημών.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Συνήρμοσας τών πιστών, τήν συμφωνίαν εις Χριστού αίνεσιν, καί αθείας
φωνάς, Μάρτυς τή ενστάσει συνέχεας.

Ο πόθος σε τού Θεού, τών από γής πρός ουρανόν είλκυσε, καί νοεραίς
τάξεσιν, εν σαρκί αθλούντα ηρίθμησεν.

Φωτίσας ταίς αστραπαίς, τών σών θαυμάτων τούς πιστούς, έσβεσας, τής
αθείας πυρσούς, εν τοίς όμβροις Μάκαρ τών λόγων σου.

Ως χρώμασι φαεινοίς, ιερωσύνης τήν στολήν έβαψας, αθλητικοίς αίμασι, καί
Χριστώ φωτί ιερούργησας.

Θεοτοκίον

Ερράγη τό τής αράς, ημών μεσότοιχον αγνή Δέσποινα, τώ υπέρ νούν τόκω
σου, καί τή θεία φύσει συνήφθημεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ, κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Θυσίαν αναίμακτον, Χριστώ προσφέρων Φωκά, θυσίαν προσήνεγκας,
σαυτόν δι' αίματος, Ιεράρχα θεόληπτε, όθεν εν ευφροσύνη, αυλιζόμενος
Πάτερ, μνήσθητι τών εν πίστει, εκτελούντων τήν θείαν, καί εύσημον ημέραν
τής σής αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Η μόνη κυήσασα, τόν Ποιητήν τού παντός, η μόνη κοσμήσασα, τήν
ανθρωπότητα, τώ τόκω σου Πάναγνε, ρύσαί με τών παγίδων, τού δολίου
Βελίαρ, στήσόν με επί πέτραν, τών Χριστού θελημάτων, αυτόν εκδυσωπούσα
αεί, όν εσωμάτωσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενος ύψωσας, τούς πεπτωκότας ποτέ, εμέ δέ κατέβαλες, τή ανυψώσει τή σή, ὦ φώς τών ομμάτων μου, δέχου Υιέ τό πάθος, δι' ημάς εκουσίως, Φέρε Σταυρόν τούς Ἴηλους, καί τόν Σπόγγον τήν Λόγχην, δι' ὧν τής απαθείας χάριν εβράβευσας.

Ωδή δ'

Επαρθέντα σε ιδούσα

Σύ σαλεύουσαν πελάγει τής ασεβείας, τήν Εκκλησίαν είλκυσας, Φωκά εις λιμένας, τούς τής ευσεβείας Χριστού, απαύστως κραυγάζουσαν, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τό γεώδες εκτινάξας ζωής σαρκώδους, καί βιοτεύων ένδοξε, εν σαρκί πορείαν, άϋλον διήνυσας, Φωκά, όθεν χάριτι, άγγελος εν σώματι πέφυκας.

Η ακένωτος πηγή σε τού Παρακλήτου, τών νοητών επληρωσε, καί θείων θαυμάτων, Ιεράρχα ένδοξε, καί πάσι προτέθεικε, ποταμόν χαρίτων αείρυτον.

Θεοτοκίον

Ως παράδοξα καί άρρητα Θεοτόκε, τά τού καινού σου τόκου, αληθώς υπάρχει, ξένα καί παράδοξα, εν οίς η διάνοια, καί ο νούς ηττάται πανάχραντε.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Πορθήσας τά εχθρού, ώ Φωκά όχυρώματα, δυνάμει τή τών θαυμάτων, τούς ρυσθέντας Κυρίω, ως σκύλα προσενήνοχας.

Αντώθησας Σοφέ, κατά σου τά πεμπόμενα, τοξεύματα εις καρδίας, τών βαλλόντων, αυτός δέ, εσώθης απαράτρωτος.

Συνέθλασας Φωκά, κεφαλήν τήν τού δράκοντος, πατήσας τούτον γενναίως, τή ενθέω δυνάμει, τής στερράς σου αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ρανάτω ουρανός, ευφροσύνην καί χάριν εν γή, ανέδωκε νύν γάρ αύτη, ευφροσύνην εις ύψος, τήν μόνην Θεομήτορα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ιλύος, καί βυθού αθεότητος Ένδοξε, τήν σήν ανείλκυσας ποιίμνην, ήν αποκαθάρας, υιοθεσίας, τώ ύδατι, πρός το φώς το τής χάριτος ύψωσας.

Νέφεσιν, ο τιθείς εαυτού τήν επίβασιν, αεροδρόμω πορεία, σέ Φωκά εδόξασε τού προφθάνειν, τούς αιτούντας, εν κινδύνοις θαλάσσης καί θλίψεως.

Έλυσας, συμπλοκάς τάς τού ψεύδους καί έδησας, ματαιορρήμονας γλώσσας, τοίς τής αληθείας δεσμοίς θεόφρον, καί εν κόσμω, τόν τής πίστεως λόγον

εκήρυξας.

Θεοτοκίον

Ενώσεως, ακηράτου καρπόν ανεβλάστησας, Θεοκυήτορ τώ Κόσμω, αειζώου πρόξενον αφθαρσίας, δεικνυμένης, τοῖς εν πίστει καί πόθω τιμώσί σε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οἶκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Φωκά.

Στίχοι

Φῶς Κυρίου, ἐνδοξε Φωκά, φωτίσαν,
Σὴν καρδίαν, ἐδειξε φωτός δοχείον.
Εικάδι τῇ τριτάτῃ Φωκά νεκρός ἀμφεκομίσθη.

Μνήμη τῆς Οσίας Ἄννης, τῆς εν τῷ Λευκαδίῳ ἢ Λευκάτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου, Ιεζεκιήλ.

Στίχοι

Ιεζεκιήλ ἐβράϊζε κἀν πόλῳ,
Ἀδωναῖ βλέπω σε, φάσκων Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Αγίων Μαρτύρων Απολιναρίου καί Βιταλίου, Επισκόπων Ραβέννης, καί Απολλωνίου Ρώμης, καί τῶν εν Καρχηδόνι επτά Μαρτύρων, καί Ανάμνησις τῶν εν Βουλγαρία τελειωθέντων Χριστιανῶν ἐπὶ Νικηφόρου τού Βασιλέως.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Εν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι

Καθηλωθέντα, τῷ τού Χριστοῦ σε πόθῳ Μάρτυς σοφέ, πλήθη φοβερῶν βασάνων καί ἀπειλῶν, ου κατέσεισαν ουχ εἰλκυσαν, εκ γενναιότητος, τῆς πρὸς αὐτόν συναφείας καί σχέσεως.

Λύτρον τῷ δόντι, υπέρ ἡμῶν τό αἷμα τό εαυτοῦ, αἷμα τό οικεῖον Μάρτυς ως προσφοράν, ἀντιδέδωκας καί ἐψαλλες, Εὐλογητός εἰ ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Αποβαλόντα, δι' ἀρετῆς τό βάρος τό γεηρόν, θείοι τού Χριστοῦ σε, Ἄγγελοι Ἀθλητά, δι' αἲρος μετεκόμιζον, αὐτοῦ προστάγματι, ως τό πρίν Ἀββακούμ συνιπτάμενον.

Θεοτοκίον

Ἄγγελοι εἶδον, Θεογεννήτορ ξένα τῷ τόκῳ σου, φύσιν τήν φθαρτήν τού γένους τού χοϊκού, πρὸς ἀκήρατον καί ἀφθαρτον, παλινδρομήσασαν,

κατοικίαν καί δόξαν ουράνιον.

Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Πύρ απαύστως έχων εν ψυχή, τό τής αγάπης Χριστού, Φωκά μακάριε, τόν δρόμον άσχετον ήνυσας, πρός αυτόν τόν δι' αθλήσεως δι' ής τυχών τού εφετού, σύν Ασωμάτοις βοάς, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Έρρει τών Ελλήνων τά σαθρά, πλάνης σεβάσματα, καί σεσιγήκασι, τής ματαιότητος άπασαι, αι διπλόαι καί τό ψεύδος αυτών, ηλέγχθη γνώσει αληθεί, τών αθλοφόρων Χριστού, κηρυπτόντων, είναι σοφίαν Θεού ενυπόστατον.

Ισχύν απροσμάχητον Φωκά, περιζωσάμενος, Αγίου Πνεύματος, ακαταγώνιστον ένστασιν, καί άν δρείαν απερίτρεπτον, προπολεμών υπέρ τής σής, ποιμένης ενδέδειξαι, καί νικήσας, σύν τοίς Αγγέλοις υμνείς τόν τών όλων Θεόν.

Χάριν θείαν άφθονον Χριστός, σοί εδωρήσατο, Φωκά αοίδιμε, τοίς εξαιτούσί σε άπασι, καταλλήλως παρεχόμενον, τάς τών θαυμάτων δωρεάς, απαύστως κράζουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ο φύσει απρόσιτος παντί, Υιός καί Λόγος Θεού, εν σοί σκηνώσας Αγνή, καί ενδυσάμενος άχραντε, τό ημέτερον ως εύσπλαγχνος, ώφθη ευπρόσιτος σαρκί, καί ανεστράφη ημίν, διά τούτο, πόθω πολλώ σε υμνώ καί τιμώ καίαινω.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'
Λίθος αχειρότμητος όρους

Άρμα ως πυρίμορφον έχων, τάς φωτοφόρους αρετάς σου, καί τήν τών αγώνων διφρείαν, πρός ουρανίους ανέπτης Όσιε, μονάς εν αίς κατέπαυσας, σύν Ασωμάτοις αυλιζόμενος.

Ρύσει τής ενθέου σοφίας, καί πλημμυρήσει τή τών λόγων, έλυσας τού ψεύδους τήν ύλην, καί ευσεβούντων ψυχάς κατήρδευσας, καί καρποφόρους έδειξας, ενθέων έργων διά πίστεως.

Ίδες τήν υπέρφωτον αίγλην, τήν νοουμένην θεωρίαν, εν τή τών αγώνων σου πάλη, τού ποθουμένου αγωνοθέτου Χριστού, καί φθάσαι ταύτην έσπευσας, Μάρτυς τώ τέλει τών αθλήσεων.

Νύν ως τρανοτέρως τήν δόξαν, ενοπτριζόμενος τού Κτίστου, υπέρ τών εκ

πόθου Φωκά σε, ανευφημούντων αυτός δυσώπησον, τού μετασχεῖν τῆς κρείττονος, τούτου καί δόξης καί λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Υμνῶ σου τήν χάριν Παρθένε, καί μεγαλύνω σου τήν δόξαν, σύ γάρ φωτισμός τῆς ψυχῆς μου, υπάρχεις ὄντως καί ἡ παράκλησις, τῶν σέ τιμώντων Δέσποινα, καί ἀνυμνούντων πάντων δούλων σου.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Θείαις ἐπιγνώσεσι, τήν καθά ράν σου διάνοιαν, καταυγάσας ὁ Κύριος, ἀγνοίας λυτρούταί σε, βαθυτάτου σκότους, ἥλιος υπάρχων, δικαιοσύνης ἀληθούς, Μάρτυς Χριστίνα θεομακάριστε, ἐντεύθεν τὰ σεβάσματα, τῆς πονηρίας συνέτριψας, καί Χριστοῦ τὰ παθήματα, καρτερῶς ἐξεικόνισας.

Πόνους καρτερήσασα, τοὺς τῆς σαρκὸς πρὸς τήν ἀπονον, μεταβέβηκας χαίρουσα, Χριστίνα ἀπόλαυσιν, ἐνθα γενομένη, καθωραϊσμένη, οἷά περ νύμφη ἐκλεκτή, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ πανεύφημε, τῶν πίστει τό μνημόσυνον, ἐπιτελούντων σου μέμνησο, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος, καί δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὡσπερ ωραῖσματα, τὰ τῆς σαρκὸς σου σπαράγματα, νυμφικῶς περιστέλλουσα, πορφύραν ἐξ αἵματος, λαμπρῶς βεβαμμένην, Μάρτυς ἐνεδύσω, καί τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ, πεποικιλμένη θείαις λαμπρότησι, Χριστίνα νύν παρίστασαι, περιχαρῶς τῆς Θεώσεως, ἀπολαύουσα πάντοτε, σὺν Παρθένοις καί Μάρτυσι.

Δόξα... Ἦχος β'

Ανατολίου

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τό αἷμά σου προσενήνοχας, τῷ σῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Χριστίνα μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δέ εἵληφας, στέφος ἀφθαρτον παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, ὅθεν τόν θανόντα τοῖς δῆγμασι τῶν ἰοβόλων ὀφειων, τῷ ρήματί σου ζῶντα ἡγείρας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ παναγίου Πνεύματος, διό καί

ουρανίων θαλάμων σε κατηξίωσεν, Ιησούς ο φιλόανθρωπος, καὶ Σωτήρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν
εἰς, σέ καταφεύγομεν, ὡς ἀρρηκτον τείχος καὶ προστασίαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Πόνους, υπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου σταυρώσει
ἀχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ολολύζουσα, Οἶμοι! τέκνον γλυκύτατον,
ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς; Ὅθεν,
παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν ἐν πίστει, ἱλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Γεωργίου

Τῇ χριστωνύμῳ σου κλήσει, τὴν πράξιν κατάλληλον ἔδειξας ὡς ἀληθῆς, τῇ
παρθενικῇ σου καθαρότητι, νυμφευθεῖσα τῷ Χριστῷ, εὐδοκία τοῦ Πατρός, καὶ
συνεργεία τοῦ Πνεύματος, μαρτυρίου δὲ παλαίσμασι στεροῖς, υπερήστραψας
λαμπρότερον τῶν ἡλιακῶν ακτίνων, Διὸ ὡς θυσία καθαρὰ καὶ ἄμωμος, τῇ
ουρανίῳ προσηνέχθης τραπέζῃ, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων ταῖς χορείαις
εἰς αἰῶνας συνηδομένη, μεθ' ὧν αἰτήσαι χριστίνα φερώνυμε, δωρηθῆναι τοῖς
τιμώσί σε, εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Χαίροις, ἦν εὔρακέ ποτε, πύλην κεκλεισμένην ὁ βλέπων, θείῳ ἐν Πνεύματι,
μόνος ἦν διώδευσε πάντων ὁ αἴτιος, Χαίρε ἐξοχὸν ἀκουσμα, παράδοξον
θαύμα, Χαίρε στάμνε πάγχρυσε, τό μάννα φέρουσα, Σκέπη, καὶ ἀντίληψις
πάντων, τῶν Χριστιανῶν χαίρε μόνη, κραταῖον προσφύγιον τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας,
ξύλῳ ὡς εὔρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ὠλόλυξες, καὶ ἐκράζεις,
Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσαξον, τό πάσαν μέθην Παθῶν, αἶρον παντελῶς
εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ιησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σέ
ζητούσα ἀθλῶ, καὶ συσταυρούμαι καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καὶ
πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καὶ θνήσκω ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν
σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθεί, σάν σοι,
Αὐτῆς πρεσβεΐαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῆς Αγίας
ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Χριστοῦ σε μέλπω τήν επώνυμον, Κόρη. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγρὰν διοδεύσας

Χαίροις αθληφόρε πανευκλεής, ἡ Μάρτυς οφθείσα, τοῦ Σωτήρος ἡμῶν
Χριστοῦ, Χριστίνα καί πάσαν εκλιπούσα, πατρῶαν πλάνην καί ασέβειαν.

Ραγέντα καί κείμενον πρό ποδῶν, Κόρης αθληφόρου, καθορώντες τόν
δυσμενή, αἶνον τῷ Σωτήρι δώμεν πάντες, τῷ νικηφόρον αὐτήν αναδείξαντι.

Ἰδεῖν τοῦ νυμφίου τοῦ καθαροῦ, κάλλος τό ωραῖον, επεθύμησας καθαρώς,
όθεν θείοις ἀθλοῖς Αθληφόρε, περιφανῶς σεαυτήν καθωράϊσας.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Λόγον τόν τοῦ Πατρός, σαρκί ενωθέντα, υπέρ λόγον Μήτηρ αγνή,
όν επιποθήσασα Χριστίνα, τοῦ μαρτυρίου τό κλέος εκτήσατο.

Ωδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Τείναςα τά ὅμματα, καί τήν διάνοιαν Ἐνδοξε, εἰς ουρανόν, διά τῶν κτισμάτων,
τόν σόν Κτίστικιν επέγνωκας.

Ὀλβον αναφαίρετον, τήν πρός τόν Κύριον ἐσχηκας, πίστικιν Σεμνή, όθεν τήν
πενίαν, τῶν εἰδώλων κατέλιπες.

Ὑμνον χαριστήριον, τῷ ποιητῇ Χριστῷ ἐμελπες, ξύλῳ δεινῶς, Μάρτυς
προσδεθείσα, καὶ ξεσμούς υποφέρουσα.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τόν ταραχόν, τῶν λογισμῶν αγνή Δέσποινα, παύσον ψυχῆς,
πάσαν αθυμίαν, τόν Χριστόν ἡ κυήσασα.

Ο Εἰρμός

«Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν
εσκοτισμένων, καί υμνεῖ σε τό πεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό αἷμά σου Σεμνή, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ
σου πόθῳ, ἀντάμειψιν δέ εἴληφας, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, στέφος ἀφθαρτον,
καί ἱαμάτων τήν χάριν, πάσαν φάλαγγα, αποσοβούσα δαιμόνων, δυνάμει τοῦ
Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, όν ἔτεκες Θεόν, υπέρ νούν τε καί

λόγον, απαύστως ικέτευε, σύν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πόθω καί πίστει, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἄσπιλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμáμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ορώσα, θρηνοῦσα εφθέγγετο, μητρικῶς ολολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σου, τήν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καί τά ἐκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Ενετρύφας ταῖς μᾶστιξι, θείαις ἠδομένη Μάρτυς χριστῶννυμε, θεωρίαις τοῦ νυμφίου σου, καί αὐτοῦ τῷ κάλλει ατενίζουσα.

Μή ἐνέγκας τόν πόθον σου, τόν πρόν τόν Χριστόν Χριστίνα ο δείλαιος, σός πατήρ καί αθεώτατος, αικισμούς βασάνων ἐπηπείλει σοι.

Εκολλήθην οπίσω σου, πόθω τετρωμένη σῆς ἀγαπήσεως, νικηφόρον με ἀνάδειξον, ἐν τῷ πάσχειν Μάρτυς ἀνεκραύγαζες.

Λαμπρυνθέν σου τό πρόσωπον, ταῖς καλλοποιαῖς τῶν ἁθλῶν λαμπρότησι, ωραιότητα ἀπέπεμπε, καί ἐνθέου δόξης ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον

Προφητῶν σε ο ἑνδοξος, πάλαι Ἡσαΐας ράβδον ὠνόμασεν, ἄνθος φέρουσιν τόν Κύριον, Θεοτόκε Μήτηρ αειπάρθενε.

Ὡδή ε'

Ὁρθρίζοντες βούμέν σοι Κύριε

Ὡς ἄγγελον ἐν σώματι Μάρτυς, γεγεννημένην, οὐράνιοι Ἄγγελοι, τροφή Ἀγγέλων σε ἔτρεφον.

Τήν πέτραν τῆς ζωῆς οὐκ ἠρνήσω, Χριστίνα, ὅθεν πέτρα σε προσδήσαντες, ἐχθροί τοῖς ὕδασιν ἔρριψαν.

Ἡρπάγης πρὸς τό ὕψος πετάσασα, ὥσπερ, τρυγῶν, πτεροῖς θείου Πνεύματος, καί πρὸς τόν Κτίστην κατέπαυσας.

Θεοτοκίον

Νεκρόν τή ἁμαρτία γενόμενον, ζωωσόν με, ζωὴν ἀναμάρτητον, ἀγνή Παρθένε κυήσασα.

Ὡδή ς'

Τήν δέησιν ἐκχεώ

Εθέλχθη σου καλλοναῖς ἡ Καρδία, γλυκυτάτου ἐραστοῦ Ἀθληφόρε, καί εἰς οσμήν, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ἀναδραμούσα ἐκραύγαζες, Φλέγομαι τῷ πόθῳ σου Παμβασιλεύ, καί ἀγάπη τή σή σφαγιάζομαι.

Πατέρα σε τόν οὐράνιον Μάρτυς, ο γεννήτορ κατιδὼν ἀγαπῶσαν,

βαρβαρικήν, επεδείξατο γνώμην, καί πολυτρόπῳ κολάσει υπέβαλε, τούς
όρους γάρ ο δυσσεβής, τῆς οικείας ηγνόησε φύσεως.

Ὡς κρίνον ταῖς τῶν Μαρτύρων κοιλάσιν, ὡς ἡδύπνοον ἐξήνθησας ρόδον,
μυρεψικήν, αποστάζουσα χάριν, καί τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐμύρισας,
Χριστῶνυμε Μάρτυς σεμνή, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες θεηγόροι Προφῆται, μυστηρίου σου Παρθένε τό βάθος,
προφητικῶς, προκατήγγειλαν θεῖῳ, καταλαμπόμενοι πόρρωθεν Πνεύματι,
Μητέρα σε παναληθή, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων γενήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι
κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καί δέομαι
ὡς Ἰνὰς, Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὁ υψωθείς

Φωτοειδὴς περιστέρα ἐγνωρίσθης, ἔχουσα πτέρυγας χρυσάς, καί πρὸς ὕψος,
τῶν ουρανῶν κατέπαυσας Χριστίνᾳ σεμνή, ὅθεν σου τὴν ἐνδοξον, εορτὴν
ἐκτελούμεν, πίστει προσκυνοῦντές σου, τῶν λειψάνων τὴν θήκην, ἐξ ἧς
πηγάζει πᾶσιν ἀληθῶς, ἰάμα θεῖον, ψυχῆς τε καί σώματος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης.

Στίχοι

Τὴν Χριστίναν ἤνωσε Χριστῷ νυμφίῳ,
Νύμφην ἄμωμον, αἷμα τοῦ μαρτυρίου.
Εἰκάδι βλήτο τετάρτη Χριστίνᾳ οἰξέσι πέλταις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Καππίτων, Ὑμέναιος καί Ερμογένης
ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Παῖδες Εβραίων

Ὑμνον τῷ παντῶν εὐεργέτῃ, τῷ παφλάζοντι πυρὶ προσομιλοῦσα, ἀνεβόας τῷ
σὴν δροσίζοντι καρδίαν, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνου Θεοῦ τυχεῖν ποθοῦσα, οὐκ ἐφρόντισας μελῶν φλογιζομένων, οὐκ
ἠρνήσω Χριστόν, Παρθένε μελωδοῦσα, Εὐλογητὸς εἰ κυριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ὅμβροις αἱμάτων σου τὰ ρεῖθρα, ἀπεξήρυνας τῆς εἰδωλομανίας, ἐπομβρίζεις
δὲ νῦν, ἰάσεων πελάγη, Παρθενομάρτυς παύουσα, τὸν φλογμὸν τῶν

παθημάτων.

Θεοτοκίον

Νόμους Παρθέने υπερβάσα, τούς τής φύσεως τή θεία σου συλλήψει, υπέρ φύσιν Θεόν, εκύησας βοώσα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Κυμαينوμένην θάλασσαν, πειρασμών καί κολάσεων, θεία κυβερνήσει, αβλαβώς διέπλευσας, τόν όφιν βυθίσασα, τών σών αγώνων Μάρτυς βυθώ, όθεν Παραδείσου, τούς ακλύστους λιμένας, κατέλαβες βοώσα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Όφιν δεινόν ενέκρωσας, ζωτικούς αγωνίσμασι, καί τών προσευχών σου, επωδαίς ανήμερα, θηρία εκοίμισας, καί τής εκ τούτων βλάβης εκτός, έμεινας τώ Κτίστη μελωδούσα Χριστίνα, Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ρήματι ζώντι ήγειρας, τόν θανέντα τοίς δήγμασι, Μάρτυς αθληφόρε, Ιοβόλων όφρων, Χριστός γάρ τόν θάνατον, καταπατήσας θεία ταφή, σου τών προσευχών, καθυπακουει Χριστίνα, πρός όν βοάς απαύστως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Η κραταιά βοήθεια, τών πιστών, Αειπάρθενε, ρύσαί με τής πλάνης, τού δολίου δράκοντος, δεινώς πολεμούντός με, καί ταπεινώσαι σπεύδοντος, σύ γάρ απλανής, τών επί σοί πεποιθότων, υπάρχεις οδηγία, τών βοώντων απαύστως, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον

Ιδείν κατηξιώθης, κατηγλαϊσμένη, καί μαρτυρίου στολαίς εξαστράπτουσα, τόν σόν νυμφίον, Χριστίνα Μάρτυς πολύαθλε.

Ωραίόν σου τό κάλλος, όπερ αγαπήσας, ο υπέρ άπαντας κάλλει ωραίος Χριστός, επουρανίων θαλάμων σέ κατηξίωσε.

Συνήφθης ασωμάτων, ένδοξε χορείαις, καί αθλητών ομηγύρει συντέταξαι, υπέρ ημών δυσωπούσα τόν Πανοικτίρμονα.

Ηλίου λαμπροτέρα, ώφθη σου ή μνήμη, μαρμαρυγαίς χαρισμάτων τού Πνεύματος, τούς σέ τιμώντας Χριστίνα καταφαιδρύνουσα.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, ταῖς αμαρτίαις ψυχὴν μου ἀγάθουνον, καὶ αἰωνίου φλογός με ρύσαι πρεσβείαις σου.

Ο Εἰρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σύν ἀσωμάτοις χορεΐαις σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ὡς εὐχρηστον καὶ τίμιον, τοῦ Δεσπότου σε σκεύος, Χριστίνα χρηματίσασαν, κατὰ χρέος Τιμώμεν, υπήρξας γάρ ὡς ἀληθῶς, τῶν Μαρτύρων καύχημα, καὶ τῶν Παρθένων ἡ δόξα, ἱατὴρ τε δασιλῆς, ἀνεδείχθης πρὸς Θεοῦ, τοῖς βρέφεσι τοῖς νηπίοις.

Θεοτοκίον

Γεραίρουσι τὸν τόκον σου, Ἀσωμάτων αἱ τάξεις, χαράς γάρ τά ἐπίγεια, σύ πεπλήρωκας μόνη, διό σε τὴν πανάμωμον, οἱ πιστοὶ δοξάζομεν, ἐν ὕμνοις δοξολογούντες, φῶς γάρ σύ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανατέλλον ὡς ὀρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα δ'.

Ἦχος δ' Βυζαντίου

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς ἐιδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε, Τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τὸν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυσαν δέ σπῆσαι σου ἐλθεῖν, εἰς οσμήν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Ὀλβον λιπούσα πατρικόν, Χριστόν δέ ποθοῦσαι εἰλικρινῶς, δόξαν εὐράτο ἡ Μάρτυς, καὶ πλούτον ουράνιον, καὶ τὴ παντευχία περιπεφραγμένη τῆς χάριτος, τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε τὸν τύραννον, ὅθεν Ἄγγελοι τοὺς ἀγῶνας θαυμάζοντες, ἔλεγον, Πέπτωκεν ὁ ἐχθρός, ὑπὸ γυναικὸς ἠττηθείς, στεφανίτις ἀνεδείχθη ἡ Μάρτυς, καὶ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας βασιλεύει ὡς Θεός, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ο αὐτός

Εθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ Χριστίνα ἡ μάρτυς, ἀθλητικόν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο, ὅθεν τό ἀσθενές τῆς φύσεως ἀπορριψαμένη, γενναίως ἀνέστη κατὰ τῶν τυράννων, Διὸ καὶ τά βραβεῖα τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός

Σταυρόν ὡς ὅπλον κραταῖον, Χριστίνα Μάρτυς κατέχουσα χερσὶ, τὴν πίστιν ὡς θώρακα, ἐλπίδα θυρεόν, ἀγάπην τόξον, τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας ἐνίκησας ἀνδρείως, τῶν δαιμόνων τὰς Πανουργίας κατήργησας ἐνθέως, τὴν κεφαλὴν δέ τμηθεῖσα, χορεύεις ἐν Χριστῷ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τή παρθενική σου θελχείς ωραιότητι, ο Βασιλεύς τῆς δόξης Χριστός, ως αμώμητόν σε νύμφην εαυτῷ ηρμόσατο, συναφεία ακηράτω, Ἐν γάρ τῷ θελήματι αὐτοῦ, παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καί παθῶν ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκαρτερήσασαν δέ αἰκίαις πικραῖς, καί βασάνοις ὀριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέστεψε, καί παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ως βασίλισσαν πεποικιλμένην, Αὐτόν δυσώπησον, Παρθενομάρτυς Χριστῶνυμε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καί ζωήν, καί μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἰπιστοί κατὰ χρέος, τήν πόλιν τήν ἀσειστον, τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, τήν ἀρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Χαίροις ἀσκητικῶν

Λύτρον ὑπέρ ἡμῶν καί τιμήν, τό πανυπέρτιμον καί ἀχραντον αἷμά σου, Χριστέ μου, ο πάντας θέλων, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, κατεδέξω δοῦναι ἀναμάρτητε, Διόπερ ορώσά σε, προσηλωμένον ἡ Μήτηρ σου, οδυρομένη, παρειάς κατεξαίνετο, Τέκνον, λέγουσα, ο ἀμνός ο πανάμωμος, κόσμον ο θέλων ρύσασθαι, τιμίῳ σου αἵματι, ἐξ οφθαλμῶν μου πῶς ἔδυσ, Σῶτερ ο ἄδυτος ἥλιος; ο πάσι παρέχων, φωτισμόν καί τήν εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος α'

Κυπριανού

Μετά τῶν ἀνω ταγμάτων συνηριθμήθης ἐνδοξε, κόσμον λιπούσα, καί τόν Χριστόν ποθήσασα, Χριστίνα πανεύφημε, αἰτούσα ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀμαρτωλῶν τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν, μη παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ρομφαία διήλθεν, ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ως ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλοι Συμεών μοι προέφησεν, Ἀλλά ἀνάστηθι, καί συνδόξασον ἀθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία, τοῦ Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν. Ζῆτει Απόστολον καί Ευαγγέλιον τῆς Δ' Δεκεμβρίου.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Ἄννης, Μητρός τῆς Υπεραγίας
Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά
Προσόμοια τά ἐπόμενα.

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Μνήμην τελούντες Δικαίων, τῶν Προπατόρων Χριστοῦ, Ἰωακείμ καί Ἄννης,
τῶν παιδρῶν καί αγίων, δοξάζομεν ἀπαύστως, ὡδαίς μυστικαῖς, τόν
οικτίρμονα Κύριον, τόν ἀναδείξαντα τούτους εἰς τήν ἡμῶν, σωτηρίαν ἀκλινεῖς
πρεσβευτάς.

Ἡ πρώην ἀγονος στεῖρα, ἡ ἐκβλαστήσασα, τήν ἀπαρχήν τοῦ γένους, τῆς
ἡμῶν σωτηρίας, σήμερον μετέστη πρός τήν ζωήν, τήν ἐκείθεν αἰτούσα
Χριστόν, τοῦ δωρηθῆναι πταισμάτων τόν ἱλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἀνυμνοῦσιν
αὐτόν.

Μνήμην Δικαίων τελούντες, σέ ἀνυμνούμεν Χριστέ, τόν παραδόξως Ἄνναν, ἐκ
ζωῆς τῆς προσκαίρου, πρός ἀλήκτον καί θείαν, μεταστήσαντα νύν, ὡς
Μητέρα υπάρχουσιν, τῆς σέ τεκούσης ἀσπύρως υπερφυῶς, Θεοτόκου καί
Παρθένου Μητρός.

Ἔτερα προσόμοια

Ἦχος ο αὐτός Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἴδε φωταυγῆς πανήγυρις, καί παιδρά ἡμέρα, καί κοσμοχαρμόσυνος, ἡ
κοίμησις ἡ σεπτή καί ἀξιέπαινος, τῆς Ἄννης τῆς ευκλεοῦς, ἐξ ἧς ἐτέχθη Ζωήν
ἡ κυήσασα, ἡ ἐμψυχος Κιβωτός, ἡ τόν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασα, ἡ τῆς
αθυμίας λύσις, καί χαράς ἡ πρόξενος, ἡ παρέχουσα πᾶσι, τοῖς πιστοῖς τό
μέγα ἔλεος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ ζωῆς τήν πηγὴν, θαυμαστῶς κυήσασα, τήν
μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην Ἀγνήν, μεθίσταται ἐκ ζωῆς, τῆς ἐπικήρου
πρός τήν ἀτελεύτητον, ἡ Ἄννα ἡ ευκλεῆς, γήθεν ἀρθείσα πρός τά οὐράνια,
συνευφραινομένη δήμοις, τῶν Ἀγγέλων σήμερον, ἥσπερ νύν τήν ἁγίαν,
εορτάζομεν πανήγυριν.

Σήμερον παιδράν πανήγυριν, τῶν πιστῶν χορεῖαι, τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου,
τελούμεν πανευλαβῶς, ἐν θείῳ Πνεύματι, ἐφέστηκε γάρ ἡμῖν, τῶν ἱαμάτων
αστράπτουσα χάριτας, καί φλέγουσα πονηρά, ἐν ἀερίων πνευμάτων
συστήματα, καί φωταγωγούσα φρένας, τῶν πιστῶς υμνούντων σου,

αξιάγαστε, Ἄννα, τὴν σεβάσμιον μετὰστασιν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ανατολίου

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἀγίαν τὴν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεός, τὸ ζεύγος τὸ ἄμωμον, ἡ ξυνωρίς ἡ ἀγία, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, οὗτοι μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηνάς, αὐτῶν θυγατρί, υπερασύν τῇ χράντῳ Παρθένῳ, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεῖαν ποιούμενοι, οὐς καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, εὐσεβῶς ὑμνοῦντες λέγομεν, οἱ διὰ τῆς θεόπαιδος καὶ πανάγνου Μαρίας, προπάτορες Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ οπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, οσιότητα, ὡς δὲ ἀπτότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὀψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν, αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκαρπῶμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπαιθότεροι ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν

τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Τήν απαρχήν τής ημών σωτηρίας, φαιδρώς η γεννήσασα, σήμερον εκ γής μεθίσταται, Άννα η πανσεβάσμιος, Δεύτε ούν φιλέορτοι καί φιλόχριστοι, τά τών ασμάτων άνθη αναλαβόντες, πρός αυτήν ανακράζωμεν, Σώφρον Άννα, μακαρία η κοιλία σου, η τήν Μητέρα τού Θεού Λόγου βαστάσασα, καί οι μαστοί σου ωραίοι, οίς αυ εθήλασας, καί γάρ αύτη τετην κούσα ασπόρως τόν ζωοδότην, σύν αυτώ ηξίωται βασιλεύειν, καί σέ νύν μεταστήσας, πρός άληκτον καί θείαν ζωήν, τή Μητρί αυτού οικείν καί συναγάλλεσθαι κατηξίωσεν, Όθεν δυσωπούμέν σε, οι τελούντες τήν μνήμην σου Πιστώς, σύν αυτή πρεσβεύειν, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Ήχος β'

Δεύτε φιλοπάρθενοι πάντες, καί τής αγνείας ερασταί, δεύτε εορτάσωμεν Άννης τήν σεβάσμιον κοίμησιν, καί γάρ έτεκεν υπερφυώς τήν πηγήν τής ζωής, Μαρίαν τήν θεόπαιδα, εξ ής ετέχθη ο Λυτρωτής, ο φωτίζων, καί αγιάζων τās ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Τίς ο δήμος τών συναθροισθέντων παραγίνεται, εν τώ πανσέπτω ναώ τών Προπατόρων ευλαβώς; συγχάρητε κραυγάζοντες, μερόπων γένος σήμερον, ότι η Άννα από γής μεθίσταται πρός Κύριον, αυτώ παρεστώσα, καί ημίν αιτούσα τού δοθήναι ιλασμόν, τοίς πίστει τελούσι ταύτης τήν κοίμησιν.

Ήχος δ'

Δεύτε άπαντες πιστοί, τήν τών Δικαίων μνήμην φαιδρώς εορτάσωμεν, Ιωακείμ καί Άννης τών Προπατόρων σήμερον, ότι έτεκον υμίν τήν Μητέρα τού Σωτήρος, Μαρίαν τήν αμώμητον, Όθεν πρός αυτούς ανακράζωμεν, Ζεύγος αγιόλεκτον, ξυνωρίς αγία καί Θεοτίμητε, τόν εκ τής οσφύος υμών ανατείλαντα Χριστον τόν Θεόν, αυτόν ικετεύσατε, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ω μακαρία δυάς, υμείς πάντων γεννητόρων υπερήρθητε, ότι τήν τής κτίσεως πάσης υπερέχουσαν εβλαστήσατε, όντως μακάριος εί Ιωακείμ, τοιαύτης

παιδός χρηματίσας πατήρ, Μακαρία η μήτρα σου Άννα, ότι τήν Μητέρα τής ζωής ημών εβλάστησας, Μακάριοι οι μαστοί, οίς εθήλασας τήν γαλακτοτροφήσας τόν τρέφοντα πάσαν πνοήν, όν δυσωπεύν ημας παμμακάριστοι αιτούμεθα, ελεηθίηναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ.

Ήχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικῶν αληθῶς

Χαίροις η νοητή χελιδών, έαρ τής χάριτος ημίν η γνωρίσασα, αμέπτως εν σωφροσύνη βιωσαμένη καλώς, καί τής παρθενίας τό κειμήλιον σεμνῶς ωδινήσασα, Θεοτόκον τήν άμωμον, Αμνάς τιμία, η κυήσασα δάμαλιν, τόν εξαίροντα, αμνόν κόσμου τά πταίσματα, Λόγον λόγω γεννήσασαν, τήν μόνην απείρανδρον, Άννα προμήτορ Κυρίου, τού σέ εκ γής μεταστήσαντος, όν νύν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς υμών δοθίηναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίῳ, τοίς ευθέσι πρέπει αίνεσις.

Χαίροις πεποθημένη Θεώ, εκλελεγμένη αγιότητος, λάμψεσι, τού νόμου δυάς τιμία, η τάς εμφάσεις καλώς, εν τή θεία χάριτι μεθαρμόσασα, Χριστόν τήν τεκούσαν, τόν αρχηγόν τής ζωής ημών, αυτοί τεκόντες, Ιωακείμ ο θεόληπτος, καί η ένθεος, Άννα η πανσεβάσμιος, λύχνοι οι ανατείλαντες, λαμπάδα τήν άσκιον, οι ευθηνούντες τήν χάριν, τήν Θεοτόκον τήν άχραντον, μεθ' ής δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθίηναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οι φοβούμενοι τόν Κύριον.

Χαίροις ευλογημένη η γή, η τήν θεόβλαστον τώ κόσμῳ ανθήσασα, η νόμῳ αδιαλείπτως, εμμελετώσα Θεού, καί τήν χάριν πάσιν υπογράψασα, δεσμά τής στεριώσεως η φυγούσα τώ τόκῳ σου, καί τώ θανάτῳ, τήν φθοράν ανταμείψασα, καί πρός ένθεον, μεταστάσα λαμπρότητα, Άννα θεομακάριστε, Προμήτορ Χριστού τού Θεού, η φωτοφόρον λυχνίαν, τήν Θεοτόκον κυήσασα, μεθ' ής εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθίηναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δεύτε πάσα η κτίσις, εν κυμβάλοις ψαλμικοίς, ευφημήσωμεν Άνναν τήν θεόφρονα, τήν τό θείον όρος αποκυήσασαν εκ λαγόνων αυτής, καί πρός όρη νοητά, καί Παραδείσου σκηνώματα, σήμερον μεταβεβηκυίαν, καί πρός αυτήν βοήσωμεν, Μακαρία η κοιλία σου, η βαστάσασα αληθῶς, τήν τό φῶς τού κόσμου ένδον εν κοιλία βαστάσασαν, καί οι μαστοί σου ωραίοι, οι θηλάσαντες τήν θηλάσασαν Χριστόν, τήν τροφόν τής ζωής ημών, όν καθικέτευε τού ρυσθίηναι ημάς από πάσης θλίψεως, καί προσβολής τού εχθρού, καί σωθίηναι τάς ψυχάς ημών.

**Απολυτίκιον Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Ζωήν τήν κυήσασαν, εκυοφόρησας, αγνήν Θεομήτορα, θεόφρον Άννα, διό
πρός λήξιν ουράνιον, ένθα ευφραινομένων, κατοικία εν δόξη, χαίρουσα νύν
μετέστης, τοίς τιμώσί σε πόθω, πταισμάτων αιτουμένη, ιλασμόν αιμακάριστε.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Η ευκλεέστατος καί αξιέπαινος, Άννα η ένθεος, καί πανσεβάσμιος, γήθεν
αρθείσα εκ ζωής, προσκαίρου διαιωνίζει, εις ζωήν αθάνατον, μετ' Αγγέλων
χορεύουσα, σύν τή θυγατρί αυτής, καί αχράντω Μητρί τού Θεού,
πρεσβεύουσα απαύστως σωθίηαι, τούς πίστει ταύτην μακαρίζοντας.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τάς νόμου εντολάς, θεαρέστως τηρούσα, μητέρας Ισραήλ, υπερήρας
απάσας, τήν μόνην αιειπάρθενον, Θεοτόκον κυήσασα, αγιόλεκτε, Άννα
Προμήτορ Κυρίου, μεταστάσα δέ, εκ γής πρός θείον νυμφώνα, Δικαίων
υπέρκεισαι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Ν' καί Οι Κανόνες

Κανών τής Θεοτόκου

Ἦχος πλ. δ' Ωδή α'
Ο Ειρμός

Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο
Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Πολλοίς συνεχόμενος πειρασμοίς, πρός σέ καταφεύγω, σωτηρίαν επιζητών,
Ω Μητερ τού Λόγου καί Παρθένε, τών δυσχερών καί δεινών με διάσωσον.

Παθών με ταρατπουσι προσβολαί, πολλής αθυμίας, εμπιπλώσαί μου τήν
ψυχήν, ειρήνευσον, Κόρη, τή γαλήνη, τή τού Υιού καί Θεού σου, Πανάμωμε.

Δόξα...

Σωτήρα τεκούσάν σε καί Θεόν, δυσωπώ, Παρθένε, λυτρωθήναί με τών δεινών, σοί γάρ νύν προσφεύγων ανατείνω, καί τήν ψυχήν καί τήν διάνοιαν.

Καί νύν...

Νοσούντα τό σώμα καί τήν ψυχήν, επισκοπής θείας, καί προνοίας τής παρά σου, αξίωσον, μόνη Θεομήτορ, ὡς αγαθή αγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Κανών τῆς Αγίας

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τό στόμα μου

Πταισμάτων συγχώρησιν, καί τών κακῶν απολύτρωσιν, καί βίου διόρθωσιν, καί θείαν ἔλλαμψιν, νύν μοι αἴτησαι, τήν σήν φωσφόρον μνήμην, γεραίροντι σήμερον, Ἄννα πανεύφημε.

Ζωήν τήν κυήσασαν, θεοπρεπῶς απεκύησας, διό πρός αείζων, ζωήν μεθέστηκας, απολαύουσα, χαράς ανεκλαλήτου, φωτός ανεσπέρου τε, Ἄννα θεόκλητε.

Ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, πρός τήν χαράν μεταβέβηκεν, ασπόρως ἦν ἔτεκε, θυγάτηρ ταύτης αγνή, καί παρίσταται, πολλή σύν παρρησία, Κυρίῳ πρεσβεύουσα, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Ἐκ σου ἡμῖν ἔλαμψε, δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, καί πάσαν κατηύγασε, θεογνωσία τήν γήν, καί διέλυσεν, ἀχλύν τῆς αθεΐας, Αγνή παναμώμητε, καί παμμακάριστε.

Καταβασία

Ἀνοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τών ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τών πιστῶν τό στήριγμα, μόνη φιλόνητο.

Προστασίαν καί σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, Σέ, Θεογεννήτορ, Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρός τόν λιμένα σου, τών αγαθῶν ἡ αἰτία, τών πιστῶν τό στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ἰκετεύω, Παρθένε, τόν ψυχικόν τάραχον, καί τῆς αθυμίας τήν ζάλην, διασκεδάσαι μου, σύ γάρ, Θεόνυμφε, τόν ἀρχηγόν τῆς γαλήνης, τόν Χριστόν ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Δόξα...

Ευεργέτην τεκούσα, τόν τών καλών αίτιον, τῆς ευεργεσίας τόν πλούτον, πάσιν ανάβλυσον, πάντα γάρ δύνασαι, ὡς δυνατόν ἐν ἰσχύϊ, τόν Χριστόν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Καί νύν....

Χαλεπαῖς αρρωστίαις, καί νοσεροῖς πάθεσιν, εξεταζομένω, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον, τών ἱαμάτων γάρ, ἀνελλιπή σε γινώσκω, θησαυρόν, Πανάμωμε, τόν ἀδαπάνητον.

Τῆς Ἀγίας

Ὡδή γ'

Οὐκ ἐν σοφία

Τήν συλλαβούσαν, τόν συνέχοντα πάντα συνέλαβες, καί ἐκύησας Χριστόν, τήν ὑπέρ λόγον κυήσασαν, διό σου τήν κοίμησιν, Ἄννα γεραίρομεν.

Μετ' ἐγκωμίων, ἐκτελεῖται ἡ ἐνδοξος μνήμη σου, ὅτι ἔτεκες ἡμῖν, τήν ἐγκωμίων ἐπέκεινα, ἀγνήν Θεομήτορα, Ἄννα θεόκλητε.

Ἡλῖος ὥσπερ τή σελήνῃ τή Ἄννῃ ἐνούμενος, ὁ κλεινός Ἰωακείμ, τῆς παρθενίας ἀκτίνα γεννά, δι' ἧς τῆς θεότητος, αὐγή ἐπέλαμψε.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν, ἀσφαλὴ Θεομήτορ κεκτήμεθα, τὰς ἐλπίδας ἐπὶ σοί, ἀνατιθέντες σωζόμεθα, πρὸς σέ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θεῷ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς μητρός τοῦ Δεσπότου καί Ποιητοῦ, μήτηρ γέγονας Ἄννα πανευκλεής, αὐτοῦ τὰ προστάγματα, ἀνενδότης φυλάττουσα, διὰ τοῦτο θανούσα, ζωὴν πρὸς ἀθάνατον, μετετέθης ὄντως, καί φῶς πρὸς ἀνέσπερον, ὅθεν τήν φωσφόρον, καί ἁγίαν σου μνήμην, τελούντες ἐν πνεύματι, φωτιζόμεθα πάντοτε, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα.

Τών παθών μου τόν τάραχον, η τόν κυβερνήτην τεκούσα Κύριον, καί τόν κλύδωνα κατεύνασον, τών εμών πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Ευσπλαγχνίας τήν άβυσσον, επικαλουμένω τής σής παράσχου μοι, η τόν εύσπλαγχνον κυήσασα, καί Σωτήρα πάντων, τών υμνούντων σε.

Δόξα...

Απολαύοντες, Πάναγνε, τών σών δωρημάτων ευχαριστήριον, αναμέλπομεν εφύμνιον, οι γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Καί νύν...

Οι ελπίδα καί στήριγμα, καί τής σωτηρίας τείχος ακράδαντον, κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης, εκλυτρούμεθα.

Τής Αγίας

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Τά εν νόμω γεγραμμένα, μελετώσα ετέλεσας, καί τού νομοθέτου, μήτηρ τής μητρός εχρημάτισας, διό νύν πάσα η κτίσις εποφείλει σοι, εκτελούσά σου, χαρμονικώς τό μνημόσυνον.

Μακαρία η κοιλία αληθώς η βαστάσασα, τήν τό φώς τού κόσμου, ένδον εν κοιλία βαστάσασαν, καί οι μαστοί σου ωραίοι, ως θηλάσαντες, τήν θηλάσασαν, Άννα Χριστόν τήν τροφήν ημών.

Ως βιώσασα αμέμπτως, τήν αμέμπτως κυήσασαν, Θεοτόκον Κόρην, Λόγον τού Πατρός απεκύησας, καί πρός αυτόν μετά δόξης προσεχώρησας, θεουμένη, σεπταίς μετοχαίς αληθέστατα.

Θεοτόκίον

Τής παρθένου η κοιλία, θημωνία ως άλωνος, αληθώς εδείχθη, στάχυν αγεώργητον έχουσα, δι' ού εκτρέφεται πάσα κτίσις, κράζουσα, Παντοδύναμε, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε'

Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου, Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην, παράσχου ημίν, φιλάνθρωπε.

Εμπλησον, Αγνή, ευφροσύνης τήν καρδίαν μου, τήν σήν ακήρατον διδούσα χαράν, τής ευφροσύνης, η γεννήσασα τόν αίτιον.

Λύτρωσαι ημάς, εκ κινδύνων, Θεοτόκε Αγνή, η αιωνίαν τεκούσα λύτρωσιν, καί τήν ειρήνην, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν.

Δόξα...

Λύσον τήν αχλύν, τών πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τώ φωτισμώ τής σής λαμπρότητος, η φώς τεκούσα, τό θείον καί προαιώνιον.

Καί νύν...

Ίασαι Αγνή, τών παθών μου τήν ασθένειαν, επισκοπής σου αξιώσασα, καί τήν υγείαν, τή πρεσβεία σου παράσχου μοι.

Τής Αγίας

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Ουρανόν εκύησας, εν γή ως αληθώς, τήν τεκούσαν τόν ουρανού, ποιητήν τόν σήμερον, σέ μεταθέμενον, πρός τά επουράνια, μετά δόξης Άννα Ένδοξε.

Ταίς αϋλοις τάξεσιν, αϋλω τώ νοϊ, συγχορεύεις περιχαρώς, πληρουμένη λάμπεως, τής πλουτοδότιδος, αλλ' ημών μνημόνευε, τών εν πίστει μεμνημένων σου.

Ιεσσαί βλαστήσασαν, εκ ρίζης εμφανώς, ευθαλή ράβδον τήν Αγνήν, εκβλαστάνεις ένδοξε, τήν εκβλαστήσασαν, άνθος τό αμάραντον, Ιησούν τόν Λυτρωτήν ημών.

Θεοτοκίον

Επί σέ κατέφυγον, τήν μόνην κραταιάν, τών πιστών σκέπην, επί σοί τήν ελπίδα τίθημι, τής σωτηρίας μου, Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε μη παρίδης με.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς'

Την δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ώς Ιωνάς, Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε.

Θανάτου καί τής φθοράς ώς έσωσεν, εαυτόν εκδεδωκώς τώ θανάτω, τήν τή φθορά καί θανάτω μου φύσιν, κατασχεθείσαν, Παρθένε, δυσώπησον, τόν Κύριόν σου καί Υιόν, τής εχθρών κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καί φρουράν ασφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον, καί ἐπηρείας δαιμόνων ελαύνουσαν, καί δέομαι διαπαντός, ἐκ φθοράς τῶν παθῶν μου ρυσθῆναί με.

Δόξα...

Ὡς τείχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καί ψυχῶν σε παντελή σωτηρίαν, καί πλατυσμόν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καί τῷ φωτί σου αεί ἀγαλλόμεθα. Ὡ Δέσποινα, καί νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καί κινδύνων διάσωσον.

Καί νῦν...

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καί οὐκ ἔστιν ἰασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ' ἡ Θεόν καί Σωτήρα τοῦ κόσμου, καί τόν λυτήρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθοράς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τῆς Ἀγίας

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Κυρίου, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ οἱ προπάτορες, Ἰωακείμ τε καί, Ἄννα, οἱ δικαιοσύνην κεκοσμημένοι, ἐπαξίως, ἐν ὠδαῖς εὐφημείσθωσαν σήμερον.

Ἀπάντων, ἐγκωμίων ἡ Ἄννα ὑπέρκειται, ὅτι παντός ἐγκωμίου, τήν ὑπερκειμένην ἐκύησε, διὰ τοῦτο, ἐν χορῷ τῶν Ἀγίων αὐλίζεται.

Φωσφόρος, καί λαμπρότητος πλήρης ἡ μνήμη σου, μαρμαρυγὰς τοῖς ἐν κόσμῳ, τὰς σωτηριῶδεις ἐκπέμπουσα, σῶφρον Ἄννα, χαρισμάτων παντοίων ἀνάπλεως.

Θεοτοκίον

Ἐξ, Ἄννης, ἡ τοῦ κόσμου ἐτέχθη Βασίλισσα, τόν τοῦ παντός Βασιλέα, καί τεκούσα καί παρθενεύουσα, μετὰ τόκον, Χερουβὶμ ἀνωτέρα Πανάμωμε.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Προγόνων Χριστοῦ, τήν μνήμην εορτάζομεν, τήν τούτων πιστῶς, αἰτούμενοι βοήθειαν, τοῦ ρυσθῆναι ἅπαντας, ἀπὸ πάσης θλίψεως, τοὺς κραυγάζοντας, ὁ Θεὸς γενοῦ μεθ' ἡμῶν, ὁ τούτους δοξάσας ὡς ἡυδόκησας.

Ὁ Οἶκος

Προφητικῶς συνέλθωμεν πάντες, τοῦ ἀξίως ὑμνήσαι τῆς προγόνου Χριστοῦ τήν παναγίαν μετὰστασιν, Σήμερον γάρ ἐκ τῆς προσκαίρου μεταστάσα ζωῆς, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις μετὰ χαρὰς τήν πορείαν ποιουμένη ἀγάλλεται, καί ὡς οὐσα Μήτηρ τῆς ὄντως ἀληθοῦς Θεοτόκου, κραυγάζει πιστῶς, Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον, ὅτι ἔτεκεν τήν τούτου Μητέρα ἐν τῇ γῇ, Γένοιτο οὖν μεθ' ἡμῶν, ὁ τούτους δοξάσας ὡς ἡυδόκησε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχοι

Μήτηρ τελευτά Μητροπαρθένου Κόρης,
Ἡ τῶν κυουσῶν μητέρων σωτηρία.
Πέμπτη ἐξεβίωσε μογοστόκος εἰκάδι Ἄννα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων 165 Πατέρων, τῶν ἐν τῇ πέμπτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συνελθόντων καὶ τὰ Ὠριγένους δόγματα καθελόντων.

Στίχοι

Λόγοι Βελίαρ οἱ λόγοι Ὠριγένους,
Οὕσπερ καθεῖλον προσκυνηταί τοῦ Λόγου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ζ'

Οἱ ἐκ τῆς ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σώτερ, οικονομήσασθαι, ἐν μήτρα τῆς Παρθένου, κατὼ κησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας, Μήτηρ ἀγνή δυσώπησον, ρυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Δόξα...

Θησαυρόν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας, τὴν σέ κυήσασαν, καὶ πύργον ασφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἐδείξας, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἰ.

Καὶ νύν...

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρωστίας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ θεῖα, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκούσα.

Τῆς Ἀγίας

Ὡδή ζ'

Ὁ διασώσας ἐν πυρί

Ὡς τῆς ζωῆς τῆς ἀληθοῦς, Ἄννα τὴν μητέρατεκούσα, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν

αληθή, μετετέθης πιστῶς ανακράζουσα, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τῶν Πατέρων ευλογητός εἶ.

Ἡ τῆς μητρός τοῦ Λυτρωτοῦ, μήτηρ χρηματίσασα Ἄννα, ἀπό τῆς γῆς πρὸς ουρανόν, ἀρεταῖς κοσμουμένη ἀνέδραμες, ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα, ο Θεός ο τῶν Πατέρων ευλογητός εἶ.

Πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πρὸς ευρυχωρότατον πλάτος, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, πρὸς ἀνέσπερον φῶς ἐξεδήμησας, θεοφόρε κραυγάζουσα, ο Θεός ο τῶν Πατέρων ευλογητός εἶ.

Θεοτόκion

Ωραῖσμένη καλλοναῖς, ταῖς τῶν ἀρετῶν τὸν ωραῖον, ὑπὲρ υἱοῦς τῶν γηγενῶν, ἀπεκύησας Λόγον Πανάμωμε, τὸν τερπναῖς ωραιότησι, τοὺς αὐτὸν ὑμνολογοῦντας κατακοσμοῦντα.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Υπερύμνητε, ο τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός ευλογητός εἶ.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ η'

Τὸν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μή παρίδῃς Παρθένε, ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἱαμάτων τό δασιλές, ἐπιχέεις τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσι τὸν ἀφραστὸν σου τόκον.

Δόξα...

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατρεύεις, καὶ σαρκὸς τὰς οδύνας, Παρθένε, ἵνα σέ δοξάζω τὴν Κεχαριτωμένην.

Καὶ νύν...

Τῶν πειρασμῶν σύ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἀγίας

Ὡδὴ η'

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ἡ μήτηρ τῆς μόνης Θεοτόκου, ἡ στείρα το πρίν, νύν δέ προμήτωρ Χριστοῦ, ὥσπερ τῆς στειρώσεως, οὕτω τῆς νεκρώσεως, ἐκδυσαμένη ἔνδυμα, ἐν χώρᾳ ζώντων βοά, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χριστός σοι τάς πύλας εκπετάσας, τάς άνω περιχαρώς καθυπεδέξατο, πύλην ότι έτεκες, ήν αυτός διώδευσε, καί κεκλεισμένην έδειξε, μετά τήν πάροδον, θεόφρον αξιάγαστε Άννα, όθεν σε Τιμώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγίως τόν βίον εκτελούσα, Αγίας αιιπαρθένου Μήτηρ γέγονας, ήτις τόν πανάγιον, Λόγον απεκύησεν, αγιασμόν καί λύτρωσιν ημίν παρέχοντα, θεόφρον αξιάγαστε Άννα, όθεν σε τιμώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Πολλοίς συνεχόμενον κινδύνοις, καί σάλω τής αμαρτίας κινδυνεύοντα, όρμον πρός ακύμαντον, αύραις ταίς τού Πνεύματος, Θεογεννήτορ Δέσποινα, νύν καθοδήγησον, λιμήν Χριστιανών γάρ υπάρχεις, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι, Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτων χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ροήν μου τών δακρύων, μή αποποιήσης, η τόν παντός εκ προσώπου πάν δάκρυον, αφηρηκότα Παρθένε, Χριστόν κυήσασα.

Χαράς μου τήν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, η τής χαράς δεξαμένη τό πλήρωμα, τής αμαρτίας τήν λύπην, εξαφανίσασα.

Λιμήν καί προστασία, τών σοί προσφευγόντων, γενού Παρθένε, καί τείχος ακράδαντον, καταφυγή τε καί σκέπη, καί αγαλλίαμα.

Δόξα...

Φωτός σου ταίς ακτίσι, λάμπρυνον, Παρθένε, τό ζοφερόν τής αγνοίας διώκουσα, τούς ευσεβώς Θεοτόκον, σέ καταγγέλλοντας.

Καί νύν...

Κακώσεως εν τόπω, τώ τής ασθενείας, ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, εξ αρρωστίας εις ρώσιν, μετασκευάζουσα.

Τής Αγίας

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Εύα μεν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ

στεριώσεως κατάρας, λυθείσα ευλογίαν τήν τέξασαν, εκύησας αγνήν
Θεομήτορα, ή συγχορεύεις αξιάγαστε.

Εκ γής τής γαστρός σου αληθώς γεγέννηται, γή αγία αγεώργητος, στάχυν
βλαστήσασα ασπύρως, τού κόσμου τόν τροφέα καί Κύριον, τόν σέ πρός τήν
τρυφήν τήν αδάπανον, Άννα πανσόφως μεταστήσαντα.

Εδέξατο άλυπτος ζωή καί άφθαρτος, μετά τέλος σέ Πανεύφημε, ξύλου ζωής
νυνί μετέχεις, Δικαίων συνευφραίνη συστήματι, καί θείων Ασωμάτων
στρατεύμασιν, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Η μνήμη σου σήμερον ημίν ανέτειλε, τού ηλίου τηλαυγέστερον, φέγγει
πλουσίων χαρισμάτων, ημάς καταφαιδρύνουσα Πάνσεμνε, καί ζόφον
παθημάτων εξαίρουσα, ήν εκτελούντας ημάς φύλαττε.

Θεοτοκίον

Μαρία κυρία τού παντός, παντοίοις με δουλωθέντα πλημμελήμασι, σύ
ελευθέρωσον, αυτή γάρ, τόν ελευθερωτήν πάντων τέτοκας, δουλείας τόν
ημας λυτρωσάμενον, τής αμαρτίας θείω νεύματι.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ,
αΰλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί
βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιεπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Χρεωστικώς υμνήσωμεν, τήν θεόκλητον Άνναν, τήν Θεοτόκον αύτη γάρ, τήν
Παρθένον Μαρίαν, κυήσασα παρ' ελπίδα, αγχιστεύς κατά σάρκα, Χριστού τού
Λυτρωτού ημών, ανεδείχθη τού ταύτην, θεοπρεπώς, προσλαβόντος σήμερον
εν υψίστοις, υπέρ ημών πρεσβεύουσα, καί ειρήνης τού κόσμου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΪΝΟΥΣ, ΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΙΧΟΥΣ Δ' ΚΑΙ ΨΆΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΆ ΠΡΟΣΔΌΜΙΑ
Γ', ΔΕΥΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΤΟ Α'.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Μνήμην τελούντες αισίαν, σέ ανυμνούμεν Χριστέ, τόν παραδόξως Άνναν, εκ
ζωής τής προσκαίρου πρός τήν άληκτον δόξαν, μεταστήσαντα νύν, ως
μητέρα υπάρχουσαν, τής σέ τεκούσης ασπύρως υπερφυώς, Θεοτόκου καί
Παρθένου Μητρός. (Δίς)

Μνήμην αγίαν τελούντες, τών Προπατόρων Χριστού, Ιωακείμ καί Άννης, τών
σεπτών καί αμέμπτων, δοξάζομεν απαύστως, τόν λυτρωτήν, καί οικτίρμονα
Κύριον, τόν μεταστήσαντα τούτους πρός τήν ζωήν, τήν αγήρω καί
ανώλεθρον.

Πρός τὰς αὐλοὺς χορείας, καὶ τῶν Δικαίων σκηνάς, ἐνθα Ἀγγέλων τάξεις,
ἐνθα δῆμος Ἁγίων, χαρὰ εορταζόντων ἀγεται νύν, τῶν Δικαίων τὰ πνεύματα,
ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, οὐς ευσεβῶς, ευφημούντες μακαρίσωμεν.

Δόξα... Καὶ νύν... Ἦχος β'

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ερασταί, δεῦτε εορτάσωμεν,
Ἄννης τὴν σεβάσμιον κοίμησιν, καὶ γὰρ ἔτεκεν υπερφυῶς τὴν πηγὴν τῆς
ζωῆς, Μαρίαν τὴν θεόπαιδα, ἐξ ἧς ἐτέχθη ὁ Λυτρωτής, ὁ φωτίζων καὶ αγιαζων
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

**Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Ὠδῆ γ' καὶ
ς'.**

Ὁ Απόστολος, Πρὸς Γαλάτας

Ἀδελφοί, Ἀβραάμ δύο Υἱοὺς ἔσχεν...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ὁ Κύριος. οὐδεὶς λύχνον ἄψας...

Ζῆτει Σαββάτω ς'

Κοινωνικόν

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς ευθέσι πρέπει αἰνεσις. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ερμολάου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
Ερμίππου καὶ Ερμοκράτους, καὶ τῆς Ἁγίας Οσιομάρτυρος Παρασκευῆς.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

**Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώνμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
προσόμοια ἀμφοτέρων.**

Προσόμοια τῶν Ἁγίων

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς ἀθλητὰ Ερμόλαε, ἱερωτάτην ζωὴν, ἱερῶς ἐπεπόθησας, ἱερεὺς
γενόμενος, Ἰησοῦ Παντοκράτορος, καὶ ἀνιέρου σκοτασμοῦ ἔσωσας, σεπτοῖς
σου λόγοις λαοὺς, ἐν χάριτι, καὶ μεταβέβηκας, πρὸς τὰ υπερκόσμια τῶν
σθλητῶν, αἵματι λουσάμενος, θεομακάριστε.

Μάρτυς ἀθλητὰ Ερμόλαε, διὰ τὸν φόβον ποτέ, τῶν ἀνόμων κρυπτόμενος,
φανεροῖς γηθόμενος, κεκρυμμένον μυστήριον, τῷ ἀθλοφόρῳ Παντελεήμονι,

τῆς ευσεβείας καί επιγνώσεως, καί φανερούμενος, θνήσκεις προθυμότητα, διὰ Χριστόν, τόν δι' αγαθότητα, παθεῖν ελόμενον.

Ερμιππόν τε καί Ερμόλαον, καί Ερμοκράτην πιστῶς, τοῦ Κυρίου τοῦς μάρτυρας, θαυμαστῶς ἀθλήσαντας, καί τόν δόλιον κτείναντας, καί λουσαμένους λουτρόν μηδέποτε, δευτέροις ρύποις επιθολούμενον, ανευφημήσωμεν, ιερῶς δοξάζοντες, καί τήν αὐτῶν, μνήμην εορτάζοντες πανηγυρίσωμεν.

Προσόμοια τῆς Αγίας, ὅμοια

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος!

Παρασκευή ἡ σοφή, Ἀντωνίνου τό φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες, προθύμως ἐναθλήσασα, καί τῶν βραβείων τῆς ἀνω κλήσεως, καί τῶν στεφάνων ἀξιοθείσα σεμνή, ὑπέρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, μνείανποιού, πάντοτε πρός Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πανεύφημε, ἡ τόν Δεσπότην Χριστόν, ολοψύχως ποθήσασα, τῶν βασάνων ἤνεγκας, τᾶς πληγὰς καρτερώτατα, καί ξεομένη πλευράς ταῖς μαστιγῖν, αἰκίας πάσας, διὰ τόν σόν ἐραστήν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῶν παρ' αὐτοῦ, ὅθεν ευφημούμεν σε θεομακάριστε.

Οσιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχυσειεπείν, τῶν σῶν πόνων τὰ ἐπάθλα, καί τοῦ μαρτυρίου σου, τὰ ἀνδρεία τεράστια, υπομονήν τε καί τήν πραότητα, ἣν ἐνεδείξω Σεμνή ὡς ἀσάρκος; ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας, Παρασκευή, νύμφη τοῦ Παντάνακτος, σκεύος τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευή πανένδοξε, τοῦς τήν ἀθλησιν τήν σὴν εορτάζοντας ἀξίως, αἰτήσαι ρυσθῆναι πειρασμῶν καί θλίψεων, ταῖς πρός Θεόν πρεσβεΐαις σου, καί τῆς μελλούσης κρίσεως, Μάρτυς παναοίδιμε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε, Σεμνή, παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά προσόμοια τῆς Αγίας.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ε Μάρτυσι

Πολυώδυνα βάσανα, υποστήναι Πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἠτομόλησας, καί τῶν Ελλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας, τῷ γάρ σθένει τοῦ Σταυροῦ, τόν ἀντίπαλον ἔκτεινας, τόν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν

άστρων θρόνον θείναι, πρό ποδών σου γάρ ερράγη, ὥσπερ στρουθίον παιζόμενος.

Στιχ. Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον, καί προσέσχε μοι.

Τῆς πλακός τήν βαρύτητα, καί πυρός τήν κατάκαυσιν, θεϊκή προνοία Ἄγγελος τάχιστα, τήν μέν ὡς φύλλον ανέδειξε, τήν δέ αὐραν ἐνδροσον, οἷα πάλαι τοῖς παισί, τοῦ τετάρτου ἡ ὅρασις, μεθ' ὧν ἐκραζες, Σοῦ τό ἔλεος μέγα Πανοικτίρμον, ὅθεν σέβω γηθομένη, σοῦ τό πανύμνητον ὄνομα.

Στίχ. Καί ἐστήσεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καί κατεύθυνε τά διαβήματά μου.

Καθαρότητα σώματος, καί ψυχῆς τήν λαμπρότητα, κτησαμένη πάντοτε ὠφθης ἄμωμος, σύ γάρ νυμφίον ποθήσασα, κατ' ἴχνος ἐβάδισας, νοητοῦ μύρου Σεμνή, Παρασκευή αοίδιμε, καί νῦν πρέσβευε, τόν Σωτήρα τῶν ὅλων λύσιν δούναι, οφλημάτων τοῖς ἐν πίστει, ἐπιτελοῦσι τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τά πέρατα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, καί τήν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα ευφημήσωμεν λέγοντες, Χαίροις, Παρασκευή Οσία Καί θεοτίμητε, Χαίροις, ἡ τό μαρτύριον καλῶς υποδεξαμένη, Χαίροις τῶν μαρτύρων ἰσοστάσιε, καί τῶν Οσίων ομόσκηνε, μεθ' ὧν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταις ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τῆς Ἀγίας

Ἦχος α'

Τήν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τήν ὁμώνυμόν σου πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευή ἀθλοφόρε, ὅθεν προχέεις ἰάματα, καί πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό χαίρε, σύν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Αγίας

Ἦχος δ'

Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τόν ωραιότατον Χριστόν ἀγαπήσασα, καί δι' ἀγνείας τήν ψυχὴν ωραΐσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καί θλίψεων, τούτῳ κατηγγύησαι, ὥσπερ ἄμωμος νύμφη, ὅθεν σε ἡξίωσεν, ουρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σέ τιμώντων Παρασκευὴ πανεύφημε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, Εἰ μή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διε, φύλαξεν ἕως νύν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστώμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γάρ δούλους σῴζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Αγίας

Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὡς ἄμωμος ἀμνάς, καί ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ωραΐσασα, ὅθεν εἴληφας, τῶν ἰαμάτων τήν χάριν, ἰατρούουσα τὰ ἀρρωστήματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καί μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφευγοντες, πρὸς τήν σὴν ἀγαθότητα, σέ γάρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σέ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τήν μόνην πανάμωμον.

Οἱ Κανόνες, τῶν Ἀγίων, καί τῆς Αγίας οἱ ἐπόμενοι δύο.

Ο Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὑμνοὶς γεραίρω τοὺς Ερμολάου πόνους. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ὑμνοὶς τήν φωτοφόρον, καί πανευκλεή καί υπερένδοξον, ἐπαινέσωμεν μνήμην, Ερμολάου Χριστόν μεγαλύνοντες.

Μέγιστόν σοι τό κλέος, πέφυκεν Ερμόλαε πανεύφημε, τού μεγάλου Θεού γάρ, ανεδείχθης θεράπων θερμότατος.

Νόμιμον διανύσας, Ένδοξε αγώνα κατεπάτησας, ανομούντων τά θράση, παναοίδιμε Μάρτυς Ερμόλαε.

Όλβιος απεφάνθης, πλούτον τόν Χριστόν έχων ακένωτον, καί πλουτίζων καρδίας, πενομένας παμμάκαρ Ερμόλαε.

Θεοτοκίον

Ιλεών μοι Παρθένε, τόν Χριστόν απέργασαι πανάμωμε, εν ημέρα τής δίκης, φοβεράς καταδίκης εξαίρουσα.

Ο Κανών τής Αγίας, ού η Ακροστοχίς (άνευ τών Θεοτοκίων).

Ύμνοις γεραίρω τήν πανεύφημον Κόρην.

Θεοφάνους.

Ωδή α' Έχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Υμνούσι, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε, χάριν δοθήναι αίτησαι ημίν, καί πταισμάτων τήν άφεσιν, Παρασκευή αοίδιμε, ταίς πρός τόν Κύριον δεήσεσι.

Μαρτύρων, η καλλονή σύ πέφηνας, τάς τού εχθρού μηχανάς, καταβαλούσα όπλω τού Σταυρού, καί τυράννων ωμότητα, αθλητικώς παλαίσασα, θεοσεβή πίστιν εκήρυξας.

Νομίσας, τής καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τό εύτονον, ο τοίς ξοάνοις τύραννος δεινώς, απονέμων προσκύνησιν, αλλά σοφοίς σου ρήμασι, τούτου τό θράσος άπαν λέλυται.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος, εκ σών αχράντων Δέσποινα, αιμάτων τίκτεται, εμψυχωμένην σάρκα ειληφως, καί ημάς ολισθήσαντας, απατεώνος δήγματι, τώ θείω κράτει ανεπλάσατο.

Τών Αγίων

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Σθένει δυναμούμενος, τού παντουργού σοφέ Πνεύματος, τού δυνατού, Πάτερ εν κακία, τήν ισχύν καταβέβληκας.

Γνώριμος γεγένησαι, τώ Παντοκράτορι Άγιε, πάντας γνωστούς, λόγω σου τώ θείω, εν αυτώ εργαζόμενος.

Έγνων διδασκόμενος, υπό τού σου Σοφέ πνεύματος, τόν Ποιητήν, ο Παντελεήμων, καί νομίμως ενήθλησεν.

Θεοτοκίον

Ρυσαί με Πανάμωμε, αμαρτιών δεινού κλύδωνος, καί λογισμών, τών επεμβαινόντων, αφειδώς τή καρδιά μου.

Τής Αγίας

Ευφραίνεται επί σοί

Ενεύρου τό ασθενές, τό θείον Πνεύμα καί παιδρόν δέδειχεν, εξεικονίζον άριστα, τής σής ακραιφνούς ψυχής έλλαμψιν.

Ρωσθείσα σθένει Χριστού, τάς τών βουνεύρων αφειδώς μάστιγας, Μάρτυς Χριστού υπέφερες, οία τις αδάμας στερρότατος.

Αγάπη τή πρόσ Θεόν, εν τώ σταδίω καρτερώς ήνεγκας, τόν σκορπισμόν τού σώματος, καί τούς ανυποίστους πικρούς αικισμούς.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιερώς τήν ζωήν σου διατελών, Ιερεύς ανεδείχθης τού Λυτρωτού, φωτίζων τούς πίστει σοι, προσιόντας εκάστοτε, καί επί τέλει μάκαρ ενθέως απήστραψας, μαρτυρίου φέγγος, καί κόσμον κατηύγασας, όθεν τήν φωσφόρον, καί αγίαν σου μνήμην, τελούντες υμνούμέν σε, καί πιστώως μακαρίζομεν, αθλοφόρε Ερμόλαε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τής Αγίας

Εκ σπαργάνων μητρώων σύ τώ Χριστώ, σεαυτήν αναθείσα διηνεκώς, αυτώ ευηρέστησας τώ Σωτήρι τών όλων, καίτυράννων θράση, στερρώς κατεπάτησας, καί βασάνους όντως, ανδρείως υπέμεινας, όθεν ο Χριστός σοι, τοίς στεφάνοις κοσμήσας, ενδόξως εισήγαγεν, εις νυμφώνα ουράνιον, Παρασκευή αξιάγαστε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπóρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητας, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών

Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άσπορον τόκον σου.

Τών Αγίων

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Αι πορείαι σου Πνεύματι, θείω ευοδούμεναι υπεσκέλισαν, τās πορείας τού αλάστορος, καί όδός ευθεία πολλοίς ώφθησαν.

Ιερέυς Ιερώτατος, Μάρτυς αληθέστατος εχρημάτισας, αξιάγαστε Ερμόλαε, διά τούτο πάντες ευφημούμέν σε.

Ρωμαλέω φρονήματι, τώ παρανομούντι αντιταξάμενος, μαρτυρίου στέφος είληφας, ανδρικώς αθλήσας Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Όσπερ θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τόν Δεσπότην θεοχαρίτωτε, όν ικέτευε σωθήναι ημάς, αμαρτίας σάλω κινδυνεύοντας.

Τής Αγίας

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ιαμάτων εντυχούσα καί χαρισμάτων, καί οπτασίας Ένδοξε, τās θείας πηγάζεις, χάριτας εκάστοτε, τοίς πίστει γεραίρουσι, καί τώ σώ τεμένει προστρέχουσι.

Ρυτίδα όντως καί σπίλον μηδόλως σχούσα, αγιασμόν τε σώματος, επικτησαμένη, Αγγέλους τεθέασαι, μεθ' ών ανεκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ός κατάπληκτον σημείον, φρικτής ημέρας, τού σωτηρίου πάθους γάρ, εξεικονισθείσης, γυναιΚείω σώματι, Σταυρόν τε καί Κάλαμον, Στέφανον καί Σπόγγον τεθέασαι.

Θεοτοκίον

Απειρογάμωσ εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης, παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τών Αγίων

Ωδή ε' Ο εκ νυκτός αγνοίας

Τούς εν νυκτί απάτης κεκρατημένους, πρός φώς καθωδήγησας, καί μισθόν

εκομίσω, τό τελειωθήναι δι' αίματος.

Οι τού Χριστού οπλίται Ερμιππός τε, καί ο θείος Ερμόλαος, άμα τώ Ερμοκράτει, ιερολογίαις δοξάζονται.

Υπέρ σεπτής Τριάδος, οι τρεις Ομού εναθλήσαντες Μάρτυρες, μυριάσιν Αγγέλων, νύν εν ουρανοίς συναγάλλονται.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν πάντες, καταφυγήν καί βεβαίαν αντίληψιν, κεκτημένοι Παρθένε, ρυσθείημεν διά σου πάσης θλίψεως.

Τής Αγίας

Σύ Κύριε μου φώς

Ηγώνισαι Σεμνή, καί τόν τύραννον έκτεινας, ρητρεύσεσι ταίς πανσόφοις, πρό βημάτων εμφρόνως, τόν Χριστόν καταγγέλλουσα.

Νούν έχουσα στερρόν, απποήτω φρονήματι, κατήσχυνας τών ειδώλων, τά σεβάσματα πάντα, γραφικαίς αποδείξεσι.

Παστάδος νοητής, καί νυμφώνος ηξίωσαι, χορεύουσα σύν Παρθένοις, ταίς φρονίμοις ενθέως, Παρασκευή αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τών Αγίων

Ωδή ς'

Τήν δέησιν εκχεώ

Ερμόλαος ο γενναίος οπλίτης, Ερμοκράτης τε καί Έρμιππος άμα, μίαν στερρώς επεδείξαντο γνώμην, ένα, Θεόν επί πάντων κηρύξαντες, θανόντες τε διά Χριστόν, ουρανίους στεφάνους εδέξαντο.

Ρανίσι τών εκχυθέντων αιμάτων, εαυτοίς περιφοινίζαντες χλαίναν, θεοπρεπή, αθλοφόροι Κυρίου, τώ Βασιλεί τών αιώνων παρίστασθε, δεόμενοι υπέρ ηνών, σύν απάσαις ταίς άνω Δυνάμεσι.

Μεμύηται τήν εν Πνεύματι θείω, διά σου Παντελεήμων ο μέγας, πίστιν ορθήν, καί αθλήσας νομίμως, τού μαρτυρίου σοι πρόξενος γέγονεν, Ερμόλαε, μεθ' ού Χριστόν, τόν Θεόν υπέρ πάντων ικέτευε.

Θεοτοκίον

Ο κλύδων με τών αμέτρων πταισμάτων, συνταράττει καί βυθώ παραπέμπει, διηλεκώς, απογνώσεως Κόρη, Αλλά προφθάσασα χείρά μου όρεξον, καί δίδου μοι πρόσ γαληνούς, μετανοίας λιμένας ορμίζεσθαι.

Τῆς Αγίας

Θύσω σοι, μετά φωνῆς

Αγγέλου, παρουσία τὴν στέρνοις τεθείσάν σοι, μεγίστην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς ἡλούς ἐνδοξε Μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ροπή θεία θάπτον ἠφάνισε.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν, οἱ κηρύξασαν πάσι, καὶ πολλοὺς φωτίσασαν θείῳ λόγῳ, καὶ ἀπίστους, πρὸς τὴν ἐνθεὸν πίστιν ρυθμίσασαν.

Ἐρρει σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῶν ἐκ χειλέων, καὶ τὴν γνῶσιν πάντων ἐδίδασκες, παρρησία Παρασκευὴ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Θεοτοκίον

ὦ θαύμα, τῶν ἀπαντῶν θαυμάτων καὶ νότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβούσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Εκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τὸν ναόν σου πάνσεμνε, ὡς ἱατρεῖον ψυχικόν ευράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Οσιομάρτυς Παρασκευὴ αοίδιμε.

Ὁ Οἶκος

Ἡ τοῦ νυμφίου σε φωνὴ καλέσασα ὡς νύμφην, στεφάνῳ ἀφθαρσίας ἐκόσμησε, θεόφρον Παρασκευὴ πανευκλεῆς, καὶ μετὰ ἀθλοφόρων καὶ μαρτύρων τῶν σεπτῶν ἀξίως συνηρίθμησε, μεθ' ὧν ευφραينوμένη, μέμνησὸ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀγίαν εορτὴν σου, καὶ συνελθόντων ἐνδὸν τοῦ ναοῦ σου, ἐν αὐτῷ γάρ νυνὶ παρεστώτες ἀπὸ ψυχῆς προσφέρομέν σοι τοὺς ὕμνους, Οσιομάρτυς Παρασκευὴ αοίδιμε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἱερομαρτύρων Ερμολάου, Ερμίππου καὶ Ερμοκράτους.

Στίχοι

Ερμιππος, Ερμόλαος ἡδ' Ερμοκράτης
Ερμὴν σέβοντας ἡσχυναν παρρησία.
Ερμόλεως ἑκτη τε καὶ εἰκάδι δειροτομήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Αγίας Οσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στίχοι

Θεῷ παρεσκεύασας ἀγνόν ὡς δομον,
Σαυτὴν ἀγούσα, Σεμνή, εἰς κατοικίαν.

Παρασκευήν έκτανεν εικάδι χαλκός εν έκτη.

Μνήμη τής αγίας μάρτυρος Ωραιοζήλης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Ιγνατίου τού Στειρωνίτου, καί τών εγκαινίων τού ναού τού, Αρχαγγέλου Γαβριήλ, πέραν εν Χάλδαις, καί τών Αγίων Αππίωνος καί Ιερουσαλήμ.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αγίων

Ωδή ζ' Οι εκ τής Ιουδαίας

Λαμπρυνθείς τώ αδύτω, φωτισμώ τής ενθέου πίστεως Όσιε, πρὸς φῶς θεογνωσίας, πληθύν τών σωζομένων, μελωδούσαν ωδήγησας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Αδελφά συμφρονούντες, Ερμοκράτης ο μέγας καί θείος Έρμιππος, Ερμόλαε παμμάκαρ, σύν σοί τό μαρτυρίου, πόμα πίνουσι ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ορεκτών ακροτάτω, προσεπέλασας Μάρτυς θέσει θεούμενος, καί νύν μετά Μαρτύρων, γηθόμενος κραυγάζεις, τώ Δεσπότη Ερμόλαε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Υπερθέου Τριάδος, εκκαιόμενοι πόθω, Μάρτυρες Ένδοξοι, τό πύρ τής αθεΐας, αιμάτων ταίς ρανίσι, κατεσβέσατε ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, η Θεόν σαρκοφόρον αποκυήσασα, εκ πάσης αμαρτίας, καί θλίψεως βοώντα, τόν λαόν σου περίσωζε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τής Αγίας

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Υπό Κυρίου, σύ φρουρουμένη πρό βήματος ασεβών, Μάρτυς, τας μασχάλας έστεγες, καρτερώς φλεγόμενη καί υπέψαλλες, Ευλογητός εί ο Θεός μου βοώσα καί Κύριος.

Φλέξαν μηδόλως, τούς παρανόμους καίει μάλλον τό πύρ, Κόρη, ο Χριστός δέ φυλάττει σε αβλαβή, καθώς πάλαι διεσώσατο, πυρός τού βρέμοντος, αδεείς Νεανίας χειρί κραταιά.

Ἦπειρον πάσαν, σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτηνόμενοι, ὄντως, τὰ δαιμόνια
ξόνα καὶ θεοί, ἀπολέσθωσαν ἐκραύγαζες, Χριστός δέ κυριος, πλαστοουργός
ἐστι πάντων ἐκήρυττες.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ Υψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ
χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, υπάρχεις
Πανάμωμε.

Τῶν Αγίων

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ο ἱερός Ερμόλαος, ἱερώς φωτιζόμενος, τῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, δι' ἡμᾶς ὡς
πρόβατον, τυθέντι ἀναίμακτον, θυσίαν προσενήνοχε, καὶ σφαγιασθεὶς υπέρ
αυτοῦ ἐκουσίως, εὐπρόσδεκτος θυσία, προσηνέχθη κραυγάζων, Λαός
υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενεκρωμένος πρόσεισιν, ἀπιστία τό πρότερον, ο Παντελεήμων, καὶ τό ζῆν
δρεψάμενος, σεπτὴ παραινέσει σου, ζωοποιῶ προσκλήσει Χριστοῦ, τόν
θανατωθέντα, ἀναστήσας πρὸς ὕψος, ἀνήλθε μαρτυρίου, μετὰ σοῦ τόν
Σωτήρα, δοξάζων εἰς αἰῶνας, Ερμόλαε τρισμάκαρ.

Ο ἱερός Ερμόλαος, ο παμμέγιστος Ἑρμιππος, καὶ ο Ερμοκράτης, οἱ στερροί
ἀδάμαντες, σαρκός οὐκ ἐφείσαντο, οὐ τοῖς γλυπτοῖς ἐπέθυσαν, θύματα δεκτά
δέ, ἐαυτοὺς τῷ Δεσπότη, προσήγαγον βοῶντες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός
υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ Χριστοῦ ρωννύμενος, ο θεόφρων Ερμόλαος, ἀποκεκρυμμένον, γενεαῖς
μυστήριον, πιστοῖς ἀπεκάλυπτεν, ἐγκεκρυμμένος φόβῳ ἐχθρῶν, καὶ
φανερωθεὶς, τόν φανερώς υπέρ πάντων, τυθέντα Θεόν Λόγον, καταγγέλλει
καὶ θνήσκει, καὶ ζῇ μετὰ Μαρτύρων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σέ τό τερπνόν παλατιον, καὶ φαιδρόν ἐνδιαίτημα, τοῦ Παμβασιλέως, Παναγία
Δέσποινα, ὑμνούμεν δεόμενοι, Ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος,
καθαρεύσαντας πάσης, κακίας ἐναντίας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως, Λαός
υπερυψοῦται, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Αγίας

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Οὐκ ὄντας θεοὺς ἀλλὰ ψευδῆ, δαιμόνων φάσματα, Μάρτυς ἀπέδειξας, καὶ
κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος κατελέπτυνας, ἐν ευφροσύνῃ τῷ Χριστῷ,
ἀπαύστως μέλπουσα, Ἐυλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ναοῦ δονηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτήσῃ σου, Ἀπόλλων πέπτωκε, καὶ

κατηκόντισται ξόανα, ενεργεία τού αχράντου Σταυρού, δι' ού φραχθείσα
μυστικώς, εν παρρησία πολλή, ανεβόας, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Κάλλους καί τού πόθου σου Χριστέ, Παρασκευή η αγνή, τρωθείσα έφερε,
πυρός τήν έκκαυσιν κράζουσα, εις Οσμήν τού θείου μύρου σου, νύν
εναθλούσα καρτερώς, δραμούμαι άληκτα, σού οπίσω, επευλογούσα τό θεión
σου όνομα.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής
θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού
απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ
δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες
κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Αγίων

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Ίστασο έναντι εχθρών, τόν Χριστόν ομολογών πανασοίδιμε, ομολογήσαντα,
ομολογίαν επί Πιλάτου καλήν, καί απαχθείς πρός τήν σφαγήν, τήν γήν μέν
ηγίασας, τώ θείω αίματι, ουρανούς δέ τή ψυχή κατελάμπρυνας.

Ωφθητε τρίφωτος λαμπάς, θείου Πνεύματος πυρί αναπτόμενοι, Έρμιππε
ένδοξε, σύν Ερμοκράτει τώ Ερμολάω τε, καταφαιδρύνοντες ψυχάς, πιστών
θεία χάριτι, καί εκδιώκοντες, δυσσεβείας τήν αχλύν πανασοίδιμοι.

Στόματι άπαντες λαμπρώ, γεγηθότι τε φρονήματι μέλψωμεν, τούς
Αθλοφόρους Χριστού, τήν θείαν δόξαν ώσπερ ιμάτιον, εστολισμένους
ευπρεπώς, καί νύν τά ουράνια, περιπολεύοντας, καί θαυμάτων ποταμούς
αναβλύζοντας.

Ήλιε άδυτε Χριστέ, Ερμολάου ιεραίς παρακλήσεσι, Παντελεήμονος, καί
Ερμοκράτους καί τών συνάθλων αυτού, μή αποστήσης αφ' ημών, Λόγε τά
ελέη σου, αλλά συνήθως ημάς, οικτιρήσας τών Κακών απολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Σώτερ ο τεχθείς, καί φυλάξας, τήν τεκούσάν σε άφθορον, μετά τήν
κύησιν, όταν καθίσσης κρίναι τά σύμπαντα, τάς ανομίας παρορών, καί τάς
αμαρτίας μου, ως αναμάρτητος, ελεήμων ως Θεός καί φιάνθρωπος.

Τής Αγίας

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ρευστής βιοτής καί προσκαίρου, Μάρτυς τήν μέλλουσαν ηλλάξω, κάλλος τό

αμήχανον Οράν, τού σου νυμφίου επειγομένη τρανώς, όθεν στεφάνων
έτυχες, τών ακηράτων καλλιπάρθενε.

Έκουσας φωνής βεβαιούσης, Παρασκευή σου τάς αιτήσεις, θείας ουρανόθεν
καί τόν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σεμνή διήνυσας, καί πρός αυτόν
ανέδραμες, κάραν τηθείσα τήν ερίτιμον.

Νίκην κατ' εχθρών δωρηθήναι, Παρασκευή Χριστόν εξαίτει, πάσι τοίς τώ θείω
ναώ σου, προσερχομένοις εν θερμότητι πίστει, καί τών πταισμάτων άφεσιν,
καί τών δεινών τήν απολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ώφθης Χερουβίμ ανωτέρα, καί ουρανών υψηλότερα, άχραντε Παρθένε
Μαρία, βουλής μεγάλης τεκούσα Άγγελον, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, κριτήν
απάντων ελευσόμενον.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος
ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ
Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ρωσθείσα καλλιπάρθενε, Σταυρώ τώ τού Κυρίου σου, τυράννων έλυσας
θράσος, αθλούσα Μάρτυς γενναίως, καί πρός Χριστού απείληφας, βραβεία
νίκης πάνσοφε, Παρασκευή πανθαύμαστε, υπέρ ημών δυσωπούσα, τών σέ
τιμώντων εκ πόθου.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσούν θυμιατήριον, τής αχωρήτου Τριάδος, δοχείον
γεγεννημένη, εν ώ Πατήρ ηυδόκησεν, ο δέ Υιός εσκήνωσε, καί Πνεύμα τό
πανάγιον, επισκιάσαν σοι Κόρη, ενέδειξε Θεοτόκον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΪΝΟΥΣ, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ', δευτερούντες τό α'.

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Εν ταίς αυλαίς τού Κυρίου, χοροβατούσα σεμνή, άμα Παρθένοις Μάρτυς, ταίς
φρονίμοις εκείναις, εκείθεν εκομίσω χάριν σοφή, τού ιάσθαι νοσήματα,
αποδιώκειν τε πνεύματα μυσαρά, εκ τών πίστει προσιόντων σοι. (Δίς)

Ρήξασα κράτος τυράννων, αθεωτάτων σεμνή, καί πρός Θεόν τάς βάσεις,
αναθείσα Παρθένε, ουδόλως επποήθης, ούτε κρουσμόν, μολυβδίνων
σφυρών, ούτε πύρ, ούτε ξεσμούς τών σαρκών σου, ούτε βρασμόν, τών
λεβήτων, ούτε ξίφους σφαγήν.

Ασκήσει πρώην τό σώμα, τήξασα Ένδοξε, τό δεύτερον αθλήσει, στομωθείσα
τήν φρένα, τοίς πάσιν ανεδείχθης, Μάρτυς Χριστού, ουρανοχάλκευτον

φάσανον, ὡςπερ χρυσός εν χωνεία δοκιμασθέν, ταῖς αικίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα... Ἦχος β'

Εν πόλει τού Θεού ημῶν, εν ὅρει αγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Αγία, τήν λαμπάδα ἀσβεστον τηρήσασα, Ακούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον, ὦ Παρθενία, ναός Θεοῦ! ὦ Παρθενία, Μαρτύρων δόξαι ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ανατίθην, Μήτηρ τού Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπό τήν σκέπην σου.

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν, ζήτηι τά ἐλλείποντα τῇ Δ' Δεκεμβρίου.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος καί ἱαματικού Παντελεήμονος.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Ὁ ἐπαξίως κληθεῖς Παντελεήμων, ὅτε τό φιλόανθρωπον πάσιν ἐφήπλωσας, τήν τῶν ψυχῶν ἐπιμέλειαν, καί τῶν σωμάτων, τήν θεραπείαν ἐπιδεικνύμενος, τότε τήν φερώνυμον κλήσιν ἐπλούτησας, τῆς ἀρετῆς τήν ἀντίδοσιν, καί εὐσεβείας, ἀντιμισθίαν Μάρτυς ευράμενος, στεφανηφόρος καί ἀήττητος, στρατιώτης δειχθεῖς τού Θεοῦ ημῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καί φωτίσαι τὰς ψυχὰς ημῶν. **(Δίς)**

Ὁ ἱαμάτων τήν χάριν δεδεγμένος, ὅτε τήν εὐσέβειαν πάντων προέκρινας, τῆς μητρικῆς ἀντεχόμενος, θεοσεβείας, καί πατρικῆς μισήσας δυσσέβειαν, τότε σου τήν ἐνθεον αἴγλην δεδῶρηται, τῶν φωτισμάτων ἡ ἄβυσσος, ὁ φωτοδότης, τού Θεοῦ Λόγος ὁ μεγαλόδωρος, θεία προγνώσει προειδώς σου, Παντελεήμον σοφέ τήν λαμπρότητα, ἣν ὑπέδειξας πάσιν, εὐσεβῶς, πολιτευσάμενος. **(Δίς)**

Ὁ ἐξ αὐλῶν πηγῶν τού σωτηρίου, τῶν θείων ἰάσεων αἰετῶς τήν χάριν ἀντλῶν, καί δαψιλῶς ἀρυόμενος, καί διανέμων, τοῖς προσιοῦσί σοι παμμακάριστε, πάντας τοὺς τήν ἐνδοξον σου καί πανίερον, καί φωτοφόρον πανήγυριν, πιστῶς τελούντας, χάριτι θεία τούτους καταύγασον, θεομιμήτω κεχρημένος, προσωδυμία σαφῶς καί χρηστότητι, ἣν δυσώπησον πάσι, δωρηθῆναι τοῖς

υμνούσί σε. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος πλ. β'
Βυζαντίου

Εξέλαμψε σήμερον, η σεβάσμιος μνήμη τοῦ Αναργύρου, τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα πρὸς ευωχίαν μυστικὴν, καὶ πρὸς πανήγυριν εὐόρτιον ἀγούσα, τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα, Επέστη γάρ ἡμῖν θαυματουργὸς Ιατρός, τὰς νόσους πάντων ἰώμενος, Παντελεήμων ὁ στερρὸς ἀθλητὴς, καὶ πρεσβεύει ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθέने; τίς μὴ ανυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. τό, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἰ βούλει εἰπείν καὶ Ἀναγνώσματα.

Προφητεῖαις Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὀψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπαιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν

τοίς εκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Υψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς ευπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ οπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, οσιότητα, ὁξυνεῖ δὲ ἀπτότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ ευκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνευμαδυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Υψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'
Βυζαντίου

Ἀγῶνα καλὸν ἠγωνίσω, καὶ δρόμον τετέλεκας τοῦ μαρτυρίου σου, Μάρτυς Παντελεήμον, διό ἐν υψίστοις μετ' Ἀγγέλων χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰληφῶς τὰ ἄνω βασίλεια, Ἀλλὰ πρέσβευε, ἱατρέ παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'
Ἀνατολίου

Ἀναργύρως τὴν χάριν παρέχεις τοῖς ἀνθρώποις, Παντελεήμον Μάρτυς ἐνδοξε, καὶ πνεύματα διώκεις, τῇ ἐπικλήσει Χριστοῦ, καὶ τυφλοῖς ἀναβλέπειν δεδῶρῃσαι, ὡς αὐτοῦ θεράπων γνήσιος, Ἀλλὰ πρέσβευε ἱατρέ, παμμακάριστε, τοῦ δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ, εἰρήνην σταθεράν, καὶ τοῖς σέ ποθοῦσι μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτὸς Τοῦ αὐτοῦ

Ἀπεσεῖσω τὴν πλάνην τοῦ πατρὸς πανένδοξε, καὶ τοὺς λόγους τῆς μητρὸς ἐμφρόνως δεξάμενος, ὑπὲρ χρυσίον ἐκαρποφόρησας, κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν, καὶ ἱατρὸς ἀριστος ἐδείχθης, Παντελεήμον Μάρτυς ἐνδοξε, Βαίνων δὲ ἐν χάριτι ἐν τῇ ὁδῷ, εὐρες κείμενον χαμερπὲς νήπιον, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέν, καὶ πρὸς Θεὸν ευξάμενος, καὶ ἐκτενῶς δυσωπήσας, ευθύς τὸν παῖδα ἀνέστησας, καὶ τὸ θηρίον διεσπάραξας, Διὸ μνημόνευε καὶ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ὁ αὐτὸς Τοῦ αὐτοῦ

Μητρὸς ευσεβοῦς επιποθήσας πίστιν, τοῦ πατρὸς διωρθώσω τὴν ἀσέβειαν,

ταίς γάρ Ερμολάου στηριχθείς διδασκαλίαις, εν τούτω καί τό Βάπτισμα
ετέλεσας, Παντελεήμον Μάρτυς ένδοξε, τού ελεήμονος Θεού, τών νοσοούντων
θεραπευτά, καί τών παθών διώκτα, Πρέσβευε λυτρωθήναι εκ περιστάσεως,
τούς εν πίστει τελούντας, τήν αισέβαστον Μνήμην σου.

Ἦχος πλ. α'
Γερμανού

Η παμφαής τού Μάρτυρος μνήμη, λάμπει ως ήλιος τοίς πέρασι, καί
απαύστως δαδουχεί τοίς πιστοίς τά ιάματα, νόσους αποσοβούσα, καί πάθη
θεραπεύουσα, ικετεύει γάρ αεί Παντελεήμων τώ Χριστώ, δωρηθήναι ταίς
ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος ο αυτός
Βυζαντίου

Δεύτε φιλομάρτυρες, ομοφρόνως άπαντες ευφημήσωμεν, τόν τού Χριστού,
Αθλοφόρον, τόν υπέρ τής ευσεβείας καλώς αγωνισάμενον, καί τό βραβείον
τής νίκης αναδησάμενον, τόν φωστήρα τής οικουμένης, καί αιλαμπή αστέρα
τής Εκκλησίας, διό καί πρός αυτόν βοώντες είπωμεν, Παντελεήμον Μάρτυς
ένδοξε, γενού ημών ψυχών τε καί σωμάτων σωτηρία, καί σκέπη ασάλευτος,
πρεσβεύων πρός Κύριον υπέρ ημών αδιαλείπτως, εις τό σωθήναι ημάς.

Καί νύν... Θεοτόκιον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος,
τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί
καταφυγήν τών ψυχών ήμων.

Εις τόν Στίχον
Στιχ. Προσόμοια

Ἦχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Παντελεήμονος μνήμην, τού ελεήμονος, μετ' εγκωμίων άγειν, φιλομάρτυσι
χρέος, ούτος γάρ τόν μόνον εν οικτιρμοίς, καί ελέει ανείκαστον, τή συμπαθεία
ζηλώσας τήν παρ' αυτού, θείαν χάριν εκομίσατο.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεί κέδρος η εν τώ Λιβάνω
πληθυνθήσεται.

Τήν κατά γνώμην σύ χάριν, εφίλοσόφησας, εμμελετών τή πράξει, ήν επίβασιν
εύρες, μάκαρ θεωρίας τής αληθούς, ευεργέτης γενόμενος, τών κακουμένων
εν νόσοις παντοδαπαίς, Χριστόν έχων θείον φάρμακον.

Στίχ. Πεφυτευμένοι εν τώ οίκω Κυρίου, εν ταίς Θεού ημών εξανθήσουσι.

Τίς άν αξίως τούς άθλους εκδιηγήσαιτο, Παντελεήμον Μάρτυς, ούς άνέτλης
γενναίως, άπασαν ιδέαν τιμωριών, απελέγξας ανίσχυρον, πρός τόν ενόντα
σοι πόθον υπέρ Χριστού, τού σέ νύν αντιδοξάζοντος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Βυζαντίου

Μητρικήν αγαπήσας ευσέβειαν, τήν τοῦ πατρός διωρθώσω ασέβειαν, τῷ
ιατρῷ τῶν ψυχῶν στρατευσάμενος, ιατρικῶς σεαυτὸν εξεπαίδευσας, καί θεία
χάριτι ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν, τῶν παθῶν ολοθρευτής, καί τῶν ψυχῶν
θεραπευτής ἀναδέδειξαι, Ἀλλ' ὡς ἐν ἀθλοῖς τό εὐτονον, καί ἐν πρεσβείαις τό
ἐμμονον κεκτημένος, Παντελεήμον Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς
δοξολογοῦμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀθλοφόρε ἅγιε, καί ἱαματικέ Παντελεήμον, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα
πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτόκιον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε
Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καί Θεός
ἡμῶν, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς
ὡς φιλόανθρωπος.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μητρός τό εὐσεβές, αγαπήσας παμμάκαρ, πατρός τό ἀσεβές, εὐσεβῶς
διωρθώσω, ὅθεν καί χάριν εἴληφας, ἐκ Θεοῦ παντοκράτορος, τά νοσήματα,
τῶν ἀσθενῶν θεραπεύειν, Μάρτυς ἐνδοξε, Παντελεήμον τῶν πίστει, θερμή
προσπρεχόντων σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπέρ νούν τε καί λόγον,
ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δούναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν
πάσι, καί διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καί πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὡς στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ ἀκαθαίρετον, καί ἀθλοφόρον οἱ πιστοὶ
γενναιότατον, σέ εὐφημοῦμεν ἅπαντες, Μαρτύρων καλλονή πίστει
εορτάζοντες, τήν ἁγίαν σου μνήμην, Μάρτυς παναοίδιμε, τοὺς σεπτοὺς δέ

αγώνας, μελωδικώς δοξάζομεν σοφέ, καί τόν Σωτήρα Χριστόν μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών ατόπων εννοιών τάς νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, Αλλά τή σή πρεσβεία αγαθή, τούτων μοι πάντων τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Μετά τόν Πολυέλεον

**Κάθισμα Ἦχος ο αὐτός
Επεφάνης σήμερον**

Εορτάζει σήμερον η οικουμένη, τούς σεπτούς αγώνάς σου Παντελεήμον αθλητά, τόν ζωοδότην δόξάζουσα, τόν σέ προστάτην θερμόν αναδείξαντα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τάς αχράντους χείράς σου, Παρθενομήτορ, εφαπλούσα σκέπασον, τούς πεπιοιθότας επί σέ, καί τώ Υιώ σου κραυγάζοντας, Πάσι παράσχου Χριστέ τά ελέη σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αὐτός αντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε ἀπό τού Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ανθήσει καί ὡσεῖ κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένοι εν τώ οίκῳ Κυρίου, εν ταῖς Θεοῦ ημών εξανθήσουσι.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'.

**Δόξα... Ταῖς τού Αθλοφόρου...
Καί νύν... Ταῖς τής Θεοτόκου...**

Πεντηκοστάριον Ἦχος β'

Ελεήμονα Χριστόν, Παντελεήμον νύν εκδυσώπει, θείε Ιατρέ, απαλλάξαι με παθών καί ελεήσαι με.

Οι Κανόνες τής Θεοτόκου, καί τού Αγίου.

Ο Κανων τής Θεοτόκου κατά, Αλφάβητον αντίστροφον.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος β' Ο Ειρμός

«Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἡ υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον αμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Ὡς ωραίαν ὡς περικαλή, ὅλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξί Θεὸς σέ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ὠκησε, τὴν ἀμώμητον, ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ρυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷά περ Βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμπαντος, Βασιλέως ἔστηκας, ὃν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρα, τῆς ἀνταποδόσεως Θεοnúμφε.

Χερσωθεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πάσιν ἀτοπήμασι, τὸν υετὸν τεκούσα τὸν ουράνιον, ὅλην ἀνεκαίνισας, Ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθεῖσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Ο Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Παντελεήμονα τὸν πανάριστον Μάρτυρα μέλπω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος καὶ Ειρμός ο αὐτός

Προσελθὼν προθύμως τῷ Χριστῷ, Πρό τῆς τελειώσεως, τῆς ἐν Χριστῷ, τὸν νεκρὸν πρῶην ἡγείρας, νῦν δέ με πανόλβιε, νεκρωθέντα τῆς αμαρτίας τῷ δήγματι, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, ὦ Παντελεήμον ζωοποίησον.

Ἀνατείλας οἷά περ' ἀστήρ, φέρων ἐν νεότητι, πρεσβυτικὴν καὶ θεόφρονα σύνεσιν, καλλονή τε σώματος, τὴν εὐπρέπειαν τῆς ψυχῆς ἐπικτῶμενος, τῷ δεδοξασμένῳ, Λόγῳ καθωράθης ωραιότατος.

Νεκρωθεῖς τῷ κόσμῳ καὶ Χριστόν, Μάκαρ ἐνδυσάμενος, διὰ λουτροῦ τοῦ Βαπτίσματος γέγονας, θεοφόρον ὄργανον, καὶ δοχεῖον τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, πάντας θεραπεύων, πάντων ἰατρούων τὰ νοσήματα.

Τὴν σοφίαν φίλην σεαυτῷ, περιποιησάμενος, καὶ κοινωνὸν τῆς ζωῆς ἐπαγόμενος, ὑπ' αὐτῆς τετίμησαι, καὶ στεφάνῳ τῷ τῶν χαρίτων κεκόσμησαι, θείας ἀγλαίας, Μάκαρ ἀποστίλβων τῇ λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Εὐλογίαις Πάναγνε σεμνή, φύσιν τὴν ἐπάρατον, παρακοή γενομένην τοῦ Κτίσαντος, τὸν Χριστόν γεννήσασα, ἐστεφάνωσας, καὶ φθοράς ἡλευθέρωσας,

όθεν γεγηθότες, πάντες οι πιστοί σέ μακαρίζομεν.

Καταβασία

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αὐτῷ υποβρυχίους,
εν αγαλλιᾷσει ἐμελπον, Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Τῆς Θεοτοκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στειρεύουσα,
Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ εσπερεύθη ἡ καρδιά μου».

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρός σου πρόεισιν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε,
αφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσαν ἀτοπήμασιν.

Υπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτιρῆσαι
τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαις σκυθρωπάζουσιν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου, Ἀχραντε, τὴν ταπεινὴν καρδίαν
μου, φαρμαχθεῖσαν ἰῷ τοῦ ὀφews, δραστηκῶ σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἀγίου

Ο αὐτός

Λογίων τῶν τοῦ Πνεύματος, ἐπακούσας γέγονας, ὡς γῆ καλὴ καὶ εὐκαρπος,
δεξαμένη σπóρον πολýτιμον, καὶ τεκούσα τρισμάκαρ σωτηρίαν ψυχῶν.

Ενέκρωσας τὸ φρόνημα, δρακοντείου δήγματος, καὶ τὴν ψυχὴν ἐζώωσας,
θεοπνεύστως ἀναγεννώμενος, καὶ Βασιλεὶ τῶν ὅλων παριστάμενος.

Ἠλλοίωσας τὸ ἄθεον, τῶν τυράννων πρόσταγμα, καὶ τῷ Χριστῷ
προσέδραμες, ἀντὶ πάντων τούτον κτησάμενος, καὶ γέγονας θεόφρον
μεγαλέμπορος.

Μητρός σου τὴν ευσέβειαν, ἀγαπήσας, Ἐνδοξε, τὴν πατρικὴν ἐμίσησας,
αθείαν τὴν πολυτάραχον, ὡς ἐχέφρων τὸ κρείττον ἐκλεξάμενος.

Θεοτοκίον

Ὁ φέρων θεῖῳ νεύματι, πάσαν κτίσιν Κύριος, ἐν ταῖς χερσὶ βαστάζεται, σοῦ
Παρθένε, ὃν νῦν δυσώπησον, ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

«Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ
τούτο ἐσπερεύθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Μαρτυρήσας γενναίως υπέρ Χριστού, καί τήν πίστιν κηρύξας τώ σῷ πατρί, ανείλκυσας πανεύφημε, τού βυθοῦ τῆς ἀγνοίας, καί τυράννων μή πτήξας, τό ἄθεον φρόνημα, τῶν δαιμόνων κατήσχυνας, τό ἀνίσχυρον θράσος, ὅθεν καί τήν χάριν, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, ἰάσθαι νοσήματα, τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, Παντελεήμον πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον ἐν σῇ γαστρί, συλλαβούσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τόν πάντας ἐκτρέφοντα, καί ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τόν πάντα βαστάζοντα, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τήν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ, Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καί ἔσωσας, ὅλον με τόν ἄνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Σταγόνα μοι, καταλύξεως ὀμβρισὸν Δέσποινα, ἐξαίρουσαν ἅπαντα, τόν τῆς καρδίας μου καύσωνα, καί τῆς αθυμίας μου, τὰς βλαβεράς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσαν.

Ρομφαία με, ἡδονῆς πληγωθέντα καί κείμενον, τραυματίαν, Ἀχραντε, μή υπερίδης, ἀλλ' ἴασαι, λόγχῃ καί τῷ αἵματι, τοῦ σταυρωθέντος Υἱοῦ σου καί Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα, δεσποτείαν ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα, χάριτος θείας ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν μου προστάτιν Παναμώμητε.

Τοῦ Αγίου

Ὁ αὐτός

Νυττόμενος, τοῦ Δεσπότη τῷ πόθῳ διέσπειρας, τόν πλούτον τοῖς πένησι, σαυτὸν γυμνάζων πρὸς ἀθλησιν, ἦνπερ καί διήνυσας, τὰς δι' αἰῶνος ἐλπίδας προορώμενος.

Αἰνέσεως, τῷ Θεῷ τήν θυσίαν προσήνεγκας, σαφῶς βδελυξάμενος, τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα, ὅλον δέ τό φρύαγμα, τῶν ἀσεβῶν Ἀθλοφόρε κατεπάτησας.

Τετρωμένοις, βασκανία καί φθόνῳ μαχόμενος, τήν ἀκαταμάχητον, τούτοις

αντέστησας δύναμιν, Μάρτυς καί νενίκηκας, τήν δυσσεβή τυραννίδα τροπώσάμενος.

Ο πρεσβύτου, Συμεών εν αγκάλαις κρατούμενος, πρεσβύτου σε ρήμασι, Παντελεήμον εξώγησε, θείαν πρὸς επίγνωσιν, καί πρὸς πολλῶν σωτηρίαν καί εκλύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Νεάνιδες, καί παρθένοι οπίσω σου ἔδραμον, Παρθένον νεάνιδα, σέ καί Μητέρα θεώμεναι, μόνη γάρ ἀμφοτέρα, εἰς ἐν συνήψας ἀφράστως Θεονύμφευτε.

Καταβασία

«Εἰσακήκοα τήν ἐνδοξον οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ρύσῃ τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Μεσίτης Θεοῦ, καί ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σου γάρ Δέσποτα τήν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτός ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν».

Ὁδὸν τῆς ζωῆς, ἡ τεκούσα Ἄχραντε ὁδήγησον, ὁδὸν εἰς εὐθειάν με, νῦν εἰς ἀνοδίας τε καί βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι Παρθένε ἀγνή, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν παθῶν πλανώμενος, ἀλλ' ἐπίστρεψον σῶσον, ταῖς σαῖς με παρακλήσεσιν.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρύτων πότισον τὸν δούλόν σου, φλογμῷ συγκαϊόμενον, τῶν ἀμαρτιῶν καί φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, Παρθενομήτορ ἄχραντε.

Τοῦ Αγίου

Ὁ φωτισμός

Περιχαρῶς, τοὺς ἀγῶνας υπέδυσ τού μαρτυρίου, περιπεφραγμένος δυνάμει θεία, καί καρτερία σταθερά τάς βασάνους, υπομένων, χαίρων ἐκραύγαζες, Ἅγιον ἐκτός σου, Θεόν οὐκ ἐπίσταμαι.

Αθλητικῶν, προΐστάμενος Μάκαρ ἀγωνισμάτων, θεία δυναστεία περιεγένου, τῆς τῶν ἀθέων δυσσεβοῦς τυραννίδος, καί μανίας τῆς δεισιδαίμονος, τὸν ἀγωνοθέτην, Χριστὸν ἐνδυσάμενος.

Νεανικὴν, σὺ τήν ἐνστασιν ἔχων καί ρωμαλέον, ψυχῆς τό ἀνάστημα

κεκτημένος, πάσαν αικίαν ρωμαλέως υπέστης, καί ανδρείω Μάκαρ
φρονήματι, χάριτι τού Θείου, Σταυρού κρατυνόμενος.

Ασυμφανή, διεκρούσατο λέσχην τών πλανωμένων, τή επουρανίω
διδασκαλία, ο Αθλοφόρος, καί πολλοίς σωτηρίας, παραδόξου γέγονε αίτιος,
τή σή συνεργεία Χριστέ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Ρήσεις σοφών, καί αινίγματα πάντων δεδοξασμένα, καί τών Προφητών αι
προαγορεύσεις, σέ προετύπουν, προφανώς επ' εσχάτων, εσομένην Θεού
γεννήτριαν, άλλην γάρ εκτός σου, αγνήν ου γινώσκομεν.

Καταβασία

«Ο τού φωτός διατμήξας τό πρωτόγονον χάος, ως εν φωτί τά έργα υμνεί σε
Χριστέ, τόν Δημιουργόν, εν τώ φωτί σου, τās οδούς ημών εύθυνον».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευ σπλαγχνίας
σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Μή με δείξης δαιμόνων επίχαρμα, εν τώ κριτηρίω τώ μέλλοντι Δέσποινα, αλλ'
ευμενώς προσβλέψαι μοι, τόν Κριτήν καί Υιόν σου δυσώπησον.

Λογισμοίς παροργίζων σε Κύριε, καί ταίς πονηραίς καί αθέσμοις μου
πράξεσιν, εις ιλασμόν προσάγω σοι, τήν Μητέρα σου, Οίκτειρον σώσόν με.

Κατακρίσεως ρύσαί με Δέσποινα, τόν αυτοκατάκριτον όντα τοίς πταιίσμασιν,
ως τόν Κριτήν κυήσασα, καί Θεόν τών απάντων καί Κύριον.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ινδαλμάτων τής πλάνης κατέπτυσας, καί κορυφουμένην απάτην κατήργησας,
θαυματοργών εξαίσια, καί τελών τās ιάσεις θεόσοφε.

Στεφανίτης εδείχθης πανάριστος, σύ διά πυρός γάρ διήλθες καί ύδατος, καί εν
τροχώ τεινόμενος, παραδόξως ανείλες τούς άφρονας.

Τών τυράννων τό θράσος κατέβαλες, τās δυσφορωτάτας αικίας τού σώματος,
τή τής ψυχής στερρότητι, διαθλήσας θεόφρον εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Ο κατέχων τόν γύρον τής γής ως Θεός, εν ταίς σαίς αγκάλαις Αγνή
περιέχεται, περιγραφή τού σώματος, ο τή θεία μορφή απερίγραπτος.

Καταβασία

«Εν τώ θλίβεσθαίμε, εβόησαπρός Κύριον, καί επήκουσέ μου, ο Θεός τής

σωτηρίας μου».

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. α'

Μιμητῆς υπάρχων τοῦ Ελεήμονος, καί ἱαμάτων τήν χάριν παρ' αὐτοῦ κομισάμενος, ἀθλοφόρε καί Μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ταῖς εὐχαῖς σου, τάς ψυχικάς ἡμῶν νόσους θεράπεις, ἀπελαύνων τοῦ αἰεὶ πολεμίου τά σκάνδαλα, ἐκ τῶν βοώντων ἀπαυστως, Σώσον ἡμᾶς Κύριε.

Ο Οἶκος

Τοῦ Αναργύρου τήν μνήμην, τοῦ γενναίου τήν ἀθλησιν, τοῦ πιστοῦ τάς ἰατρείας, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν φιλόχριστοι, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, μάλιστα οἱ βορβορώσαντες, ὡς καγώ, τοὺς εαυτῶν ναοὺς, ψυχῶν γάρ καί σωμάτων ομοῦ τήν θεραπείαν περέχει, Σπουδάσωμεν οὖν, ἀδελφοί, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἔχειν τούτον ἀσφαλῶς, τόν ρυόμενον ἐκ πλάνης τοὺς βοῶντας ἀπαύστως, Σώσον ἡμᾶς Κύριε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καί ἱαματικοῦ Παντελεήμονος.

Στίχοι

Γαλακτόμικτον, Μάρτυς, αἷμα σῆς κάρας,
Δι' ἣν ὑδατόμικτον ὁ Χριστός χέει.
Φάσγανον ἐβδομάτῃ λάχεν εἰκάδι Παντελεήμων.

Μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ἀνθούσης τῆς ὁμολογητρίας, τῆς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μονῇ τοῦ Μαντινέου.

Οἱ ἅγιοι πεντήκοντα τρεῖς μάρτυρες, οἱ ἐκ τῆς θράκης, ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦνται.

Ο ὁσῖος Μανουήλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἰαθεὶς τυφλὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Αυγὴν ἐφευρών σαρκικῶν τυφλὸς λύχνων,
Καί ψυχικὴν ἠθρήσεν αὐγὴν ἐκ ξίφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τοῦ

Πνεύματος, ο ων ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ισχύς μου καί ύμνησις καί σωτηρία, βεβαία αντίληψις, καί τείχος
αππροσμάχητον, υπάρχουσα Δέσποινα, τούς πολεμούντάς με δαίμονας
πολέμησον αεί, επιζητούντας τού θανατώσαί με.

Θεόν σωματώσασα παρθενικών σου, αίμα των εθέωσας, Παρθένε, τό
ανθρώπινον, διό με τοίς πάθεσι καταρρυπτούμενον, καί καταφθειρόμενον
εχθρού ταίς μεθοδείαις, ρύσαι πρεσβείαις σου.

Η κάμιнос γέννησιν προδιετύπου, τήν σήν Παναμώμητε, τούς Παίδας γάρ ουκ
έφλεξεν, ως ούδέ τήν μήτραν σου τό πύρ τό άστεκτον, όθεν ικετεύω σε,
πυρός τού αιωνίου ρύσαι τόν δούλόν σου.

Τού Αγίου

Εικόνας χρυσής

Νομίμως αθλών, καί νικήσας τόν εχθρόν, λιμήν πανεύδιος, τοίς εν θαλάσση
Παναοίδιμε, χειμαζομένοις γεγένησαι, φώς δέ τοίς εν σκότει τού βίου, ούς καί
μέλπειν εδίδαξας, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν, Μακαριώτατε, απολαβόντι τήν
τρισόλβιον, καί μακαρίαν ελπίδα σου, τήν αποκειμένην τοίς πίστει, τώ Κυρίω
κραυγάζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Αγίων ψυχαί, καί Δικαίων οι χοροί καί η ασώματος, τάξις Αγγέλων
προσεδέξαντο, συγχορευτήν σε Μακαριε, ξίφει γάρ τμηθείς τόν αυχένα,
μελωδείς αγαλλόμενος, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτόκion

Ρομφαία τό πρίν, η τού ξύλου τής ζωής, ήμας χωρίσασα, νύν στρεφομένη
υποδέχεται, τούς σημανθέντας τώ αίματι, τώ εκ τής πλευράς τού Υιού σου,
προελθόντι Πανάμωμε, ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Καταβασία

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, εν
ύμνοις κραυγάζοντες, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω
προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα,
ψάλλοντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Ζήλου τά καλά, κακών μακρυνομένη, δι' εμμελείας θείων πράξεων, ψυχή μου
πρεσβεύουσαν, υπύρ σου τήν Θεομήτορα, καί πάντων ακαταίσχυντον,

έχουσαν προστασίαν, ως συμπαθή καί φιλόανθρωπον.

Έλυσας δεσμού, τής πάλαι καταδίκης, Θεοκυήτορ τό ανθρώπινον, όθεν
ικετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τής καρδίας μου, άχραντε
συνδεσμούσα, θεία στοργή με τού Κτίσαντος.

Δόξης τού Πατρός, απαύγασμα τεκούσα, τήν αδοξία σκυθρωπάζουσαν,
πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαίδρυνον, καί δόξης με ανάδειξον,
μέτοχον αϊδίου, όπως εν πίστει δοξάζω σε.

Τού Αγίου

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Τό περιδέξιον τής σής, ευφυΐας ψυχικήν αμβλυωπίαν, τού πατρός θεραπεύει,
αποδιδούσης τό φώς, τοίς πίστει Παμμάκαρ προστρέχουσι, καί πρός τόν
Σωτήρα Χριστόν καθοδηγούσης.

Υπέρ Χριστού σφαγιασθείς, πρός αιώνιον ζωήν διεβιβάσθης, καί θεόκλητος
ώφθης, προσηγορία Χριστού, τή θεία, θεόφρον τιμωμενος, καί υπερυψών τόν
Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ρητορικήν αποβαλών, καί δεινήν τών σοφιστών, αδολεσχίαν, τή Χριστού
επικλήσει, τών επωδύνων παθών, τας ρίζας εκτέμνεις ιώμενος, τούς
υπερυψούντας Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον,
τού αθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς
υπερυψούντας αυτόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Οι εν Βαβυλώνι Παίδες, τώ θείω πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καί φλογός
απειλήν, ανδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι
έπαλλον, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν
επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν
πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος βρώσεως, μή προσηκούσης θάνατον, ο Αδάμ εκ τού ξύλου
πικρώς ετρύγησε, ξύλω δέ παγείς ο Υιός σου, τόν γλυκασμόν τής αθανασίας,
επήγασεν, Άχραντε, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τόν Βασιλέα Κύριον, υπέρ λόγον τεκούσα τόν διαλυ'

σαντα, Ἄδου τά βασίλεια Κόρη, ὃν εκτενῶς δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας
ἅπαντας, αξιώσαι τοὺς τιμώντάς σε.

Αγάθυνον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν κακωθείσαν ταῖς
ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυία, καὶ ἀγαθὴ υπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς
μετανοίας με ἀγαθὰς πύλας εἰσάγαγε.

Τοῦ Ἀγίου

Ὁ αὐτός

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ορεκτῶν τὸ ἔσχατον, ἐνθα κατασκηνώσας
Μακαριώτατε, τὸ μακαριώτατον τέλος ἀπολαβεῖν ὄντως ἡξιώθης, συνὼν τῷ
Δεσπότη σου, εἰς αἰῶνα τὸν ἀπέραντον.

Εφέσεως ἔτυχες, καὶ πόθου σου πληρώσεως, συσταζόμενος ἐτι θερμῷ τῷ
αἵματι, τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ κενωθέντι, καὶ δι' αὐτὸν παμμάκαρ χυθέντι, παρ' οὐ
χαίρων εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῶν ἀγώνων σου.

Λεόντων τά χάσματα, καὶ τῶν θηρῶν τά στόματα, Δανιὴλ ὥσπερ πάλαι σύ
εχαλίνωσας, οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαι Μαρτύρων, τὴν ἀρετὴν καὶ ἄλογος φύσις, διό
σε Πανεύφημε, συνελθόντες μακαρίζομεν.

Πλουσίαν χρηστότητα, σοὶ ὁ Χριστὸς χαρίζεται, θησαυρόν ἱαμάτων ἡμῖν
δωρούμενος, καὶ Παντελεήμονα θέσει, σέ παρασχωὼν παντὶ θλιβομένῳ, λιμένα
τε εὐδίου, καὶ προστάτην καὶ συλλήπτορα.

Θεοτοκίον

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν ουράνιον, ἐν γαστρὶ συλλαβούσα ἡμῖν
εκτέτοκας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν διδοῦντα, τοῖς ὡς Θεὸν αὐτὸν ἀνυμνοῦσι, καὶ
σέ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Καταβασία

«Ὁ τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλθε,
σαρκοφόρος, ὅς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σέ
Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Παντελεήμον πάνσοφε, τῶν σεπτῶν Αναργύρων, τὸ ἱερόν ἀγλαῖσμα, καὶ τῶν
θείων Μαρτύρων, καὶ χριστωνύμων τὸ κλέος, ουρανόθεν τὰς νίκας, τῷ
Βασιλεῖ πρυτάνευσον, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ τοῖς πιστῶς, σέ υμνοῦσιν,
Ἄγιε, σωτηρίαν, μετὰ τῆς Θεομήτορος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ',
δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ἐλεος Θεοῦ μιμούμενος, Παντελεήμων σαφώς, ωνομάσθης κατάλληλον, προσλαβὼν τό ὄνομα, καί συμβαίνον τῷ πράγματι, ὡς συμπαθὴς γάρ, ἐλεεῖς ἅπαντας, διπλὴν παρέχων τοῦτοις τὴν ἰασιν, τρέφων ἰώμενος, καί πρὸς γνῶσιν, Ἐνδοξε, καθοδηγῶν, θείαν καί υπέρλαμπρον, Χριστοῦ πανόλβιε.
(Δίς)

Ἔργον προνοίας τῆς ἀνωθεν, τό ἐπὶ σοί γεγονὸς, τηλαυγῶς ἀναδέδεικται, τῶν σωμάτων πάθη γάρ, θεραπεύειν σαφέστατα, Παντελεήμον ἐκδιδασκόμενος, ψυχῶν ἐδείχθης ἰατρός ἐτοιμος, λόγῳ τῆς χάριτος, ἰατροῦν ἅπαντας, καί ζοφεράς, πλάνης ἐκλυτρούμενος, τοὺς σοί προστρέχοντας.

Κάλλει θεόφρον τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν καλλονήν, ἐθουβόλως ἀνέθηκας, καί φρενῶν εὐπρέπειαν, τῆς σαρκὸς ωραιότητι, καί τοὺς ὁρῶντας Μάρτυς κατέπληξας, τερατουργίαις λάμπων καί θαύμασιν, ἀνθεὶ νεότητος, πρεσβυτέρων σύνεσιν, προσειληφώς, πίστει τε καί χάριτι, καταλαμπόμενος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Βυζαντίου

Σήμερον ἐξέλαμψε, τοῦ Αθλοφόρου ἡ μνήμη, Δεύτε πιστοὶ πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, καί τοῖς ἄσμασι τοῦτον καταστέψωμεν, τὸν γάρ ἀόρατον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀνδρικῶς ἐτροπώσατο, καί τῶν τυράννων τὰς ἀπείρους βασάνους μὴ δειλιάσας, νομίμως τό βραβεῖον ἐδέξατο τῆς ἀνω κλήσεως, καί νῦν μετ' Ἀγγέλων εἰς αἰῶνας συναγάλλεται, Ἀλλ' ὦ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Παντελεήμον, ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, καί λιμὴν τῶν χειμαζομένων, μὴ διαλίπης πρεσβεύων τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σέ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου ἡ γ' καί ς' Ὁδὴ.

Ὁ Απόστολος

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμού...

Ζήτηι τὴ ΚΣΤ' Οκτ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ κυριος, ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουία.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων καί Διακόνων Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καί Παρμενά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εν εκλογή θεοκρίτῳ προετιμήθητε, διακονεῖν ταῖς χρείαις, τῶν Αγίων ὡς ὄντες, σοφίας θείας πλήρεις, καί φωτισμοῦ, καί τῆς χάριτος Ἐνδοξοί, καί νῦν οἰκεῖτε ἀπαύστως τοὺς οὐρανους, σὺν Ἀγγέλοις ευφραίνόμενοι.

Φωτιστικαί ὡς λαμπάδες Πνεύματος χάριτι, ἀποδειχθέντες κόσμῳ, τό τῆς γνώσεως φέγγος, ἢ στράψατε πλουσίως, καί τὴν ἀχλύν, τῆς κακίας ἐπαύσατε, καί μεταστάντες, Ἀπόστολοι πρὸς τό φῶς, ἐσκηνώσατε τό ἄδυτον.

Ἀνευφημείσθω Νικάνωρ ὁ ἱερώτατος, καί Παρμενάς καί Τίμων, καί σὺν τούτοις τιμάσθω, ὁ Πρόχορος ὁ θεῖος, οἱ πληρωταί, τῶν τοῦ Λόγου προστάξεων, καί πλουτισταί τῶν ἀπόρων καί πρεσβευταί, πρὸς Θεὸν ἡμῶν θερμότατοι.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, ὡς ευμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστῃ, τὸν ἱλασμόν, ἀνταμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελὴς σωτηρία καί ἱλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν Πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί τὴν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοπούσα, ἔλεγες θρηνούσα, Μήτηρ ἀγνή, Οἶμοι! Τέκνον γλυκύτατον, τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ! ἵνα σώσης τό ἀθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον

Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ Συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Αγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλπω τὰς αὐγὰς τοῦ νοητοῦ Ἡλίου. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον

Μεθέξει, τῇ πρὸς τό θεῖον Πάνσοφοι, φῶς χρηματίσαντες, τοὺς τὴν ὑμῶν

φωσφόρον καί σεπτήν, εορτήν εορτάζοντας, παθών αχλύος ρύσασθε, καί φωτισμού καταξιώσατε.

Εθέλχθητε, γλυκυτάτω έρωτι, Χριστού Μακάριοι, καί τά τερπνά τού βίου τού φθαρτού, ευσεβώς παρωσάμενοι, αυτώ ηκολουθήσατε, μαθητευθέντες αληθέστατα.

Λαμπτήρες, Ανατολής ορμώμενοι τής φωτοδότιδος, φωταγωγοί γεγόνασι ψυχών, Παρμενάς τε καί Πρόχορος, καί Τίμων ο θαυμάσιος, καί ο Νικάνωρ ο θεόπνευστος.

Θεοτοκίον

Πορείαι, αι τού Θεού Πανάμωμε εν σοί εγνώσθησαν, γεγεννημένα ξένω τοκετώ, ασυγκρίτω ενώσει τε, όθεν ως πάντων Δέσποιναν, τών ποιημάτων σέ δοξάζομεν.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ως όντες πνευματικάί, νεφέλαι ύδωρ αληθούς γνώσεως, τοίς επί γής Ένδοξοι, εν αγιασμώ εσταλάξατε.

Τού Πνεύματος εκλογή, ως πεπλησμένοι τής αυτού χάριτος, διακονείν Πάνσοφοι, χορείαις τών Αγίων ετάχθητε.

Αινέσωμεν Παρμενά, τόν ευκλεή καί τόν σοφόν Τίμωνα, καί τόν σεπτόν Πρόχορον, καί τόν υψηλόνουν Νικάνορα.

Θεοτοκίον

Σταλάζοντα γλυκασμόν, καί απολύτρωσιν κακών τέτοκας, τόν αγαθόν Κύριον, άχραντε Παρθένε πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύμου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Έχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Διάκονοι σεπτοί, καί αυτόπται τού Λόγου, καί σκεύη εκλογής, ανεδείχθητε πίστει, Νικάνορ καί Πρόχορε, Παρμενά, Τίμων ένδοξε, όθεν σήμερον, τήν ιεράν υμών μνήμην, εορτάζομεν, εν ευφροσύνη καρδίας, υμάς μακαρίζοντες.

Θεοτοκίον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, η μόνη τών πιστών, προστασία καί σκέπη, Κινδύνων καί θλίψεων, καί δεινών περιστάσεων, πάντα λύτρωσαι, τούς επί σοί τας ελπίδας, Κόρη έχοντας, καί τας ψυχάς ημών σώσον, ταίς θείαις πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνευματι, τίς η άφατος, οικονομία

σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, σοφόν δημιούργημα;

Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα

Αναλάμπαντες τώ ύψει τής Εκκλησίας, ώσπερ αστέρες άδυτοι, τόν τής δυσσεβείας, σκοτασμόν διέλυσαν, καί κόσμον εφώτισαν, οι τού Ευεργέτου Απόστολοι.

Υπουργών τώ κατά χάριν Ευαγγελίω, Νικομηδείας γέγονας, Πρόχορε παμμάκαρ, άριστος διδάσκαλος, καί θείος πρωτόθρονος, ποιμένης τού Χριστού προϊστάμενος.

Γέρας θείον εκληρώσω Νικάνορ μάκαρ, σφαγιασθείς ως πρόβατον, σύν τοίς δισχιλίοις, εις Χριστόν ελπίζουσι, καθ' ήν τετελείωται, Στέφανος ημέραν ο πρώταθλος.

Θεοτοκίον

Απειρογάμω εκύησας Θεόν Λόγον, σωματοθέντα Πάναγνε, υπέρ νούν καί λόγον, όθεν κατά χρέος σε, Παρθένον δοξάζομεν, καί χρεωστικώς μακαρίζομεν.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Κύριε τούς σους, Μαθητάς ώσπερ σάλπιγγας, απέστειλας εγειρούσας, εκ μνημάτων απάτης, ψυχάς υμνολογούσας σε.

Τίμων ο ιερός, ποιμήν Βόστρων γενόμενος, ηνέγκατο μαρτυρίου, τό μακάριον τέλος, πυρί καταφλεγόμενος.

Ο μέγας Παρμενάς, Αποστόλων επ' όψει, κεκοίμηται εκτελέσας, σύν σπουδή θερμοτάτη, τό θείον διακόνημα.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ής, τής φθοράς ελυτρώθημεν, Πανάμωμε, τού θανάτου, καί τής πρίν τυραννούσης, κακίας τού αλάστορος.

Ωδή ς'
Θύσω σοι μετά φωνής

Νικάνωρ, τήν ζωήν καταγγέλλων τήν άληκτον, καί τόν Σταυρόν καί τά πάθη, τού δι' ευσπλαγχνίαν σαρκί παθόντος, θανατούται, Ιουδαίων χερσίν αναιρούμενος.

Ο μέγας εξαπτόμενος Τίμων τώ έρωτι, τής τού Κυρίου αγάπης, προσταγαίς ανόμων πυρός εν μέσω, τελειούται, ολοκαύτωμα θείον γενόμενος.

Η θεία, καί φωσφόρος καί χάριτος έμπλεως, υμών Απόστολοι μνήμη, αγιάζει πάντων τάς διανοίας, τών εν πίστει, επιτελούντων ταύτην μακάριοι.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε, ασωμάτων Αγγέλων γεραίρουσι, καί Αποστόλων χορείαι, καί Μαρτύρων δήμοι Θεοκυήτορ, τόν γάρ πάντων, Βασιλέα αφράστως εκύησας.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Συναξάριον

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων καί Διακόνων, Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καί Παρμνεά.

Στίχοι

Τετράς Μαθητών, τού θεανθρώπου Λόγου,
Τριάδα σεπτήν πάσι κηρύττει λόγω.
Εικάδι ογδοάτη Μυστών ξυνελήλυθε τετράς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Ευσταθίου τού εν Αγκύρα.

Μνήμη τής οσίας μητρός ημών Ειρήνης τής εκ Καππαδοκίας, ασκησάσης εν τή μονή τού Χρυσοβαλάντου.

Η αγία μάρτυς Δροσίς, εν χώνη χρυσή βληθείσα, τελειούται.

Ο όσιος Παύλος ο Ξηροποταμηνός, ο ιδρύσας τās δύο μονάς, τήν τού Ξηροποτάμου καί τήν τού αγίου Παύλου, ήτοι τήν τού αγίου Γεωργίου, εν Αγίω Όρει, καί εκ γένους βασιλικού, εν ειρήνη τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Ακακίου, καί ανάμνησις τών Εγκαινίων τού ναού τής Υπεραγίας Θεοτόκου εν τοίς Διακονίσης.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Ολικωτάτη, διανοία Χριστόν αγαπήσαντες, μόνον τόν εν κάλλει όντα ως αληθώς, Παναοίδιμοι ασύγκριτον, κλήρον ειλήφατε, τήν βασιλείαν τήν επουράνιον.

Υπό τού Λόγου, τού εκ Παρθένου ημίν ανατείλαντος, λόγω τιμηθέντες έργοις τε ιεροίς, των πιστών σωτήρες ώφθητε, τούτους μετάγοντες, πρός τήν ομολογίαν θεόληπτοι.

Ήθλησας ξένως, μάκαρ Νικάνορ αναιρούμενος, γνώμη δυσσεβών Εβραίων, καί τώ Χριστώ, ως αρνίον προσαγόμενος, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Λόγω τόν Λόγον, τόν τού Πατρός Κόρη τέτακας, λόγω ουρανόν ποιήσαντα καί τήν γήν, καί δοξάζειν τούτον πάναγνε, λόγον παρέχοντα, τοίς καθαρώς αὐτῷ νύν πιστεύουσιν.

Ὡδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ιλύος ερρύσασθε παθών, καί ματαιότητος, τούς πειθαρχήσαντας, υμῶν διδάγμασι Πάνσοφοι, καί πρός ὕψος τούτους γνώσεως, ανεβιβάσατε Θεῷ, ευαρεστούντας καλῶς καί βοῶντας, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ θεῖος τιμάσθω Παρμενάς, ενθέοις ἄσμασιν, ἅμα τῷ Τίμωνι, καί ὁ πανεύφημος Πρόχορος, καί Νικάνωρ ὁ θαυμάσιος, ὡς μαθηταί τού Ἰησοῦ, καί πλουτισταί τῶν ἐθνῶν, τῶν βοῶντων, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Υμᾶς μετά Πέτρον καί λοιπούς, προκρίτους Κύριος, μαθητάς εἶλετο, συνταπτομένους μέν Ἐνδοξοί, τοίς λεχθείσιν Εβδομήκοντα, εκλελεγμένους δέ καλῶς, ὡς πλήρεις πίστεως τῶν Ἀγίων, διακονήσαι ταῖς χρείαις πανεύφημοι.

Θεοτοκίον

Ἰδοῦ θεηγόρων αἱ φωναί, πέρας εδέξαντο, αποτεκούσης σου, τόν υπερούσιον Κύριον, ὑπ' ἐκείνων τόν δηλούμενον, εἰς σωτηρίαν τῶν πιστῶν θεοχαρίτῳ, τῶν βοῶντων, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους

Ὡράθητε σκεύη τού Λόγου, πάσαν χωρήσαντα τήν αἴγλην, πρόκριτοι σεπτοί Διακόνων, Ἀγίων χρείαις διακονήσαντες, καί σὺν τῷ Λόγῳ πάνσοφοι, δόξης ἀρρήτου ἀπολαύοντες.

Σήμερον ἡ σύμπασα κτίσις, υμῶν τήν μνήμην εορτάζει, Τίμων, Παρμενά καί Νικάνωρ, σὺν τῷ Προχώρῳ τῷ χριστοκήρυκι, ἀξίως μακαρίζουσα, υμᾶς θεόπται παμμακάριστοι.

Ἦρθητε πρός μέγιστον κλέος, ὡς Μαθηταί Θεοῦ τού Λόγου, καί σὺν Ἀποστόλων χορείαις, καί ἀσωμάτων νύν ἐπαγάλλεσθε, μεθ' ὧν αἰεὶ πρεσβεύσατε, ἐλεθῆναι ἡμᾶς ἐνδοξοί.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι βοῶμεν Παρθέने, περιχαρῶς τού Ἀρχαγγέλου, Χαίρε ἡ χαρά τῶν Ἀγγέλων, καί Ἀποστόλων τό σεμνολόγημα, καί Προφητῶν τό κήρυγμα, καί τῶν Μαρτύρων τό στεφάνωμα.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος

ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Ὁρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Καλλινίκου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια ἀμφοτέρων.

Στιχηρά τού Αγίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς Θεόφρον Καλλνίκε, υπέρ τό ζήν τό θανείν, ευσεβῶς προελόμενος, τοῦ Χριστοῦ τόν θάνατον, ἀληθῶς ἐξεκόνισας, ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, καί ἀνεσπέρου μακαριότητος, ἔνθα τά τάγματα, τῶν Ἀγγέλων πέφυκε, καί ἀθλητῶν, πάντων ἀγαλλόμενος, σκηνώσας ἐνδοξε.

Μάρτυς παμμάκαρ Καλλνίκε, πρός ἀοράτους ἐχθροός, τόν ἀόρατον Κύριον, συμμαχίαν ἄμαχον, κεκτημένος ἀνέστησας, ἀθανασίας μέγαρα τρόπαια, τόν ἐξαλείφειν γήν τε καί θάλασσαν, κατακαυχώμενον, τή πυγμή τῶν ἄθλων σου, καταβαλῶν, καί τή τῶν αἱμάτων σου, καταποντίσας ροή.

Τόν τής ευσεβείας πρόμαχον, καί καθαιρέτην ἐχθροῦ, καί Μαρτύρων συνόμιλον, καί ναόν τοῦ Πνεύματος, τοῦ Αγίου γενόμενον, τόν στρατιώτην τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, τῶν ἱαμάτων τό ἀδαπάνητον, ὄντως θησαύρισμα, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, τόν θαυμαστόν, σήμερον Καλλνίκον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Στιχηρά τής Αγίας

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ὡς παρθένον καί Μάρτυρα, ὡς Θεοῦ νύμφην ἀφθορον, ὡς τῷ θείῳ Πνεύματι διαλάμπουσας, ὡς τόν Χριστόν ἀγαπήσας, ἐχθρόν δέ ἀισχύνας, ὡς ἀθλήσας στερρώς, καί πολύπλοκα βάσανα, υπομείνας, ευφημούμέν σε πίστει Θεοδότῃ, καί τήν μνήμην σου τελούμεν, τήν φωταυγή καί σωτήριον.

Νυμφευθεῖσα ἐν Πνεύματι, τῷ Χριστῷ διά πίστεως, ὥσπερ προῖκα πάνσεμνε προσενήνοχας, τῶν σῶν μελῶν τήν κατάφλεξιν, τοὺς πόνους τήν ἀθλήσιν,

τούς απείρους αικισμούς, τήν τού αίματος πρόσχυσιν, καί πρὸς θάλαμον, εἰσω κίσθης τὸν θεῖον στεφηφόρος, Θεοδότῃ υπέρ πάντων, τῶν σέ τιμώντων πρεσβεύουσα.

Ὡς γενναῖον ἀδάμαντα, ὡς θεόφρονα Μάρτυρα, ὡς τήν πλάνην λύσασαν τοῦ ἀλάστορος, καί τὸν τῆς Εὐας πολέμιον, γενναίῳ φρονήματι, συμπατήσασαν εἰς γῆν, ευφημούμεν σε ἐνδοξε, καί χωρήσασαν, Παραδείσου πρὸς πλάτος Θεοδότῃ, Θεωθείσαν καί τυχούσαν, ἐπιτηδείου μεθέξεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Θεοῦ χαίρε Δέσποινα, καί Ἀγγέλων χαίρε τό ἀγαλλίαμα, Χαίρε Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, καί Εὐας ἡ λύτρωσις, Χαίρε κλίμαξ νοητή, τοὺς θνητοὺς ἡ μετάγουσα, πρὸς ουράνιον, καί ἀκήρατον δόξαν, Χαίρε κράτος, ὀρθοδόξων Βασιλέων, καί ἀρραγές φυλακτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εὔρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καί ατενίζουσα ἔλεγε, Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα, Ἀλλά δέομαι, Μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων.

Λανων τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀθλητά Καλλίνικε, τήν ὠδὴν δέχου ευμενῶς.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἄρματα Φαραῷ

Ἄρματι νοητῷ, ἐπιβάς ὡς ἀληθῶς, τριστάτας ἐπόντισας, τοῦ νοητοῦ Αἰγυπτίου, ἐν τῇ τῶν αἱμάτων σου ἐρυθρᾷ, Μαρτύρων κλέος Καλλίνικε.

Θεῖαν περιβολήν, ἐνδυσάμενος, Σοφέ, στολήν τήν ἐπίγειον, ἀπεξεδύσω παμμάκαρ, καί πρὸς τὸν ἀγῶνα ὥρμησας, καί τὸν ἐχθρόν ἐθριάμβευσας.

Λύσας τὰς τοῦ ἐχθροῦ, πολυπλόκους μηχανάς, δεσμεῖς ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, καί ἀνενέργητον τούτον, ἐρριψας εἰς γῆν Καλλίνικε, καί τοῖς ποσὶ σου συνέτριψας.

Θεοτοκίον

Ἦνπερ τῶν Προφητῶν, προεώρακε χορός, ὡς πύλην ουράνιον, καί βάτον

ακατάφλεκτον, σέ Παρθενομήτορ άχραντε, Θεόν τεκούσαν επέγνωμεν.

Κανών τής Αγίας Θεοδότης, ου η Ακροστιχίς.

Τήν πρός Θεόν μοι Μάρτυς ίθυνον τρίβον.

Ωδή α' Ήχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Τής θείας, φωτοδοσίας χάριτι, καταλαμπρύνεσθαι, τούς υμνητάς σου μάρτυς
τού Χριστού, Θεοδότη δυσώπησον, μαρτυρική λαμπρότητι, καί παρθενία
διαλάμπουσα.

Η θείω, δυναμωθείσα Πνεύματι, καί καταισχύνασα, τών πονηρών πνευμάτων
τήν πληθύν, Θεοδότη πανεύφημε, πνευματικάς φαιδρότησι, τούς σέ
υμνούντας καταφαίδρυνον.

Νομίμως, πρός τούς αγώνας ένδοξε, Μάρτυς εχώρησας, τών θεοπνεύστων
λόγων διδαχαίς, κοσμουμένη λαμπρότατα, καί τάς βουλάς εμώρανας, τών
ασεβούντων παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Παρθένος, τώ Βασιλεί παρίστασθαι, σύ απηνέχθης Χριστώ, τής εκλεκτής
οπίσω καί σεπτής, υπέρ νούν Θεομήτορος, καί ιερόν ανάθημα, επουρανίου
ναού γέγονας.

Τού Αγίου

Ωδή γ'
Ο στερεών βροντήν

Τή τού Χριστού αγάπη τετρωμένος, ο Μάρτυς ανέκραζεν, εν τοίς αγώσιν
εγκαρτερών, Εις οσμήν δραμούμαι μύρων, ακολουθών τώ Πάθει σου, τή
αθλήσει τή δι' αίματος.

Ανεπιβούλευτος διετηρήθης, έκ τών βελών τού όφεως, τήν σήν γάρ πτέρναν
ο σοφιστής, εν τοίς ήλοις διατρήσας, τήν κεφαλήν συντρίβεται, Καλλίνικε τοίς
άθλοις σου.

Κατατεμών τής πλάνης τάς ακάνθας, μαχαίρα τή τού Πνεύματος, τήν τού
Χριστού πίστιν απλανώς, εγεώργησας Παμμάκαρ, εις εκατόν τούς πόνους,
προσάξας τώ Δεσπότη σου.

Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτου τόκου καί λοχείας, σύ μόνη μήτηρ γέγονας, εν τή νηδυί σου τόν
πρό σού, συλλαβούσα Θεόν Λόγον, καί γαλουχούσα Παρθένος, ως βρέφος
τόν προάναρχον.

Τής Αγίας

Ευφραίνεται επί σοί

Ρημάτων σου ταίς πλοκαίς, περισχεθείς ο δυσσεβής τύραννος, ταίς φυλακαίς ώτετο, αντικατασχεῖν τήν ανδρείαν σου.

Ο πόθος ο τού Θεού, τήν προθυμίαν τής ψυχής εύτονον, Μάρτυς Χριστού έδειξε, καί η τού Σωτήρος επίπνοια.

Σαρκός μέν περιφρονείν, επιμελείσθαι δέ ψυχής έσπευσας, όθεν δειναίς μάστιγι, κατατεμνομένη υπέφερες.

Θεοτοκίον

Θυμίαμα προσηγές, επιτεθέν μαρτυρικοίς άνθραξι, τώ νοητώ άνθρακι, τώ εκ τής Παρθένου σύ γέγονας.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Ζήλον ένθεον, εν τή ψυχή σου, έχων ένδοξε, τούς ανομούντας, διακενής καρτερικώς διήλεγξας, καί ομιλήσας βασάνοις διήνυσας, τόν σόν αγώνα γενναίω φρονήματι, Μάρτυς Καλλίνικε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτεue, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Τής Αγίας

'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν ωραιότατον Χριστόν αγαπήσασα, καί δι' αγνείας τήν ψυχήν ωραιΐσασα, διά παντοίων πόνων τε καί θλίψεων, τούτω κατηγγύησαι, ώσπερ άμωμος νύμφη, όθεν σε ηξίωσεν, ουρανίων θαλάμων, υπέρ ημών πρεσβεύουσαν αυτώ, τών σέ τιμώντων σεμνή Παμμακάριστε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, Σπεύσον, απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, Μή αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η παναμώμητος αμνάς καί Παρθένος, όν απεκύησεν Υιόν ηπλωμένον, επί Σταυρού ως έβλεπεν Οδύναις τήν ψυχήν, καιρίαις κατεπλήττετο, καί εβόα θρηνούσα, Πού σου Τέκνον φίλτατον, δωρεών καί θαυμάτων, μνήμη ών απήλαυσεν, ο αχάριστος δήμος; Αλλ' εις τό σώσαι γένος τών βροτών, ταύτα νύν πάσχεις, Υμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Τού Αγίου

Ωδή δ'
Εισακήκοα ο Θεός

Λελουμένος εν ταίς ροαίς, τών σών αιμάτων, παμμάκαρ ώφθης,
καθαρώτατος τώ πνεύματι, καί εις λήξιν έφθασας, τών Ασωμάτων Μάρτυς
Καλλίνικε.

Λίθος έντιμος αληθώς, ωκοδομήθης τή Εκκλησία, καί ναούς ειδώλων έσεισας,
καί εις γήν κατέβαλες, τή ακλινεί ενστάσει τών άθλων σου.

Ιοβόλους τάς τών εχθρών, θωπείας όντως απώσω Μάρτυς, εν τοίς λόγοις δέ
τού Πνεύματος, τήν ψυχήν ρωννύμενος, κατά τής πλάνης έστησας τρόπαιον.

Θεοτοκίον

Νύν σε βάτον τήν εν Σινά, προδιαγράφων Μωσής ο μέγας, ακατάφλεκτον
εώρακε, τό πύρ τής θεότητος, εν τή νηδυί φέρουσαν Άχραντε.

Τής Αγίας

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Επτερωμένη τώ έρωτι τού Δεσπότου, τών αλγεινών βασάνων, ουκ ησθάνου
θεόφρον, τόν νούν μεταστήσασα, πρός τόν σοί ποθούμενον.

Ο απατήσας τήν Εύαν εν Παραδείσω, καταπατείται Κόρης, υπό πόδας
ωραίους, Θεοδότης μάρτυρος ως ούσης θεόφρονος.

Νενυμφευμένη Νυμφίω τώ αθανάτω, διά σαρκός θανάτου, πρός ζωήν
μετετέθης, αιωνίας λήξεως τυχούσα Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Μεμυημένη τά θεία τώ εκ Παρθένου, καί Θεοτόκου Κόρης, σαρκωθέντι εβόας,
Συ μου εί φιλάνθρωπε, ισχύς τε καί ύμνησις.

Τού Αγίου

Ωδή ε'
Ανάτειλόν μοι Κύριε

Ιλυί περιέπεσον, ανυποστάτω Κύριε, καί εν βυθώ τής αμαρτίας τε, καί τή
καταιγίδι τών δεινών μου πράξεων, εμπγαγείς κραυγάζω σοι, Σύ γενού μοι
βοηθός.

Κρηπίσι καθηλούμενος, τούς πόδας Μάρτυς έψαλλες, Εν τή οδώ τών
μαρτυρίων σου, πλουσίως κατετέρφθην, αθλοθέτα Δέσποτα, υπομένων
στίγματα, τή ελπίδι τών μισθών.

Ελαίω σώ τόν έλεον, καλώς εμπορευσάμενος, τού μαρτυρίου τήν λαμπάδα
σου, εφαιδρυνας Παμμάκαρ, δι' ής όλος γέγονας, ιερείον άμωμον,
ολοκαύτωμα δεκτόν.

Θεοτοκίον

Τών Προφητών τό κήρυγμα, καί Αποστόλων καύχημα, καί τών Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, υπάρχεις Θεοτόκε, Θεόν Λόγον φέρουσα, υπέρ λόγον Πάναγνε, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός.

Τής Αγίας

Σύ Κύριέ μου φώς

Ο νούς σου ευσεβώς, τή αγάπη τού Κτίσαντος, ενούμενος Θεοδότη, τών τού κόσμου ηδέων, ευτόνως κατεφρόνησεν.

Ιθύνουσα τόν σόν, λογισμόν πρός τήν μέλλουσαν, αιώνιον ευφροσύνην, αθυμίας βασάνων, καί πόνων ουκ εφρόντισας.

Μακρότης ημερών, καί τερπνή αγαλλίασις, δεδώρηταί σοι θεόφρον, αντί κόπων ών είδες, καί πόνων τών κολάσεων.

Θεοτοκίον

Αι θείαι δωρεαί, ταίς παρθένοις καί μάρτυσι, πηγάζουσιν εκ Παρθένου, τού Χριστού γεννηθέντος, τής μόνης Θεομήτορος.

Τού Αγίου

Ωδή ς'

Τών παισμάτων τή ζάλη

Η τής ποιμένης σου μάνδρα ανεπίβατος, εκ τών θηρίων ετηρήθη τών αιρέσεων, τών σών γάρ άθλων Ένδοξε, κατέχουσα τήν στερράν βακτηρίαν, τών λύκων ώφθη διώκτρια.

Νύξ ηλάθη τής πλάνης τή αθλήσει σου, καί τό τής πίστεως κάλλος εξανέτειλεν, εν τή ομολογία σου Πανένδοξε, τής Τριάδος οπλίτα, ως ήλιος εν τοίς πέρασιν.

Ως τής πίστεως κήρυξ ακριβέστατος, τώ ασεβούντι εβόας ετοιμότατα, Τί απειλείς τώ έχοντι αδάμαντος, τήν ψυχήν στερροτέραν, τά δέλη γάρ τών αθέων κούφα.

Θεοτοκίον

Διαμένεις εκ τόκου απειρόγαμος, ως πρό τού τόκου καί ανέπαφος, τό γάρ εν σοί μυστήριον Θεόνυμφε, υπέρ έννοιαν πάσαν, καί πάντα λόγον γνωρίζεται.

Τής Αγίας

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ρομφαίαι, αι τού εχθρού εις τέλος εξέλιπον, νύν γάρ νεάνιδες τούτον, καί παρθένοι κόραι καταπατούσι, τή δυνάμει, τή τού Σταυρού προδήλως ρωννύμεναι.

Τὴν πτώσιν, τῆς προμήτορος Εὐας ανώρθωσαν, αἱ θυγατέρες αἱ ταύτης, τοῖς τῆς νίκης ἄθλοις στεφανωθείσαι, καὶ ποικίλα, περιφονῶς ἐγείρασαι τρόπαια.

Υπέστης, τὴν τοῦ πυρός δριμύτητα πάνσοφε, τοῦ σοῦ νυμφίου τῷ πύθω, Θεοδότῃ μάρτυς πυρπολουμένη, καὶ τὴν φλόγα, τῆς ἀπάτης ἀνδρείως κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Στόματι, θεολόγω καὶ γλώσση θεόφρονι, τὰς τῶν τυράννων θωπείας, ἀπεκρούσω Μάρτυς τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντα, θεολογούσα τῆς Θεομήτορος.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Καλλινίκου

Στίχοι

Βληθεὶς ὁ Καλλίνικος ἐν τῇ καμίνῳ,
Τό νικοκαλὲς εὗρε καὶ θεῖον στέφος.
Εἰκάδι ἀμφενάτῃ φλόξ Καλλίνικον κατέδαψε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς λγίας μάρτυρος Θεοδότῃς, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Στίχοι

Θεῷ δοτὴν τίθησι τὴν Θεοδότην.
Τό πύρ καμίνου σὺν τρισὶ τέκνοις φίλοις.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες πατὴρ καὶ μήτηρ μετὰ δύο τέκνων αὐτῶν, πυρὶ τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Μάμαντος καὶ Βασιλίσκου, ἐν τοῖς Δαρείου, καὶ τῶν Ἁγίων Βενιαμὶν καὶ Βηρίου, πλησίον τῶν Παλατίων τοῦ Εβδόμου, Καὶ μνήμη τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Στρατιώτου, καὶ Κωνσταντίνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τοῦ ευσεβοῦς Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Νέου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου

Ὡδή ζ'

Πύρ φλέγον Ἄγγελος

Ἡδονῆς μοι πρόξενα, τὰ τῶν κολάσεων υπάρχουσι φόβητρα, οὐ γὰρ πύρ οὐ, μάστιγες, τοῦ ἀληθοῦς ἐραστοῦ μου, ὁ Μάρτυς ἐβόα, χωρίσει με.

Νευρούμενος Ἐνδοξε, τή συμμαχία Χριστοῦ, εἰς γήν τόν αντίπαλον,
εκπαλαίσας ἔρριψας, καί φερωνύμως ἐδείχθης, κατά τών τυράννων
καλλίνικος.

Διάβολον ἥσχυνας, Ἀγγέλους εὐφρανas, τοῖς ἄθλοις σου, Ἐνδοξε, καί Χριστῷ
εκραύγαζες, Εὐλογητός εἰ ο ἰμόνος, ὑπάρχων Θεός τών Πατέρων ἡμών.

Θεοτοκίον

Ἐλυσας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε ἀχραντε, Εὐας τῆς προμήτορος, τήν ἀράν,
ὑπάρχεις γάρ, Μήτηρ τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῖς πάσι χαράν προξενήσασα.

Τῆς Αγίας

Εν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι

Ἰμειρομένη τῆς Βασιλείας Μάρτυς τών ουρανών, τρίβον, τήν στενήν
διώδεις ἀκλινῶς, δι' ἀθλήσεως κραυγάζουσα, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ
τῆς δόξης σου Κύριε.

Θηριωδίας τῆς ὠμοτάτης ἀπεδείξατο, ἔργον, Θεοδότῃ μάρτυς ο δυσσεβῆς,
κατατέμνων σε ταῖς μᾶστιξιν, Εὐλογημένος εἰ ἀναβώσα, Θεέ μου καί Κύριε.

Υπομονῆς σου, καί καρτερίας τε ἐπίχειρα, δόξαν, καί τρυφήν ἀνώλεθρον ο
Χριστός, Θεοδότῃ ἐδωρήσατο, Εὐλογημένος εἰ ἀναβώση, Θεέ μου καί Κύριε.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην, τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡγείρας, μόνη, σύ ζωὴν ἀθάνατον τόν
Χριστόν, Θεονύμφευτε γεννήσασα, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις
πανάμωμε Δέσποινα.

Τοῦ Αγίου

Ὡδή η'

Τά σύμπαντα Δέσποτα

Χαίροις ἐντρύφημα, τών ἀθλητῶν τῆς ἀληθείας, Χαίροις τό καλλώπισμα τῆς
πίστεως καί κλέος, Χαίροις ο λαμπρότατος τών μαρτύρων φωσφόρος, ο τήν
πλάνην σκεδάσας τῇ ἀθλήσει σου, καί τό φῶς ἀναλάμπας τῷ κόσμῳ,
Καλλίνικε πάνσοφε.

Ο τύραννος ἡσχύνη, τῇ τών ἀγώνων σου ἐνστάσει, ἠττήθησαν δῆμιοι τοῖς
μῶλωσί σου Μάκαρ, τοῖς ἡλοῖς τῆς πτέρνης σου κατετρώθη ἡ πλάνη,
κατεφλέχθη δέ πάντα καί ἠφάνισται, τών ἐιδῶλων τεμένη, πυρί ἐναθλούντός
σου.

Υπέρ τών τιμώντων σε, τῇ πρὸς Θεόν σου παρρησίᾳ, Καλλίνικε χρώμενος,
ικέτευε ἀπαύστως, τῆς ποιήσεως σου πρόστηθι, ἐξαιρούμενος ταύτην, τών
ποικίλων παγίδων τοῦ ἀλάστορος, καί στηρίζων τῇ πίστει, ἐν σοί γάρ αὐχεῖ

καί κρατύνεται.

Θεοτοκίον

Εν Πνεύματι Προφήται, σέ τήν Παρθένον προτυπούσι, σκηνήν τε καί τράπεζαν, καί στάμνον καί λυχνίαν, καί όρος πανάγιον, καί νεφέλην καί πλάκα, κιβωτόν τε καί ράβδον, πύλην ένθεον, δι' ής πάσιν ανθρώποις, ηνοιχθη ο πάλαι Παράδεισος.

Τής Αγίας

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ουδέν Αθληφόρε τών δεινών, ού πύρ ου μάστιγες, ουδέ στρεβλώσεις μελών, αλλ' ουδέ θάνατος ίσχυσε, διαρρήξαι τήν συνάφειαν, πρός τόν Δεσπότην καί στοργήν, δι' ής εκραύγαζες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νυμφώνα τερπνόν καί καθαρόν, ο σός νυμφίος Χριστός, σοί νύν δεδώρηται, διπλαίς εκλάμπουσαν χάρισι, καθορών σε πανσεβάσμιε, όνπερ ποθήσασα θερμώς, χαίρουσα έψαλλες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τώ πόθω κατάλληλον ισχύν, ο εραστής σου Χριστός, σαφώς ενέπνευσε, δι' ής τήν άστεκτον ήλεγξας, αθεότητα Πανόλβιε, καί τούς ποικίλους πειρασμούς, έφερες ψάλλουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρήμασιν επόμενοι τοίς σοίς, σέ μακαρίζομεν θεομακάριστε, μακαριότητος ένθεον, ευρηκότες σε υπόθεσιν, τήν τόν μακάριον ημίν, Λόγον γεννήσασαν, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραιυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τον Κύριον».

Τού Αγίου

Ωδή θ'

Τόν άσπορον τόκον σου

Υφάνθη σοι άνωθεν, ο χιτών τής πίστεως, δι' ού απεγύμνωσας τόν εχθρόν εν σταδίω, Μάρτυς ένδοξε.

Μεμηνώς ο τύραννος, υπεκλύειν ώετο, θωπείαις τόν Μάρτυρα, αλλ' αυτός τή πίστει εστερέωτο.

Ευθές ολοκαύτωμα, καί δεκτόν θυμίαμα, Καλλίνικε ένδοξε, τώ πυρί τών αγώνων προσηνέχθης Θεώ.

Νέον σε Παράδεισον, οι πιστοί γνωρίσαντες, τοίς πόνοις τών άθλων σου, ως εκ θείων ναμάτων ποτιζόμεθα.

Ωραίοι οι πόδες σου, αθλητά Καλλίνικε, τοίς ήλοις πειρώμενοι, καί πρὸς κήρυγμα θεῖον πορευόμενοι.

Θεοτοκίον

Σκέπην σε κεκτήμεθα, καί λιμένα Πάναγνε καί ὄπλον καί ἀγκυραν, καί βεβαίαν ἐλπίδα ἐν κινδύνοις αἰί.

Τῆς Αγίας

Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους

Ίλεων γενέσθαι θεόφρον, τὸν σὸν ἀθάνατον Νυμφίον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε πόθῳ, δυσώπει Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε, διὰ παντός ἐκλάμπουσα, ταῖς λαμπηδόσι ταῖς τῆς χάριτος.

Βήματι παρέστηκας ὄντως, σὺν παρρησία τοῦ Δεσπότη, οἱ εὐσεβῆς τε καὶ Μάρτυς, δι' ἀμφοτέρων εὐαρεστήσασα, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι, καὶ πλουτοδότης στεφανώσαντι.

Ὅλη εἰ καλή Θεοδότη, πεποθημένη τῷ Δεσπότη, ὅλη φωτοφόρος ὑπάρχεις, καὶ μῶμος ὅλως Μάρτυς οὐκ ἔστιν ἐν σοί, σὺ γάρ διπλαῖς ταῖς χάρισι, διαφερόντως κεχαρίτωσαι.

Θεοτοκίον

Νύμφη καὶ γεννήτρια ὠφθης, τοῦ ἀπάντων Βασιλέως, συ γάρ των ἀπ' αἰῶνος ἐφάνης, ἀγιώτερα πάσης τῆς κτίσεως, καὶ διὰ σοῦ σωζόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Καὶ θανούσα ζωηρόν, αἱμάτων μύρον ἐβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα, καὶ διαθήκης τῆς αὐτοῦ, κληρονόμος ἠξίωσαι, Θεοδότη φρουρούσα, τοὺς πόθῳ ὑμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Ἡ πλατυτέρα ουρανῶν, πρὸς ουρανὸν ἀπάρασα, μή καταλίπης Ἀγαθή, ἡμᾶς τοὺς κάτω γηγενεῖς, πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον, χείρας εἰς μεσιτείαν, τοῦ Κόσμου ἐφάπλωσον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Εβδομήκοντα, Σίλα, Σιλουανού,

Κρήσκεντος, Επαινετού καί Ανδρονίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αστραπαῖς φωτιζόμενοι, ταῖς τοῦ Πνευματος πάνσοφοι, τά τῆς γῆς πληρώματα περιήλθετε, καί τοὺς πιστοὺς εφωτίσατε, τὸν ζόφον μειώσαντες, ἀγνωσίας τοῦ βυθοῦ, ὡς τοῦ Λόγου Απόστολοι, ὅθεν σήμερον, γεγηθότες τελούμεν τὴν ἀγίαν, καί φωσφάρον ὑμῶν μνήμην, ἀγιασμόν κομιζόμενοι.

Ὡς νεφέλαι μακάριοι, ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα, υετόν ἐρράνατε τὸν ουράνιον, καί τας ψυχὰς κατηρδεύσατε, πιστῶν θεία χάριτι, ἀποπνίξαντες δεινά, ἀθεΐας ζιζάνια, καί τελέσαντες, τὰς ψυχὰς καρποφόρους τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ἐν αινέσει, ὑμὰς τιμῶμεν Απόστολοι.

Συνελθόντες τιμήσωμεν, καί πιστῶς μακαρίσωμεν, Σίλαν τὸν πανάριστον, καί Ανδρόνικον, Επαινετόν τε καί Κρήσκεντα, καί πόθῳ τιμήσωμεν, σὺν αὐτοῖς Σιλουανόν, τοὺς τῆς πίστεως κήρυκας, τοὺς προχέοντας, ποταμούς ἰαμάτων, καί παντοίων, παθημάτων ἐπηρείας, Πνεύματι θείῳ εξαίροντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινῶν πταισμάτων, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καί τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καί δώρησαι, δικαιοσύνης τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἥς ἐπέτυχον, τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καί τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνάς ἡ κυήσασα, τό ἀρνίον τό ἀκάκον, τό τὴν ἀμαρτίαν ἐλθόν ἰάσασθαι, παντός τοῦ κόσμου Πανάχραντε, Οικεῖω ἐν αἵματι, τό σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καί ζωώσαν τὰ σύμπαντα, σύ με ἐνδυσον, γυμνωθέντα ἀπάσης ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἀποστόλων οἱ Παῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανευκλεεῖς μαθητάς ὑμνῶ τοῦ Λόγου. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'

Τὴν ἄβατον

Παριστάμενοι, θρόνῳ τῷ θεῷ πάντοτε, φέγγει τε λαμπρυνόμενοι, αὐτῷ Ἅγιοι, φωτισμὸν πνευματικόν, ἅπασιν αἰτήσασθε, ἐκ τοῦ τῶν φῶτων Πατρός, καταπεμφθῆναι ἡμῖν, πιστῶς ὑμᾶς γεραίρουν.

Αναλάμψαντα, δικαιοσύνης ἥλιον, Ἐνδοξοὶ θεασάμενοι, Κόρης θεόπαιδος, ἐκολλήθητε αὐτῷ, θεῖαν Κατὰ μέθεξιν, φῶς χρηματίζοντες, καὶ ἀπηλάσατε, ἀπάτης ζόφον ἅπαντα.

Νόμον ἐνθεον, ἐπὶ τῆς γλώττης φέροντες, πᾶσαν τὴν γῆν διήλθετε, τὴν ἀνομίαν αὐτῆς, υπεξαίροντες σοφοί, Κρήσκη, Ἀνδρόνικε, Σίλα καὶ Σιλουανέ, καὶ κατασπείραντες, τὴν γνώσιν τὴν σωτήριον.

Ἐπαινέσωμεν, Ἐπαινετὸν τὸν ἐνδοξον, Καρθαγενέων καύχημα, θεῖον γενόμενον, καὶ τοῦ Λόγου Μαθητὴν, καὶ τῶν ἱαμάτων, πηγὴν καὶ μέγαν κήρυκα, τῶν ὑπὲρ ἐννοίαν, καὶ πίστεως ἐδραῖωμα.

Θεοτοκίον

ὑπερύμνητον, Θεὸν ἀρρήτως τέτοκας, σάρκα ἐκ σοῦ φορέσαντα, δι' ἀγαθότητα, υπερύμνητε Ἀγνή, ὅθεν ἐν φωναῖς, εὐχαριστηρίοις ὑμνολογούμεν σε, καὶ μακαρίζομεν, ὡς πάλαι προεφήτευσας.

Ὡδή γ'

Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Κηρύξαντες τὴν σάρκωσιν τοῦ Δεσπότη, καὶ λύσαντες τὸν σύνδεσμον τῆς κακίας, τοὺς πάλαι δεδεμένους τῇ ἀπιστίᾳ, Σοφοί ἐλύσατε, μεγαλοκήρυκες, καὶ Θεῷ προσήξατε διὰ πίστεως.

Λαμπτήρες τῆς αὐτοῦ φωτοχυσίας, γενόμενοι τὸ σκότος τῆς ἀσεβείας ἤλασατε δεικνύοντες τοῖς ἀνθρώποις, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς Πανεύφημοι, διὰ τοῦτο πάντοτε μακαρίζεσθε.

Εἰς πᾶσαν ἐξελήλυθε καθὼς ψάλλει, Δαυὶδ τῶν Ἀποστόλων ὁ θεῖος φθόγγος, διδάσκων τὰ Παθήματα τοῦ Σωτήρος, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἀνέστημεν, ἐκ μνημάτων ἅπαντες τῆς ματαιότητος.

Θεοτοκίον

Εὐρών σε τῶν Ἀγγέλων καθαρωτέραν, υπέδου τὴν γαστέρα σου τὴν ἁγίαν, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον Θεοτόκε, καὶ ὠφθη ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ σαρκούμενος, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι γνωριζόμενος.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦς μου, ἠυφράνθη γάρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ως αστέρες μέγιστοι τήν οικουμένην, ευσεβείας λάμψεσι, φωταγωγούντες ευσεβώς, εις τόν αιώνα δοξάζεσθε, θαυματοφόροι Κυρίου Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Τάς αχράντους χείράς σου Παρθενομήτορ, εφαπλούσα σκέπασον, τούς πεπιοιθότας επί σοί, καί τώ Υιώ σου κραυγάζοντας, Πάσι περάσχου Χριστέ τά ελέη σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, αναρτηθέντα, τόν Υιόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρώα γοερώς, σπαραττομένη εκραύγαζες, Οίμοι! πώς έδυς, τό φώς μου τό άχρονον;

Ωδή δ'

Υμνώ σε ακοή γάρ Κύριε,

Ισχύϊ, τού τά πάντα Κτίσαντος, διελθόντες τήν οικουμένην, καθά περ υπόπτεροι, εσώσατε τούς εν πελάγει, δεινώς θεοφόροι κινδυνεύοντας, καί γαληνόν πρός όρμον ωδηγήσατε.

Στηρίζων, παρειμένας ένδοξε, διανοίας τώ λόγω Σίλα, σύν Παύλω τώ κήρυκι, πεπόρευσαι εις πάντα κόσμον, πολλοίς πειρασμοίς περιαντλούμενος, καί τόν Σωτήρα άπασι κηρύττων τρανώς.

Μέγιστοις αγαθοίς κοσμούμενος, συμπεπόρευσαι εξ Εώας, μέχρις αυτής Δύσεως, ώσπερ ακτίς, τώ Παύλω Σίλα σοφέ, φωταυγής ηλίω πέλοντι, καί τών εθνών καρδίας εφωτίσατε.

Αινείσθω, Κρήσκης καί Ανδρόνικος, καί σύν Σίλα μεγαλυνέσθω, Σιλουανός σήμερον, Επαινετός τε επαινείσθω Χριστού, τής αμπέλου χρηματίζοντες βότρυες, γλεύκος στάζοντες σωτήριον.

Θεοτοκίον

Θαυμάτων, υπερέχον πέφυκε, τό εν σοί γενόμενον θαύμα, νομίμων γάρ άνευθεν, τής φύσεως τόν νομοδότην Χριστόν, αποτίκτεις, τήν παράβασιν τών προπατόρων, λύοντα Πανάμωμε.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Έρθη τών σών, Μαθητών υπεράνω τών ουρανίων, η μεγαλοπρέπεια κηρυττόντων, τοίς επί γής σου, τήν σεπτήν παρουσίαν, καί τά πάθη καί τήν ανάστασιν, Λόγε τού Θεού, Ιησού υπεράγαθε.

Τό διαυγές, καί υπέρλαμπρον σκεύος τού Παρακλήτου, τών πεπλανημένων τήν οδηγίαν, Θεσσαλονίκης τό περίδοξον εύχος, Αποστόλων τό εγκαλλώπισμα, τόν Σιλουανόν τόν σοφόν ευφημήσωμεν.

Ανδρειωθείς, φερωνύμωσ τού Λόγου τή συμμαχία, πάνσοφε Ανδρόνικε διαθεεις, επιστηρίζων παρεθείσας καρδίας, επηρείαις τού πολεμήτορος, καί

φωταγωγών εις Θεού κατανόησιν.

Θεοτοκίον

Σέ ο Δαυῖδ, προδιέγραψεν ὅρος τετυρωμένον, ὅρος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅρος πῖον, ἐν σοί γάρ Κόρη, ἐγνωρίσθησαν τούτου, αἱ πορεῖαι σάρκα πτωχεύσαντος, καί πρὸς τό ἀρχαῖον ἡμᾶς ἐπανάξαντος.

Ὡδή ς'

Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους

Υφούμενοι πρὸς Κύριον, καθααῖς συννεύσεσι, τοὺς κατανεύσαντας, ἀπωλείας πρὸς τὰ βάραθρα, εἰλκύσατε σοφοί, ὕψος πρὸς οὐράνιον, ὑψηλῆς θεωρίας καί πράξεως.

Μονάδα μὲν οὐσία, χαρακτήρσι Τριαδα δέ, θεομακάριστοι, ἐν τοῖς πέρασι κηρύξαντες, πολύθεον ἀχλύν, παντελῶς ἐλύσατε, καί φωστήρες ψυχῶν ἀνεδείχθητε.

Νευρώσας σου Χριστὸς τὸν λογισμόν, Κρήσκη πάνσοφε, τῆς ἐν Γαλλία σε, Καρχηδόνος Ἀρχιποίμενα, ὡς τούτου μαθητὴν, εὐσεβῶς ἀπέδειξε, πλανωμένοις τὴν τρίβον δεικνύοντα.

Θεοτοκίον

Ὠραῖαν σε κάλλει, ὁ Ποιητὴς ευράμενος, ἐν σοί ἐσκήνωσε, καί ωραῖος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς τῶν γηγενῶν, ὦφθη σωματούμενος, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός

«Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους, ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε, Σὺ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἄδου δέομαι, ἵνα ὡς Λυτρωτὴ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Συναξάριον

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐπαινετοῦ καί Ἀνδρονίκου.

Στίχοι

Ἐπαινετός Κρήσκης τε καί Σιλουανός,
Σίλας καί Ἀνδρόνικος, αἰνείσθων ἅμα.
Πέντ' ἔβαν ἐκ βιότου μύσται Θεοῦ ἐν τριακοστῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἰουλίττης τῆς ἐκ Καισαρείας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν

Τὰ σκεύη τὰ χωρήσαντα πάσαν, τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν, καί τοὺς δοχεῖα τῆς πλάνης γεγεννημένους, ἀποτελέσαντα δεκτοὺς Θεῷ, Σίλαν καί Σιλουανόν, ὑμνήσωμεν ἐνθέως.

Οὐκ ἔστιν ἰκανὸς τις ἐπαινεῖν, Ἐπαινετὸν τὸν θαυμαστὸν, συνεμορφώθη γάρ Χριστῷ τὰ δι' αὐτὸν υποστάς παθήματα, βασιλείας τε συμμετέσχε τῆς αὐτοῦ, καλῶς ηἰγωνισμένος.

Ὑμνεῖσθω Κρήσκης ἄσμασι θείοις, ὁ κεκρυμμένος τὰς οδοὺς, τὰς τοῦ Χριστοῦ υποδείξας, καὶ κατακρίνας ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὴν κατάκριτον αμαρτίαν, καὶ πολλοὺς ἀκατακρίτους δείξας.

Θεοτοκίον

Λύσόν μου τὰς σειράς τῶν πταισμάτων, τῇ μεσιτείᾳ σου Ἀγνή, καὶ τῇ ἀγάπῃ τελείως τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ σου πρόσδῃσον, μακρυνόμενον καθ' ἐκάστην ἐξ αὐτοῦ, ἡδονῶν ἀτόπων.

Ὡδή η'

Τὴν δόγματι τὴν τυραννικῶν

Οὐκ ἔδωκαν ὕπνον ὀφθαλμοῖς, οἱ ἀγρυπνοὶ τοῦ Λόγου υπηρέται, ἕως οὐ ὕπνου βαρέος πιστοῦς, πλάνης ἐλυτρώσαντο, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, υἱοὺς ἐναπέδειξαν.

Γενόμενοι ἄρμα τοῦ Θεοῦ, ἐκθήσασθε αὐτὸν ἡνιοχούμενα, πρὸς ἐπουράνιον νύσσαν ἡμᾶς, Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, καὶ τὰ ἄρματα πάντα τῆς πλάνης συντρίβοντα.

Ὁ πάνσοφος Σίλας ὡς Χριστοῦ, διάκονος ἀξίως ἐπαινείσθω, καὶ σὺν αὐτῷ δοξαζέσθω πιστῶς, Κρήσκης καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ φωστήρες, οἱ πάντα τὰ ἔθνη φωτίσαντες.

Τριαδικόν

Ὑμνήσωμεν τὴν ζωαρχικὴν, Τριάδα χαρακτήρσι τρισσομένην, γνωριζομένην δὲ φύσει μίᾳ, καὶ ψάλλοντες εἰπώμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δόγματι τὴν τυραννικῶν, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὠμολόγουν ψάλλοντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδή θ'

Ἡ τὸν πρὸς Ἡλίου

Ἰατροὶ ψυχῶν τε, καὶ σωμάτων γεγόνατε σωτήριοι, πνευματικοὶς φαρμάκοις ἐκκαθαίροντες, τοὺς νοσοῦντας καὶ υγιεῖς, δεικνύντες ἀμφοτέρωθεν, θεοφεγγεῖς Ἀπόστολοι, ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡφθητε τῇ ζέσει, τοῦ Πνεύματος ἀνάπτοντες ὡς ἄνθρακες, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς πλάνης διελύσατε, καὶ καρδίας τὰς πηγνυμένας πίστει κατεθάψατε, καὶ πρὸς τὸ ἔαρ Πάνσοφοι, τῆς σωτηρίας ὡδηγήσατε.

Στησώμεθα χορείαν, ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν δοξάζοντες, Σιλουανὸν καὶ Σίλαν

καί Ανδρόνικον, καί τόν μέγαν Επαινετόν, καί Κρήσκεντα τόν πάνσοφον, ως αληθείας κήρυκας, καί πρεσβευτάς ημών υπάρχοντας.

Η αγιωτάτη καί πλήρης, χαρισμάτων θείου Πνεύματος, καί ιερά καί όντως αξιέπαινος, υμών μνήμη θεουργικαίς, ακτίσι καταυγάζουσα, τών ευσεβών τό πλήρωμα, υμνείν υμάς σοφοί προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου ο μέλλων εν δόξη, πάλιν έρχεσθαι θεότητος, κρίναι τήν οικουμένην παντοδύναμε, ικεσίαις τής απειράνδρως, Δέσποτα τεκούσης σε, καί μή εις πύρ εκπέμψης με, κατεγνωσμένον αμαρτήμασιν.

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό Ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καί η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί δικαίου Ευδοκίμου, καί Προεόρτια τής προελεύσεως τού Τιμίου Σταυρού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τού Σταυρού γ'.

Έχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Σύμπασα φύσις ανθρώπων νύν προεόρταζε, χαρμονικώς καί σκίρτα, τού Σταυρού γάρ τό ξύλον, μέλλει προτεθίηναι πάσι πιστοίς, ιατρείον αδάπανον, καί νοσημάτων λυτήριον καί παθών, καί παντοίων περιστάσεων.

Δεύτε κατίδωμεν ξένον πιστοί τεράστιον, πώς τού Σταυρού τό ξύλον, καταπαύει φλογώσεις, κοιμίζει αλγηδόνας, πάθους παντός, απαλλάττει τούς κάμνοντας, Προεορτάσωμεν τοίνυν, καί τή αυτού, προελεύσει νύν σκιρτήσωμεν.

Ζώντες όμού καί θανόντες προευτρεπίσθητε, τής γάρ ζωής τό ξύλον, τό τόν Άδην νεκρώσαν, ο φύλαξ τών ανθρώπων, η τών νεκρών εξανάστασις έρχεται, πάσι τήν άφθονον χάριν νύν παρασχείν, τοίς αιτούσι μετά πίστεως.

Καί τού Αγίου γ' Όμοια

Μακαριώτατον τέλος εύρες Ευδόκιμε, ευδοκιμήσας θείαις, αρεταίς φερωνύμως, καί κόσμου ταίς απάταις μή συγχωσθείς, αλλά λάμψας φαιδρότερον, τών τού ηλίου ακτίνων καί τών πιστών, καταυγάσας τά

συστήματα.

Η ελεήμων καρδιά καί ευσυμπάθητος, ο τής αγάπης λύχνος, ορφανών ο προστάτης, γυμνών καί πενομένων ο σκεπαστής, σωφροσύνης τό άγαλμα, τών εντολών τού Κυρίου ο πληρωτής, ευφημείσθω νύν Ευδόκιμος.

Τή καθαρά σου καρδιά Θεόν εζήτησας, καί τά τού κόσμου πάντα, εβδελύξω ηδέα, Ευδόκιμε θεόφρον, όθεν πιστώς, καί τών κόπων αντάμειψιν, παρά Θεού εκομίσω παναληθώς, ως εν τέλει πεφανέρωται.

Δόξα... Τού Αγίου 'Ηχος β'

Παντός Δικαίου μνήμη μετ' εγκωμίων γίνεται, μεθ' ών καί η σή, θεράπον Χριστού Ευδόκιμε, όπλον γάρ έσχες Σταυρόν, καί κράτος αήτητον, Τριάδος ομοουσίου πίστιν, διά τούτο μετ' Αγγέλων, συναναπαύη αείμνηστε.

Καί νύν... Τού Σταυρού

Ο αυτός

Σύ μου σκέπη κραταιά υπάρχεις, ο τριμερής Σταυρός τού Χριστού, αγίασόν με τή δυνάμει σου, ίνα πίστει καί πόθω προσκυνώ καί δοξάζω σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Καί νύν... Τού Σταυρού

'Ηχος πλ. β'

Σταυρέ τού Χριστού, Χριστιανών η ελπίς, πεπλανημένων οδηγέ, χειμαζομένων λιμήν, εν πολέμοις νίκος, οικουμένης ασφάλεια, νοσοούντων ιατρέ, νεκρών η ανάστασις, ελέησον ημάς.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Εκ γής ο καλέσας σε, πρός αιωνίους μονάς, τηρεί καί μετά θάνατον αδιαλώβητον, τό σώμά σου, Άγιε, σύ γάρ εν σωφροσύνη, καί σεμνή πολιτεία, μάκαρ επολιτεύσω, μή μολύνας τήν σάρκα, διό εν παρρησία Χριστώ, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν...

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου, καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς βασιλεύσι σου κατά βαρβάρων δωρούμενος, καί τό σόν φυλάττων, διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ μάκαρ σου τούς πανευσεβείς τρόπους. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'
Εν βυθῷ κατέστρωσε

Ὑψηλον τόν βίον εσχηκῶς, καί ταῖς αναβάσεσι, ταῖς θεϊκαῖς ολολαμπῆς
γενόμενος, φωτισμόν μοι αἰτήσαι, ευφημούντί σου, τά σεπτά πποτερήματα,
οἷς ευδοκιμήσας, ἐτυχες ὦν ἡλπίσας Ευδόκιμε.

Μυριπνόους στέργων διδαχάς, καί ταῖς αναπτύξεσι, τῶν ιερῶν, Γραφῶν
ενασχολούμενος, ἡδονῶν ἐξέκλινας, Παμμακάριστε, το δυσώδες καί ἀτιμον,
καί ευωδιάσθης, θείαις ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος.

Νυσταγμόν βλεφάρων ἐκ ψυχῆς, Μάκαρ ἀπεδίωξας, επαγρηνπνῶν καί Θεῷ
συγγινόμενος, ταῖς παννύχοις στασεσι, μή καμπτόμενος ταῖς ἀνάγκαις τῆς
φύσεως, ὅθεν πρὸς ἡμέραν, ὄντως τήν ἀνέσπερον κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ὡς παστάδα ἐμψυχον Θεοῦ, καί θυμιατήριον, τοῦ νοητοῦ καί φωτοφόρου
ἀνθρακος, τήν αἱμακάριστον, ἀνυμνήσωμεν, Θεοτόκον κραυγάζοντες, Χαίρε
ἡ αἰτία, τῆς σωτηριώδους ἀναπλάσεως.

Ωδή γ'
Εν πέτρα με τῆς πίστεως

Ρημάτων ζωηρύτων πηγαῖς προσέχων, ἐξέπιες τό νάμα τῆς σωτηρίας,
εμέσας τήν κατάπικρον αμαρτίαν, καί ψάλλων ἔλεγες, Θεῷ Ευδόκιμε, Ὡς οὐκ
ἐστιν, Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Συμπάθειαν ἐκτήσω χριστομιμήτως, διενείμας τον πλούτον τοῖς δεομένοις,
ουράνιον τόν ὄλβον σοι προξενούντα, οὔπερ καί ἐτυχες, βῶν Ευδόκιμε, Ὡς
οὐκ ἐστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Οικειωθείς τῷ Κτίστη ἀγάπη θεία, ἐδέξω τήν ουράνιον κληρουχίαν, τοῦ ξύλου
τῆς ζωῆς δέ Μάκαρ μετέχεις, θέσει θεοούμενος, καί μέλπων ἐνδοξε, Ὡς οὐκ
ἐστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα Ἀγγέλων τιμιωτέρα, τόν Κτίστην τῶν Ἀγγέλων τῇ σῇ νηδυῖ,
εβάστασας καί τέτοκας Θεομήτορ, βροτῶν εἰς λύτρωσιν, τῶν μελωδούντων
σοι, ὡς οὐκ ἐστιν ἀχραντος πλήν σου Δέσποινα.

Ο Εἰρμός

«Εν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἐστιν Ἅγιος, ὡς ὁ
Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἐστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ευδοκιμήσας ἀγαθαῖς ἐργασίαις, ἐδοκιμάσθης ὡς χρυσός ἐν Καμίνῳ, τοῖς
πειρασμοῖς Ευδόκιμε αοίδιμε, ὅθεν μετὰ θάνατον, ἀναβλύζεις πλουσίως,

θαύματα ωςνάματα, καί νοσήματα παύεις, υπέρ ημών αεί εκδυσωπών, όπως πταισμάτων συγχώρησιν λάβωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο επί θρόνου Χερουβίμ καθεζόμενος, καί εν τοίς κόλποις τού Πατρός αυλιζόμενος, ως επί θρόνου κάθεται αγίου αυτού, Δέσποινα εν κόλποις σου σαρκικώς, ο Θεός γάρ, όντως εβασίλευσεν, επι πάντα τά έθνη, καί συνετώς νύν ψάλλομεν αυτώ, όν εκδυσώπει σωθήναι τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Τά δόγματα τών Πατέρων φυλάττων αλώβητα, ορθόδοξον φρόνημα, σύ εκ νεότητος έσχηκας, βίον ακηλίδωτον, καί ευσυμπάθητον γνώμην Αξιάγαστε.

Ού σύγχυσις κοσμική ουκ αρχής επικράτεια, ου δόξα επίκληρος, σου τόν πρόσ Κύριον έρωτα, ήμβλυνεν Ευδόκιμε, αλλ' ευδοκίμησας όντως θείαις πράξεσιν.

Υψούμενος ταίς ενθέοις μελέταις εκάστοτε, εχθρόν εταπείνωσας, καί ιαμάτων ενέργειαν, είληφας Ευδόκιμε, κρίσει δικαία τού πάντα διευθύνοντος.

Σταλάζουσα γλυκασμόν η σορός, τών λειψάνων σου, πλουσίων ίάσεων, πάθη καθαίρει Ευδόκιμε, πίστει τών τιμώντων σε, καί καταφλέγει δαιμόνων πάσας φάλαγγας.

Θεοτοκίον

Πανύμνητε στρατηγίαις τόν άνω υμνούμενον, Θεόν απεκύησας, άνθρωπον όντως γενόμενον, όν υπέρ τών δούλων σου, εκδυσωπούσα μη παύση αιειπάρθενε.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Αίγλη σεπτή, τής αγνείας θεόφρον λελαμπρυσμένος, νόμω, τε τώ ταύτης συμπεφραγμένος, νύκτα τούβιου απροσκόπτως διέβης, θεωρίαις θείαις πτερούμενος, Μάκαρ καί πρόσ θείαν, ζωήν κατεσκήνωσας.

Νύν επί σοί, θαύμα μέγα οράται, καί θάμβους πλήρες, πώς μετά κηδείαν όντως χρονίαν, διατηρείται αδιάλυτον Μακαρ, σου τό σώμα εν τάφω κείμενον, κρίμασιν οίς οίδε, Θεός ο δοξάζων σε.

Εύγε τής σής, πρόσ Θεόν παρρησίας, εύγε τού πόθου, ούπερ εκ καρδίας πρόσ τούτον έσχες, ευδοκιμήσας φερωνύμω, καί λάμψας παραδόξως θείαις λαμπρότησι, καί καταφαιδρύνας, πιστών τά συστήματα.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών, τόν εκ σου σαρκωθέντα Παρθενομήτορ, πάντοτε δυσώπει τών σέ υμνούντων, τού λυτρωθήναι εκ παθών, καί κινδύνων, ψυχοφθόρων κακών καί θλίψεων, καί αιωνιζούσης, φλογός καί κολάσεως.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Σταλαγμούς γλυκυτάτους εστάλαξαν, Μάκαρ οι ιδρώτές σου, καί αγαλλίασιν, καί ιαμάτων έλλαμψιν, εις Χριστού τού Θεού ημών αίνεσιν.

Εν αύλαίς τού Θεού ανεβλάστησας, άμπελος πολύφορος, ευκληματήσασα, καί αρετών τούς βότρυας, γεωργώ τών ψυχών εθησαύρισας.

Βασιλείαν Θεού επεπόθησας, καί κατά παθών βασιλεύσας Αοίδιμε, κατ' ευδοκίαν κρείττονα, τής χαράς τών Δικαίων επέτυχες.

Θεοτοκίον

Εκλεκτή τώ Θεώ εχρημάτισας, ως ωραιοτάτη χωρίον ευρύχωρον, τούτου Παρθένε γέγονας, καί παστάς καί λυχνία καί τράπεζα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΛΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί Δικαίου Ευδοκίμου.

Στίχοι

Τόν θείον Ευδόκιμον, ώ βίος γέλως,
Τό θείον ευδόκησεν εκστήναι βίου.
Δέχνυται Ευδόκιμον πρώτη τάφος εν τριακοστή.

Ο άγιος Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ο κηδευτής τού Δεσπότη Χριστού, εν ειρήνη τελειούται.

Οι άγιοι δώδεκα μάρτυρες οι Ρωμαίοι ξίφει τελειούνται.

Τή αυτή ημέρα, η ανάμνησις τών Εγκαινίων τού σεβασμίου οίκου τής υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου τού εν Βλαχέρναις, ένθα απόκειται η Αγία Σορός.

Καί προεόρτια τού τιμίου καί ζωοποιοού Σταυρού, ήτοι η εξέλευσις αυτού εκ τού βασιλικού Παλατίου εις τήν πόλιν.

Στίχοι

Οίκου προελθών, Σταυρος τών Βασιλέων,
Οίκοις εορτάς προξενεί τοίς εν πόλει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αντίθεον πρόσταγμα

Ισχυϊ ρωννύμενος, τού Ζωοδότου, σαρκός κατεκράτησας, ορέξεων Πανόλβιε, καί νούν ανεπτέρωσας πρός τά ουράνια, μέλπων συντονώτατα, ο ών

ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Σαυτὸν ἐξευγένισας, ἐεγενεστάτους, τοὺς Τρόπους κτησάμενος, νοὸς ἀκεραιότητι, μελέτη σχολάζων δέ, τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, ὅλην σου τὴν ἔφεσιν Θεῷ, τῷ παντεπώπτη Μάκαρ ἀνέτεινας.

Τά ἄνω βασιλεία, τὴν ἄνω πόλιν, Θεοῦ τὸν Παράδεισον, Δικαίων τὴν ἀπόλαυσιν, τρυφὴν τὴν ἀνόθευτον, ὄλβον τὸν ἄσυλον, φέγγος τὸ ἀνέσπερον εὐρεῖν, κατηξιώθης Μάκαρ Εὐδόκιμε.

Ρεόντων τὸ ἄστατον κατανοήσας, ψυχῆς τὰ κινήματα, Θεὸν πρὸς μόνον ἴθυνας, ἐξ οὗ ἐλλαμπόμενος θείαις λαμπρότησι, βίου τὰ προσκόμματα Σοφέ, ἀνεμποδίστως ὄντως παρέδραμες.

Θεοτοκίον

Ὀν ἔτεκες Δέσποινα αἰεὶ δυσώπει, δουλείας ρυσθήναί με, παθῶν, καὶ κατακρίσεως, καὶ τῆς συνεχούσης με δεινῆς πωρώσεως, καὶ τῆς τῶν θλιβόντων με αἰεὶ, ἐπικρατείας θεοχαρίτῳ.

Ὡδή η'

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Πύρ ἐννοῶν τὸ φοβερόν, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ μέλλον ἐκχεῖσθαι, κατανύξει καρδίας, θερμούς ἐκχέεις κρουνούς, δακρύων ἐναποτεφρουντάς σοι, τῶν παθῶν καμίνους, Εὐδόκιμε θεόφρον.

Ὅλον μετέθηκας σαυτοῦ, πρὸς τὸν Κύριον Σοφέ ψυχῆς τὸν πόθον, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης ἀναβοῶν ψαλμικῶς, Χριστέ μου, ἰλύος με λύτρωσαι, τῶν θανατηφόρων παθῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπομονὴ καρτερικός, καὶ καρδίᾳ ταπεινός, σύ καθωράθης, συμπαθῆς δεομένοις, ἥθος προσφέρων χρηστόν, καὶ τρόπους ἐναρέτους Πάντιμε, οἷς εὐδοκιμήσας, θαυμάτων βρύεις χάριν.

Σύνεσιν ἔχων θεϊκὴν, πληρωτὴς Δεσποτικῶν ὠφθῆς λογίων, δεξιᾶς στέργων τρίβους, τὰς εὐωνύμους σαφῶς, ἐκκλίνας ὡς ἔννους καὶ φρόνιμος, ὑπερευλογῶν τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὁ τοῦ Ἀδάμ Δημιουργός, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν δημιουργεῖται, καὶ γαλακτοτροφεῖται ὁ διατρέφων πνοήν, Παρθένε Θεοτόκε ἅπασαν, ὅθεν ὡς Θεοῦ σε δοξάζομεν Μητέρα.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός τῶν Εβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Ιδεῖν ἐφιέμενος, τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀρετῶν εὐμορφία σαυτὸν ἐκάλλυνας, καὶ λαμπαδηφόρος εἰσήλθες εἰς φωτεινοῦς, νυμφώνας Ἀγγέλων, συνῶν τῷ Δεσπότη σου, ἀπολαυῶν τῆς θεώσεως.

Ὡς ὀρθρος ὡς ἥλιος, ἀνέτειλεν ἡ μνήμη σου, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας καταφωτίζουσα, σὺ γάρ καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, ὡς ἀληθῶς υἱὸς ἐγνωρίσθης, θεόφρον Εὐδόκιμε, διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Σοφία κοσμούμενος, καὶ γνῶσει λαμπρυνόμενος, ταπεινώσει Καρδίας ωραϊζόμενος, ὕψει πολιτείας ἐμπρέπων, πρὸς νοητάς, ἐπέβης ἐπαύλεις, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι, τῶν τιμῶντων σε Εὐδόκιμε.

Ἡμέραν εορτιον, καὶ ὠφελείας πρόξενον, τήν σεπτήν σου τελούμεν ἐκ γῆς μετάστασιν, σὺ γάρ τοῦ Κυρίου θεράπων, καὶ τῶν αὐτοῦ, ἐντολῶν ἐργάτης, ὠφθης ἀνεπαίσχυντος, ἀξιάγαστε Εὐδόκιμε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντας καταυγάσαντος, καὶ σκηνὴ καθωράθης θεοχαρίτῳ, γέφυρα καὶ κλίμαξ πρὸς ὕψος τοὺς γηγενεῖς, ἀνάγουςα Κόρη, διό σε γεραίρομεν, καὶ Πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Καὶ ζῶν Εὐδόκιμος ὠφθης, κατὰ παθῶν παντοδαπῶν, καὶ νῦν εἰσέτι ὑπάρχεις, πηγὴ θαυμάτων τηλαυγῆς, ἐξ ἧς καθαίρονται πάθη, ψυχῶν ομοῦ καὶ σωμάτων.

Τοῦ Σταυροῦ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Σταυρὸς προεορτάζεται, καὶ κόσμος ἀγιάζεται, τάξεις Ἀγγέλων ὑμνοῦσι, τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, καὶ συμπανηγυρίζουσιν, ἡμῖν καὶ συναγάλλονται, θαυῖτικῶς κραυγάζοντες, Εἰργάσατο σωτηρίαν, ἐν μέσῳ γῆς ὁ Δεσπότης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Απόλυσις.